

ЕЛИЗАБЕТ ЧАДУИК

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Нищо не е вечно,
вечен е само
стремежът
към щастие...

РИЦАР НА ЛЮБОВТА

ЕЛИЗАБЕТ ЧАДУИК

РИЦАР НА ЛЮБОВТА

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

През 1066 г. в небето над Англия се появява злокобна комета. Саксонската красавица Айлит вярва, че това е опасна поличба. Безкрайно щастлива, обичана от съпруга си, тя с радост очаква първото си дете. Но внезапно за Айлит настъпват мрачни дни — нормандските войски завладяват Англия. Мъжът и детето ѝ умират.

Сред нашествениците е красивият рицар Ролф де Бриз, почитател на женската красота. Айлит не се поддава на очарованието му. Но изпитанията, на които я подлага съдбата, я принуждават да вземе решение — да тръгне заедно с влюбения в нея женен нормандец. Скоро става негова любовница и му ражда дъщеря на име Джулита. Но съдбата е капризна птица...

ПОСВЕЩЕНИЯ

Бих искала да благодаря на всички, които ме подкрепяха при написването на този роман. Преди всичко на съпруга ми Роджър, който с усмивка на лицето се справяше с хаоса в домакинството ни, причинен от честите ми отсъствия от дома заради проучванията ми, и редовно носеше чаша чай на бюрото ми. Второ, на родителите ми, Робърт и Джоан Чадуик, за тяхната подкрепа, за грижите им за децата ми, за безбройните кейкове, за търпението им през най-натоварените ми дни. Бих желала да изкажа благодарностите си и на моята литературна представителка Карол Блейк и на целия персонал на кантората „Блейк Фрийдман“ за подкрепата, ентузиазма и насърченията им. Дълга признателност и на Барбара Бут от издателството „Литъл, Браун енд Уорнър“, защото даде шанс на романа ми да стигне до читателите.

Специални благодарности на Ким Сидърн от Историческото дружество за Средновековна Англия за полезните беседи относно битката при Хастингс и въобще за периода около Нормандското нашествие, за полезните забележки и предложения. Трябва да благодаря също и на Марк Найт от „Ледсисърсайс“ за консултациите относно термините в бойните команди на нормандската войска, както и на членовете на историческите дружества в Диърби, Ебъндън и в Конрой дю Бюр, които много разшириха моя исторически кръгзор.

БЕЛЕЖКИ ОТ АВТОРА

Написах първата си повест още когато бях на петнадесет години — повест за любовта на един средновековен рицар и дамата на неговите мечти — която изпратих в Би Би Си за конкурса на младежката телевизионна програма „Какво знаете за кръстоносните походи?“. Заех се с тази идея едва ли не на шега, за да задоволя любопитството си, но всъщност така открих как мога да осъществя мечтите си — като пиша исторически романи. Рових се с месеци в хранилицата на библиотеките. Сега, след двадесет и пет години, аз продължавам да се самообразовам и да ревизирам познанията си за отминалите епохи и очевидно този процес няма да има край.

Винаги съм се възхищавала от конницата през Средновековието, но не мога да приема ширещите се заблуди на тази тема. Много изследователи все още вярват, че рицарите от онази епоха са препускали сред бойните полета върху седлата на огромни, буйни коне. Няма нищо по-погрешно от тази представа.

Тежкотоварните коне, такива, каквито ги знаем днес, са се появили много по-късно, в индустриалната епоха, когато се е появила нуждата от по-тежки коне за извозване на въглища, руда и други товари. Такива едри животни биха били само пречка за един средновековен рицар. Рицарите винаги са се стремели да яздят удобно, защото им се е налагало с дни да не слизат от седлата, а и такива големи коне не биха им позволили да извършват сложните маневри по време на битките.

Бойните коне от ранното Средновековие са били по-ниски, удобни за бързо възсядане, със силни крайници и здрав гръб, подвижни и повратливи. Идеалният боен кон за рицарите би могъл да се определи като кръстоска от сегашните състезателни коне по хиподрумите и цирковите коне, с височина най-много до метър и половина.

Рицарите от Западна Европа са ценели най-много конете от Испания, т.е. от арабските породи — за такива жребци тогава се

давали огромни за времето си суми. В архивите се споменава, че Уилям Завоевателя получил испански жребец като дар от краля на Кастилия, което очевидно е пример за царски подарък според тогавашните разбирания. Намерих хрониката за младия Джофри, граф Анжу, който заявил след венчавката си с Матилда, внучката на Уилям Завоевателя: „Получих като сватбен дар Ангевин, чудесен испански жребец, който е тъй бърз, че дори и птиците в небето не могат да го настигнат!“.

През Средновековието испанските и арабските коне непрекъснато са били използвани за подобряване на местните породи в Западна Европа. Най-добрите екземпляри са били предмет на същото обожание, с което днес нашите съвременници удостояват най-новите модели луксозни автомобили.

Искам да спомена и още нещо. В едно интервю за местна радиостанция преди доста години ме упрекнаха, че използвам съвременните имена на градовете вместо оригиналните староанглийски названия. Решението ми се обяснява с желанието да позволя на читателя да се ориентира на картата — затова използвам „Лондон“, а не „Лундунвик“ или „Лунденбург“, както и „Хастингс“, а не „Хестингсийстър“. Така и името на героинята ми Айлит е леко изменено през късното средновековие, макар да произлиза от древното англосаксонско име Аетелгит, което според мен е доста по-трудно за произнасяне!

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

За исторически фон на романа е избрано нашествието на Уилям Нормандски в Англия през 1066 г., битката при Хастингс и установяването на нормандското господство. Нашествениците са сравнително малочислени, но оказват огромно влияние върху историята на Острова. През петте или шестте столетия преди нормандското нашествие в Англия неведнъж са прониквали англосаксонци и скандинавци, но английската култура си остава основно тевтонска. Самите нормандци произлизат от викингите, но езикът и културата им са френски. Така в резултат на нормандското нашествие английската култура влиза в близък досег с френската. (През вековете преди Уилям Завоевателя Англия е поддържала културни връзки най-вече със Северна Европа.) Нормандските крале за разлика от англосаксонските са имали на разположение войска от няколко хиляди въоръжени рицари — могъща сила според средновековните разбирания. Нормандците са били вещи администратори, което е една от причините английското управление да стане впоследствие едно от най-ефикасните в Европа. Друг интересен резултат от нормандското нашествие е развитието на нов английски език. В него широко навлизат много нови думи — съвременните английски речници практически съдържат повече думи от френски и латински произход, отколкото от англосаксонски. Английската граматика претърпява бързи промени — главно по посока на опростяването ѝ. Ако не беше нашествието, днес английският щеше да се различава много малко от долнонемския и холандския.

Резултат от нормандското нашествие има и във Франция. Близко четири столетия след него се водят много войни между френски и английски крале, които заради нормандския си произход държат много земи във Франция. Тези войни са пряка последица от нормандското нашествие, преди него не е имало войни между Англия и Франция.

Британската империя е една от най-могъщите в света и с демократичните си институции оказва голямо влияние върху цялата

история. Английската култура и английските институции са смес от англосаксонски и нормандски порядки. Разбира се, едва ли може да се припише на деспотичния Уилям изцяло заслугата за по-късното развитие на демокрацията, но той укрепва Англия и това допринася по-късно за създаването на Британската империя. Благодарение на силното централно управление, което Уилям създава, а приемниците му поддържат, както и на военните сили, с които управлението разполага, в Англия няма да има повече нашествия. Тя насочва погледа си към далечните земи и когато Европа започва колониално да се разширява, Англия вече е придобила повече колонии от всяка друга европейска държава. Разбира се, всичко това не е заслуга само на Уилям Нормандски, но той и неговото нашествие оказват трайна роля в историята на Англия. Интересно е да се знае, че макар Уилям Завоевателя да е може би най-забележителният английски крал, самият той не е англичанин, а французин. Роден е във Франция, умира във Франция, прекарва там почти целия си живот и говори само френски. (Между другото — бил е неграмотен.) Сключва брак с Матилда Фламандска и има четирима сина и пет дъщери. Умира в 1087 г. в Руан, Северна Франция.

От преводачите

ПЪРВА ЧАСТ
АЙЛИТ

ПЪРВА ГЛАВА

Лондон, декември, 1065 г.

Айлит огледа набързо просторната зала, наситена с пряското ухание на току-що нацепените дънери за камината, и облекчено въздъхна. От дебелите греди на тавана и от покритите с ламперия стени висяха коледни гирлянди. Младата жена се приближи към най-близката стена и нежно погали стръковете снежнобял имел, преплетени с яркочервена зеленика. На стената над почетния стол, недалеч от огнището, слугите бяха приковали чифт великолепни рога от благороден елен. Огънят хвърляше радостни отблясъци по полираните им върхове.

Утре, на Бъдни вечер, братята й Алдред и Лиулф бяха обещали да съпроводят прочутия Харолд Годуин^[1], граф на Уесекс^[2]. За нейна радост, освен съпруга й — оръжейника Голдуин, на коледната трапеза щяха да присъстват и другите обичани от нея мъже от семейството.

Пред вратата внезапно се чу шум от стъпки. В залата влязоха двете слугини, които се връщаха от пазара на градския площад. Помладата от тях, Сигрид, дърпаше въжето на упоритото магаре, което преплиташе крака под тежестта на препълнените кошове. Другата прислужница — Уулфхийлд, нахлу с пъхтене в залата, с две тежки торби в ръцете.

— Спасихме се, господарке, само благодарение на божията помощ! Никога не съм виждала толкова шумна и разярена тълпа! — Слугинята тръшна торбите върху чистите рогозки, застлани на пода предишния ден, и уморено скръсти ръце зад гърба си. Опъна се бавно и тежко изпъшка. — И на всяка сергия само гледат как да те измамят! Ама ние не им се дадохме. Пазарихме се люто за всяко пени. Но ако не идваше Коледа, бих рекла, че това си е чисто обирджийство!

Развеселена от гнева на слугинята, Айлит леко присви пълните си устни.

— На твое място и аз щях да ги наругая — съчувствено кимна младата господарка, а Уулфхийлд й подаде кесията, значително олекнала след пазаруването.

— Щеше да олекне още повече, ако онзи продавач на риба Бранд не беше се заплеснал по Сигрид. — Уулфхийлд явно нямаше да спре да мърмори. — Отстъпи ни щуката и съомгата на половин цена. Но щом отидохме на сергията за лука... ох, ами че той да бе от злато, пак нямаше да е толкоз...

— Уулфхийлд, стига! — нетърпеливо я прекъсна Айлит, защото видя, че Голдуин влезе в залата. Въпреки декемврийския студ ръкавите му бяха навити, откривайки силните му ръце. Върху старата си туника носеше изцапана кожена престилка. Саждите по лицето му издаваха, че идва от ковачницата. В дясната си ръка стискаше наличник от рицарски шлем.

— Отнесете тези торби в килера и извадете покупките — заповяда на прислужничките Айлит. — По-късно ще проверя дали сте купили всичко за Бъдни вечер. Ах, да, да не забравя, Уулфхийлд, първо искам да донесеш малко хляб и бира за господаря.

Уулфхийлд се извърна, видя Голдуин и се сепна. Веднага грабна торбите от пода, поклони се на господаря си и изтича навън.

Голдуин я изпрати с поглед и недоумяващо вдигна вежди.

— Днес на пазарите всичко се продава тройно по-скъпо, защото приближава Коледа, пък и кралят е пристигнал в двореца заедно с всички придворни — обясни му Айлит. — Затова хората не купуват много, а нашата Уулфхийлд обича да се пазари, преди да купи дори най-евтината стока.

Голдуин взе от ръката ѝ кесията — като почтена съпруга Айлит бе длъжна да му я връща за проверка след всяко пазаруване.

— Едва сега започвам да разбирам защо роднините ми ме предупреждаваха, че след женитбата парите никога не стигат — засмя се той.

— А нима предпочиташ да останеш стар, самотен ерген и да преживяваш само с хляб и вода? — ядоса се Айлит, вирна глава и предизвикателно опря ръце на хълбоците си. Едра, но добре сложена, господарката вдъхваше уважение дори и сред най-смелите мъже. Неслучайно баща ѝ, малко преди да умре, я нарече „яката ми кобилка“ — точно в разгара на сватосването и пазарлъка около зестрата. Имаше защо да се хвали с дъщеря си. Работлива, самоуверена, напета и приятно закръглена, Айлит се ласкаеше, че баща ѝ се гордее с нея. Беше свикнала с къщната работа — беше на осем години, когато той

овдовя. Айлит никога нямаше да забрави думите на съпруга си през първата им брачна нощ: „Не, скъпа, с това разкошно тяло и с тези светли коси ми приличаш по-скоро не на кобилка, а на страстна, дива валкирия^[3]“.

— Хм, защо ли пък не си останах на хляб и вода? — Голдуин замислено потърка брадичката си и в следващия миг внезапно се нахвърли върху жена си и я притисна към стената, под стръковете имел. — Не се ли досещаш защо? — задъхано прошепна той и устните му яростно се впиха в нейните. Меката му брада я погъделичка. От кожата му сякаш още се излъчваше топлината, погълната от ковашкото огнище. Устата му имаше тръпчиво солен вкус. Тя плъзна ръце по голите му рамене, с добре очертани мускули, по мъжествената му брадичка, преди да зарови пръсти в косата му и да отвърне с плам на целувката. Усети допира на шлема о бедрото си — в залисията Голдуин бе забравил да го пусне на пода.

Уулфхийлд се върна от килера със стомна бира в ръка, притиснала към гърдите си и самун пресен хляб. Айлит и Голдуин смутено се разделиха, но погледите им обещаваха да си наваксат пропуснатото през нощта. Той я тупна леко по задника и се отпусна на скамейката край дългата маса в средата на залата. Айлит донесе от огнището две купи с яхния, приготвена с много лук — както я обичаше мъжът ѝ. Над масата ароматно се изви гореща пара.

— Днес си доста весел — подхвърли Айлит, докато му поднасяше резен хляб. — Може би защото си готов с този шлем? — Протегна ръка и внимателно хвана шлема. Стори ѝ се много красив, с грижливо изковани издатини за веждите и с украшения по стените му, прикриващи лицето на воина.

Голдуин изръмжа нещо в знак на одобрение и веднага се зае с яхнията.

— Ако бях привършил и ризницата, сега щях да съм много по-радостен. Граф Харолд я иска за посрещането на Новата година, а още не съм изковал дори една трета от нея.

Обаче Айлит не се подлъга — отдавна бе разбрала, че не бива да вярва на всичките му оплаквания. Мъжът ѝ си бе спечелил име на отличен оръжейник и постоянно го търсеха десетки благородници, кой от кой по-знатни. Ако не бе доволен от новоизкования рицарски шлем, нямаше да ѝ го донесе с привидно нехаен вид, но всъщност тайно

жадуващ за одобрението ѝ. Сведе поглед към силните му ръце и за кой ли път се зачуди как могат грубите му мъжки пръсти да изтръгват тази красота от нагорещения метал. Припомни си с каква нежност я галеха ръцете му в леглото и неудържима тръпка прониза слабините ѝ. Въздъхна скришом и за да прикрие унеса си, постави шлема на главата си.

— Наистина ли ти приличам на валкирия? — закачливо го подразни Айлит, удивена от плътната, сладострастна нотка, неочаквано прокраднала се в гласа ѝ.

— И таз хубава! — извика Голдуин и весело се ухили. — Та къде се е чуло и видяло кривогледа валкирия, пък и на всичкото отгоре с фуста, дето сама си е изтъкала!

Айлит с усилие сподави гневния отговор, надигнал се в гърлото ѝ, и свали шлема от главата си. Притвори клепачи и пред очите ѝ затанцуваха тъмни кръгове. Никой досега не бе успял да ѝ обясни как мъжете виждат противниците си на бойното поле през тези тесни процепи над наличника. За миг си представи как ще стои този великолепен шлем на лъвската глава на Харолд, графа на Усекс, и отново потръпна.

— Знаеш ли, мила, всъщност не исках да ти се оплаквам — смотолеви Голдуин и пак се наведе над горещата яхния, за да надrobi още късчета хляб в нея. — Много съм задължен на братята ти. Ако не бяха те, граф Харолд нямаше да ми възложи тази поръчка. И щях да остана за цял живот никому неизвестен селски ковач в тази пустош, в онази нищо и никаква работилница в Етелередшайт. — Вдигна глава и гордо огледа дебелите греди на тавана и стените, украсени с коледни цветя.

Айлит също погледна към стената. Не всяка младоженка има щастието да прекрачи прага на нова къща в навечерието на първата си брачна нощ. А техният дом се оказа много по-просторен и светъл от пренаселената къщичка на баща ѝ, в която тя бе прекарала детството си. През прозорците сега виждаше катедралата, новия дворец и абатството на остров Торни.

Преди три години брат ѝ Алдред възложи на Голдуин да поправи един шлем, пострадал в поредната битка. Алдред остана толкова възхитен от майсторството на неизвестния ковач, че го препоръча на всички свои познати, и още на следващия ден Голдуин бе отрупан с

поръчки. Така двамата млади мъже се сприятелиха. След време Алдред прие с радост вестта, че Голдуин е пристигнал да моли за ръката на Айлит. Вече доста забогатял, талантливият оръжейник можеше да си позволи съпруга от по-знатен род. За радост на всички младоженците заживяха в искрена хармония и щастие още от първия ден на медения им месец.

От малка Айлит бе възпитавана, че нито една девойка не може да се опълчи срещу бащината воля. Тя се разплака от облекчение, щом една от слугините побърза да ѝ подшушне, че са решили да я омъжат за оръжейника Голдуин. Макар среден на ръст, с леко извити крака, с ръце постоянно изпоцапани от работата в ковачницата, но с топла усмивка и дружелюбен нрав, той си оставаше за нея най-прекрасният мъж на света.

— Алдред и Лиулф утре ще ни гостуват за коледната вечеря — обади се Айлит. Обичаше да го гледа как яде, как чевръсто омиа всичко на масата.

— Тогава май ще се наложи да заколя онези пилета, преди да се е мръкнало.

Тя недоволно извърна поглед. Въпреки че от малка бе свикнала с къщната работа, не обичаше да гледа как се колят пилета и кокошки. Голдуин избърса с кърпа устните си, наля си още бира от стомната и с наслада се облегна назад, доволен от всичко около себе си.

— Ще се радвам пак да се видим с Алдред и Лиулф. Бог знае какво ни очаква, но я си представи, че граф Харолд най-после успее да се добере до трона! Братята ти откога чакат този ден... — Отпи внушителна глътка, избърса устните си с ръка, оригна се шумно и тръгна към вратата.

На прага внезапно се обърна към жена си.

— Айли, забравих да ти кажа: ще прескоча до съседа Ситрик, нещо иска да му поправа. Май резето на вратата му заяжда. Видяхме се тази сутрин в абатството и той ме помоли да намина към него.

Айлит учудено вдигна вежди. На стари години Ситрик бе напуснал манастира в Мартинмас и се бе преселил в къщата до тяхната, след като бе оставил на монасите всичките си по-ценни вещи. Говореше се, че вече не искал нищо друго, освен да го оставят да умре спокойно в собствения му дом. Къщата му от няколко седмици изглеждаше необитавана. Накрая абатът се разтревожи и изпрати там

един от слугите си — оказа се тъкмо навреме, защото никой не се грижеше за горкия самотен Ситрик.

— Каза ли още нещо?

— Изглежда къщата е била дадена под наем до следващата година на някакъв търговец на вино. — Голдуин погледна към бурето с вино в ъгъла на залата. — Някакъв нормандски търговец от Руан.

— О, така ли! — Айлит не знаеше какво да му отговори.

Лондон напоследък беше пълен с нормандски търговци и рицари. През младежките си години крал Едуард^[4] често пресичаше Ламанша, за да посещава нормандски и френски замъци, и никога не бе крил предпочитанията си към всичко френско. Дори се носеха слухове, че поради липса на наследник кралят е обещал короната на херцог Уилям Нормандски^[5], макар и последният саксонец да знаеше, че по право тя се пада на Харолд, граф на Уесекс. Айлит сърдито сбърчи нос. Никой не смееше да заговори за нормандите пред братята й, освен ако не искаше да си навлече гнева им. Но защо пък трябваше да ги ругаят и презират само защото са чужденци? Ето например самият Харолд, граф на Уесекс, по произход бе наполовина датчанин!

— Моля те, само не го споменавай пред Алдред и Лиулф... Или поне изчакай до утре. Не искам да се размахват юмруци и ножове на връх Бъдни вечер!

— А защо да си мълча? Това тях какво ги засяга? — разгорещи се Голдуин. — Искях само да ти кажа, че те е страх да си признаеш колко глупаво е онази къща да пустее. — Голдуин сви рамене и сърдито се огледа. — И аз не искам да имам нормандски съседни, но нали трябва да се сдържам, да не ги нагрубявам! И докато братята ти са под моя покрив, ще настоявам и те да не прекаляват с обидите си към нормандите.

Айлит кимна безмълвно, но не изглеждаше убедена от думите му. Познаваше огнения темперамент на мъжа си, както и избухливия нрав на братята си.

— Този търговец сам ли е пристигнал или, е довел и семейството си със себе си?

— Май че е взел и жена си, а може би и един-двама слуги. Поне така ми казаха в манастира. — В тона му се доловиха смесени нотки на изумление и възмущение. — Ще ги видиш, щом пристигнат. — С тези думи Голдуин излезе от залата.

След няколко минути до слуха ѝ долетяха удари на чук от ковачницата. Радостта ѝ помръкна. Унило се наведе, за да прибере скамейката до стената. Трябваше да отиде в килера до кухнята и да провери какво са донесли двете слугини от пазара.

Когато най-после всичко бе разпределено по лавиците, тя изпрати слугините да се заемат с бекона и пудинга за вечерята. Напомни им да не забравят и за коледния сладкиш със смокини, който пазеха за утрешното угощение. После се запъти към оградената част на двора — време бе да избере три пилета, които ще бъдат удостоени с честта да присъстват на коледната трапеза.

Веднага след вратичката на оградата на вътрешния двор започваше китна градинка с цветята, билките и зеленчуците на Айлит. Тя тръгна бавно из лехите, тук-там се навеждаше да вдигне някое полегнало растение. Огледа с грейнало лице дебелите стъбла на праза, намръщи се, щом видя плужеците, плъзнали по зелките, но в един миг се сепна — чакаше я толкова много работа, утре бе Коледа, явно сега не може повече да сеobbyува на градината си. Въздъхна, изправи се и тръгна към ябълковите дървета. По пътя се спря до кочината на свинята, погали я зад едрите ѝ провиснали розови уши и накрая влезе в ограденото място, пълно с пилета и кокошки. Кой пилета да избере за утрешния обяд? Около нея кълвяха само най-мършавите. Дори Аларик, ленивият петел, който презрително отминаваше всякакви лакомства, освен царевичните зърна и рядко удостояваше с вниманието си някоя от кокошките, бе изчезнал веднага след като Айлит остави отворена вратичката към външния двор.

— Проклетници! — гневно изфуча Айлит, опря ръце на хълбоците си и огледа опустелия двор. Само след час ще падне мракът, а близките гори гъмжаха от лисици и невестулки. — Кът, кът, кът... — опита се тя да примами кокошките, но в следващия миг се спря и се послуша. Внезапно заромоля, плахо и неусетно. Айлит потръпна от хлад, разтри рамене и отново се опита да събере разбягалите се пилци.

Откъм празния двор пред къщата на Ситрик дотърча само едно пиле с шарена перушина и се залови да кълве из тревата около Айлит. Тя се наведе и грабна пилето, за да го метне във вътрешния двор, като не забрави да провери дали вратичката е здраво залостена. В този миг от оградата между двете къщи до слуха ѝ достигна измъчено писукане. Веднага позна гласовете на своите кокошки и пилета. Изотзад се

разнесе силното кукуригане на Аларик. Жената надигна полите на туниката си, за да не я спъват, изруга още веднъж и се спусна към дъното на градината, за да влезе в двора на Ситрик през задната алея.

Няколко от нейните кокошки кълвяха нехайно сред гъстата трева под ябълковите дръвчета. Една от тях дори се беше добрала до най-ниския клон на една от ябълките и сега я съзерцаваше оттам с тесните си кокоши очи. Останалите сновяха из просторната морава, чак до стените на конюшната, щастливи, че са открили този пустеещ двор.

Айлит тежко въздъхна, но успя да сподави гневния вик, надигнал се в гърлото ѝ.

— Кът, кът, кът... — опита се тя да ги събере около себе си.

Най-лакомата кокошка веднага се спусна към стопанката си, но останалите ревниво пазеха новопридобитата си свобода и се държаха на почетно разстояние. Айлит се отказа да ги примамва и с мрачно лице се втурна към тях. Попадна в средата на вихрушка от кудкудякащи птици, сред разхвърчала се перушина, опитвайки се да улови поне някои от пилетата. Успя да хване две и веднага ги преметна през ниската ограда в нейния двор. Изкрещя на Уулфхийлд и Сигрид да се притекат на помощ и отново се впусна в яростно преследване. Прехвърли още две пилета през оградата. Петелът Аларик, разгневен до неузнаваемост, светкавично заби клюна си в дланта ѝ и хвъркна на върха на купчина оборски тор. Трябваше да дозапретне полите на туниката си, за да се покатери на купчината. Искаше на всяка цена да сграбчи пресипналия от кукуригане петел. Ако успееше, кокошките послушно щяха да го последват и да се приберат в двора.

Тъкмо лазеше към върха на купчината, протегнала трепереща ръка към петела, когато иззад ъгъла на къщата се появи конник. Удивен от гледката, непознатият дръпна юздата и конят му се закова на място. Ездачът сякаш забрави да затвори устата си — толкова бе удивен от яростната борба между младата жена и петела наред торището. Ужасена, Айлит веднага се смъкна от купчината смрадлива тор, спусна полите си и трескаво се зае да изтупва праха и сламките от туниката си. Как можа да позволи на този непознат да зърне оголените ѝ бедра!

— Аз... моля да ми простите, че нахлух така... — смотолеви тя и посочи с ръка към Аларик, който надменно разпери криле. — Моите кокошки избягаха от нашия двор и аз се опитвах да ги събера.

Макар и обзета от паника, младата жена предположи, че конникът идва от абатството, защото бе облечен в скъпи дрехи, каквито носеха висшите служители на църквата. Ала преди той да заговори, Айлит разбра, че е сгрешила, защото зад него се появи втори ездач, който със сигурност нямаше нищо общо с църквата — това беше жена с овално лице, с деликатна фигура и големи топли очи. Нежните ѝ ръце, отрупани с пръстени, здраво държаха юздата на неспокойната кобила. Наметалото и горната туника на непознатата бяха от скъп плат с изящна бродерия.

Мъжът каза нещо на жената на френски, а тя учудено повдигна тъмните си красиво извити вежди. Отговорът ѝ бе кратък, но в гласа ѝ се долавяше едва сдържан смях. Айлит си помисли, че ще потъне в земята от срам. Представи си как ли изглежда в техните очи — с разрошена коса, със скъсана престилка с полепнали по нея сламки, изпоцапана с оборски тор. Очевидно това бяха новите им нормандски съседни. Какво ли щяха да си помислят за нея?

Непознатата дама заговори Айлит на английски със силен нормандски акцент.

— Да не сте пострадали? Моите кокошки също много често прескачат оградата. Позволете на слугите на съпруга ми да ви помогнат. — Тя се обърна към двамата младежи, които язدهа зад нея и бързо им нареди нещо на нормандски.

— Благодаря ви — неловко промълви Айлит. Двата слуги веднага се спуснаха към кокошките и ловко започнаха да ги събират. Аларик се бе покачил на купчината тор и възмутено кукуригаше. С рязко движение Айлит го сграбчи със зачервено от срам лице.

Мъжът се наведе над седлото, сърдечно се усмихна ѝ също ѝ заговори на английски:

— Може би ще съобщиш на господарите си за нашето пристигане. Ние сме новите им съседни и бихме искали да се запознаем.

Айлит мъчително преглътна. Чувстваше се толкова унижена, че ѝ се струваше, че никога вече няма да може да ходи с изправена глава.

— Аз съм господарката — сковано отвърна тя.

Нормандецът смаяно я изгледа от главата до петите и смутено се изкашля.

— Грешката е наша — бързо заговори съпругата му. — Разбира се, една домакиня няма да облече най-хубавите си дрехи, когато е заета

с къщната си работа и не очаква гости.

От думите ѝ Айлит се почувства още по-зле. Тя видя, че лицето на мъжа бе почервеняло от едва сдържан смях.

— Надяваме се, че не сме ви притеснили и че няма да откажете да ни гостувате — мило рече непознатата.

— Ще говоря със съпруга си — избъбри Айлит и гордо вдигна глава, без да поглежда към новодошлите. — Благодаря ви за помощта. — След тези думи тя побягна към къщата си, очаквайки всеки миг да чуе силен смях зад гърба си.

По-късно, когато разказа на мъжа си за срещата с новите съседи, Голдуин, вместо да се опита да я утеши, избухна в силен смях.

Айлит спря да разресва гъстата си руса коса и сърдито го изгледа. Той се бе изтегнал на леглото с чаша медовина в ръка.

— Никак не е смешно — сопна му се тя. — Те искат да ги посетим!

— Да, знам. — Гласът му бе пресипнал от смях. — Ти още се занимаваше с кокошките, когато нормандецът дойде в ковачницата да се запознае с мен. Каза ми, че си била много притеснена от срещата и че съжалявал, ако с нещо те е обидил. Освен това настоя да отидем на вечеря у тях — добави Голдуин и в очите му блесна игриво пламъче.

— Не, в никакъв случай!

— Не можеш цял живот да се спотайваш в къщата и да ги избягваш — засмя се той и отново напълни чашата си с медовина. — Въпреки че са нормандци, те ми изглеждат симпатични хора. Мъжът се казва Обер де Реми и се надяна да стане придворен доставчик на крал Едуард.

Докато съпругът ѝ говореше, Айлит с тревога осъзна, че той е прав. Не можеше непрекъснато да се крие от съседите си. По-добре ще е да се опита да обърне на шега станалото. Смехът най-лесно сближава хората, но не ѝ се искаше да е за нейна сметка.

— А видя ли жена му? — небрежно подхвърли тя.

— Не, защото била заета със слугините си, но той ми спомена, че се казва Фелисия и че старата ѝ бавачка я научила да говори английски.

— Тя е много красива — промълви Айлит, остави гребена и свали сивата си долна туника. Сгъна я на лавицата, макар да ѝ се искаше да я захвърли на пода и да зареве с цяло гърло. Наведе се и

започна да чисти сламките от туниката. Гъстата ѝ коса скриваше лицето ѝ от погледа на Голдуин.

Голдуин остави на пода чашата си и стана от леглото. Айлит усети едрите му ръце върху раменете си, а горещият му дъх опари шията ѝ.

— Аз имам най-красивата жена на света и не ми трябва никоя друга — прошепна той и отметна косата от лицето ѝ. — Хайде, ела с мен в леглото, за да вкусим блаженството на Валхала.

Ласкателните му думи я накараха да се усмихне. Беше ѝ ясно, че той я желяеше, гласът му бе подрезгавял, а възбудената му мъжественост издуваше панталоните му. Айлит въздъхна, притисна се към мощните му гърди и обви ръце около врата му.

Страстта изгаряше телата им и всички нерадостни мисли се изпариха от главата ѝ. На сутринта щеше отново да мисли за съседите и за срама си, но сега бе валкирия, понесена във вихъра на любовта.

[1] Харолд Годуин, роднина на Едуард Изповедника. След смъртта на Едуард в 1066 г. е избран за крал на Англия от Уитанът (съвет от най-знатните англосаксонски благородници, които са имали правото да определят кой ще наследи престола). — Бел.прев. ↑

[2] Уесекс е едно от седемте кралства в Англия през периода на Хептархията (Епохата на седемте царства: Уесекс, Есекс, Кент, Нортумбрия, Мърсия, Мерсия и Източна Англия) от началото на VII век до 829 г. — Бел.прев. ↑

[3] Валкирия — безумно смела девойка с необуздан темперамент от скандинавската митология и сагите на викингите. — Бел.прев. ↑

[4] Едуард Изповедника е последният крал от саксонската династия в Англия от 1042 до 1066 г., преди нормандското нашествие. Тъй като е бил бездетен, кралят обещал короната на родственика си по майчина линия Уилям, херцог на Нормандия. — Бел.прев. ↑

[5] Херцог Уилям Нормандски остава в историята като Уилям (Вилхелм) Завоевателя (около 1027–1087). Нахлува в Англия и след прочутата битка при Хастингс на 14 октомври 1066 г., в която загиват Харолд Годуин и братята му, се обявява за крал на Англия. Всички следващи крале на Англия са негови потомци. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Алдред опита печеното пиле и похвали готварското умение на сестра си:

— Какво ще кажеш, Лиулф? Дори в двореца не са ни поднасяли толкова вкусно печено пиле!

По-младият брат на Айлит, не толкова широкоплещест колкото Алдред, избърса русата си брада, преглътна мълчаливо кимна в знак на съгласие.

Айлит се засмя, зарадвана от похвалата и щастлива, че братята ѝ на бърза ръка опразниха чиниите. Едва сега, докато ги гледаше как поглъщат лакомо печените пилета, младата жена си каза, че си струва да развъжда пилета и кокошки въпреки мръсотията и умората, въпреки отчаянието, което я бе завладяло само преди няколко часа. Душата ѝ се изпълваше с гордост при вида на двамата ѝ братя — млади и стройни рицари, с бляскави руси коси, облечени в нови, скъпи дрехи. Струваше ѝ се, че просторната зала се бе смалила в мига, в който Алдред и Лиулф прекрачиха прага. Червената туника на Алдред бе поръбена с блестяща сърма, а от врата на Лиулф висеше масивен сребърен кръст и тежка огърлица, инкрустирана с кехлибар и гранат. Всеки от тях носеше само по два пръстена на ръцете си, но над китките им блестяха златни гривни, подарък от граф Харолд Годуин, техният господар и покровител.

— Какво поднасят на трапезата в кралския двор? — нехайно попита Голдуин и протегна крак към огромния дънер, току-що хвърлен в огнището.

— Крем и извара заради неразположението на крал Едуард. Пиле в сос от мляко и нишесте и хляб, натопен във вино.

— О, стига си се шегувал с мен!

— Е, не през цялото време — неохотно призна Алдред, — но в повечето случаи се поднасят някакви лесносмилаеми каши и странни сосове.

— Тази мода дойде от Нормандия от онова проклето копеле^[1] — презрително изсумтя Лиулф. — Когато сме с граф Харолд Годуин

храната винаги е чудесна, истинска английска кухня!

Айлит умолително погледна към съпруга си, който ѝ кимна и побърза да насочи разговора в друга посока.

— А какво се говори за здравето на краля?

— Не е добре — отвърна Алдред и избърса устните си.

— Толкова е отпаднал, че дори не може да посети любимото си абатство. Помнете ми думата, че преди Сретение Господне^[2] крал на Англия ще бъде нашият покровител граф Харолд Годуин.

Голдуин тактично продължи да ги разпитва за граф Годуин, а след това им предложи да ги заведе в ковачницата, за да им покаже доспехите, които бе изковал за него. Двамата братя на Айлит останаха възхитени от шлема и ризницата.

— Нормандците много често се бият с лъкове — отбеляза Лиулф, докато опипваше тройната плетка от стоманени нишки. — Дали това е достатъчна защита от стрелите им?

— Не, ако противникът е много близо, но ако е от по-голямо разстояние — да. — Голдуин изпитателно ги изгледа. — Да не би да се готвите за бой с нормандците? Искам да кажа — за голямата война?

Алдред взе един ловджийски нож от масата на Голдуин и внимателно опипа острието му.

— Да — нехайно подхвърли той. — Сигурно ще се бием с нормандците, фламандците, и с цялата останала паплач на Европа.

Голдуин се намръщи.

— Нима не знаеш, че войната е неизбежна? — Алдред подхвърли ножа във въздуха и ловко го улови за дървената дръжка. — Дори и граф Харолд да наследи трона след смъртта на крал Едуард, пак ще се наложи да се бие за короната.

Голдуин усети, че му се повдига. Защо ли трябваше да пие толкова! Двамата братя на Айлит бяха донесли цяло буре с много силна и сладка медовина като подарък за Коледа. Това питие бе слабост на Голдуин и той често прекаляваше с чашите. Но кой ли мъж беше много благоразумен по време на коледните празници? Той пое дълбоко въздух, опитвайки се да потисне гаденето в стомаха си.

— Искаш да кажеш, че ще се бием с херцог Уилям?

Лицето на Алдред почервения от злоба и той с рязко движение заби ножа в масата.

— Кучият му син се похвалил, че крал Едуард му обещал престола още преди петнадесет години, но това е нагла лъжа! Само Съвета може да реши кой ще наследи престола.

— А какво ще стане, ако Съвета избере херцог Уилям за крал на Англия? — шеговито попита Голдуин, макар да се бе раздразнил от безцеремонното държание на Алдред. Оръжейникът протегна ръка и внимателно измъкна ножа от масата.

— Всички лордове ще подкрепят граф Харолд! — рязко отвърна Алдред. — Никой от тях не иска нормандското копеле да се озове на престола на Англия.

Лиулф, който винаги бе съгласен с брат си, изръмжа одобрително. Той бе на двадесет години, най-младият оръженосец в свитата на граф Харолд, и гореше от желание да се бие за честта на своя господар.

Голдуин поклати глава.

— Едва ли нормандският херцог ще се осмели да нахлуе в Англия. Тя е прекалено голям залък за него.

Алдред ядно стисна зъби. Той бе едър мъж и също като Лиулф имаше ясни тъмносини очи, които в този миг гневно блестяха.

— Може и да си прав, но ако се осмели да ни нападне, с удоволствие ще му пръсна черепа със секирата си! — Алдред бе седнал на пейката до масата, но скочи и с рязък жест измъкна кесията от колана си. Извади няколко сребърни пенита и ги подаде на шурей си. — Искам да ми направиш нова бойна секира! Освен това искам да изковеш името на Уилям върху острието. — Той хвърли кесията на масата и няколко монети се претърколиха на пода.

Голдуин се втренчи в монетите. Гаденето в стомаха му се приглуши от ледените тръпки на страха.

— Господ да ни е на помощ, Алдред. Ти наистина ли искаш да направя това?

— Да. Стигат ли ти тези монети, или искаш още?

— Не, изобщо не искам пари от теб! — Голдуин скръсти ръце и сърдито поклати глава.

— Аз искам да ти платя. — Алдред присви очи. — Трябва да ти платя. Така ще съм сигурен, че секирата ми ще го настигне.

Лиулф също извади кесията си и подаде на Голдуин няколко монети.

— И аз искам да ми направиш същата секира!

Голдуин не можеше да откаже на братята на жена си, но докато прибираше монетите, сърцето му се сви от лошо предчувствие. И преди бе изработвал оръжия за Алдред и Лиулф. Ризниците и мечовете, които им бе измайсторил, бяха истински произведения на изкуството. За него не беше трудно да изработи страшна бойна секира, с едно или две остриета — казваха им „датски секири“, защото бяха донесени на острова от викингите, доплували преди два века от Дания. Често изковаваше и надписи — имена, заклинания, различни фигури върху стоманата или ги издълбаваше върху полираното дърво на дръжката. Ала този път, необяснимо защо, потръпна от страх, сякаш леден вятър полъхна от прага.

Когато се върнаха в залата, никой от мъжете не спомена пред Айлит за разговора в ковачницата, ала между тях витаеше някакво напрежение, което младата жена веднага усети. Тя не ги попита нищо, защото жените нямаха право да проявяват прекалено любопитство, но държанието им я разтревожи.

Вече бе започнало да се смрачава, когато Алдред и Лиулф се надигнаха от масата, отклонявайки молбата на сестра си да останат да пренощуват.

— Утре сутринта имаме доста работа — обясни Алдред и я притисна за сбогом.

Айлит усети силните му мускули през фината туника. Лицето му бе напрегнато, а в очите му се долавяше твърдост, каквато досега не бе забелязвала. Може би всички воители бяха такива в навечерието на съдбоносни войни...

Тя дълго гледа след тях, докато заглъхна тропотът на копитата на конете им и те се стопиха в далечината. Внезапно в небето проблесна ярка светлина.

— Виж, Голдуин! — извика тя и посочи към небосвода.

Съпругът ѝ погледна нагоре и тъжно рече:

— Това е падаща звезда^[3], а тя невинаги е добра поличба.

Айлит се уплаши от интонацията и от странното изражение на лицето му.

— Голдуин? — Тя го дръпна за ръкава и леко го разтърси.

Той потръпна. Не можеше да прогони мрачното предчувствие, обзело душата му. Сложи ръка върху нейната и се извърна към лицето

й.

— Май пих твърде много от медовината — насила се усмихна той. — Знаеш, че в такива случаи винаги се разчувствам и натъжавам. Пожела ли си нещо?

Айлит кимна, после тръгнаха към къщата.

— Намислих си нещо за нас двамата — рече му тя, докато той залостваше отвътре вратата. Младата жена постави ръка върху корема си и се запита дали не е сбъркала в пожеланието си.

[1] Става дума за херцог Уилям Нормандски или Завоевателя, за който се е ширел слух, че е незаконороден и затова враговете му са го наричали Нормандското копеле. — Бел.прев. ↑

[2] Религиозен празник на 2 февруари. — Бел.прев. ↑

[3] В 1066 г. Халеевата комета се появява на небосклоне и дава повод за предсказания за свършека на света. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В спалнята на Обер де Реми жена му Фелисия заповяда на прислужницата си:

— Подай ми огърлицата и брошката от кехлибар. Те най-добре подходат на тази рокля.

— Да, мадам.

Фелисия оправи гънките на синьо-зелената вълнена горна туника и със задоволство се огледа. Разкошната дреха, поръбена със златна ивица, се спускаше до глезените ѝ, а долната туника, изработена от фин лен, закриваше горния край на обувките от мека кожа.

Слугинята донесе кехлибарената огърлица и кръглата брошка с полиран кехлибар в средата. И двете бяха подарък от Обер за сватбата им и той настояваше тя да ги носи всеки път, когато посрещаха гости.

Прислужницата закопча огърлицата и оправи краищата на воала от жълта коприна на господарката си. Жълтият цвят не подхожда на всяка жена, но свежият тен на лицето и топлите кафяви очи на Фелисия ѝ позволяваха да носи жълти дрехи.

— Изглеждате прекрасно, мадам! Сякаш ще вечеряте със самия крал Едуард!

— Благодаря ти, Бертил — засмя се Фелисия и се огледа още веднъж. Запита се дали тоалетът ѝ не е прекалено натруфен. Едно е да се вечеря с краля, а съвсем друго — със скромните им саксонски съседни, особено след неловкото запознанство край купчината оборски тор. Дали съседката ѝ няма да си помисли, че е решила да изтъкне богатството си пред нея?

Фелисия вече бе успяла да зърне съпруга на съседката си. Той бе набит, широкоплещест, с кафява коса и черна брада, а дрехите му винаги бяха изцапани от работата в ковачницата. Обер ѝ бе споменал, че Голдуин е отличен майстор и е личен оръжейник на могъщия граф на Усекс. Много пъти през последните дни Фелисия излизаше пред външната врата с надеждата да срещне съпругата на оръжейника и да си поговорят, но младата жена сякаш бе потънала в земята.

Влезе в залата и я огледа с критичен поглед. По пода бяха разхвърляни изсушени билки — лавандула, розмарин и риган, изпълващи въздуха с приятен аромат. Бе окачила по стените бродирани гоблени в светли тонове, а стаята се осветяваше от скъпи свещи от пчелен восък. Не само масата, но и двете скамейки покрай нея бяха застлани с най-хубавите ѝ покривки. Вместо обикновените съдове от полирано дърво бе наредила да извадят любимия ѝ пръстен сервиз. От гърнето, висящо над огнището, се носеше апетитен аромат, а една от по-старите прислужнички го наглеждаше.

Навън се чу тропот от копита, а след миг долетя гласът на съпруга ѝ, който се караше на един от конярите. След миг Обер шумно нахлу в стаята. Лицето му бе намръщено и зачервено от гняв.

Фелисия му помогна да си свали тежкото зимно наметало и фригийската шапка. Обер я целуна леко по бузата и прокара пръсти през разрошената си къдрава коса. Отиде до масата, взе гарафата с вино и си наля една чаша.

Без да бърза, Фелисия окачи наметалото и шапката му на гвоздеите, забити в стената. Движенията ѝ бяха спокойни, но стомахът ѝ се бе свил на топка от притеснение.

— Как върви работата ти?

Обер де Реми я изгледа учудено.

— Всичко е наред — изръмжа той. — Получих поръчка за вино от Леофин Годуин, брата на граф Харолд, но трябваше доста да се пазаря.

Съпругата му кимна и се усмихна. Знаеше, че той не ѝ казва цялата истина и че причината за киселото му настроение се криеше някъде другаде, но не искаше да го разпитва. Подозираше, че търговията с вино не е единственото му занимание, но предпочиташе да не знае нищо за другите му дейности.

— Мирише на нещо вкусно — рече Обер и се обърна към огнището.

— За вечеря ще имаме заешко рагу.

Той присви очи и се ухили.

— Май скоро ще стана тлъст като свиня. — Обер поглади с ръка изпъкналия си корем и виновно изгледа жена си.

Фелисия се засмя и продължи да му изброява какво още е приготвила за вечеря.

— Спри! Спри! — изохка той. — Нима искаш да ме умориш?

Младата жена тъкмо се канеше да го попита дали да приеме думите му като комплимент, когато вратата се отвори и Голдуин и съпругата му се появиха на прага.

Айлит стоеше гордо изправена, с вдигната глава. Тя беше с пищни форми, висока почти колкото Обер. Под воала от синя коприна се подаваха две дебели пшениченоруси плитки, които се спускаха под кръста ѝ. Долната ѝ туника бе със същия син цвят и чудесно подходеше на цвета на очите ѝ. Върху горната розова туника младата жена носеше красива мънистена огърлица, на чийто край висеше малък сребърен кръст. Талията ѝ бе пристегната с широк кожен колан, а от него висеше връзка с ключове. Фелисия мислено се зарадва, че бе облякла най-хубавата си дреха.

— Заповядайте и бъдете добре дошли — учтиво заговори Обер и гостоприемно протегна ръка.

Оръжейникът притеснено пристъпи напред.

— Мир на дома ви — любезно каза Голдуин. Съпругата му влезе след него със скромно сведен поглед.

С мила усмивка и с приветливи думи Фелисия побърза да ги настави около масата.

По време на вечерята, толкова грижливо подготвена от Фелисия, Айлит остана мълчалива. Но съпругът ѝ се отпусна и оживено разговаряше с Обер, наслаждавайки се на вкусния пилешки бульон, последван от заешкото рагу в джинджифилов сос със сушени ябълки. Айлит обаче едва се докосваше до храната, въпреки че съдейки по едрата ѝ фигура, тя едва ли страдаше от липса на апетит.

— Надявам се, че всичко с кокошките ви е наред след онова малко премеждие — леко раздражена попита Фелисия, огорчена от мълчанието на гостенката си.

Айлит се изчерви.

— Кокошките ми са добре — отвърна Айлит и сведе поглед към масата. — Съжалявам, че тази вечер нямам апетит. Виждам, че сте положили много труд.

— Няма значение — промърмори Фелисия. — За разлика от нас, мъжете ни добре си похапнаха.

— Сигурно ме смятате за безсърдечна и неблагодарна.

Фелисия усети смущението на гостенката си — лицето на Айлит бе пламнало, а устните ѝ бяха упорито стиснати — и сърцето ѝ се изпълни със съчувствие.

— Не мисля нищо подобно — отвърна тя, макар да го мислеше.

— Ако Голдуин не ме бе довялкъл насила тази вечер, никога нямаше да се осмеля да ви заговоря — въздъхна Айлит. — Чувствам се толкова неудобно.

— О, не бива да се чувствате така! — Фелисия докосна ръката на Айлит. — На всекиго може да се случи. Според мен вие се справихте много добре. Искрах да се видим и да ви го кажа, но се страхувах, че не желаете да говорите с мен.

Айлит отново се изчерви.

— Вероятно щях да побягна и да се скрия някъде. Не съм от най-смелите — призна си тя и побутна глинения съд настрана. В очите ѝ проблесна весело пламъче. — Струваше ми се, че е по-лесно да заколя три пилета, отколкото да ви заговоря.

— Значи сте по-способна домакиня от мен — засмя се Фелисия. — Последния път, когато трябваше да заколя пиле, то побягна на една страна с наполовина откъснатата глава, а аз на другата, пицейки сред слугините си. Не сте единствената, която се е чувствала неудобно.

Айлит се усмихна и Фелисия си отдъхна облекчено. Може би все пак щяха да успеят да станат приятелки. Тя похвали туниката на Айлит и я попита как е успяла да ушие толкова хубава дреха.

Айлит заговори колебливо, но постепенно сковаността ѝ се стопи и не след дълго двете жени оживено разговаряха за размерите на иглите, качеството на платовете и начините на шиене.

Голдуин видя, че жена му разгорещено обяснява на домакинята тънкостите при бродирането, и се зарадва, че двете жени намериха общ език. Компанията на Обер му беше много приятна, а храната — превъзходна. Щеше да бъде жалко, ако се наложеше да си тръгнат порано, в случай, че Айлит и Фелисия не се спогодят. Знаеше, че жена му се чувства неудобно заради проклетите кокошки. Айлит не можеше да забрави срама, защото бе изключително горда жена. Ала изглежда бе преодоляла неудобството си и отново бе онази Айлит, която познаваше и обичаше. Чу смеха ѝ, видя бляскавите ѝ зъби и пълните ѝ яркочервени устни и слабните му се напрегнаха от възбуда. За миг

забрави да слуша Обер и трябваше да го помоли да повтори последните си думи.

— Чудя се дали познаваш добре графа на Уесекс? — попита Обер и отново напълни догоре чашата на Голдуин, но в своята наля много по-малко.

— Не, не го познавам отблизо, но братята на жена ми служат при него и благодарение на тях получих поръчка да му изработя нови бойни доспехи.

— Но нали сте се срещали?

— Разбира се. Трябваше да му взема мерки, а сетне да му направя проба. — Голдуин отпи от виното. В началото пиеше от учтивост, защото предпочиташе бира, но тръпчивият вкус на виното му се услади и неусетно замая главата му.

— Как изглежда той?

— Защо питаш? — любопитно го изгледа Голдуин. — Нима се надяваш да му продадеш вино? Когато е в двореца на крал Едуард, графът посрѣбва от виното от кралската изба, но щом се прибере в замъка си, пие само бира, както всички останали мъже от свитата му.

— Изглежда е доста хитър мъж — небрежно подхвърли Обер и леко се усмихна, но очите му гледаха хладно и изпитателно.

— Той е много благороден мъж. Братята на Айлит го обожават и всичките му хора са готови да умрат за него. А се съмнявам, че някой ще иска да пожертва живота си за крал Едуард. — В замъгленото съзнание на Голдуин проблесна мисълта, че може би говори прекалено много.

— Значи според теб той е достоен да носи короната?

— По-достоен от всеки друг.

— А той самият иска ли това?

— Разбира се. — Голдуин присви очи. — Но защо са всички тези въпроси?

Обер се засмя и изтри устните си.

— Оглеждам се за подходящи клиенти, на които да продавам стоката си. Съжалявам, ако съм те притеснил с въпросите си, но търговецът си остава търговец — винаги мисли само за печалбите си.

Голдуин изръмжа нещо одобрително и отново посегна от чашата с вино.

— Твоят нормандски херцог иска английската корона — рече той, решил да обърне разговора в своя полза. — Ти срещал ли си се с него?

В първия миг Обер се стресна, но бързо се овладя и небрежно сви рамене.

— Само веднъж. Един мой добър приятел отглежда коне и когато веднъж му гостувах, херцог Уилям пристигна, за да си избере боен кон. — Търговецът на вино замислено се усмихна при спомена. — Един огромен дорест жребец привлече погледа му. Помня, че беше късно есента, беше доста студено и от ноздрите на онзи звяр излизаше пара, сякаш бе огън от гърлото на някой змей. Три пъти хвърли херцога от седлото, но накрая той успя да го обуздае. Всеки, който му се противопостави, е бил опитомяван или стъпкван.

Голдуин си припомни за бойните секири, на които Алдред и Лиулф му поръчаха да изкове името на нормандския херцог.

— Едва ли ще успее да сломи граф Харолд толкова лесно, колкото един жребец.

— О, да, няма съмнение — призна домакинът и сведе глава. — Ще се моля да не се стига до война. — Но веднага побърза да смени темата. Зае се да разказва на госта си за своя приятел Ролф и за конюшните му, за това как започнал преди години само с няколко коня, а сега притежавал три расови жребци и шестдесет кобили за разплод. — Дори и дорестият кон на съпругата ми е от конюшните на Ролф — подарък преди заминаването ни от Нормандия. В замяна аз оставих на Ролф една бъчва от моето вино, макар че трябваше да му изпратя по-щедър подарък.

Неусетно дори за самия себе си, Голдуин лекомислено обеща да изработи специален ловджийски нож за този непознат приятел на Обер де Реми. Едва се сдържа да не попита какво име трябва да изпише на острието на ножа — за щастие изпитото вино бе виновно за преплитането на езика му. След това на всички следващи въпроси на Обер оръжейникът отговаряше само с „да“ и „не“.

На другия ден въобще не помнеше как се е прибрал вкъщи. Помнеше само странната смесица от раздразнение и присмех, изписани по лицето на Обер, докато го крепеше по стълбите пред външната врата. А след това — блаженият миг, когато се отпусна в

леглото си. Помнеше също и уханието на косата на Айлит. Помнеше и нежния допир на устните ѝ.

Събуди се късно, почти към обяд. Айлит го раздруса за раменете и извика нещо в ухото му. Главата го болеше, клепачите едва се надигнаха, нямаше сили дори да протестира, че го будят толкова рано.

— Най-последно! — нетърпеливо прошепна Айлит. — Помислих си, че никога няма да се събудиш!

В главата му ехтяха ковашки чукове. От стомаха му се надигна яростна вълна. Опита се да седне, но веднага се отказа и се отпусна безпомощен на възглавницата, закрил очи с ръка.

— Ох, остави ме — изпъшка Голдуин.

В спалнята утихна, но той знаеше, че жена му не е излязла. Усецаше втренчения ѝ поглед дори и през спуснатите си клепачи.

— Да не би от пианството да си оглушал? — ядосано попита тя. — Не чуваш ли камбаните?

Голдуин напрегна слух. И тогава чу някъде далеч въпреки световъртежа в главата си, че ехтят църковни камбани. Звънът се носеше над смълчаното поле, чист и настойчив. С мъка се подпря на лакът и втренчи помътнелите си очи в Айлит.

— Крал Едуард е мъртъв. — Айлит отиде в ъгъла и му донесе от там чиста риза, чифт обувки и дебела вълнена туника. — Граф Харолд е избран за наследник на престола. Утре ще го коронясат.

— Откъде разбра?

— Алдред ми каза. Отби се за кратко, колкото да си вземе шлема и ризницата. Предложих му бира и хляб, но той ми отказа. Каза ми, че нямам нито минута свободно време.

Голдуин сухо преглътна. Вкусът в устата му бе отвратителен, гърлото му бе пресъхнало. Изправи се и се зае с дрехите, очаквайки всеки миг да се стовари обратно на леглото. Стените не спираха да танцуват пред погледа му. През дървените капаци на прозорците се чу ромолене.

Докато му помагаше да се справи с колана, ширитите и катарамите, Айлит не спираше да бърбори. Очите ѝ блестяха от възбуда.

— Сега ще бъдеш придворен оръжейник, Голдуин! Мислил ли си някога, че ще се издигнеш толкова високо?

Голдуин вяло се усмихна. В момента мисленето бе последното нещо, на което бе способен. Само камбанният звън болезнено отекваше в главата му и призоваваше всички поданици да се молят за душата на покойния крал Едуард.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

*Бриз сюр Рисле, Нормандия
Януари, 1066 г.*

Свирепият насрещен вятър навя сняг в лицето на Ролф де Бриз, когато мъжът изкачи и последното стъпало на стълбата между външния и вътрешния двор на замъка. Пламтящият факел в ръката му едва осветяваше заледените стъпала в непрогледната януарска нощ. Препъна се в заснежена купчина пръст. Сред вихъра на виелицата долови мирис на дим. Ролф изруга, заобиколи купчината оборски тор, отблъсна с ритник едно от разляялите се кучета край вратата и влезе в конюшнията.

Дорестата кобила неспокойно пръхтеше в първата клетка на конюшнията и от време на време цвилеше от болка.

Муцуната ѝ лъщеше от пот, ноздрите ѝ се издуваха неуморно, а големите ѝ очи потрепваха от страх.

Надзирателят Танкред де Фовил бе коленичил в сламата до кобилата.

— Осмелих се да ви повикам, господарю, защото горкото животно се мъчи отдавна. Вече изгоряха четири свещи от големите, а още не му се вижда края. Опасявам се, че плодът е запънал крачетата си в утробата ѝ и не може да изскочи навън.

Ролф изруга, загаси факела в локвата пред вратата на конюшнията и приклепна край кобилата. Тя бе от прочута арабска порода и му бе коствала цяло състояние — купи я преди две години в Париж, където се струпваха търговци на коне от всички краища на Европа. Сега за втори път трябваше да се ожреби — вече бе родила едно дългокрако жребче, което още отсега вдъхваше сериозни надежди. Но за да може Ролф да си върне парите, тя трябваше да роди поне четири пъти. Именно затова Танкред го бе повикал — надзирателят не смееше сам да поеме отговорността, ако кобилата умре при раждането.

Ролф я погали и прошепна няколко ласкави думи в ухото ѝ. Изплашеното животно като че ли се успокои — поне на него му се стори, че страхът изчезна от едрите ѝ очи.

Ролф продължи да гали кобилата и успя да я накара да се изправи. Тя размахваше опашка, ала стройните ѝ крака все още трепереха.

— Спокойно, мила, спокойно — промърмори той и отново погали черната ѝ муцуна. Обърна се към Танкред и го попита: — Изтече ли ѝ водата?

— Да, господарю, още след полунощ. Оттогава непрекъснато се напъва.

— Добре, повикай един от конярите, за да ти помага да я държиш, а аз ще се заема с нея.

Ролф привърза кобилата към една от халките на стената и запали свещ в още един от фенерите.

Кобилата отново потръпна и изпръхтя тежко, а тялото ѝ се напрегна от силната контракция. Ролф загрижено следеше напъните ѝ. Вероятно Танкред щеше да се окаже прав. Плодът бе заседнал в утробата ѝ и нямаше да може да излезе, ако той не успееше да го намести.

Още веднъж я потупа по гривата. В никакъв случай не биваше да ѝ позволи да легне на сламата.

Танкред се върна, придружен от един коняр, който носеше въже и делва с мас.

— Дръжте я здраво — нареди им Ролф. — И не ѝ позволявайте да легне!

Той потопи ръката си до лакътя в делвата с мас, а сетне тихичко замърмори молитвата си. Вдигна опашката на кобилата и напъха ръка във влагалището ѝ. Внимателно напипа плода. В конюшнията бе студено, но в утробата на животното бе горещо като в пещ. Надяваше се, че няма да се наложи да използва въжетото. Ако измъкнеха плода на сила, съществуваше опасност да счупят някое от ребрата на жребчето.

Внимателните му пръсти напипаха малка подутина. Хлъзгавото краче на жребчето бе сгънато в коляното, а другото — извито под остър ъгъл и препречваше родовия канал. Плодът не можеше да излезе без намесата на човек. Ако действаше внимателно, щеше да спаси и кобилата, и рожбата ѝ. Трябваше да изчака да премине следващата контракция и тогава бързо да намести плода в правилно положение. Но в никакъв случай копитцата на плода не биваше да раздерат стените на родовия канал. Щом контракцията отмина, Ролф издърпа навън

освободеното краче. Кобилата яростно изцвили и отметна глава, измъчена от силните болки. Танкред и конярят едва я удържаха. Ролф отново ѝ заговори утешително и я погали със свободната си ръка по задницата. Когато и следващата контракция отмина, той намести и втория преден крак на жребчето.

— Добре, а сега я пуснете — нареди той и извади ръката си, изцапана с кръв и слуз.

Освободената кобила полегна на една страна и след няколко мига от нея се показаха предните крака и главата на жребчето. Ролф клекна до кобилата, хвана главата на малкото и внимателно започна да я тегли към себе си. С чевръсто движение отстрани плацентата от муцунката на жребчето и избърса ноздрите му, за да може да диша.

— Мъжко е — гордо рече Ролф.

— Личи си, че е потомък на Ораж — доволно кимна Танкред и се ухили. — Вижте, дори има същото бяло петно на челото.

Ораж, бащата на новороденото жребче, бе гордостта на Ролф. Златистокафяв жребец, изключително издръжлив буен и много умен. Всички негови потомци наследяваха златистокафявия му косъм и постепенно това се превръщаше в отличителен белег на жребците от конюшнията на Ролф в Бриз сюр Рисле.

Въпреки трудното раждане — жребчето се изправи на крака и колебливо пристъпи. Майка му обърна глава към него и тихо изцвили. Ролф взе на ръце новороденото и го намести до нея. Тя го подуши и нежно започна да го ближе.

Ролф изми ръцете си и облече ризата си. Малкото вече сучеше от майка си. Мъжът облекчено въздъхна. Вече можеше да ги остави на грижите на Танкред и коняря.

Когато изкачи стълбата, той се спря за миг, загледан в просторните земи на имението. Виждаше очертанията на покривите на селските къщи и сивите каменни стени на църквата, в чийто двор бе погребан баща му. Зад селото като сребърна лента се извиваше река Рисле, за да се влее в океана при Онфльор. В гърдите му се надигна необяснимо раздражение и смътен копнеж по нещо неуловимо. Това бе неговият дом, неговото наследствено имение. Защо не му стигаше? Или може би реката събуждаше в него повика на кръвта на викингите, която течеше във вените му? Студеният въздух прониза дробовете му.

Остана още малко неподвижен, вперил поглед в далечината. Внезапно тръсна глава, сякаш се събуди от сън, и продължи към къщата.

Берти кърмеше дъщеря му на пейката пред огнището в голямата зала. Щом Ролф влезе, кърмачката отдръпна бебето от себе си, припряно загърна разголената си гърд и се обърна на другата страна. Ролф остана като прикован, загледан в едрата млечнобяла плът на Берти. Пред очите му изпъкваше само нежното зърно на гърдата ѝ. Бебето замята глава като побесняло, търсейки зърното, и щом отново се добра до него, веднага го налага.

Берти хвърли срамежлив поглед към господаря си. Той помнеше нейната налята, гореща плът, извиваща се под него в ароматното сено, заоблените ѝ гърди, налети с мляко, изпотени под трескавите му длани, мокри от жадно смучещите му устни. Слабините му набъбнаха, стомахът му се стегна. Как може толкова рано сутрин да мисли за подобни глупости!

Искаше му се да се скрие от изплашения ѝ поглед, примесен с безмълвна подкана. С тихи стъпки се отдалечи към високата маса в другия ъгъл на просторната стая, отпусна се в креслото и повика слугата от съседното помещение. Заповяда да му донесе хляб и вино. Прислужникът го изгледа с недоумение, но в този миг вратата се отвори и влезе свещеникът на имението отец Хоел. След малко слугата се върна с подноса. Носеше топъл, току-що изваден от пещта хляб, глинена купа, пълна с мед, и кана червено вино, разрежено с вода.

— Какво стана с кобилата?

Ролф потопи пръста си в меда, облиза го и погледна към жена си. Както винаги, Арлет де Бриз беше бледа като платно. Тя бе все така безцветна и скучна, въпреки всичките ѝ усилия да се облича с вкус. Към слабите ѝ бедра се спускаха две дълги сребристо кафеникави плитки. Лицето ѝ сякаш бе лишено от израз и жизненост, макар че черти те ѝ всъщност бяха миловидни. Може би малко не ѝ достигаше, за да привлече погледа на някой мъж, зажаднял за женски ласки. Сивите ѝ очи бяха особени, удивително бистри, но с неприятни тъмни пръстени около ирисите.

— Ами... вече е добре. Измъчи се, защото предните крака на жребчето бяха прегънати, но щом ги наместих, роди без повече затруднения. Чудесен жребец! Може някой ден да получа доста пари за него... ако реша да го продам, разбира се.

Арлет отчупи зальк от хляба и предпазливо отхапа.

— Искаш да кажеш, че може да решиш да го задържиш, така ли?

— Е, все някой ден ще ми се наложи да търся заместник на Ораж. Затова внимателно се вглеждам във всяко новородено жребче. Никой не може да отгатне кое от тях ще се окаже най-подходящо да наследи мястото на Ораж. — Замислено наблюдаваше как тънките ѝ пръсти ронеха хляба. Дъщеричката им вече стана на пет месеца, но Арлет все още не се бе възстановила напълно от тежкото раждане. Всъщност си бе болнава, откакто я помнеше. Преди да се роди Жизел, преживя три спонтанни аборта. Ролф смяташе, че тя не се грижи достатъчно за себе си и яде колкото едно врабче. Затова никак не бе чудно, че нямаше кърма и се наложи да наемат кърмачка. Ролф често си мислеше, че ако съпругата му бе кобила за разплод, отдавна да се е отървал от нея въпреки благородното ѝ потекло. От друга страна, тя беше изключителна домакиня и къщата им блестеше от чистота, яденето никога не загаряше, нито пък се поднасяше недопечено. Дрехите му бяха винаги чисти и закърпени. Ако не беше толкова морална и превзета и ако раждаше по-лесно, Ролф нямаше да има никакви оплаквания. Сега я понасяше търпеливо, но бракът им бе лишен от радост и любов.

Арлет продължи да рони хляба, като от време на време отпиваше по малко вино. Ролф раздражено си помисли, че жена му прилича на мишка. Довърши набързо закуската си и скочи от масата.

Сивите ѝ очи се разшириха от учудване.

— Къде отиваш?

— В конюшната, за да видя как е жребчето. Уилям Фицозбърн ми поръча да му намеря добре обучени коне.

— Но навън е много студено.

— По-добре да съм навън, отколкото да стоя затворен в къщата — измърмори Ролф и с бързи крачки излезе от стаята.

Берти, която кърмеше Жизел, го изгледа с жаден поглед.

Вън от задушната стая Ролф пое дълбоко въздух и се запъти към конюшната да провери какво става с кобилата и новороденото. Малкото жребче се бе свило на кълбо в сламата, с издуто коремче, а кобилата дремеше, полегнала на една страна. Ролф се усмихна и излезе от клетката. Нареди на един от конярите да му оседлае Босан, стария черен жребец, който Ролф яздеше в имението.

Докато чакаше коняря, дочу шум откъм вратите на замъка. Излезе на двора и видя, че идват десетина конници, в редица по двама. Водачът им носеше блестящо жълто-черно бойно знаме, което плющеше от силния вятър. Зад него на буен дорест кон яздеше Уилям Фицозбърн, един от неговите постоянни клиенти. Той бе много близък с херцог Уилям, който му имаше пълно доверие, а освен това притежаваше огромно имение в Нормандия. Ролф се усмихна и тръгна да го посрещне.

Отведоха жребеца на Фицозбърн в топлата конюшня, а гостът затропа с крака по земята и разкърши рамене, за да отпусне схванатите си мускули след ездата. Беше между четиридесет и петдесет години, а около умните му светлокафяви очи се забелязваше фина мрежа от бръчици, по-дълбоки около ноздрите и тънките му устни.

— Хирондел изглежда добре — рече Ролф и поведе госта към къщата. Едва ли Фицозбърн щеше да се заеме с оценката на конете му, преди да се стопли край огъня и да изпие чаша вино.

— И сега си е буен, както винаги — безизразно отвърна Фицозбърн. — Тази сутрин два пъти се опита да ме хвърли от седлото. Ако знаех, че има такъв труден нрав, щях доста да се позамисля, преди да го купя от теб.

Ролф го изгледа косо и видя, че в очите на госта му проблесна весела искра. Когато преди две години за пръв път се срещна с Фицозбърн, безизразната му физиономия доста го смути. Не можеше да разбере кога този мъж говори сериозно и кога се шегува. Оттогава Ролф се бе научил да отгатва мислите и настроенията му по едва забележими признаци — леко свиване на устните или одобрително пламъче, проблеснало в очите му, от които нищо не оставаше незабелязано.

— И все пак го купи — отвърна Ролф. — Когато си на бойното поле, ще оцениш буйния му нрав.

— Кой знае! Може това да се сбъдне по-скоро, отколкото го очакваме... — Фицозбърн бе последвал Ролф в гостната и сега се огледа с опитното око на познавач. Погледът му се спря на Арлет. Тя надзираваше слугините, прибиращи масата, а в ръката си държеше вретено и прежда.

Домакинята забеляза мъжете и тръгна към тях, а бледите й страни се покриха с червенина.

— Радвам се да ви посрещна в дома си, милорд — усмихна се тя на Фицозбърн.

Ролф можеше да се закълне, че в този миг жена му си мислеше тъкмо обратното. Дори можеше да прочете мислите ѝ: дали ще има достатъчно храна за обяд, къде ще настани госта и свитата му, ако решат да пренощуват. Тя, както винаги, щеше да се справи, но с цената на много притеснения и неудобства.

— Удоволствието е мое — любезно отвърна Фицозбърн и леко се поклони.

— Донеси ни греяно вино в дневната стая на горния етаж — заповяда ѝ Ролф и се обърна към госта си. — Ще останеш ли за обяд?

— Благодаря, но трябва да потегля веднага за Руан. Ако тази кишавица прерасне в снеговалеж, пътуването ми ще бъде много трудно.

Ролф почти чу въздишката на облекчение, която се изтръгна от гърдите на Арлет, преди тя да се запъти към кухнята. Той въведе госта си в дългата стая на горния етаж, която бе преградена с вълнени завеси. До прозореца една жена се бе навела над тъкачен стан. Ролф я освободи и настани Фицозбърн в дълбокото кресло край камината, а самият той седна на стола, освободен от прислужницата.

Фицозбърн въздъхна и протегна крака към огъня. Ролф внимателно наблюдаваше лицето му, за да долови намеренията на госта си.

— Преди малко спомена нещо интересно. Според теб наистина ли Хирондел ще бъде незаменим в боя? — Фицозбърн изглежда изпитателно домакина си и подобие на усмивка се появи на устните му. — Дойдох със специална поръчка от самия херцог. Той иска да купи бойни коне, а аз съм сигурен, че ти можеш да му осигуриш най-добрите.

Ролф разтри ръце, докато се опитваше да обмисли неочакваното предложение.

— Колко коня са нужни на херцога и за каква цел? — попита той.

Тънките устни на Фицозбърн се изкривиха в усмивка, която мигновено се стопи.

— Все още не сме решили точно колко, но със сигурност ще бъдат няколко стотици.

Ролф смаяно го изглежда.

— Аз нямам толкова много коне!

— Знам, затова искаме да се заемеш с изкупуването на коне от околността.

Ролф бе напълно объркан, а Фицозбърн отново се усмихна загадъчно. Ролф отвори уста, за да попита нещо, но в този миг вратата се отвори и в стаята влезе Арлет, понесла поднос с кана греяно червено вино и с две от най-хубавите ѝ чаши. Докато наливаше на мъжете, въздухът се изпълни с аромат на канела. Арлет постави паница с пресен кейк с мед от дясната страна на госта. Фицозбърн размени няколко любезни думи с нея, осведоми се за нейното здраве и за здравето на малката ѝ дъщеря. Арлет промърмори нещо в знак на благодарност, без да вдигне поглед към лицето му. Ролф нетърпеливо въртеше чашата си в ръка. Отлично разбираше, че Фицозбърн нарочно води този безсмислен разговор, за да го подразни.

Накрая не издържа и затропа с пръсти по ръба на чашата. Арлет го погледна, извини се пред госта и излезе от стаята.

— Добре си я обучил — обади се Фицозбърн. — Тя е дъщеря на Робер Стронгарм, нали? Сключил си много подходящ брак.

Ролф замълча. Не поддържаше тесни връзки с роднините на съпругата си. След смъртта на баща ѝ в рода им останаха само няколко монахини и овдовели лели и макар да бяха далечни роднини на всесилния нормандски херцог, Ролф винаги бе избягвал срещите с тях.

— Добре, разбрах, че е време да спра да те дразня — рече гостът. — Херцогът е решил да отнеме короната на крал Едуард от узурпатора Годуин. Сигурно знаеш, че крал Едуард обеща английския трон на херцог Уилям още преди петнадесет години. Тогава Годуин се закле, че няма да предаде претенции към престола на Англия.

Ролф вдигна вежди.

— Никой не е очаквал, че Годуин ще спази клетвата си.

— Не, но все пак хората го смятат за клетвопрестъпник. Затова ще съберем съвета в Лилебон, за да решим кога да пресечем протока с войските ни. Ще дойдеш ли с нас?

Ролф разтвори ръце.

— В сравнение с вас аз съм само един дребен земевладелец. Какво значение има моето решение?

Фицозбърн отново се усмихна.

— Какво значение има мнението на когото и да било, щом херцогът е взел решение? Не, ние се нуждаем от опитни мъже като корабостроители и оръженосци, търговци на храни, вино и коне. За всички ще има много работа. Твоята задача ще е да доставиш отлични коне за войската на херцога. Познаваш всички в околността и няма да ти бъде трудно да се справиш.

— Сега ли искаш да ти отговоря?

— Да, предпочитам още сега.

Ролф се загледа в огъня. Въпреки че не искаше да изостави конюшнията си, перспективата да осигури коне за всемогъщия херцог при малък риск бе доста привлекателна. Почти усещаше уханието на свободния живот като горещ и солен вятър.

Погледна госта си и кимна:

— Да, ще дойда с войската на херцога.

През нощта, докато лежеше до Арлет в голямото легло, загледан в тавана, Ролф мислено си представяше пътуването през бурното море. Запита се колко ли фураж щеше да е необходим за конете на херцога. Колко дни ще стоят на лагер, преди да потеглят към Англия? Прекарването на коне с кораби бе трудна задача. Ако излезеше буря, само бог можеше да ги спаси, а Ролф знаеше, че бог невинаги е милостив.

Арлет се повдигна на лакът и се наведе над съпруга си.

— Не можеш ли да заспиш, господарю?

Стройното ѝ тяло се изви в полумрака, а русата ѝ коса проблесна на пламъка на свещта. Малките ѝ гърди се притискаха до него, а сивите ѝ очи неспокойно се взряха в лицето му.

— Мисля си за нещо...

— Знам, че нещо те тревожи. — Ръката ѝ плахо го погали по рамото. — Свързано е с посещението на Фицозбърн, нали?

Докосването на гладките ѝ пръсти до рамото му не успя да го възбуди. След заминаването на Фицозбърн Ролф бе изразходвал надигналата се в него жар в прегръдките на Берти. Тя страстно му бе отдала пищното си тяло върху сламата в конюшнията и за няколко минути уталожи напрежението в тялото и в душата му.

— Фицозбърн иска от мен да купя коне за херцога — каза Ролф. — Ще трябва да замина за Лилебон, за да обсъдим подробностите.

Пръстите ѝ спряха да го гаят и тялото ѝ се напрегна.

— Кога заминаваш?

— Утре.

— Толкова скоро!

— Трябва да се погрижа за конюшни за конете. Освен това по пътя мога да продам или да купя още коне и да спечеля добри пари. — Протегна ръка и погали слабото ѝ лице. — Знаеш, че винаги се връщам — добави той с по-мек глас. — За мен Бриз сюр Рисле е моето пристанище, а ти си моята котва. Ще ти донеса коприна за рокля и златни конци за бродерия.

— Но колко време няма да те има? — Красивите ѝ очи го гледаха тревожно и той изпита угризение. Думите му за пристанището и котвата бяха много красиви, но той копнееше с цялата си душа да излезе в открито море.

— Не зная, може би един месец. — Придърпа лицето ѝ към своето и я целуна. — Ти трябва да се грижиш за имението, а аз ще се постарая да спечеля пари за зестрата на Жизел, когато му дойде времето. Може би ще успеем да я омъжим за някой по-знатен благородник.

Арлет нищо не отговори, но Ролф се досещаше какво мисли жена му. Тя се гордееше с положението си в обществото, но мечтаеше да се издигне още повече. Успокоена, Арлет се отпусна на рамото му.

— Трябва да имаш син, който да те наследи — промърмори Арлет. — Знам, че трудно износвам, и съжалявам, че Жизел е момиче, но ако се опитаме отново, може и да успеем.

Ролф кисело се усмихна в тъмнината, когато тя разтвори краката си за него. Знаеше много добре какво можеше да очаква. Арлет бе много набожна и вярваше, че половият акт между съпруга и съпругата е само за да се раждат деца. Удоволствието бе дяволска съблазън и една почтена жена не биваше да го изпитва. Ако изпиташе удоволствие, трябваше да се изповяда, за да се пречисти от греха.

Обслужи я бързо, но безчувствено, както Ораж обслужваше кобилите за разплод. Тялото му тръпнеше по-скоро от удоволствие при мисълта за скорошното пътуване, отколкото от пасивната плът на жена му.

ПЕТА ГЛАВА

Когато в коледната нощ бе видяла падащата звезда, Айлит си бе пожелала нещо. Тази вечер в априлското небе блестеше друга звезда с огнена опашка и младата жена бе сигурна, че желанието ѝ се е сбъднало.

— Сигурна съм, че съм бременна — сподели тя с Фелисия, докато закопчаваше иглата на наметката си. Двете жени бяха решили заедно да отидат на пазар.

Очите на Фелисия се разшириха от изненада.

— Айлит, толкова се радвам за теб! Кога ще се роди?

— В края на ноември или в началото на декември. — Със зачервено лице и сияещи очи тя разказа на Фелисия как си е пожелала да има дете. — Голдуин ми каза, че тази странна звезда е лоша поличба, но той греши — добави тя и постави ръка на корема си. Все още не ѝ личеше, че е бременна.

— Каза ли му?

— Не, но довечера ще му кажа. Ще приготвя печен заек и ще отпразнуваме събитието с най-сладката и силна медовина от избата. — Айлит говореше оживено, но в гласа ѝ се прокрадваше тревожна нотка. Напоследък Голдуин бе все намусен и мълчалив. Прекарваше по цял ден в ковачницата си. Сутрин ставаше още преди да се зазори и работеше до здрач на светлината на свещите. Бързаше да завърши смъртоносните бойни секири, мечове и копия, които му бяха поръчали. Сякаш бе ослепял за красотата на пролетта и не го интересуваше нищо, освен хладния блясък на стоманата.

— И аз очаквам подарък от падащата звезда — засмя се Фелисия и се наведе към ухото на Айлит, за да не я чуят слугините. — Омъжих се за Обер преди четири години. Вече бях започнала да се опасявам, че ще остана бездетна, но ето че месечният ми цикъл закъснява втори месец.

— Наистина ли? — Лицето на Айлит се озари от радост и тя прегърна Фелисия. — Тогава ще отгледаме заедно бебетата си, без

едната от нас да досажда на другата с разговори за бебешки пелени. Знаеш ли какво направих тази сутрин?

Фелисия поклати глава.

— Пъхнах една възглавница под туниката си — закиска се Айлит, — за да видя как ще изглеждам след шест месеца. Искаш ли и ти да опиташ?

Фелисия вяло се усмихна. Айлит забеляза, че блясъкът в очите ѝ внезапно се стопи.

— Колко време ще отсъства Обер?

— Моят Обер посвещава цялото си време на пътуванията за доставка на вино. Никога не зная кога ще се върне. Понякога го няма само за две седмици, но се е случвало да отсъства и по два месеца.

Айлит се замисли. Макар че напоследък Голдуин често се връщаше в кисело настроение от ковачницата, поне винаги бе до нея, с нищо не я изненадваше, а топлото му тяло я сгръвяше всяка нощ в леглото.

— Не знам, ако бях на твое място, как ли бих изтърпяла мъжът да ми го няма по цели месеци...

Фелисия примирено вдигна рамене.

— Е, с годините човек свиква с какво ли не... но като гледам как другите семейства си живеят щастливо, без да се разделят...

— Липсва ли ти Нормандия?

— Да. Обичам нашата къща в Руан, в която премина детството ми и най-безгрижните ми години. Тук ако се опитам да кажа дори една фраза, местните жители веднага долавят френския ми акцент и започват да ме гледат с ненавист. Всичко това е заради враждата между нашия херцог и вашия крал. Струва ми се, че щом се върне, Обер ще ми заповяда да приготвя багажа, за да се върнем в Нормандия, докато поутихне враждата между двата народа и се възцари траен мир.

Айлит кимна разбиращо и се съгласи с приятелката си, че нещо трябва да се предприеме, въпреки че Фелисия щеше да ѝ липсва много — никога досега не бе имала близка приятелка, с която да се разбира от половин дума. След неловката сцена на запознанството им двете съседки бързо се бяха сприятелили.

Въпреки застрашителната комета, надвиснала над града — или може би тъкмо поради тази причина — градският пазар бе по-шумен и по-оживен от всякога. Айлит купи внушително количество тлъста

сребърна сардина и сирене, увито в листа от зеле. Двете с Фелисия се разсмяха шумно, когато видяха едно дребно куче, отмъкнало от сергията на месаря един говежди кокал, голям почти колкото него.

Двете приятелки си избраха по няколко метра ленен плат за пелени, след което посетиха аптеката, за да си набавят билките, необходими за всяка родилка.

— Трябва да вземем орлов камък — заяви Фелисия, докато оглеждаше кафявите камъни, големи колкото яйца. — Чувала съм, че облекчават родилните болки.

Айлит погледна недоверчиво камъка. Цената, която аптекарят назова, бе нечувано висока. Край реката бе пълно с подобни камъни.

— Може би друг път — поклати тя глава. — Има доста време, докато наближи да раждам.

Обаче Фелисия купи камъка и плати за него сума, която ужаси Айлит. Приятелката ѝ сякаш бе решила да купи всичко, което хитрият аптекар ѝ предлагаше. Айлит смаяно изгледа пакетите, натрупани на тезгяха.

— Да не би да си полудяла? — попита тя приятелката си, щом излязоха на улицата. — Защо ти е всичко това?

— За да съм сигурна — засмя се Фелисия. — Мога да понеса всичко, само не и болката.

Преди Фелисия да извърне очи, Айлит видя ужаса, стаен в зениците ѝ.

— Не се страхувай, всичко ще бъде наред — опита се да я успокои Айлит и хвана студената ѝ ръка. — Болката не трае дълго и ще забравиш за нея веднага щом ти подадат бебето в ръцете.

— Майка ми е умряла при моето раждане — вцепенено отвърна Фелисия, — а всички говорят, че много приличам на нея.

— Но все пак не си съвсем като нея.

— О, на теб ти е лесно да говориш така! — остро отвърна Фелисия и измъкна ръката си. — Ти си широка като хамбар. Искате само да разтвориш широко крака и детето веднага ще изскочи.

Айлит трепна, сякаш Фелисия я бе ударила през лицето. Знаеше, че приятелката ѝ говори така грубо само от страх, но въпреки това думите ѝ я жегнаха. Стисна устни и закрочи по-бързо, като се опитваше да потисне надигналото се враждебно чувство към нормандката.

— Айлит, почакай, спри! — Фелисия се затича след нея. — Как можеш да го кажа! Не исках да те обидя, повярвай ми. — Тя хвана Айлит за края на наметалото. — Просто ти завиждам!

Айлит се спря.

— Завиждаш ми на това, че съм широка ли? Нима искаш да си като хамбар?

— Искан ми се да имам твоите бедра — призна си Фелисия, — но не това е най-важното. Искан ми се да притежавам твоята жизненост, твоя открит характер, умението ти да се радваш на простите удоволствия.

— Значи смяташ, че съм една проста селянка, така ли? — изгледа я Айлит с вдигнати вежди.

— Не, не. Нямах това предвид... Знаеш, че не исках да те засегна!

— Не съм сигурна — сърдито отвърна Айлит. — Все пак първата ни среща беше като между господарка и слугиня, не помниш ли? Аз се бях покатерила на купчината оборски тор, а ти се кипреше изискано върху кобилата си. Сигурно за теб всички саксонци са груби и недодялани, за разлика от вас, нормандците.

Тя ускори крачките си, а сърцето ѝ бясно биеше. Какво, за бога, я накара да каже всичко това? Фелисия ѝ беше приятелка, но още няколко такива сцени и от приятелството им нямаше да остане нищо.

Айлит се спря и се извърна, за да се извини на Фелисия, но за свой ужас видя двама мъже, които се бяха приближили до приятелката ѝ. Те явно бяха разбрали, че тя е нормандка.

— Защо не си вървиш у дома? — грубо попита единият и толкова силно я бутна с ръка, че младата жена едва не падна. — Не искаме нормандски свине на английска земя, освен ако не са в ковчег!

Фелисия пребледня, загърна се по-плътено с наметката и облиза пресъхналите си устни.

— Оставете ме... — прошепна тя с треперещ глас. — Нямам право да ме спирате.

— Нямаме право ли? Ха-ха! Чу ли това, Едуин? Тази нормандска кучка казва, че сме нямали право! — Спътникът му се засмя. — Тяхното нахалство е безгранично, нали? Как предлагаш да постъпим с нея?

Мъжът се втренчи във Фелисия и замислено се почеса по брадата.

— Според мен трябва да я завлечем на пристанището и да я натоварим на някой кораб, който ще я отведе по-далеч от Англия. Ала преди това не е зле да ѝ дадем хубав урок. — Той грубо я хвана през кръста и се опита да я целуне. Фелисия отчаяно се опита да се изскубне от ръцете му. Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Пуснете я! — спусна се към тях Айлит. — Нима мислите, че Харолд Годуин ще се гордее с вас?

— Да не би да го познаваш? — насмешливо попита мъжът и презрително я огледа отгоре до долу.

— Да! Моят съпруг работи за него — студено отвърна Айлит. Сърцето ѝ се свиваше от страх, но външно изглеждаше спокойна. — А съпругът на тази дама също се познава с хората на Годуин. — С крайчеца на окото си тя видя, че наоколо се събраха любопитни зяпачи. Ако застанеха на страната на двамата грубияни, тя и Фелисия щяха зле да си изпатят. — Пуснете я — повтори тя и дръпна приятелката си за ръката. Мъжът се поколеба, присви очи, а лицето му се зачерви от гняв, но пусна Фелисия.

— По-бързо! — Айлит повлече Фелисия по улицата. — Може да променят решението си и да ни настигнат. — Още не се бе доизказала, когато една зелка удари Фелисия по гърба и тя се притисна изплашено към Айлит.

— Нормандска курва! — чу се дружен, мощен вик. — Върви си у дома, кучко! — Тълпата продължи да обсипва двете жени с мръсни думи и да ги замеря с развалени зелки.

Фелисия изпищя ужасена.

— Побързай! — дръпна я Айлит. Двете жени отново побягнаха, препъвайки се в дългите си поли. Спряха чак когато стигнаха улицата, на която имаше търговски магазини, принадлежащи на фламандци. Те бяха съюзници с нормандците, понеже Матилда, съпругата на херцог Уилям, бе фламандка. Наоколо се движеха богато облечени търговци, които продаваха най-различни стоки — вълнени, ленени и копринени платове, бляскави бижута. Говореха на английски със силен чуждестранен акцент. Най-после Айлит се почувства в безопасност и спря, за да си поеме дъх. Фелисия отчаяно се бе вкопчила в нея и не смееше да пусне ръката ѝ.

Един търговец на платове, който познаваше Айлит, ги пусна в магазина и предложи да изпрати чирака си, за да ги придружи до дома им.

— Тези дни не е безопасно да се движите сама по улиците — посъветва той Фелисия, след като я настани до огнището в стаята зад магазина и ѝ подаде малка дървена чаша с медовина. — Щом сте нормандка, по-добре е да си стоите у дома, докато тълпата се успокои. — Той говореше любезно, но в гласа му се усещаше раздражение и Айлит и Фелисия разбраха, че бързаше да се отърве от тях.

— Не подозирахме, че всички са толкова зле настроени срещу нормандците — тихо рече Айлит. Макар опасността да бе отминала, коленете и ръцете ѝ все още трепереха от преживяния ужас. — Те се нахвърлиха върху нас съвсем внезапно и без всякаква причина. — Младата жена се обърна към приятелката си. Зъбите на Фелисия изтракаха в ръба на чашата и медовината се разля по треперещите ѝ устни. — Съжалявам, че ти наговорих онези думи. Заради тях тълпата се нахвърли върху нас.

Фелисия поклати глава. Все още не можеше да се съвземе.

— Аз съм виновна — прошепна тя и се разплака. — Бих искала Обер да е тук.

Откакто се бяха сблизили, Айлит бе започнала да се възхищава на приятелката си и дори малко да ѝ завижда за изящната фигура, вродената ѝ грациозност и осанка. Ала през тази пролетна утрин тя разбра, че тази прекалена изисканост е много тънка преграда пред грубостите на околния свят. Реши, че едрата ѝ фигура и твърдият ѝ характер са за предпочитане в тези жестоки времена.

В това състояние Фелисия не можеше да се прибере сама до къщата си. За щастие търговецът предложи да им заеме понито си. Качиха Фелисия на седлото, а чиракът на търговеца поведе понито по околните улици на Лондон към предградията, отвъд останките от разрушената римската стена.

— Айлит, не се чувствам добре — проплака Фелисия. — Стомахът ми... — Тя се хвана за корема и лицето ѝ се сгърчи от болка.

„Господи, тя ще пометне!“ — ужасено си помисли Айлит.

— Успокой се, след малко ще сме си у дома. Трябва само да завием зад този ъгъл — опита се да я окуражи Айлит.

Фелисия се олюля и уплашено примигна.

— Ако паднеш, ще убиеш и себе си, и детето! — изкрещя Айлит и я стисна силно за крака. — Трябва да се овладееш!

Фелисия изохка. Пръстите ѝ конвулсивно стиснаха юздата.

Айлит грабна от чирака поводите на коня.

— Аз ще водя коня напред, а ти я придържай към седлото! — нареди тя на момчето.

Завиха зад ъгъла и Айлит облекчено въздъхна — вече се виждаха очертанията на къщата ѝ. Но в следващия миг загрижена бръчка прорязва челото ѝ. Към стълба пред прага на ковачницата на мъжа ѝ бяха привързани няколко коня. От двадесетина метра си личеше по скъпата им сбруя, че принадлежат на заможни собственици. Щом се приближи, тя позна жребците на Алдред и Лиулф. От локвата до стената пиеше вода някакъв непознат, рядко красив кон, а един коняр го галеше по гривата. От изцапаната врата на ковачницата изскочи Голдуин, увлечен в разговор с висок мъж в скъпи дрехи.

— Погрижи се за връзките между частите на бронята над раменете и нагръдника.

Под наметката му, поръбена със златна бродерия, проблесна кована ризница. Айлит го гледаше учудено и невероятно подозрение се прокрадна в главата ѝ.

— Боже мой, няма това е кралят! — прошепна Айлит и закри уста с ръката си.

Голдуин се обърна към нея недоумяващо. Оръжейникът смотолеве някакво извинение пред Негово Величество и се втурна към жена си. Фелисия се олюля, смъкна се от седлото и падна в прахта. Чиракът се опита да я задържи, но не успя. Тогава момчето се зае да я тегли към тревата. Айлит чу шума зад гърба си, обърна се и се втурна към приятелката си, лежаща в несвят на земята.

— Айлит, за бога, какво се е случило? — извика озадаченият Голдуин.

— Посред пазара ни нападнаха някакви грубияни. Ох, Голдуин, страх ме е, че тя ще пометне! — Гласът на Айлит се разтрепери, но тя стисна устни, за да спре надигащия се в гърлото ѝ плач. — Помогни ми да я внеса в къщата ѝ. Веднага трябва да я сложим да легне. Побързай, моля те! — извика тя и го погледна уплашено. — Да не би да искаш да пометне тук, на пътя?

— Направи това, за което те помоли съпругата ти, човече.

Айлит погледна към Харолд Годуин. Стори ѝ се, че през живота си не бе виждала по-величествен мъж от него. Очите му — светлокафяви като буйната му коса, я пронизваха като свредели. На гърдите му блестеше златна огърлица, чийто край потъваше в прореза на бродираната наметка.

Скован от изненада, Голдуин не можа да помръдне — като че ли се бе вкоренил в земята. Крал Харолд притича до припадналата жена, наведе се, вдигна я на ръце и я понесе към къщата. Айлит избърза пред него. Отпред на туниката ѝ, на коленете ѝ, се виждаха две големи кални петна.

— Аз съм виновна за всичко — обясни тя на мъжа си с треперещ глас. — Скарахме се наред улицата. Нищо особено, но хората наоколо чува нормандския ѝ акцент.

— Знаех си, че ще случи нещо такова — изръмжа Голдуин. — От днес нататък няма да излизаш, слугините ще пазаруват вместо теб. И може би е по-добре за известно време да не я посещаваш.

Айлит озадачено го изгледа.

— Фелисия е напълно невинна, освен това сега е сама и се нуждае от помощ. Никога не съм очаквала от теб, че си толкова страхлив — студено изрече тя, обърна му гръб и влезе в къщата.

Фелисия лежеше върху един дюшек на пода пред огнището. Тя помръдна, облиза устните си и промълви няколко думи.

— Та тя е нормандка! — извика Алдред и обвинително изгледа сестра си. — Сега вече не се учудвам защо са ви нападнали на улицата!

— Нищо лошо не е сторила! — разгорещено му се сопна Айлит. — Да, тя е нормандка, но да не би да се е нахвърлила върху теб с изваден меч? С какво те заплашва една беззащитна жена?

Лицето на брат ѝ пламна от гняв.

— В името на Светия кръст, ако бях твой съпруг, щях здравата да ти нашаря задника! Баща ни беше прекалено мек с теб, а и Голдуин е същият! Къде е той? Искам да му дам един добър съвет.

— Стига, Алдред — остро го прекъсна кралят. Той отиде до масата и си сипа чаша бульон. — Оръжейникът Голдуин знае как да се държи с жена си. И както каза сестра ти, жените не са заплаха за нас, дори и да са нормандки.

— Но... — започна Алдред, преглътна смутено и стисна устни.

— Съседка ли ви е? — обърна се граф Харолд към Айлит.

— Да, сир. — Сърцето на младата жена биеше до пръсване от разправията с Алдред пред краля. — Съпругът ѝ е търговец на вино от Руан. Те пристигнаха по Коледа, малко преди смъртта на крал Едуард.

Харолд кимна замислено.

— Как се казва?

— Обер де Реми. Той ни каза, че вашият брат Леофин место купувал вино от него.

— Да, спомням си. — Харолд присви очи. — Виното му е хубаво — промърмори той. — Но къде е сега? Как се е решил да остави жена си сама в такива смутни времена?

Въпреки че граф Харолд говореше спокойно, Айлит настръхна от лошо предчувствие.

— Заминал е да купи още вино, не знам къде точно, но Фелисия го очаква скоро да се върне. Когато е заминал, Обер не е знаел, че съпругата му е бременна.

Кралят отпи от бульона и изтри устните си.

— Изглежда ще се наложи да се погрижим за дамата, докато съпругът ѝ се върне. Искам да го видя, тъй като и аз смятам да си купя от неговото вино.

Алдред измърмори нещо недоволно и граф Харолд му заповяда да го чака отвън. Изчервен и засрамен, младия мъж излезе от стаята.

— Твоят съпруг е верен поданик и много добър майстор. Както каза преди малко, тази лейди не е виновна, че е нормандка, и не представлява опасност за нас. Но е в неин интерес да се премести в някой манастир. Ще наредя да я закарат в манастира Сейнт Етелбург, където ще бъде в безопасност до завръщането на съпруга ѝ. Ще кажа на игуменката, че тя е под моя закрила и никой няма да посмее да ѝ стори зло. — Граф Харолд се усмихна студено. — Каквото и да мисли за мен херцог Уилям, аз съм рицар, мъж, който държи на думата си!

Айлит се поклони, изпълнена едновременно с облекчение и с тревога — от една страна, нямаше да носи отговорност за съдбата на приятелката си, но от друга, Фелисия щеше да бъде като затворничка зад дебелия манастирски стени. А може би щяха да арестуват и Обер, когато се върнеше.

— Бульонът е отличен — каза Харолд, сбогува се с дамите и тръгна към вратата.

Откъм огнището се чу лека въздишка. Айлит се обърна и видя, че Фелисия се е събудила. Топлите кафяви очи на приятелката ѝ бяха изпълнени с болка.

— Съжалявам, Айлит... — прошепна Фелисия. — Причиних ти толкова много неприятности.

— И ти щеше да се погрижиш за мен — успокои я Айлит. — Ще изпратя Сигрид да доведе леля си, която е акушерка. Лежи си спокойно, всичко ще бъде наред.

— Фелисия не изгуби детето си, но е твърде слаба и всичко може да се случи — каза Айлит на Голдуин, когато му занесе хляб и медовина в ковачницата. Тонът ѝ бе студен, тъй като още не му бе простила, че ѝ отказа подкрепата си. — Хулда каза, че кръвоизливът е спрял, но поне една седмица Фелисия не бива да става от леглото... а това означава, че ще остане у нас.

Голдуин се намръщи и отново наведе глава над ризницата, която майстореше. Айлит напрегнато го изгледа. Знаеше, че мъжът ѝ искаше Фелисия да се махне от къщата им, но тя нямаше намерение да му се подчини. Досега винаги се бяха разбирали и не искаше занапред да се карат.

— И аз съм бременна — наруши тя мълчаливата пауза. — Изчаквах удобен миг да ти го съобщя, но нали ти постоянно си намръщен и сърдит...

Голдуин внимателно остави чука.

— Ти си бременна? — повтори той и се обърна, за да вземе купата с гвоздеите. — Кога ще се роди? — сърдито попита той.

— Малко преди Коледа. Не си ли доволен?

Той бръкна в купата с гвоздеите и Айлит видя, че ръката му трепери.

— Голдуин, какво има? — разтревожено го изгледа Айлит и го хвана за ръката.

— О, Айли, Айли! — Самообладанието му се пречупи. Притисна я силно към гърдите си и зарови лице в косите ѝ. Целият трепереше. — Наскоро имах ужасен сън... Видях бойно поле, осеяно с трупове. Не знам какво става с мен, но съм обзет от лоши предчувствия.

Тя го прегърна и го погали като дете, но на гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Говори се, че ще има война с норвежците, а Уилям Нормандски събира огромна армия, за да пресече океана. Имам чувството, че сме като примамка за глутница вълни.

Айлит погали косата му, а сетне ръката ѝ се плъзна по лицето му.

— Не е чудно, че имаш кошмари. Преуморяваш се в ковачницата. Не можеш сам, с двете си ръце, да изковеш ризници за всички английски воители. Трябва повече да почиваш, защото иначе ще полудееш.

Голдуин се наведе и целуна дланта ѝ. Сетне я прегърна през кръста и прошепна:

— Много съм горд, че носиш нашето дете, Айли, но ме е страх за бъдещето. — Отдръпна се от нея, седна на пейката и разсеяно прокара ръка през косата си.

— Всичко ще бъде наред — тихо рече жена му и взе подноса с храната, която му бе донесла. — Хайде, ела да си легнем. Ще се нахраниш в леглото.

Голдуин погледна към масата, отрупана с инструменти и ризници, а сетне към пода, осеян с гвоздеи. Изправи се бавно и колеблива усмивка заигра на устните му.

— Ако е момче, ще го наречем Харолд, на името на краля.

Хвана я за ръката и я поведе към вратата на ковачницата. Навън ги очакваше топлата априлска нощ, озарена от странната опашата комета.

ШЕСТА ГЛАВА

Нормандия

Юли, 1066 г.

Присвил очи, заслепен от яркото слънце, гол до кръста, Ролф препускаше със сиво-кафявия жребец покрай брега на океана. С въже към седлото му бяха привързани двата бойни коня, които бе купил за херцог Уилям Нормандски. Зад него яздеха трима коняри с останалите коне — от последното си пътуване той се връщаше с общо дванадесет коня. Най-късно до две седмици трябваше да ги достави в лагера на херцога край Див сюр Мер.

От началото на пролетта Ролф неуморно обикаляше Нормандия и фламандските градове, за да купува най-добрите бойни коне. При своите пътувания той се убеди, че в цяла Франция няма по-добри от конете в неговата конюшня, с изключение на няколко хергелета, доведени наскоро от Испания.

Ролф подкара жребца в лек тръс. Под копитата на коня се разхвърчаха сребристи пръски морска вода.

В далечината се показаха очертанията на малко пристанище, разположено край рибарско селище. Около пристана сновяха десетки дърводелци, заети с последните приготовления на корабите, които трябваше да прекарат през Тясното море^[1] до Англия около две хиляди бойни коня.

Три от корабите вече бяха напълно готови и очакваха заповед от херцог Уилям Нормандски да потеглят към лагера в Див сюр Мер.

Група моряци, скрити на завет зад дюните, разпъваха тежките ленени платна за трите кораба. Ролф се загледа в тъмночервените ивици, открояващи се върху светлобежовите платна, и си представи как те се издуват от морския вятър. За миг му се стори, че се намира на палубата на някой от корабите, че чува скърцането на въжетата и писъка на чайките, и макар че прадедите му от пет поколения не бродеха из моретата, в него се събуди викингският копнеж за приключения в непознати земи.

Погледът му се зарея към неясните очертания на английския бряг, тънещ в синкава мъгла. Преди години се бе запознал с един търговец, който се хвалеше, че е пребродил целия свят и че стигнал до непозната земя, населявана от странни червенокожи хора и от още по-чудати животни. Ролф не му повярва напълно. Търговецът бе пренощувал в Бриз сюр Рисле и на тръгване му бе подарил един камък, който се бил образувал в тялото на някаква задморска жаба. Каза му, че имал лечебна сила и че лекувал болести по конете. Ролф го носеше окачен на верижка заедно с кръста и малкия сребърен чук на скандинавския бог Тор, който се предаваше като реликва в рода им.

Ролф се вълнуваше от мисълта за непознатата Англия. Повтори на ум чуждоземното име и потръпна от нервна възбуда. Може би в същия този миг на отсрещния бряг някой саксонски войн се взираше към френския бряг и точеше бойната си секира. Тази мисъл го развълнува и сърцето му бясно се разтуптя.

Край брега, недалеч от селото, седеше един мъж, обгърнал с ръце коленете си, загледан в морската шир. От време на време вземаше малки камъни и ги хвърляше във водата.

Ролф дръпна юздата и скочи от седлото.

— Очите ли ме лъжат, или наистина виждам пред себе си Обер де Реми, седнал на брега на морето? Нима нямаш по-важно занимание от това да хвърляш камъчета във водата? — засмя се Ролф, подаде поводите на един от конярите и седна на пясъка до търговеца.

— Чакам вечерния прилив — отвърна Обер и здраво разтърси десницата на Ролф.

— Закъде ще пътуваш? — Ролф изпитателно се взря в лицето на приятеля си. Официално Обер бе търговец на вино, но Ролф го познаваше отдавна и се досещаше, че не се занимава само с това.

— За Англия, за къде другаде — усмихна се Обер и хвърчи още едно камъче във водата.

— Нима ще тръгнеш посред нощ от този малък пристан? — Ролф го стрелна с поглед.

— Трябва да се срещна с една галера, която идва от Бордо, а сетне ще продължа за Лондон. Граф Харолд от Уесекс все още не е във война с Нормандия.

Ролф облиза показалеца си и го вдигна, за да определи посоката на вятъра.

— Ще ти трябват яки гребци, защото тази вечер няма вятър — рече той.

— Имам осем души екипаж, с мен ставаме деветима.

— И какво ще правиш в Англия?

— Май все така обичаш да си пъхаш носа в чужди работи — развеселено отвърна Обер. — Как са Арлет и бебето?

— Нищо особено... Когато ги видях за последен път, и двете бяха добре — промърмори Ролф и нехайно добави: — А как е Фелисия?

Обер се намръщи.

— Тревожа се за нея. Не трябваше да я оставям сама в Лондон, но няхах друг избор. Напоследък събитията се развиха неочаквано бързо. Надявах се в края на май или поне в началото на юни да я взема от Лондон и да я заведа в Руан, но не успях. Херцог Уилям не ми позволи да се върна в Лондон.

— И какво ще правиш? — Ролф вдигна една мида от пясъка и я хвърли сред вълните.

Обер въздъхна.

— Ще я взема, когато мога. Фелисия никога не ми е казвала нищо, но подозира, че освен с търговия се занимавам и с още нещо.

— Колко време остава... до нахлуването?

Обер присви очи и внимателно се вгледа в приятеля си.

— Не знам кое е по-опасно — рече той — любопитството или настойчивостта ти.

Ролф се ухили. Знаеше, че трябва да бъде по-настойчив, за да получи отговор от Обер. Понякога търговецът изпаднаше в добродушно настроение и ставаше приказлив.

— Отговори на въпроса ми и аз ще те поканя на вкусна вечеря с агнешки бут и топъл хляб.

Обер язвително се усмихна.

— Значи това е цената?

— Добре де, ще прибавя и кана бира — насмешливо добави Ролф.

Обер изсумтя, тръсна глава и стана от пясъка.

— Твоята щедрост ме смайва! — засмя се той и изтръска песъчинките от туниката си.

Ролф махна с ръка към един от конярите и младежът му донесе риза и туника.

Двамата се упътиха към селото.

— Трябва до две седмици да бъда в лагера в Див сюр Мер, но предполагам, че знаеш това.

— Чух нещо подобно. — Обер сви устни. — Но няма да отплувате, преди да започне жътвата.

— Повечето от хората на херцога са наемници и не се интересуват от жътвата — намръщи се Ролф.

— Но Харолд се интересува — самодоволно рече Обер.

— Само малка част от войската на Харолд е съставена от професионални войници. Останалите са селяни и Харолд ги свиква само по време на война.

— Значи Уилям е решил да нападне, когато саксонският бряг е неохраняван? — Ролф свъси вежди. — Докато чакаме подходящия момент, запасите от храна ще свършат.

— Няма да ни е лесно, но и Харолд не е по-добре. Нашият херцог е решил да го смаже и ще успее. Харолд е много смел, но понякога е безразсъден. Уилям познава неговите слабости и ще се възползва от тях.

Двамата мъже влязоха в странноприемницата.

— Срещал ли си се с Харолд? — попита Ролф, докато се настаняваха на дървената пейка. Собственикът дойде и постави пред тях кана със сладко вино.

Обер предпазливо се огледа и се прекръсти.

— Съвсем за малко, още когато крал Едуард бе жив, но научих много за Харолд от един мой съсед в Лондон. Голдуин е оръжейник на граф Харолд, а братята на жена му си в свитата на графа. Разбрах много важни неща, но не мога да говоря за тях... — Обер разкопча колана си и откачи от него един ловджийски нож.

— Това е подарък за теб в знак на благодарност за кобилата, която подари на Фелисия. Изработи ми го Голдуин за Коледа.

Ролф взе ножа и с възхищение го огледа. Острието бе дълго, отлично наточено, а дръжката прилягаше на ръката му. Личеше си, че е изработено от опитен майстор. Ролф веднага го изпробва — отрязва парче от агнешкия бут, току-що донесен от гостилничаря.

— Ножът е превъзходен — одобрително рече Ролф и отхапа от крехкото месо. — Не е зле да предупредиш херцога, че Годуин има невероятен оръжейник.

Обер се ухили, измъкна още един нож от колана си и си отрязва голямо парче месо.

— Станахме приятели със семейството на този оръжейник, но се боя, че не постъпих много умно.

[1] В онази епоха така са наричали Ламанша и особено Па дьо Кале — най-тесната част от протока между Франция, Фландрия и Англия. — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Августовската нощ бе толкова знойна, че въздухът обгръщаше гърдите на Айлит като горещо и плътно одеяло. Младата жена изпъна краката си, но не успя да открие прохладно тъгълче в широкото легло. Голдуин хъркаше до нея и при всяко изсумтяване ѝ лъхаше на вкисната медовина. Напоследък Айлит се тревожеше за склонността на съпруга ѝ да прекалява с чашите, но се надяваше, че Голдуин отново ще се върне към нормалните граници на пиене, след като отmine напрегнатото очакване на предстоящата война.

Айлит се обърна на другата страна и се опита да заспи, когато усети как нещо помръдна в корема ѝ. Притисна ръка към него, усети още едно помръдване и щастливо се усмихна. Бебето на Фелисия от един месец риташе в корема на майка си, който бе по-едър от този на Айлит. Всъщност бременността почти не ѝ личеше. Гърдите ѝ бяха напрегнати и много чувствителни, но талията ѝ почти не се бе разширила, а коремът ѝ бе наедрял съвсем малко. Акушерката Хулда весело бе подхвърлила, че Айлит ще роди много лесно, докато за Фелисия бе споделила страховете си, че на нормандката ще ѝ е доста трудно. Хулда се надяваше, че бебето на Фелисия няма да е много едро, а опитните монахини ще се погрижат за нея и всичко ще мине благополучно.

„Дано Обер да се върне преди Фелисия да е родила“ — помисли си Айлит и се намръщи. Съпругът на приятелката ѝ бе заминал в края на април, а сега бе краят на август. Как може да остави съпругата си сама за четири месеца в чужда страна?

Бебето спря да риташе. Айлит въздъхна и се обърна по гръб. Напоследък сърцето ѝ бе свито от притеснение. Преди два дни Алдред и Лиулф заминаха с войската към южния бряг на Англия, за да отблъснат очакваното нападение от Нормандия. Преди да заминат, братята ѝ дойдоха в ковачницата на Голдуин, за да си вземат поръчаните оръжия и да се сбогуват със сестра си. Айлит им бе предложила бира и меден кейк, но те отказаха.

— Единствените нормандци, които обичам — бе казал Алдред, — са тези, които ще умрат от тази секира. — Той бе погалил с пръст стоманеното острие. — И преди да ми отвърнеш, че онази нормандска кучка в манастира е невинна, трябва да ти съобщя, че съпругът ѝ е съгледвач на херцог Уилям.

Стомахът ѝ се бе свил на топка, ала тя бе вирнала глава и дръзко го бе изгледала в очите.

— Не ти вярвам!

— Сам кралят ми го каза — презрително бе отвърнал брат ѝ. — Този негодник не се занимава само с продажба на вино, а събира сведения от двореца. Защо, според теб още не се е върнал в Лондон?

— Не знам... аз...

Алдред я бе изгледал тържествуващо и отново бе погалил острието на секирата си.

— Затова ти казах, че единствените нормандци, които харесвам, са тези, които ще съсека с тази секира.

— Но Фелисия е невинна, тя не знае нищо.

Брат ѝ я бе изгледал, но не я бе удостоил с отговор. Лиулф се колебаеше, не знаейки какво да стори.

— Ти си прекалено добра — смутено се бе изкашлял той и бе прегърнал сестра си, — а Алдред е много избухлив. Но аз ви обичам и двамата. — С тези думи по-малкият ѝ брат се бе обърнал и бе излязъл от ковачницата, гордо понесъл ново блестящо копие.

Айлит бе сигурна, че Фелисия не е въввлечена в тайните на мъжа си. Но бе омъжена от четири години за него и навярно подозираше нещо. Айлит изпитваше искрено съжаление към младата нормандка и редовно я посещаваше в манастира въпреки недоволството на Голдуин.

Айлит се унесе в неспокойна дрямка. Присъни ѝ се нещо странно: стотици ята черни гарвани се появиха в небето над Лондон и накацах по покривите на къщите. Гредите на къщата се пропукаха и тя остана затрупана под развалините. Събуди се обляна в пот. Сърцето ѝ биеше до пръсване. През капациите на прозорците се процеждаха първите слънчеви лъчи. От двора се разнесе бодрото кукуригане на Аларик. Голдуин още хъркаше, заровил лице в своята възглавница. Тихо, за да не го събуди, Айлит стана от леглото и се облече.

Под стълбата Уулфхийлд вече търкаше пода, но често се прозяваше — от няколко дни все на нея ѝ се падаше да следи за огъня

в кухнята и да приготвя бульона. Сигрид се ровеше из дрехите, нахвърляни в дрешника. Господарката ѝ взе дълбоката дървена паница с остатъците от вечерята, излезе на двора и пое към курника. През горещите летни месеци домашните птици по-лесно си намираха храна, но още малко нямаше да им навреди, дори щяха да снесат повече яйца. Понякога Айлит имаше яйца в излишък и ги даваше на двете слугини, за да ги разменят със съседите за сирене или масло.

Щом влезе в курника, кокошките лениво се размърдаха и започнаха да кълват трохите от земята, а Айлит събра яйцата от полозите — осем на брой, още топли и с полепнали сламки по тях. Сложи ги в дървената купа и тъкмо се обърна към кокошките, когато забеляза някакво лице, надничашо през една от многото пролуки в дъските. В първия миг си помисли, че Сигрид е решила да дойде, за да ѝ помага в събирането на яйцата, но след малко разбра, че греша.

Тръпки на ужас полазиха по гърба ѝ. Но щом го позна, студен спазъм стегна корема ѝ.

— Обер! — извика тя и едва не изпусна яйцата.

— Какво се е случило? Къде са хората? Защо къщата ми е празна? — Обер забрави за предпазливостта и с гневни стъпки се приближи към Айлит. Беше отслабнал, с хлътнали очи и дълбоки бръчки около устата. — Къде е Фелисия?

— Нямаше да ме питаш сега, ако си стоеше до жена си през тези четири месеца! — сопна му се Айлит. — Не мога да повярвам, че си се осмелил да се върнеш в Лондон.

— В името на бога, Айлит, какво е станало с нея?

В гласа му се долови паника. Айлит очакваше, че в следващия миг нормандецът ще падне на колене с гореща молба за помощ. Стана ѝ жал за него.

— Тя е в безопасност благодарение на хората, чието гостоприемство ти току-що обиди така лекомислено — сурово започна младата жена. — И да не си посмял да стъпиш в моя дом! Не желая да слушам обиди от твоята уста.

Обер я изгледа втренчено, изкашля се смутено и се опита да се пошегува:

— Независимо какво си мислиш за мен, аз все още обичам жена си, а освен това никога не съм възнамерявал да обиждам теб и Голдуин.

Айлит го удостои с най-хладния си поглед. Може би говореше искрено, но на лицето му бе изписано същото подкупващо изражение в дните, когато измъкваше сведения от Голдуин. Тръсна глава, за да прогони натрапчивите спомени.

— Не знам дали мога да ти се доверя. Мога само да ти съобщя, че Фелисия е на сигурно място, в манастира на Сейнт Етелбург, но ако се опиташ да проникнеш зад дебелиите манастирски зидове, ще те арестуват по заповед на крал Годуин. Той знае с какво се занимаваш. — Устните ѝ се свиха в презрителна усмивка. — По-добре хвани първия кораб за Нормандия, Обер, и никога не се връщай в Лондон.

— Но аз не мога да си тръгна, без да я зърна поне за миг! Искам да я отведа с мен в Руан.

— Това е невъзможно. Налага се да се завърнеш с празни ръце, така, както си пристигнал на английския бряг. Ако Фелисия тръгне на път, това ще е смъртна опасност и за нея, и за бебето. Защото тя е бременна, Обер, и може би я очаква трудно раждане.

Мъжът се вцепени. Бръчките по лицето още повече се задълбочиха. Против волята си Айлит усети прилив на симпатия към този нещастен чужденец, но успя да овладее спонтанното си решение да го покани в къщата си. Той си оставаше враг на нейната родина и не заслужаваше доверието ѝ.

— Какво я заплашва? — промълви Обер и изтри потта от челото си.

— Вече приближава третия месец от бременността ѝ, а от три дни кърви. Ако искаш да е жива, остави я на спокойствие в манастира. А сега си върви. — Айлит рязко махна с ръка към вратата на вътрешния двор. — Ако мъжът ми те завари тук, ще те убие на място с двете си голи ръце, а аз няма да посмея дори да го упрекна.

Той прехапа устни и се поколеба за миг.

— Айлит, аз...

Но тя не искаше повече да разговаря с него, независимо дали ставаше дума за извинение, оправдание или за най-обикновена, човешка молба за помощ.

— Махай се, Обер, и то веднага! Докога ще те слушам да ми хленчиш за помощ?

Той мълчаливо поклати глава и се обърна. Стиснала дървената купа с яйцата като щит пред гърдите си, Айлит го проследи с поглед,

докато Обер изчезна под сенките на дърветата в дъното на двора.

ОСМА ГЛАВА

— Сестра Едит ми каза, че до раждането остават още два месеца, но аз си знам, че ще родя преждевременно. Ох, Айлит, знам си, че няма да го износя! — проплака Фелисия и тревожно притисна ръка към издутия си корем. — Виж на какво съм заприличала! На бъчвите с вино, които моят Обер държи в избата!

Айлит беше пристигнала да види Фелисия в манастира. Тя неволно сравни корема на приятелката си със своя — нейният съвсем не беше толкова надут, макар че и тя би трябвало да роди след два месеца.

— Попитах сестра Едит дали пък няма да се окажат близнаци, но тя ми се изсмя, според нея имам прекалено много родова течност около плода.

— Нима тази монахиня е отгатнала, че ще родиш момче?

— Да! Представи си само, тя ми заяви, че можело да се познае пола на детето според това как рита в корема. Само момчетата били така груби. Ох! Ето! Пак започна... Притисни ръка към корема ми и сама ще се увериш. — Фелисия се протегна, хвана ръката на приятелката си и я долепи до корема си. За своя изненада Айлит веднага усети буйното движение на плода в утробата на Фелисия — нейното бебе никога не бе ритало тъй енергично.

— Ако това се окаже истина, тогава моето със сигурност ще бъде момиче — замислено промълви младата жена. — Никога не съм преживявала такива тласъци. Най-много леко да помръдне и нищо повече. Хулда ми рече, че може да се издуя чак в последния месец.

След постъпването ѝ в манастира Фелисия изглеждаше много по-добре. За щастие тук тя откри две монахини от Нормандия и една от Фландрия, които неизменно се поддържаха, защото англосаксонските монахини страняха от чужденките. Самата игуменка, макар да бе родена в Англия, разбираше страданията на Фелисия, защото сестрата на игуменката бе омъжена за нормандски търговец. Фелисия успя да се сприятели с трите монахини и с игуменката и не се чувстваше самотна.

През дебелиите стени на манастира трудно проникваха новини от света. Времето течеше бавно и монотонно, по няколко молитви се редуваха всеки ден заедно с часовете за усамотяване или за тежка работа в стопанството на светата обител. От Фелисия, както и от всяка новопостъпила пансионерка, не изискваха да присъства на всички молитви — особено в ранните часове на деня. Всъщност дори я глезеха заради деликатното ѝ състояние. Спокойствието ѝ се възвърна, вече не мислеше по цели нощи за неясното бъдеще. Но не можеше да спре да се тревожи за раждането.

— Ще го нарека Бенедикт — сподели тя с Айлит. — Така се е наричал бащата на Обер.

Айлит преглътна язвителната забележка, която се канеше да направи относно лоялността на Обер. Нямаше смисъл да говори враждебно за него пред Фелисия.

— А ти избра ли име? — попита Фелисия.

— Голдуин иска да го наречем Харолд, ако е момче, или Елфлед, ако е момиче. — Айлит стана от леглото и се приближи до тесния прозорец, през който се процеждаше слаба светлина. Отвън се чуваше лаят на кучетата, кудкудякането на кокошките и подвикванията на монахините. — Братята ми се върнаха в Лондон. Крал Годуин не може да държи постоянно войска на южния бряг. Те казаха, че нямало никаква следа от войските на твоя херцог Уилям.

— Той не е мой херцог — раздразнено отвърна Фелисия. — Искан ми се никога да не бе предявявал претенции към английския престол.

— Аз също — тъжно отвърна приятелката ѝ, загледана в една от монахините, която пресичаше двора с ведро вода. Денят бе тих и спокоен. Внезапно Айлит се извърна от прозореца. — Трябва да си тръгвам. Голдуин ще се разсърди, ако не ме завари в къщата. — Наведе се към Фелисия и я целуна по бузата.

— Ела по-скоро — помоли я тя.

— Ще дойда, щом мога — насила се усмихна Айлит. — Дано враждата между Харолд и херцог Уилям приключи по-скоро. — Сама не вярваше на думите си, но трябваше да успокои болната си приятелка.

Когато се прибра, Айлит видя конете на братята си, привързани към стълба пред ковачницата на Голдуин. Върху седлата бяха праметнати ризниците им и торбите с храна, а отстрани висяха

датските бойни секири. Остриетата им страховито проблясваха. На стената на ковачницата бяха облежнати два кръгли щита и две отлично наточени копия. Трети кон, също оседлан, пристъпваше неспокойно до стълба. Айлит надникна през вратата на ковачницата, но вътре нямаше никой, а огънят едва мъждукаше. Тезгяхът на съпруга ѝ, обикновено осеян с инструменти и оръжия, сега бе празен. Сърцето ѝ се сви от мъчително предчувствие. Извърна се и побягна към къщата.

Айлит влезе задъхана в стаята. Алдред, Лиулф и Голдуин седяха около масата до огнището и оживено разговаряха. Мъжете млъкнаха и виновно я изгледаха. Масата бе осеяна с трохи, а Уулфхийлд се бе изправила в ъгъла и бършеше очите си с края на престилката.

— Какво се е случило? — извика Айлит. Погледът ѝ обиколи лицата им и се спря върху колана на Голдуин. — Защо си взел инструментите си от ковачницата? — В този миг забеляза ризницата му на пейката до него. — Нима заминаваш на война? — прегракнало попита тя.

— Айли, длъжен съм. Кралят се нуждае от оръжейник на бойното поле. — Той скочи от пейката, заобиколи масата и я прегърна. — Ако остана у дома да се мотая без работа, няма да мога да издържа. — Притисна я силно към гърдите си.

Лъхна я силна миризма на ковачница и на мъжка пот. С болезнена яснота видя завитите къдрици на врата му и дългите му извити мигли.

— Не мога да го понеса — прошепна младата жена и пръстите ѝ се вкопчиха в туниката му.

— Скъпа, знам как се чувстваш, но съм длъжен да замина.

— За да докажеш, че си истински мъж ли? — сопна се тя. — Доказателството за това е тук! — Тя притисна ръка към корема си. — Заради детето ни трябва да останеш тук и да ни защитаваш, а не да ме зарязваш така, както Обер де Реми изостави Фелисия!

Голдуин пребледня като платно, уязвен от острия упрек.

— Именно заради детето ни съм длъжен да замина с войската! — извика оръжейникът. — Заради неговото бъдеще, Айли! Нима не разбираш тази проста истина?

Айлит прехапа устни и отпусна глава на гърдите му. Сърцето му туптеше до пръсване, а нейното се бе вцепенило от страх.

— Нима Уилям е слязъл на английския бряг? — попита тя след тягостното мълчание, успяла да преглътне горчивите сълзи.

— Не — намеси се Алдред и стана от пейката. — Онзи предател, Тостиг, братът на краля, се е присъединил към норвежкия крал Харалд в Хардрааде и сега техните бойци опустошават северните графства. Йорк вече е в техни ръце. Армиите на всички лордове от Севера се сражават с нашествениците. Ако искаш да спасиш детето си, трябва да се молиш повече от всякога ветровете да задържат Уилям Нормандски по-далеч от нашите брегове, за да успеем да се справим с норвежците. — Около устните му се появиха сурови, непреклонни бръчки. — Нямаме нито час излишно време. Трябва да потеглим още сега.

Айлит се вкопчи отчаяно в Голдуин. Искаше толкова неща да му каже на сбогуване, но горчива буца бе заседнала на гърлото ѝ.

— Ох, Голдуин, пази се, моля те, пази се! — проплака тя.

Устните му се притиснаха към нейните в дълбока целувка.

— И аз ще се моля на бога да опази и теб, и детето ни...

Голдуин едва се освободи от нея. Олюля се, отиде до пейката, грабна ризницата си и бързо излезе навън.

Айлит се завтече към оградата, където мъжете оправяха конете. Братята ѝ я прегърнаха, първо Алдред, после и Лиулф, след което потеглиха към лагера на крал Харолд в покрайнините на Лондон.

Вцепенена от мъка, Айлит остана сама наред прашния път, загледана в изчезващите силуети на тримата конници.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Петнистият жребец със сребрист косъм бе целият в пот, а очите му диво блестяха.

— Ричард, в името на Христа, в името на Тор, какво те накара да купиш този звяр? — извика Ролф, хвърляйки тревожен поглед към приятеля си. — Как, според теб, ще успеем да го удържим на палубата на кораба?

Ричард Фицскроб се почеса по главата и се намръщи.

— Когато се оседлае, няма да имаме проблеми с него. Обича да има твърда почва под краката си.

Ролф тихо изруга. Дори черният испански жребец на херцог Уилям не бе толкова буен. Освен това нямаха никакво време. Преди залез-слънце всички коне трябваше да бъдат натоварени и веднага да потеглят за Сен Валери, за да се възползват от прилива. Флотата на херцога отдавна бе готова за отплаване. Сега бе най-подходящият момент за потегляне.

Острият източен вятър разроши гъстата коса на Ролф и завъртя ветропоказателя на покрива на църквата в Сен Валери. Херцог Уилям искаше да потеглят за Англия още преди две седмици, но вятърът упорито отказваше да смени посоката си. Накрая херцогът потърси помощта на светеца, покровител на селото, и организира пищно църковно шествие. Изглежда молбите му бяха чути, защото още същата сутрин вятърът промени посоката си.

Сивият жребец яростно риеше земята с копита и изплашено цвилеше. Конете зад него също бяха неспокойни.

— Завържете му очите! — гневно извика Ролф на един от конярите. — Ричард, поеми юздата от Хамо.

Конярят подаде поводите на Ричард и се втурна да намери парче плат. Ролф махна с ръка на войника зад него да се качва на кораба — търговска галера с по-дълбок трюм и по-висок борд от бързите и леки бойни викингски кораби на херцог Уилям, с драконова статуя на носа. „Мора“, корабът на херцог Уилям, напълно готов за отплаване, бе закотвен в отдалечения край на залива, но херцогът все още не се бе

качил на борда. Той надзираваше последните приготовления. Ролф се надяваше, че херцогът няма да стигне до тяхната галера.

— Трябваше да те накарам ти да се разправяш с този звяр! — задъхано извика Ролф на Ричард, докато се мъчеше да удържи коня за юздата. Дотича конярят с превръзка в ръка и се опита да превърже очите на жребеца. — Откъде, за бога, го намери?

— Баща ми го купил от един мавритански търговец — отвърна Ричард. — Нарече го Слейпнир и ми го подари, защото се различаваше от конете от Брабансон, с които бе свикнал.

— Сигурен ли си, че това е било единствената причина?

— Казах ти, че е отличен за езда — оправда се Ричард. — Просто се плаши от тази тясна дъска. Престани да се мръщиш. Не искаш ли един мавритански жребец за разплод в конюшната си?

— Не, ако е толкова буен! — остро отвърна Ролф. — Ако беше мой, щях да го скопя!

— Сигурен съм, че нямаше да го сториш — ухили се Ричард.

Най-после конярят успя да превърже очите на сивия жребец и го поведе по дъската. Животното се дърпаше неспокойно, а по сребристите му косми блестяха капчици пот. Мъжете очакваха всеки миг да се развилнее и да ги събори в студената морска вода. Най-после го качиха на палубата и Ролф успокоително потупа животното по гривата, след което го завърза при останалите бойни коне.

— Ако се разбеснее на палубата, по-добре ще е да му прережеш гърлото, Ричард — каза Ролф и извади къс кинжал от колана си. — Достатъчно е един да подивее и останалите коне ще го последват. Тогава всички ще се озовем на дъното. — Изглежда недоверчиво сивия жребец и добави: — Засега няма да му сваляш превръзката.

Ричард кимна послушно и слезе от кораба.

Първите кораби напуснаха пристанището на Сен Валери в четири следобед. Галерата на Ролф беше сред последните, защото товаренето на конете ги забави. Корабите, натоварени с войници и провизии, потеглиха след „Мора“ от устието на Сома към студените синьо-зелени води на Тясното море. Източният вятър изпъваше платната, а последните лъчи на залязващото слънце хвърляха кървави отблясъци по небето.

Ролф замислено гледаше отдалечаващия се бряг на Сен Валери, който постепенно се смалчаваше в далечината. Под краката му скърцаха

дъските на палубата. Младият мъж се загърна по-плътно в наметалото си и когато слънцето се скри зад хоризонта и нормандският бряг изчезна от погледа му, той заповяда на капитана да запалят фенерите на мачтата.

Към полунощ флотата наближи английския бряг. Морето бе тихо, корабите леко се поклащаха, а в небосвода над тях блестеше лунният сърп. В тъмнината пред галерата мъждукаха фенерите на другите кораби. Ролф бе изпълнен със странно спокойствие, но вътрешният глас му нашепваше, че това е спокойствие пред буря.

Тишината на нощта се наруши от тъжна бретонска мелодия, която го изпълни с копнеж. Имаше нещо величествено и тъжно в този прекрасен миг, искаше му се да го задържи, но сега не бе време за мечтания. Трябваше да отиде при конете и да провери дали всичко е наред.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изправена край огромния казан във вътрешния двор, Айлит упорито въртеше дървената лъжица във врялата вода и очакваше с нетърпение най-сетне сивата овча вълна да позеленее. Изведнъж чу как външната врата проскърца. Младата жена остави лъжицата и се затича към предния двор. На прага се показаха Алдред и Лиулф, придържайки Голдуин под мишниците.

Вятърът я облъхна с остър мирис на прегоряла вълна. Тя изтри насълзените си очи с края на престилката, втренчила изумен поглед в братята си, влачещи безпомощния Голдуин по стъпалата пред къщата. Айлит изтръпна, като видя изражението на лицето му — мъжът ѝ яростно стискаше зъби, за да не изкрещи от непоносимата болка. Левият му крак се люлееше от коляното като прекършен клон. Айлит отвори уста, но първият вик замръзна в гърлото ѝ.

— За бога! — изкреща тя. — Какво ти е, Голдуин?

Оръжейникът се опита да се усмихне.

— Е, не е чак толкова зле... — изохка той. — Ще се оправя, Айли... ох, нищо, знам, че...

— Ще се оправи, Айлит, само не припадай, моля те — прекъсна го Алдред. — Бог ще се смили и ще смекчи страданията му. Трябва само да лежи, може би месец, не знам, но накрая отново ще се изправи на крака. Дори може да се каже, че имаше късмет. Защото... ако онзи норвежки викинг бе вдигнал копието си с още половин метър, щеше да го изкорми като пиле. — На лицето на Алдред се червенееше пресен, широк белег от удар със сабя. Сините му очи бяха почервенели от преумора. — Това с крака му не е страшно, само залитна и падна, когато се опитваше да се покачи на седлото... Не искаше да му помогнат. — В гласа му се долавяше снизходителност към ранения оръжейник, примесена с гордост от смелостта му на бойното поле.

— Ами... на пътя имаше дълбока бразда... — процеди Голдуин през зъби.

„Господи, та той изглежда много зле“ — помисли си Айлит. Лицето ѝ пребледня, когато видя как затрепериха пръстите му. „Нима

има и треска?“

— Вкарайте го вътре! — грубо заповяда Айлит на братята си и изтича към кухнята, за да повика Уулфхийлд и Сигрид.

Докато Айлит се суетеше около съпруга си и го настаняваше в леглото, братята ѝ разказаха за кървавата битка с норвежците при някакво място, наречено Стамфорд Бридж. Братът на крал Харолд, изменникът Тостиг, бил убит, а нашествениците били отблъснати. Обаче докато празнували победата в Йорк, пристигнала лоша вест.

— Уилям Нормандски е дебаркирал на южния бряг — каза Алдред и сви презрително устни. — Около хиляда пехотинци, стрелци и конници. След няколко дни трябва да бъдем в Лондон. Крал Харолд ще свика всички войници и ще заминем на юг, за да смажем веднъж завинаги нормандското копеле!

— Дотогава ще съм оздравял — обади се Голдуин от леглото. Той се опита да се надигне, но изохка и се отпусна на възглавницата.

— Не и с тази рана — изсумтя Айлит.

Тя повдигна туниката на съпруга си и разтревожено погледна мръсната превръзка, напоена с кръв. Стомахът ѝ се преобърна, като си представи Голдуин на бойното поле, изправен срещу обезумелия норвежец.

— Лежи спокойно — скара му се тя, когато той отново се опита да се надигне. — Искам да видя раната ти. Трябва да я почистя и да я превържа отново. Алдред, Лиулф защо не отидете в кухнята? Уулфхийлд ще ви даде нещо за ядене.

Алдред понечи да възрази, но брат му го дръпна за ръкава.

— Значи си яздил през целия път от Йорк дотук с тази рана? — попита Айлит, докато развиваше превръзката.

— Беше много важно... Ако беше видяла лицето на краля по време на тържеството, когато пристигна вестта за нахлуването на нормандските войски... Ох! — Лицето му се изкриви от болка, когато тя дръпна ленената превръзка.

— Значи си бил достатъчно добре, за да присъстваш на кралския пир? — спокойно попита Айлит, като се стараеше да потисне гнева и страха си. Много добре знаеше, че мъжът ѝ е упорит като муле и за нищо на света не би се показал слаб пред братята ѝ.

— Имаше и много по-зле ранени от мен. Някои от тях ги внесоха в залата на носилки. А аз ходех.

Нотката на гордост в гласа му я накара да стисне устни.

— Всъщност отначало не ме болеше толкова силно — добави Голдуин. — Първите три дни от Йорк дотук яздих без затруднения, само дето лесно се уморявах.

Айлит внимателно огледа раната. Тя бе дълбока, силно зачервена и възпалена. Виждаха се няколко груби шева, а по краищата на конците имаше гной.

— Господи! — Айлит уплашено притисна ръка към устата си. Стори й се, че ще повърне. — Голдуин, с тази рана никъде не можеш да заминеш!

— Харолд се нуждае от всеки свой боец. Много от нашите загинаха на север — простена той.

Тя отвори уста да протестира, но думите й заседнаха в гърлото. Независимо от желанието му, раната нямаше да му позволи да се присъедини към войската. Трябваше да се постарее да го задържи в леглото по-дълго.

— Както кажеш — промърмори тя, — но тази нощ трябва да се напиш. Искаш ли да помоля Сигрид и Хулда да се погрижат за раната и да ти дадат отвара от билки?

Голдуин кимна и затвори очи.

— Наистина се чувствам много уморен — въздъхна той. — Напоследък почти не съм спал. Щом затворя очи и виждам черните гарвани, които кълвяха труповете на бойното поле.

Ролф уморено се смъкна от седлото на Алезан. Нагази в калта, дълбока до глезените, и застана пред дървеното укрепление, което херцог Уилям шеговито бе нарекъл Замъка „Хастингс“. Мокротото наметало бе полепнало по гърба му, а острият вятър пронизваше костите му. Откакто бяха стъпили на английския бряг, валеше непрестанно и всички бяха премръзнали. Ролф свали шлема си и разсеяно докосна пресния белег на слепоочието си.

Зад стената на укреплението имаше няколко дървени постройки, около които сновяха десетки войници. Едни се връщаха от пост, други се отправяха на обиколки из околността, за да търсят сено за конете. През широката врата на укреплението връхлетяха в галоп група конници, изпратени на разузнаване. Те донесоха вестта, че предните

отреди на английската армия са се появили в обширната гора Андредсвалд, на около седем мили от стана на нормандците. Херцог Уилям веднага заповяда всички войски да се приберат в укреплението и да са в бойна готовност.

Ролф поведе Алезан към конюшната и махна с ръка на коняря, притичал да поеме поводите.

— Върви си — рече той и погали жребеца по муцуната — Почини си, защото всеки момент херцогът може да ни призове на бой.

Мъжът му благодари и се отдалечи.

— Стига, Алезан — промърмори младият мъж, когато конят леко допря муцуната си до врата му. Той повдигна предния ляв крак на коня, за да провери подковата. Когато се изправи, забеляза сребристорсивия жребец на Ричард и се спря, за да се полюбува на животното.

Като го гледаше сега, не можеше да повярва, че това същият кон, който му бе създал толкова неприятности при качването на кораба при Сен Валери и при слизането на английския бряг край Хастингс. Конят нямаше равен на себе си. Не приличаше на нормандските бойни коне със силен примес на фламандска порода, но бе изключително бърз, маневрен и невероятно издръжлив. Дори и сега, след като Ричард го бе яздил цял ден, той изглеждаше свеж, с щръкнали уши и любопитен поглед. Ролф неохотно си каза, че ще се наложи да помоли Ричард да му го даде за разплод. Представи си насмешливата усмивка на приятеля си и се намръщи.

Когато излезе от конюшната, вече се бе стъмнило и между палатките и дървените постройки блещукаха стотици факли — в лагера имаше повече от седем хиляди бойци. Ролф се отпрати към един от навесите. Под платното димяха няколко казана. Готвачът, невероятно едър фламандец, щедро разсипваше горещия бульон с голям черпак. Когато дойде редът на Ролф, фламандецът избърса потното си чело с ръкав и се взря в лицето пред него.

— Колко да ти сипя? — попита готвачът със силен фламандски акцент.

Ролф протегна измръзналите си ръце към огъня. Уханието на бульона погъделичка ноздрите му. Стомахът му се сви от глад.

— Така съм огладнял, че няма да ми стигне целия казан — отвърна той, подаде му дървената си паница и се отпусна уморено на

един от дънерите край огъня. Неволно си припомни за гладните, начумерени селяни, от които херцогът набавяше хранителните припаси за своята армия. Още помнеше заревото в мрачното октомврийско небе над онова изгорено до основи село, гъстите кълба дим над къщите, плача на жените и децата, безсилната ярост на мъжете.

С тези опустошителни набези херцогът искаше да предизвика Харолд да влезе в сражение, преди английските войски да се възстановят от изтощителните битки с норвежките викинги. Освен това Уилям предпочиташе решаващата битка да е край Хастингс, за да не се отдалечава от брега, където пристигаха все нови и нови кораби с припаси от Нормандия. Той очакваше, че когато крал Харолд Годуин узнае за опустошенията в графство Уесекс — фамилното имение на графовете Годуин, той ще го възприеме като лична обида и избухливият му нрав ще го подтикне да се втурне на юг, за да изтика нормандските войски към морето. Планът на Уилям бе да принуди Харолд да се сражава преди да е събрал всичките си войски от север. По всичко личеше, че не се бе излъгал.

Фламандецът се наведе над казана, сипа една голяма порция от вареното в дървената купа на Ролф и му я подаде. Вътре плуваха мазни парчета овнешко и варени зеленчуци. Ролф обви премръзналите си ръце около купата, за да ги стопли, и внимателно отпи от бульона. По тялото му се разля приятна топлина.

Дъждът се усили. Едно момче притича през калния двор с факла в ръка и се скри вдървената барака. Появи се група конници, изпратени да съберат сено за конете и храна за войниците. Единият от тях влачеше зад коня си едра крава и мучащо теле. Торбите, окачени по седлата на конете, бяха пълни с лук и солено месо. Мъжете ругаеха лошото време на фламандски и на френски, примесен с грубото нормандско наречие. Намираха сили и да си разменят солени шеги. Въпреки умората и трудно проходимата кал бяха довели отнякъде и едно грамадно буре с медовина. Ролф не се съмняваше, че ловко ще го скрийт под носа на началниците си.

Към казана под навеса бавно се приближи още един войник, с ниско нахлупена качулка, плътно завит в дебело наметало от груба вълна.

— Отвратително време — рече Обер де Реми вместо поздрав и пое от готвача купата с горещ овнешки бульон.

Ролф промърмори нещо в отговор и се отмести, за да стори място на пейката за търговеца на вино. Двамата мъже се загледаха в новите ездачи, които в галоп се появиха пред широката врата на дървеното укрепление. Шлемовете, ризниците и оръжията им, мокри от дъжда, блестяха на светлината на факлите.

— Тази нощ ще бъдеш ли на пост? — Обер наруши мълчанието.

Ролф уморено поклати глава.

— Не. Цял ден се блъсках, за да осигуря храна за конете, и сега имам право да подремна. Как мислиш, херцогът ще ни поведе ли утре на бой?

Обер замислено присви устни.

— Съмнявам се. Според мен той се готви да се укрепи на полуострова около Хастингс и да изчака още подкрепления от Нормандия. На негово място и аз бих постъпил така. Но ако бях крал на Англия, щях да се скрия зад стените на Лондон и да чакам нормандските войски да навлязат във вътрешността на страната. — Обер се закашля, обърса нос в ръкава си и зиморничаво сви рамене. — Времето работи в полза на Харолд. Той може да си позволи да не избързва, докато ние сме откъснати от Нормандия и не се знае колко време ще издържим, ако свършим запасите от храни.

— Но може и да не изчака. Освен това не забравяй, че бог е на наша страна. Нали дори и папата даде благословията си на херцог Уилям. Когато узнаят за това, някои от английските благородници може би ще откажат да се сражават с нас.

— Да, и това може да се случи — съгласи се Обер, — но херцогът трябва да поеме риска и да атакува англосаксонците, преди да е изтекла една седмица. — Отпи от бульона, от който още се вдигаше пара, и погледна към Ролф. — Тази вечер всички капелани, пристигнали с войската от Нормандия, ще изповядат греховете на бойците, а това е сигурен признак, че утре херцогът ще ни поведе на бой. Макар че засега най-разумно е да останем в това укрепление.

Ролф си припомни за бойната секира в палатката. Всяка вечер я оставяше до постелята си. За него страховитото оръжие се бе превърнало в талисман, в средство за потискане на страха. Утре може би щеше да се изправи пред врага, пред хиляди неприятелски бойци, въоръжени с такива секири, сред които се криеше този, който ще го убие само с един замах. Пръстите му неволно напипаха сребърния

кръст, висящ на гърдите му, заедно с амулета, изобразяващ чука на Тор, бога на войната според вярванията на старите викинги.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— *Ум! Ум! Ум!* — Мощен вик се изтръгна от гърлата на стотици англосаксонски бойци. Копията заудряха по масивните щитове в оглушителен, неспирен ритъм. — *Ум! Ум! Ум!*

Ролф напрегнато се взираше в кипящото множество на хълма. Дълбочината на вражеските редици стигаше на места до двадесет копия. Над шлемовете се размахваха блеснали на слънцето мечове, копията стърчаха като върхари на млада борова гора, а сред тях се виеха остриетата на смъртоносните бойни секири, като хищни растения, предвкусащи щедра плячка. Гърлото му пресъхна, сякаш бе натъпкано с плява. Страхуваше се, че ще се задави още при първия опит да преглътне. Студена пот изби под стегнатите му мишници. Дланите му, хлъзгави от влагата, една удържаха поводите на Алезан.

На предизвикателните крясъци на англосаксонците нормандската войска отвърна със смразяващите си бойни викове, призоваващи всички божества на помощ:

— *Бог е с нас! Тор е с нас!*

Но на Ролф му се стори, че виковете са отслабнали, докато стигнат и се отразят от щитовете на гъстите вражески редици. Склонът на хълма бе почернял от труповете на нормандската пехота — преди малко поредният опит на завоевателите да разкъсат отбранителната линия на Харолд със снопове стрели бе завършил с позорно отстъпление. Англосаксонците не се огънаха и при вихрената атака на нормандската конница — рицарите се оказаха безпомощни срещу свирепо размахваните бойни секири.

— Исусе Христе... — смутено промълви Ричард Фицскроб, без да откъсва поглед от плътния фронт на англосаксонците и от купищата нормандски трупове, застлали тревата пред тях.

— И този опит се провали — пресипнало рече Ролф.

— Какво? — Ричард отпусна поводите на сивия си жребец и вдигна ръце, за да оправи наличника на шлема си, който предпазваше долната половина на лицето му, но затрудняваше дишането му. Сивият жребец, усетил, че поводите не са плътно стегнати, направи няколко

крачки и се нареди до Алезан. Ролф яростно изруга — конят на Ричард притисна крака му — и Алезан уплашено подскочи. По редицата пробягна нервна тръпка и всеки от ездачите побърза да подравни коня си със съседния. Ричард стисна здраво поводите на своя жребец, наведе се напред и протегна ръка, а муцуната на коня се допря до ремъка, висящ от ръката на господаря му.

— Ох, защо нямам четири ръце! — възкликна Ричард. — Господи, пак започна да ми се повдига!

— Ако не отпуснеш тези проклети ремъци, ще го удушиш! — нервно му извика Ролф. — Стегни се и се дръж като мъж! — Самият той, с начумерено лице, припряно оправи щита си, за да бъде по-свободен в движенията си, и придърпа измокрената ръкохватка на копието си.

Ричард измърмори нещо неясно, изгледа накриво Ролф и се нареди да му отвърне нещо, но стисна зъби и си замълча.

Уилям Фицозбърн, предводител на отряда, към който се числеше Ролф, насочи изпотения си кон към редицата, следван от знаменосеца си. Златистото дълго и тясно знаме плющеше, изпъвано от силния бриз. Откъм фланга бретанската кавалерия на Ален Фержан бързо зае позицията си. Земята се разтресе под тропота на стотици копита.

— *Бог е с нас* — избумтя мощният глас на Фицозбърн. Вдигна тежкия си жезъл, изгледа бойната линия на англосаксонската войска и яростно изрева: — *Напред, нормандски рицари!*

Ролф пришпори Алезан. Нормандската редица се понесе като лава към хълма. Яздеха в плътен строй, копие до копие, меч до меч. От задъханите гърла на хора и коне се понесе горещ дъх, сякаш изпълзъл от бездните на Ада. Почвата се оказа мека и той усещаше как се напрягат мускулите на Алезан, та чак едри късове чим изхвърчаха изпод копитата му. Трептенията се предаваха от коня към напрегнатото тяло на ездача. Отвъд щръкналите уши на Алезан той виждаше гъсто наблъсканата редица от пъстроцветни щитове, някои дълги или кръгли, а други триъгълни, като неговия. Зад стената от щитове се надигаше зловеща гора от бойни секири, които предвещаваха смърт за всеки, който навлезеше в обсега им.

Остриетата на копията прорязаха небето. Полетях градушка от камъни, греди и стоманени топки, захвърлени от конярите на англосаксонците. Ролф вдигна щита си, наведе глава и още веднъж

призова закрилата на Исус и на Тор. В ноздрите му нахлу смесица от мирис на прясна кръв, конски фъшкии и пот. Проехтя несравнимия с нищо друго животински рев на битката и ушите му заглъгнаха.

Стисна яко копието си и се приготви да го запрати към противника, когато Алезан внезапно изпъна снага. Отляво профуча огромна секира, запратена от саксонската редица. Конят на рицаря до Ролф се подкоси, шурна кръв и опръска непокритата част от лицето на Ролф. Мъжът се просна на земята, безпомощен пред грамадния саксонец, изскочил изневиделица. С един замах онзи му отсече главата като на пиле. Ролф опъна юздата и преди саксонеца да е замахнал отново със секирата си, се надигна на шпорите си и заби копието си в гърдите му. Саксонецът диво изврещя и се сви, а върхът на копието изскочи откъм гърба му. Ролф отпусна поводите и отведе коня си настрана, в средата на битката. Проехтя мощен рев и той веднага потегли с още няколко конника към дола под хълма, а зад тях профучаха камъни и копия. От другата страна на Ролф се появи Ричард, диво задърпал поводите на коня си, очевидно готов всеки миг да повърне от седлото.

— Те не са хора, а дяволски изчадия! — задавено изохка той.

Вятърът отнесе грубите команди на Фицозбърн към кавалерията да стъсти строя си и да нападне отново. Ролф стисна копието си, пришпори коня си и се присъедини към нападателите.

Пред него изскочи друг саксонец, също със секира в ръка, но в последния миг, преди злокобното острие да изсвисти покрай главата му, Ролф замахна с копието си и го събори на земята. Секирата разсече на две копието и повторно описа смъртоносна дъга. Ролф се опита да се прикрие зад щита. Секирата се отплесна и се впи в шията на коня. Животното изцвили зловещо и се строполи на земята. Ролф сграбчи падналата секира и се нахвърли върху непознатия. След миг наличникът на шлема на саксонеца отхвъркна и лицето му се превърна в кървавочервена маса. Към тях с рев се насочи втори саксонец, размахал секира. Ролф срязва юздата на коня, успя да го вдигне и го пришпори извън бойното поле.

Алезан се втурна надолу по хълма, но коленете му се подкосиха и Ролф се изтърколи върху калната трева. В ушите му отекваха яростните викове на нормандските конници, както и ответните крясъци на саксонците:

— *Ум! Ум! Ум!*

Покрай него профучаха трима рицари и калта от копитата на конете им полепна по лицето му. Някой с ужас крещеше за свещеник, до него трима пешаци стенеха в калта. Алезан се сгърчи, потръпна и издъхна.

Ролф замаяно огледа кървавия труп. Беше отгледал този кон от малко жребче и с години го бе тренирал за боен кон. А сега не беше нищо друго, освен мърша за гарваните, купчина кърваво месо, с каквото бе осеяно бойното поле.

Ролф бавно се надигна и тръгна към заслона от камъни, отрупан с начупени щитове. Трябваше да се добере до хълма, за да вземе нов кон. След пет крачки се спря и кръвта застина във вените му. Видя сивия жребец надвесен над едно тяло. Животното бе опръскано в кръв, но Ролф инстинктивно усети, че не е ранено.

— Господи! — изохка Ролф и посегна към юздата на коня. Още един рицар се спусна към жребца, но Ролф го изпревари и грубо го изтласка настрани, а сетне коленичи до падналия мъж. — Ричард! Ричард, стани, за бога! — кресна той и бутна приятеля си по рамото.

Ричард Фицскроб едва чуто изхърка. Главата му се люшна настрани и Ролф с ужас видя дълбоката рана на шията.

Обхвана го неописуем гняв. В гърдите му се надигна яростно желание да се втурне в редиците на саксонците и да ги изколи до крак. Грабна щита на Ричард, възседна коня му и извика:

— *Напред.*

Към обед бретонската конница изостави фланга, неспособна да пробие редиците на саксонците, а това опасно оголи ядрото на нормандската войска. В центъра и по десния фланг бойците започнаха да отстъпват. По следите на бретонците се спуснаха въодушевените селяни от английското опълчение. Двете групи се сблъскаха на върха на хълма. Отначало саксонците имаха предимство и бретонците панически побягнаха.

Техният страх се предаде и на останалите рицари, но Ролф не напусна редицата. Пък и къде ли можеше да се скрие? Ако побегнеше към корабите заедно с тълпата, повечето щяха да бъдат избити, преди да стигнат до брега. Един рицар изкрещя, че херцог Уилям е изчезнал, и всички изтръпнаха. Ролф се озова пред редица от щитове и секири и понечи да обърне Слейпнир.

— Не отстъпвайте! — извика на хората си Уилям Фицозбърн и се надигна на стремето с изкривено от гняв лице. — Да не искате да побегнете като онези бретонски страхливци! — Насочи жезъла си към един млад рицар. — Изпълнявай дълга си пред нашия господар, иначе, кълна се в бога, сам ще те убия! Докато не чуете от мен команда за отстъпление, ще атакувате врага. А сега се връщайте по местата си, за да спечелим тази битка за славата на Нормандия!

— Да, милорд... — Младият мъж преbledня като платно под шлема си и пришпори коня си.

В този миг самият херцог се появи в средата на конницата. Той не бе ранен, имаше само лек белег на бузата, но бе загубил коня си.

— Ти, де Бриз! Дай ми коня си! — заповяда той.

Ролф изруга мислено, но слезе от коня и подаде поводите на херцог Уилям.

— Няма да забравя този жест — благодари му херцогът и скочи на седлото. — Винаги си плащам дълговете. — Пришпори Слейпнир и двамата се изгубиха сред войниците. Ролф тъжно си каза, че може би никога повече няма да види сивия жребец.

Битката продължи и полето се покри с трупове. Загинаха Гирт и Леофин, двамата братя на крал Харолд. Англичаните, които преследваха бретонците, бяха избити до един от конницата на Уилям. Нормандците отново се изкачиха на хълма и започнаха да си проправят път към средата на английската войска, докато накрая пробиха стената от вражески щитове.

Към края на деня херцогът отново събра стрелците с лъковете и им заповяда да атакуват в гръб саксонските редици.

Ролф, който яздеше трети кон за този ден, бе в челната редица. Ранеха го в дясната ръка, щитът му стана на парчета, съзнанието му бе притъпено. Но бяха близко до победата, много близко, само трябваше да сразят окончателно англичаните, преди да се стъмни напълно.

Гневен рев се надигна в тила на англосаксонците. Редицата от щитове се олюля и те побягнаха от бойното поле. Жълтото знаме на Фицозбърн напредваше сред саксонските редици. Ролф се втурна след него, размахвайки меча си. Необучените селяни бяха лесна плячка — без щитове и брони, беззащитни срещу мечовете. Ролф не помнеше колко мъже загинаха от ръката му. Конят му тъпчеше падналите тела, а от тях се дочуваха предсмъртни стонове.

В този момент битката отново взе обрат. Неопитните селяни избягаха и на тяхно място се появиха тежковъоръжени бойци от личната гвардия на крал Харолд, опитни наемници, предани на Годуин.

Ролф се оказа пред един огромен мъж, приведен над някакъв паднал воин. По лицето му се стичаха сълзи. Извика нещо, което Ролф не разбра, и размаха секирата си. Ролф за трети път изгуби коня си. Силният удар изби меча от ръката му, а шлемът му падна на земята. Усети в устата си пръски кал, примесена с кръвта на коня. Ролф се претърколи, за да се освободи от стремето, грабна меча си и с последни сили се хвърли към саксонца, който яростно размахваше секирата си.

Усети как острието проникна през бронята в плътта на непознатия. Мъжът изкрещя, сви се и се свлече на земята. Смъртоносната секира премина на сантиметри от главата на Ролф. Тялото на саксонца потръпна и ръката му изпусна дръжката на оръжието. Ролф гледаше втренчено сините очи на мъжа, забулени от сянката на смъртта. Косата и брадата му бяха светлоруси. Беше почти момче, с няколко години по-млад от Ричард. От устните му се изтръгна проклятие и главата му клюмна настрана.

В този миг Ролф видя, че към него препуска нормандски боен кон. Той закри главата си с ръце, но беше прекалено изтощен от схватката със саксонца и реакциите му бяха забавени. Предните копита на коня го удариха по главата и пред очите му се спусна мрак.

Когато се свести, вече бе съвсем тъмно. До него лежеше мъртвият саксонец, напълно изстинал. Секирата му блестеше на лунната светлина, а устните му бяха разтворени от предсмъртното му проклятие. Недалеч изохка ранен боец. Ролф тъкмо се канеше да извика за помощ, когато чу звук от рязане на кожен ремък и подрънкване на монети в кесия. Разбра, че мародерите са плъзнали по бойното поле. Ако мъжете бяха англичани и разберяха, че е нормандец, щяха да му прережат гърлото. Главата му се пръскаше от болка, повдигаше му се.

Мародерът се приближи към мъртвия саксонец.

Ролф се замисли дали да остане да лежи неподвижно и да позволи на непознатия да пребърка кесията му, но бързо отхвърли тази мисъл. Тялото му бе прекалено топло за мъртвец и онзи веднага щеше

да пререже гърлото му. В мрака проблесна сребърен кръст, който мародерът откъсна от верижката около шията на саксонца. Отсече пръста му, за да вземе пръстена. В гърдите на Ролф се надигна гняв, той безшумно се протегна и сграбчи секирата. Скочи на крака и силно замахна въпреки болката в главата. Мародерът се дръпна и се опита да се защити с ножа.

— Махай се! — изръмжа Ролф и вдигна секирата.

Мъжът страхливо отстъпи и побягна в мрака. В този миг видя светлините на приближаващите се факли и чу френска реч.

— Хей! — с последни сили извика той. — Помогнете ми! — Краката му се подгънаха и той се свлече на колене.

— Сине мой, ти си ранен! — чу се тревожен глас и Ролф разпозна гласа на Херфаст, капеланът на херцог Уилям. — Можеш ли да се изправиш?

Ролф се опита, но краката отказаха да му се подчинят.

— Не — прошепна той.

Донесоха носилка и внимателно го сложиха върху нея. Когато отвори очи, Ролф видя лицето на херцога, надвесено над него.

— Ти с роден с късмет, Ролф де Бриз — каза Уилям. Херцогът бе сменил бронята си с бродирана туника и скъпа наметка, но на светлината на факлите Ролф видя кръвта, засъхнала по ръцете му.

Ролф не бе съвсем съгласен с господаря си — главата му се цепеше от болка, тялото му бе осеяно с рани, а освен това бе изгубил три коня.

— Победихме ли? — немощно попита той. — Последното, което си спомням, е плътната стена от щитовете на личната гвардия на крал Харолд.

— Онзи клетвопрестъпник е мъртъв! — Устните на Уилям се свиха в познатата жестока усмивка. — При последната атака една стрела го улучи в лицето. Сега търсим тялото му сред убитите. С него загинаха и двамата му братя.

Ролф видя, че зад херцога стоят две жени в саксонски дрехи, заобиколени от най-близките воители на Уилям. Едната от тях бе много красива, с червена коса, с висока и стройна фигура. От слуховете, които стигнаха до него, Ролф разбра, че това е прекрасната Едит, любимата наложница на крал Харолд, въпреки че заради

династическите си амбиции Харолд се бе оженил за друга Едит, сестрата на Едуард Изповедника.

— Заведох онзи сив жребец при конете на Фицозбърн — каза херцогът. — Никога не съм яздил по-добър кон.

Ролф благоразумно премълча, че конят не е негов и че не е отгледан в конюшните на Бриз сюр Рисле.

Тънките устни на Уилям се извиха в усмивка.

— Искам потомство от него, Ролф. Ще ти дам земя в Англия, за да отглеждаш такива коне, че всички да ти завиждат. Имаш моята дума. — Свали един пръстен от пръста си и го подаде на Ролф.

Въпреки болката и изтощението Ролф гордо се усмихна, а очите му заблестяха от радост.

Уилям видя саксонската бойна секира и учудено повдигна вежди.

— Какво е това? Боен трофей?

— Талисман, милорд — отвърна Ролф и притвори очи от болка. — Ще го взема със себе си, за да ми напомня за деня на нашата победа.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лондон

Декември, 1066 г.

— Айлит, Айлит, къде си?

Айлит хранеше кокошките във вътрешния двор, когато чу гласа на Голдуин. Изминалата нощ бе много студена и всичко наоколо бе покрито със скреж. Слънцето бе изгряло, но лъчите му едва проникваха през облаците и не можеха да стоплят земята.

— Айли, къде е наметалото ми?

Тя хвърли последните зърна на кокошките, въздъхна тежко и се отправи към къщата. Отново усети пронизваща болка ниско в кръста. През нощта болките бяха слаби, но на сутринта се бяха усилили. Опита се да не им обръща внимание. Ако раждането приближаваше, скоро щеше да разбере. Раната на съпруга ѝ още не бе заздравяла напълно и болките му бяха много по-силни от нейните. Айлит не искаше да го безпокои със своето неразположение, което ѝ се струваше маловажно.

— Излизаш ли? — попита тя и му подаде наметалото.

— Ще слеза до града, за да разбере има ли нещо ново.

— Ще можеш ли да извървиш толкова дълъг път? — Айлит загрижено го изгледа. Той беше още доста слаб. Раната на глезена му бе заздравяла, но тази в корема я безпокоеше. Треската го бе изтощила и Айлит знаеше, че Голдуин не е оздравял напълно.

— Алфхелм ще слеза с каруцата в града и ще ме откара. — Голдуин праметна наметалото на раменете си и се намръщи от болката, причинена от рязкото движение на ръката му.

Айлит го погледна тревожно, но не му предложи помощта си. Знаеше, че посреща всяко предложение за помощ като оскърбление към гордостта му.

— Бъди внимателен — рече тя и го изпрати със загрижен поглед.

— Как бих могъл да не бъда с тази дупка в тялото си? — пошегува се той. — Ако всичко бе останало в ръцете на бога, секирата на онзи норвежец щеше да ме разсече на две!

— Не го мислиш наистина, нали?

Съпругът ѝ въздъхна тежко и бавно се отправи към вратата.

— Бих искал да не го мисля — тъжно отвърна той.

Когато Голдуин излезе, Айлит седна до огнището и се зае да разчепква вълната, от която смяташе да оплете дебели чорапи за зимата на съпруга си. Кръстът продължаваше да я боли, но младата жена се опитваше да не мисли за това. Работата ѝ не изискваше особено внимание и тя се замисли за събитията през последните два месеца.

В деня на голямата битка край Хастингс между крал Харолд и нормандския херцог Голдуин изгаряше в треска и бе толкова зле, че тя се изплаши за живота му и изпрати да повикат отец Леофрик. Съпругът ѝ неспокойно се мяташе в леглото и бълнуваше за отмъщението на Один, което накара отца да се намръщи и да го изгледа с неодобрение. Три дни Голдуин се мята между живота и смъртта и Айлит знаеше, че само нейната воля и усилия го изтръгнаха от ноктите на смъртта. Айлит се бе молила за спасението на Англия, за братята ѝ, но най-силни бяха молбите ѝ за Голдуин.

Когато отначало чу звъна на камбаните, Айлит си помисли, че са спечелили битката, но скоро осъзна, че това бе погребален звън, и разбра, че крал Харолд е загубил битката край Хастингс. Когато научи, че кралят е убит, Айлит бе уверена, че ѝ братята ѝ няма да са между тези, които щяха да се върнат от бойното поле. Алдред и Лиулф бяха от личната гвардия на краля и Айлит не се съмняваше, че са загинали, защитавайки любимия си крал.

Тя успя да запази в тайна ужасните новини от Голдуин, който бавно се възстановяваше. Когато мъката и болката ставаха прекалено силни, тя отиваше да си поплаче в задния двор или в студената и изоставена ковачница. Един ден там я завариха Сигрид и Уулфхийлд и трите си поплакаха сред купчината блестящи, но зловещи оръжия.

Айлит избърса сълзите от очите си и уморено въздъхна. Припомни си преbledнялото от мъка лице на Голдуин, когато му съобщи ужасните новини. Тя се бе хвърлила на гърдите му и двамата дълго бяха плакали за загиналите близки и за нещастieto, сполетяло родината им.

Бъдещето им бе изпълнено със страх и несигурност. Хората шепнеха, от уста на уста, че синът на Харолд от Едит — Суон планира

да отмъсти за смъртта на баща си. Едгар Ателинг от западносаксонския кралски дом щял да бъде провъзгласен за крал и да поведе оцелелите англосаксонски бойци срещу нормандската армия. Тази сутрин се бе разнесъл смразяващия кръвта слух, че войската на Уилям Нормандски опустошава английските земи и се насочва към Лондон, че цялото му население ще бъде изклано до крак... Говореше се още, че Едгар Ателинг, Едуин, графът на Мерсия, и архиепископ Алдред са потеглили начело на войска, за да пресекат нашествието на Уилям Нормандски. Голдуин бе отишъл в града, за да провери тези слухове.

Фелисия бе казала на Айлит, че херцог Уилям е много строг владетел и наказва жестоко всяко неподчинение. Бил готов да смаже всеки, който се изпречи на пътя му.

— Ала към тези, които му се подчиняват, той се отнася със снизхождение и справедливост — бе добавила приятелката ѝ. — Обер ми каза, че е наредил да екзекутират един от собствените му войници, който е ограбил къща, след като е било обявено примирието. Той винаги държи на думата си и изисква същото от другите.

За последен път двете приятелки бяха разговаряли, когато Голдуин беше с войската на север. Оттогава не се бяха виждали. Откакто съпругът ѝ се бе върнал, Айлит нямаше време да посети Фелисия в манастира. А и не ѝ беше до нея, защото грижите около съпруга ѝ запълваха дните ѝ. Какво ли си мислеше Фелисия сега, когато нормандските войски приближаваха Лондон? Обер де Реми беше доверен човек на нормандския херцог, а както вървяха нещата, Уилям навярно щеше да стане крал на Англия. Не беше зле да запази приятелството си с Фелисия и заради бъдещето на семейството си.

Айлит вече бе взела решение. Остави вълната настрани, изправи се и извика Сигрид да сложи още дърва в огъня.

В същия миг я прониза силна болка в кръста и по краката ѝ се стече топла течност. Младата жена застина уплашено, но си припомни думите на Хулда, която ѝ бе казала, че когато ѝ изтекат водите, раждането наближава.

Сигрид изтича да извика леля си Хулда, а Уулфхийлд помогна на Айлит да си легне.

— Момче е, господарке Айлит! Господарят Голдуин се сдоби със син! Колко ли ще се зарадва! — извика Хулда, докато измъкваше малкото телце. То бе изцапано с кръв и околоплодна течност, крачетата и ръчичките му бяха много слаби, а главичката му — немощно отпусната.

И косата, и очите му бяха тъмни. Айлит бе учудена колко крехко и чупливо изглеждаше малкото телце. Хулда ловко преряза пъпната връв и подаде бебето на Сигрид да го завие с кърпата.

— Чудесно се справи, господарке Айлит — кимна акушерката. — Всичко мина сравнително бързо и лесно. — Тя подаде бебето на Айлит. — Ето, запознай се със сина си, а аз ще погледна дали нямаш разкъсвания.

Айлит внимателно пое бебето. Усети как краченцата му се размърдаха, лицето му се намръщи и то тихо изплака. Раждането бе минало добре и тя не бе почувствала силни болки. *Ти си широка като хамбар. Искан се само да разтвориш широко крака и детето веднага ще изскочи* — изплуваха в ума ѝ думите на Фелисия. Усмихна се, а сетне, неизвестно защо, очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Всичко е наред, жено — обади се Хулда, като чу въздишката на Айлит. — Няма защо да плачеш. Дай на детето да суче и благодари на бога за лекото раждане.

Айлит преглътна и постави бебето до гърдата си. Главичката му се залюля напред-назад. Най-послед малките устица намериха набъбналото зърно, но бебето изглежда бе прекалено слабо, за да засуче веднага, и главичката му се отпусна до гърдата ѝ.

— То не е гладно! — разтревожено рече Айлит.

— Някои бебета отначало не искат да сучат — успокой я Хулда. — А освен това то излезе много бързо. Напъни се, господарке, за да излезе плацентата — добави Хулда.

След това Хулда изми бебето, намаза венците му с мед, пови го с ленените пелени и го постави в леглото до майка му. Макар да не каза нищо на Айлит, акушерката бе загрижена. Детето беше много дребно, сякаш бе родено преждевременно. Но Хулда знаеше, че Айлит го бе износила докрай. Крайниците му бяха изтръпнали и имаха синкав цвят, а телцето му бе необичайно бледо. Айлит отново се опита да го нахрани. Акушерката забеляза, че бебето е огладняло и иска да суче, но то нямаше сили дори да ухапе зърното ѝ.

— Как смяташ да го наречеш? — попита Хулда, като си каза, че колкото по-рано се кръсти бебето, толкова по-добре.

— Голдуин иска да го нарече Харолд, но аз не съм сигурна. Изглежда това име не носи щастие... — Младата майка въздъхна натъжено. — Може би Едуард. Това е хубаво старо английско име, но има и нормандски корен.

Хулда презрително изсумтя и скръсти ръце пред гърдите си. Целият ѝ вид показваше какво мисли за последната забележка на Айлит.

— Ако крал Едуард не се възхищаваше от всичко нормандско, крал Харолд щеше да е още жив.

Младата жена прехапа устни.

— Хулда, знам какво мислиш за нормандците. Бог е свидетел, че амбициите на техния херцог причиниха много страдания на нашата родина, но искам да направя нещо за мен. — Жената повдигна въпросително вежди и Айлит събра смелост и бързо заговори: — Искам да занесеш известие до Фелисия де Реми в манастира Сейнт Етелбург, да ѝ кажеш, че раждането ми е минало успешно и че имам син.

Очите на Хулда потъмняха.

— Не знам дали ще мога... — неуверено промърмори акушерката.

— Ох, Хулда, щях ли да те моля, ако не беше важно. Може би през следващите месеци ще се нуждаем от помощта ѝ и аз искам тя да не забравя нашето приятелство. Обещах ѝ, че щом родя, ще ѝ изпратя вест, а и тя ще стори същото, когато роди.

— Добре, господарке — неохотно се съгласи Хулда. — Но няма да ходя специално заради това. Ще отида, когато имам път натам.

Айлит въздъхна и кимна примирено.

Голдуин се върна привечер. Лицето му бе бледо и уморено. Айлит веднага разбра, че разходката до града е била прекалено изморителна за него. Но очите му оживено светеха, а това не се бе случвало от много отдавна. То приседна на леглото и Айлит му подаде бебето.

Съпругът ѝ внимателно пое дребното вързопче от ръцете ѝ и се вгледа в малкото смръщено бебешко личице.

— Господ да ни е на помощ, Айли, никога не съм виждал по-малко бебе — учудено поклати глава той.

— Хулда каза, че той ще порасне. — Гласът на младата жена потрепери, но тя преглътна сълзите си и се усмихна.

— Очите му ще бъдат черни като твоите, а и косата също. Има си всичко, за да се превърне в един чудесен млад мъж, нали?

Голдуин несръчно я целуна и тя видя сълзи в очите му.

— Моят син — промълви той и преглътна буцата, заседнала в гърлото му. — Може би трябва да започна да мисля за нашия бъдещ живот. — Подаде бебето на Айлит и седна на столчето до леглото. Уулфхийлд приближи и му помогна да събуе ботушите си, защото той още не можеше да се навежда. Сигрид му донесе хляб и бира.

— Нормандският херцог ще получи английската корона и утре или вдругиден Лондон официално ще му предаде ключа от градските порти — каза той, след като отпи от бирата. — Крал Харолд няма наследник, който да продължи борбата, а най-добрите ни воители са мъртви.

— Значи нормандската войска ще влезе в Лондон? — развълнувано попита жена му.

Голдуин кимна.

— Ще бъде глупаво да се съпротивляваме, а аз чух, че нормандският херцог си държал на думата. Ако се предадем без бой, той е обещал, че ще прояви снизходителност към населението. — Голдуин се загледа в спящото в ръцете ѝ бебе. — Сега поне имаме някаква сигурност — уморено рече той. — Нищо не ме съсипва така, както неясното бъдеще.

Два дни по-късно нормандските войски победоносно влязоха в Лондон.

В манастира Сейнт Етелбург Фелисия обви ръце около врата на Обер и страстно го целуна. В очите ѝ блестяха сълзи на радост.

— Ох, Обер, мислех си, че никога повече няма да те видя! — изхлипа тя. — С всеки изминал ден се чувствах все по-отчаяна и нещастна!

— Знам, знам — успокоително я погали той. — Преживях мъчителни дни, разкъсан от тревоги за теб, чудех се дали си добре и страдах, защото не можех да бъда до теб.

— Погледни какъв подарък ми остави. — Тя потупа огромния си корем. — В първия месец едва не пометнах, а сега бебето не иска да излиза!

Обер се усмихна и постави ръка на издутия ѝ корем. Пръстите му усетиха как бебето силно ритна и лицето му засия от щастие.

— Преди два дни Айлит е родила син — каза Фелисия. — Тяхната акушерка дойде тази сутрин и ми го каза. Ядоса ме тази стара, вечно намръщена вещица! — Фелисия тъжно въздъхна. — Как ми се иска да бях на мястото на Айлит и всичко вече да е свършило. — В гласа ѝ прозвуча страх и младата жена тръсна глава, за да пропъди мрачните мисли. — Голдуин бил много лошо ранен в битката, а двамата братя на Айлит са загинали при Хастингс. Не съм я виждала повече от три месеца.

— Сигурен съм, че Айлит и Голдуин няма да пострадат при новия крал — увери я Обер, а сетне се намръщи. — Сигурен съм, че едва ли ще се зарадват, ако отида у тях, но ще направя всичко възможно, за да възстановя добрите ни отношения.

— Ще се радвам, ако успееш. — Тя напрегнато се втренчи в съпруга си. — Още не искам да се връщам у дома. Тук се чувствам много по-сигурна и искам да остана в манастира, докато нашият син се роди. Монахините ще се погрижат за мен, а освен това разбират от акушерство.

— Напълно съм съгласен с теб. А и къщата е пълна с войници, които ще останат на квартира за няколко седмици. Спомняш ли си Ролф де Бриз?

Фелисия се засмя.

— Как може една жена да не си спомня Ролф? Никога не съм срещала по-красив и по-опасен мъж!

— Добре, че ти вярвам и че не съм от ревнивите съпрузи! — ухили се Обер. — Той ще остави конете си за известно време в нашата конюшня. Херцог Уилям му е обещае земите на един убит благородник на южния бряг на Англия, но не може да узакони този акт, защото още не е коронясан за крал на Англия. Ролф също е бил ранен в битката при Хастингс, но вече се е възстановил.

— А ти участва ли в битките?

Лицето на Обер потъмня и Фелисия разбра, че не трябваше да му задава този въпрос.

— Не — отвърна той след кратко мълчание, — но бях в обоза край Телхъм Хил и никога няма да забравя гледката на убитите и ранените. Никога не съм виждал толкова мъртъвци... Загинаха най-смелите и благородни воители, цветът на нормандското рицарство, да не говорим за англосаксонските благородници... Отначало английските войски смазаха нашата кавалерия, а сетне нашите унищожиха техните пехотинци. — Той прокара ръка през косата си. — Оставихме бойното поле при Хастингс подгизнало от кръвта на убитите и ранените. Над тях кръжах лешояди и наоколо се носеше смразяващият дъх на смъртта. Дори херцог Уилям не можа да понесе гледката на толкова много убити мъже!

Фелисия пребледня и стомахът ѝ се преобърна.

— Обер, не мога повече да слушам за битки и за мъртъвци — изохка тя и облиза пресъхналите си устни.

Погледът му омекна и той нежно я зави с одеялото.

— Никога повече няма да говоря за това. Всъщност не исках да ти разказвам за тези ужаси. Сега успокои ли се?

Младата жена преглътна с усилие и кимна. Не мислеше, че ще се разстрои толкова, но ѝ прилоша при мисълта за страхотиите, на които съпругът ѝ е бил свидетел.

— Да забравим ужасите на войната — опита се да я успокои Обер. — А сега ми кажи... измисли ли как ще наречем нашия син?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Айлит с раздражение погледна към сина си. Той бе заспал на гърдата ѝ, преди да се засити, и сега от зърната и на двете ѝ гърди капеше мляко. Хулда ѝ бе показала как да ги изцежда и Айлит се чувстваше като млекодайна крава.

Малкият Харолд — Голдуин упорито бе настоял да го кръстят на името на загиналия крал — бе вече на две седмици. Айлит много бързо се възстанови след раждането и въпреки мърморенето на Уулфхийлд, според която една родилка трябвало да остане поне месец на легло, се зае с домашните си задължения. Ако останеше да лежи, щеше да се поболее от скука. Харолд беше много тихо бебе, спеше почти през цялото време и тя почти не забелязваше присъствието му. Понякога Айлит се вглеждаше в притихналия си син и сърцето ѝ тревожно се свиваше при вида на малкото, крехко и слабичко телце. Дори и кърменето го изтощаваше. Хулда се опитваше да успокои господарката си с уверенията, че бебетата често са такива след раждането и им трябва време, докато заякнат и привикнат към околния свят.

Голдуин обожаваше сина си и с часове седеше край люлката му, загледан с нежност в малкото лице. Скоро щеше да го занесе в ковачницата, за да му покаже всичко, което един щеше да бъде негово.

Айлит въздъхна и провери дали пелените на бебето са сухи, а сетне го сложи в люлката. Пристегна гърдите си с ленена кърпа и облече туниката си.

Къщата бе притихнала — Сигрид бе отишла да навести болната си майка, а Голдуин слезе до града, за да купи материали за ковачницата. Раждането на Харолд сякаш го бе съживило и му бе помогнало да преодолее депресията, обзела го след раняването му. Лондончани се бяха примирили с победата на Уилям Нормандски и през юли той щеше да бъде коронясан за крал. Голдуин се надяваше, че след това ще настъпят по-спокойни дни. А и раните му вече бяха заздравели.

Айлит остави Уулфхийлд да наглежда спящия ѝ син, взе един фенер, излезе от къщата и се запъти към бараката в дъното на двора, за

да се облекчи. Ала едва направи десетина крачки, и се спря като закована. Очите ѝ се разшириха от изумление.

Голям, сив петнист кон газеше необезпокояван из добре подредените ѝ лехи, засети със зеле. От време на време се навеждаше и отскубваше с големите си жълти зъби по някоя зелка. Откъде, за бога, се бе взел? Имаше кожен оглавник и скъпо седло. Конят продължи методично да унищожава зелките, но след малко спря да хрупа и се изпика. Айлит смаяно се вгледа в огромния му член. Това беше жребец и то расов. Младата жена досега не бе виждала такъв кон, а и никой от съседите ѝ не притежаваше подобно животно. Явно бе на някой нормандец.

Жребецът се наведе, отскубна още една зелка и бавно започна да я дъвче. Айлит се зачерви от гняв. Независимо дали това животно бе на някой нормандец, или не, тя нямаше да му позволи да унищожи зеленчуковата ѝ градина. Грабна метлата на Сигрид, с дългата дървена дръжка, и решително се насочи към жребеца.

— Махай се! — Тя размаха метлата и пристъпи напред. Конят я изгледа равнодушно и продължи да преживя. — Вън! — Айлит още по-енергично размаха метлата. Жребецът препусна из зеленчуковата градина и стъпка две лехи с праз. Копитата на задните му крака затъваха в меката пръст и безмилостно унищожаваха зеленчуците.

Айлит тъкмо се канеше да захвърли метлата и да грабне датската секира на Голдуин, когато се чу пронизително изсвирване. Конят вдигна глава, препусна към оградата и с лекота я прескочи.

Айлит гледеше втренчено съсипаната си градина. Цяла година се бе трудила над нея, а сега всичко отиде по дяволите... От яд ѝ идеше да заплаче с глас. Стисна още по-силно дървената дръжка на метлата и се запъти към вътрешния двор. Ще накара виновника да ѝ заплати загубите, дори и да беше самият Уилям Нормандски!

В овощната ѝ градина един мъж държеше въжето на жребеца и го привързваше към крушата. Потупваше животното по гърба и му говореше нещо на френски. Айлит бе научила малко френски думи от Фелисия, но непознатият говореше много бързо и тя не можеше да разбере какво казва. Той бе висок и строен, с дълги крака и кестенява коса с червеникави отблясъци. Върху туниката си носеше ризница, но тя бе повече, за да го предпази от студа, отколкото за защита. В кожения колан на кръста му бе затъкнат нож, а отстрани на бедрото му

висеше меч. Краищата на сините му панталони бяха пъхнати в ботуши от мека кожа, пристегнати с тънки върви.

Мъжът усети присъствието ѝ и внезапно изправи глава. Две умни очи с ахатов цвят я изгледаха проникателно.

— Вашият кон... — започна Айлит на развален френски, — съсипа градината ми. — Тя махна с ръка по посока на зеленчуковата градина. Той бързо отвърна нещо, но Айлит поклати глава. — Говорете по-бавно. Не ви разбирам.

— Съжалявам. — Мъжът разпери ръце и извиняващо се усмихна, но Айлит нямаше намерение да го остави да се измъкне само с едно извинение.

— Явно той много обича зеле — заяви тя.

— Зелe ли? — Непознатият тревожно повдигна вежди. — Той е ял зеле? Колко зелки е изял? — Погледна загрижено към коня и сложи ръка на хълбока му. Животното завъртя глава и любовно смушка господаря си.

Айлит сви рамене. Френският ѝ не бе достатъчно добър, за да му обясни, че конят е изпотъпкал всичките ѝ зеленчуци.

— Елате и сам вижте — предложи тя.

Той я последва. Лявата му ръка бе хванала дръжката на меча и макар Айлит да предполагаше, че това е просто навик, младата жена не се чувстваше никак спокойна. Беше прекалено висок и силен. Братята ѝ също бяха високи мъже, но ходеха тромаво като мечоци, а този нормандец се движеше гъвкаво като котка.

— Ето, погледнете. — Айлит посочи с ръка изпотъпканите лехи. — Стъпкал е и праза ми.

Нормандецът скръсти ръце и се намръщи.

— Слейпнир обожава зелето. — Той млъкна, опитвайки се да намери по-лесни думи, с които да ѝ обясни. — Обикновено конете не ядат подобни неща, но той е изключение. След като опустоши една зеленчукова сергия на пазара в Уинчестър, получи много силни колики и аз се бях уплашил, че ще умре. Той е много ценен и не бих могъл да го заменя с друг кон.

— Аз изгубих двамата си братя в битката при Хастингс! — избухна Айлит. — Те също не могат да се заменят! Да не мислите, че ме е грижа за вашия глупав кон?

Мъжът разпери ръце. Пое дълбоко дъх, за да ѝ отвърне нещо, но след това се отказа. Вместо това отвърза кесията, която висеше на колана му, и напълни шепата си с малки сребърни монети.

— Това ще покрие ли загубите?

Искаше ѝ се да стъпче парите му в земята и да изкрещи, че не иска монети, пропити с кръвта на убитите. Стисна зъби и се опита да се успокои. Компенсация? Нали точно това искаше от нормандеца?

— За щетите в градината ми стигат — благодарно промърмори тя, взе монетите и с треперещи пръсти започна да ги тъпче в малката си кесия.

Той мълчаливо я наблюдаваше.

— Аз също загубих близки в голямата битка — тихо рече мъжът накрая. — Загинаха мои добри приятели... включително и предишният му собственик — кимна към коня.

Айлит се обърна и понечи да тръгне към къщата.

— Не, моля ви, почакайте.

Настойчивостта в гласа му я накара да спре въпреки нежеланието ѝ.

Непознатият се намръщи и се почеса по върха на носа.

— Не съм много тактичен — промърмори той, — но искрено се извинявам за белите, които е направил конят ми.

Айлит вдървено кимна.

— Приемам извиненията ви — хладно отвърна тя.

— Моето име е Ролф де Бриз — продължи той. — Обер де Реми е мой приятел и аз за кратко съм отседнал в дома му. От това, което ми е разказвал, предполагам, че вие сте Айлит, а съпругът ви е майстор на оръжия, нали?

Младата жена не разбра всичко, което ѝ каза, но схвана достатъчно, за да се смае, че нормандецът знае коя е тя и кой е Голдуин. Стана ѝ още по-неприятно, затова само кимна мълчаливо.

Нормандецът измъкна ножа от колана си и ѝ го показа.

— Обер е помолил вашия съпруг да го изработи за мен. Никога не съм виждал по-добра работа. Обер ми каза още, че съпругът ви собственооръчно е изработвал оръжията за крал Харолд. — Внезапно вниманието му бе отвлечено от нещо и той погледна към къщата. — Това вашият съпруг ли е?

Айлит се обърна и видя Голдуин, който тромаво крачеше към тях.

— Да — отвърна тя, — това е съпругът ми. Той не говори френски.

Голдуин приближи и Айлит видя, че намръщеният му поглед огледа отъпканата градина, а сетне се насочи към сивия жребец, привързан за крушата.

— Той ми плати за щетите — бързо рече тя. — Казва се Ролф де Бриз и е приятел на Обер. — Айлит му обясни какво се бе случило и накрая му каза, че нормандецът се възхищава от работата му. — Притежава един от твоите ножове.

Голдуин изгледа от главата до петите красивия непознат и спря погледа си върху ножа в ръката му.

— Къде е сега Обер?

Айлит с усилие преведе думите на мъжа си, но нормандецът само сви рамене.

— Скоро ще дойде. Мисля, че отиде да посети съпругата си. Тя скоро ще ражда. — Пъхна ножа в ножницата и добави: — Херцог Уилям се нуждае от добри майстори. Може би аз и Обер ще можем да ви осигурим поръчки.

Голдуин ужасено се отдръпна, когато Айлит му преведе.

— Поръчки от нормандците? — изръмжа той.

— Кажете му, че все пак трябва да се грижи за семейството си.

— Нищо няма да му кажа — сухо отвърна Айлит. — Той сам ще реши какво да прави.

Ролф де Бриз прехапа устни за миг и сетне кимна:

— Може би пак ще ви посетя. Сега трябва да се погрижа за коня си. — Поклони се леко на Айлит и Голдуин и се отдалечи.

Той тъкмо отвързваше сивия жребец, когато портата се отвори и се показа Обер. Лицето му бе загрижено. Очевидно бе чул гласове и бе дошъл да провери какво става. Обер бързо заговори с другия нормандец. Де Бриз каза нещо, сви рамене и поведе коня си навън.

Голдуин и Айлит стояха във вътрешния двор и чакаха.

Обер приближи и смутено се изкашля.

— Радвам се отново да те видя, Голдуин. — Той протегна за поздрав дясната си ръка. — Чух, че са те ранили на север.

Голдуин пренебрегна приятелски протегнатата ръка.

— Ти си нищожество — бавно каза той. Това бе най-голямата обида, която един англичанин можеше да отправи към друг мъж.

Обер трепна и пребледня.

— Слушай, исках да ти кажа, че аз никога не съм мислил...

Думите му увиснаха във въздуха. Голдуин го изгледа, обърна се и тръгна към къщата.

— Хайде, Айлит — заповяда той на жена си.

Тя не посмя да му възрази. Стрелна с поглед потресеното лице на Обер и бързо последва мъжа си. Нормандецът остана да стои с отпуснати рамене, втренчен в изпотъпканите зеленчукови лехи.

— Ще си намеря клиенти и без неговата помощ — промърмори през зъби Голдуин, докато Уулфхийлд им сервираше супата, а Айлит развързваше елечето си, за да накърми бебето. — Той ни излъга, предаде доверието ни. За бога, предпочитам да си имам работа с онзи червенокос воин с коня, отколкото с Обер де Реми. Бил търговец на вино, ха! Само като си помисля, че докато е седял на масата ни, е подслушвал разговорите ни и е докладвал на херцог Уилям! И има нахалството да се надява, че ще останем приятели!

— Сигурна съм, че той съжالياва — отвърна Айлит. — Може би е нямал друг избор. — Харолд не искаше да се събуди, затова тя загрижено се вгледа в малкото му личице и леко го побутна. Бебето се намръщи, отвори очи, опита се да захапе набъбналото с мляко зърно, но извърна главичка и отново заспа. Почти не ядеше и през цялото време спеше. Айлит постави ръка на челото му, но то бе хладно. Детето нямаше треска, но нямаше и апетит. Реши на сутринта да поговори с Хулда.

— Може да съжالياва колкото си иска — изръмжа Голдуин. — Аз го нарекох нищожество — за мен той завинаги ще си остане нищожество. И отсега нататък не искам да имаш нищо общо с жена му.

Айлит прехапа устни.

— Обер те използва, сега е твой ред да го използваш. Той може да ти намери богати клиенти. Глупаво е да обръщаш гръб на предложението му за помощ.

— Не! — озъби се съпругът ѝ. — Не искам да чувам повече за това! Разбра ли?

Младата жена наведе глава над бебето и преглътна надигналото се в гърдите ѝ раздражение. Знаеше, че Голдуин е упорит и сега не е в настроение. Нямахме смисъл да настоява, защото само щеше да го разсърди още повече. Засега трябваше да отстъпи, но при подходящ случай отново щеше да се опита да го убеди да приеме помощта на Обер.

— Не очаквах, че той толкова се е променил — каза Обер, докато слагаше дърва в огъня. — Никога не е съм го виждал толкова намръщен и ядосан. Винаги е бил добродушен и весел човек.

— Станаха много промени — тъжно отвърна Ролф, загледан в огъня. — А освен това той ми изглежда горд мъж. Не се тревожи, ще се опитам да се сприятеля с него.

Обер го стрелна насмешливо с поглед.

— И как ще стане това? Като позволяваш на коня си да опустошава градината му ли?

— Градината е царството на жена му. Гневът ѝ се уталожи, след като ѝ платих за щетите. — Ролф се ухили. — Ако смяташ, че съпругът ѝ е бил ядосан, нищо не знаеш. Да беше я видял, когато нахлу в градината! Господи, тя размахваше една метла с дълга дръжка срещу Слейпнир. Беше великолепна! За миг си помислих, че ще се нахвърли и върху мен. Почти съжалявам, че не го стори — замислено добави той.

Обер остро го изглежда.

— Херцог Уилям предупреди, че ще накаже строго всеки, който издевателства над жените.

— Спокойно, Обер, само се пошегувах — засмя се Ролф. — Наистина я намирам за хубава, но ѝ се възхищавах така, както бих се възхищавал на някоя расова кобила.

— Искаш да кажеш, че се питаш какво ли ще е да я пояздиш, така ли? — дяволито го изглежда приятелят му.

Ролф сви рамене.

— Просто съм любопитен. Нямам намерение да се забърквам с нея. — В момента Ролф наистина не се интересуваше от жени. Наля си вино и седна на пейката до огъня. Лицето му не изразяваше нищо, но той още си мислеше за Айлит. Припомни си как се бе нахвърлила с

метлата върху Слейпнир. Очите ѝ горяха, тежката ѝ руса плитка се мяташе на гърба. Внезапно тя му напомни за онзи младеж, който бе издъхнал на бойното поле край Хастингс. На земята до него лежеше бойната му секира. Ролф я бе взел, беше я намазал с масло и восък, за да я предпази от ръждата. Когато онези земи край южния бряг на Англия станат официално негови, щеше да закачи секирата върху стената на новия си дом като талисман.

Чу се кучешки лай и Ролф и Обер инстинктивно се хванаха за оръжията си. В стаята влезе нощният пазач, следван от млад мъж, облечен в сепла туника и тъмно наметало. Младежът каза, че работел като градинар в манастира Сейнт Етелбург и че игуменката изпраща по него съобщение за Обер.

— Вашата съпруга ще ражда. Игуменката каза веднага да дойдете с мен.

— Нещо не е наред ли? — Обер пъкна ножа в ножницата и се пресегна за наметалото си.

— Не знам, сър. Игуменката ми каза да ви заведе. — Младежът кихна няколко пъти и избърса носа си с маншета на ризата. Ръцете му бяха зачервени от студ.

— Господ ще се погрижи жената ти да е добре и да те дари с наследник — обади се Ролф, докато Обер пристягаше меча към колана си. — Ще бъде добро предзнаменование, ако Фелисия роди в деня на коронаването на херцога.

Обер се усмихна насила и бързо излезе от стаята.

Ролф си каза, че никога не бе виждал приятеля си така разтревожен. Опита се да си припомни дали и той бе толкова загрижен за Арлет при раждането на първото им дете — мъртвородения им син. Не, не беше развълнуван, но тогава имаше много работа в конюшните. Виновно си помисли, че откакто бе напуснал Нормандия, много рядко се сещаше за Арлет и Жизел. Понякога в студените и влажни нощи, особено по време на пътуването от Хастингс до Лондон, си мечтаеше за дома си в Бриз сюр Рисле и за спокойните вечери пред огнището. Но мъката в сърцето му бе по-скоро за далечния дом, отколкото за слабата му и нежна съпруга със сребристоруси коси.

Когато се върне в Нормандия, ще ѝ занесе като подарък английски гоблен, за да украси с него стената в спалнята им, както и няколко ленени покривки за голямата маса трапезарията. Това сигурно

ще ѝ достави удоволствие. Тези мисли успокоиха гужната му съвест и Ролф побърза да изхвърли Арлет от мислите си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От девет месеца Фелисия живееше в постоянен страх. Понякога успяваше да го потисне, но често ужасът свиваше сърцето ѝ, въпреки че се опитваше да го скрие.

Сега с всяка контракция тя крещеше от болка и страх. Но поне най-сетне очакването щеше да свърши.

— Моля ви, облекчете болката! — викаше тя и стискаше талисмана си — малкия орлов камък. — О, моля ви, помогнете ми! Ох, колко се молих на пресветата Дева! Защо не ми помага?

Монахините всячески се стараеха да я успокоят и да намалят болките ѝ — разтриваха подутия ѝ корем с билково масло, слагаха мокри кърпи на челото ѝ, даваха ѝ отвара, която да притъпи болката. Игуменката, опитна и практична жена, която лично се грижеше за Фелисия, първа се досети да повика Обер.

— Трябва да си спокойна, дъще — твърдо рече тя. — Водите ти още не са изтекли и скоро ще се нуждаеш от цялата си сила.

— Света Дево, спаси ме! — прошепна родилката. Кафявите ѝ очи умолително се втренчиха в иконата на стената. Монахините бяха разстлали под краката ѝ дебел сноп билки. Казаха ѝ, че когато раждането започне, те ще попият кръвта и течностите, които ще изтекат от утробата ѝ. Младата жена лежеше с широко отворени очи, в които се четеше страх от смъртта. Щеше да умре, знаеше го, а монахините щяха да разрежат безжизненото ѝ тяло, за да извадят бебето.

Когато Обер пристигна, веднага го заведоха в стаята на Фелисия. Обикновено при родилки не се допускаха мъже, но монахините бяха уплашени и отчаяни от ужасяващите викове на Фелисия.

— Обер! — Тя се надигна и протегна ръце към съпруга си. — Обер, аз ще умра, нали? Затова са изпратили да те повикат!

Обер свали наметалото си, приседна на леглото до нея и я прегърна.

— Ако умираше, щяха първо да повикат свещеник — увери я той. — Игуменката е изпратила да ме извикат, защото смята, че моето

присъствие ще те успокои.

— Болките са ужасни и стават все по-силни! — Фелисия потръпна в ръцете му. Тялото ѝ се сгърчи от нова контракция и ноктите ѝ се впиха в туниката му. — Толкова се страхувам! — проплака младата жена.

Лицето му се изкриви от тревога за нея.

— Аз също се страхувам, като те гледам в това състояние. Фелисия, любов моя, не можеш да водиш битка, ако предварително я смяташ за изгубена. Как щяхме да победим при Хастингс, ако херцог Уилям се бе изплашил и разколебал? Трябва да се бориш! Прави каквото ти казват монахините, те са умни жени и разбират от тези работи. Аз ще съм тук, обещавам ти, не в стаята, но ще чакам отвън, пред вратата. — Той я целуна по челото и леко докосна треперещите ѝ устни.

Думите му достигнаха до нея сякаш отдалече, но топлата му прегръдка разпръсна част от страховете.

— Помогни ми, Обер — прошепна тя. — Господи, помогни ми.

С Харолд в едната ръка и с кана бира в другата, Айлит влезе в ковачницата. Тревожеше се за бебето. Въпреки че бяха отворени, очите му си оставаха замъглени, а когато дишаше, се чуваха слаби хрипове. Сутринта не бе сукало и сега гърдите я боляха от събраната кърма. Хулда бе обещала да дойде да го види, но чак следобед, защото бе заета с друго раждане.

Айлит чу дрезгавия смях на Голдуин. Бутна вратата на ковачницата и съпругът ѝ извърна глава към нея. Същото стори и високият червенорос нормандец Ролф де Бриз. В гърдите ѝ се надигна леко раздразнение, примесено с необясним страх. Де Бриз леко се поклонил и се обърна към Голдуин. Оръжейникът с ловки движения снаждаше металните халки към ризницата.

— Виж, Айли — Голдуин кимна с глава към Ролф, — имам си нов чирак.

Младата жена се запита как нормандецът бе успял да спечели благоразположението на съпруга ѝ, след като Голдуин не разбираше френски, а Ролф де Бриз не говореше английски. Тя сковано кимна с

глава в отговор на поклона на нормандеца и остави каната с бира на пейката до тезгяха.

— Съжалявам, но нямаме вино — промърмори младата жена.

— Няма значение, аз започнах да харесвам бирата — усмихна се нормандецът. — Вашият съпруг ми измайстори ризница и обеща да ми направи и нов шлем.

Тук, в малката и тясна ковачница, енергичният и висок чужденец изглеждаше не на място и някак си страшен. Айлит се приближи до Голдуин, търсейки подкрепа и сигурност.

— Занимаваш се с нормандски поръчки, така ли? — обърна се тя към съпруга си с лек сарказъм в гласа. — Правиш му ризница и шлем?

Голдуин смутено се изкашля.

— Щях да бъда истински глупак, ако бях отказал поръчката му. Бях направил тази ризница за един саксонски тан, който загина при Стамфорд Бридж. Искях да я продам, а нормандецът ми предложи отлична цена. Нали искаше да проявя разум и да не отблъсквам изгодни поръчки?

Айлит изгледа де Бриз изпод полуспуснатите си клепачи. Зелените му очи развеселено я наблюдаваха.

— Да, така е, просто съм изненадана — отвърна тя. Обърна се, за да си тръгне, но Голдуин я спря и взе бебето от ръцете ѝ.

— Това е моят син — гордо рече той и го показа на Ролф. — Един ден всичко това ще бъде негово. Ще го науча на всичко, което знам, и той ще стане най-добрия майстор оръжейник в цяла Англия.

Айлит неохотно преведе хвалебствените думи на съпруга си. Харолд немощно изплака и при този звук млякото потече от гърдите ѝ и на туниката ѝ се появиха две мокри петна. Тя видя как де Бриз я гледа объркано и почувства, че се задушавя в малката ковачница. Грабна бебето от ръцете на Голдуин, промърмори някакво извинение и изхвъркна от ковачницата.

Мъжете се спогледаха съзаклятнически.

— Жени! — презрително изсумтя Голдуин и поклати глава.

Фелисия седеше на стола за раждане, краката ѝ бяха широко разтворени, а лицето ѝ бе сгърчено от непоносимите болки и от напразните усилия да роди бебето си. Вече два дни имаше родилни

болки, но едва преди няколко часа най-сетне водите ѝ изтекоха и бебето бе слязло ниско. Болките бяха силни и не спираха, но родилката бе толкова изтощена, че дори и страхът ѝ бе изчезнал. Вече не се молеше за живота си, напротив, сега искаше да умре, само тези мъки да свършат час по-скоро!

— Напъвай! — изкрещя сестра Уинифред. Преди да стане монахиня, тя бе родила шест деца, а освен това имаше и опит като акушерка. — Раждането много се проточи. Събери всички сили. Напъни се! Напъвай още, и още, за да спасиш и себе си, и детето!

— Не мога! — проплака Фелисия, но след това изпищя, когато монахинята ѝ удари силна плесница.

— Разбира се, че можеш. Нима не искаш да родиш сина си!

Фелисия прехапа устни и затвори очи.

— Хайде, вече почти успяхме. Не се предавай накрая!

Фелисия винаги се бе гордяла, че е добра съпруга, а нали едно от най-важните задължения на добрата съпруга бе да роди здрави деца. Щом Айлит го беше направила, и тя щеше да се справи. Пое дълбоко дъх и напъна отново.

Измина още един час и най-сетне сестра Уинифред извика, че главата се подава и след още един последен напън бебето ще се роди. Фелисия стисна зъби и с последни сили напъна. Стаята се огласи от силен детски плач.

— Я виж ти, какви дробове има този юнак! — засмя се сестра Уинифред и измъкна бебето.

— Момче! — триумфиращо прошепна младата майка и се надигна, за да го види. — Знаех си, че ще е момче! Дайте ми го да го подържа!

Сестра Уинифред срязва пъпната връв, уви бебето в кърпа и го подаде на майка му. След това взе друга кърпа и я сложи между бедрата на Фелисия, за да попие родилната течност. Кърпата много бързо подгизна от кръв. Сестра Уинифред се намръщи и повика още една монахиня, за да ѝ помогне, а трета изпрати да донесе кръвоспиращи билки от лечебницата.

Айлит гледаше вцепенено повитото малко телце, което лежеше върху леглото. Челцето му блестеше от свещеното масло, с което го бе

поръсил свещеникът. Очите на бебето бяха затворени и то изглеждаше като заспало. Преди два часа то бе спряло да диша и за Айлит времето също спря. Не биваше да му позволява да умре. Може би... ако се помоли още, то ще отвори очи и ще я погледне! Нима Исус не бе възкресил Лазар?

Докосна студената гладка кожа на лицето му.

— Харолд — прошепна нещастната жена. — Харолд...

— Айли, той си отиде... завинаги... Хайде, ела с мен.

Тя почувства ръката на Голдуин, която се отпусна на рамото ѝ, и чу пресипналия му от мъка глас. Той бе стоял до нея, когато Харолд умря. Айлит си припомни стенанията му, изпълнени с болка, скръбта в очите му. Искаше ѝ се да плаче, да крещи, вкопчена в Голдуин, но когато отмина първият вихър на отчаянието, тя изпадна в странно вцепенение. Гърдите ѝ бяха пълни с мляко, до огнището се сушаха изпраните пеленки. Нейното бебе просто бе заспало.

— Не мога да го оставя само — замаяна, рече тя. — Ами ако се събуди, а аз не съм тук?

— Той никога повече няма да се събуди. — Гласът на Голдуин секна. — За бога, Айли, нима не разбираш? — Той се опита да я дръпне от леглото, но тя го отблъсна.

— Аз съм негова майка и няма да позволя да го заровят в студената земя! Ти си върви, ако искаш, но аз ще остана при него, докато се събуди.

— Айли, той е мъртъв.

Думите не достигаха до съзнанието ѝ. Тя продължи да гледа бебето, без да помръдва.

— Не мога да понеса всичко това! — извика Голдуин и изхвърча от стаята.

Тя чу сърдития му глас от долния етаж, а сетне настъпи тишина. Не знаеше колко време е седяла до леглото, втренчена в малкото телце. За нея, както и за Харолд, времето нямаше значение. Сигрид ѝ донесе купа с овесена каша и сложи дърва в огъня.

Хулда дойде да я види и каза на прислужницата да изнесе купата с изстиналата каша. Седна на леглото до Айлит, хвана ръката ѝ и дълго мълча. Най-последно се осмели да заговори на Айлит за погребението на Харолд.

— Но той не е мъртъв. — Гласът на Айлит потрепери.

— Никой, който е отишъл на небето при Христос, не е мъртъв — нежно ѝ зашепна Хулда, — но той повече не се нуждае от земното си тяло, Айлит. Трябва да му позволиш да си отиде. Имаш съпруг, който също е смазан от мъка като теб. Иди при него, потърсете утешение заедно.

— Не го знам къде е.

— Той ще си дойде. Аз ще поседя до сина ти, докато Голдуин се върне.

Спокойният, но твърд тон на Хулда пробиха вцепенението на Айлит, а когато старата жена изхлипа тихо със сълзи в очите: „Бедното малко създание!“, младата жена се хвърли върху леглото и избухна в ридания.

Хулда я остави да се наплаче, защото сълзите щяха поне малко да облекчат мъката ѝ, и тихо излезе, за да каже на Уулфхийлд да намери Голдуин.

Най-хубавата туника Ролф бе забутал някъде из багажа, пък и защо ли му беше, след като под ризницата почти нямаше да се вижда. Той прокара гребена през косата си, опипа брадата си, за да се увери, че е успял да се обръсне гладко, взе шлема си под мишница и излезе от къщата.

Обер вече бе оседлал коня си и го чакаше. Търговецът не носеше оръжие, тъй че не беше губил време да го чисти и лъска. Бе облякъл чиста туника, но иначе не бе правил други специални приготовления за коронацията на херцог Уилям в Уестминстър.

Съпругата на Обер му бе родила син. Бебето беше добре, но Фелисия едва не бе умряла от загуба на кръв. Обер възнамеряваше веднага след края на церемонията да се върне в манастира при жена си. Сподели с приятеля си, че Фелисия няма достатъчно кърма и затова той търси кърмачка.

Ролф възседна Слейпнир. Сивият жребец бе с идеали пригладен косъм, а ушите му нетърпеливо стърчаха нагоре. Риеше с копита, готов да препусне. Конярят подаде на Ролф знамето, прикрепено на дългото копие. Върху пурпурния плат бе разперил криле черен гарван. Младият рицар го намери на един хълм край Хастингс. Прекрасната бродерия много му хареса и Ролф не устоя на желанието да го

притежава. Щеше да го окачи до датската секира върху стената на новия си дом. Знамето с гарвана щеше да стане негов герб.

Обер, Ролф и малобройният отряд, който ги придружа ваше, препуснаха към Уестминстър. Около абатството се бяха събрали много хора — англичани и нормандци, за да присъстват на церемонията по коронясването на херцог Уилям за крал на Англия.

Когато минаваха покрай къщата на оръжейника, по възрастната прислужница на Голдуин излезе и застана край пътя със свити юмруци. Очевидно бе разстроена и Ролф учудено я изгледа. Тя се поколеба, сетне внезапно взе решение и започна нещо да му говори. Прислужницата със сигурност знаеше, че той не говори английски. Очевидно думите ѝ бяха адресирани към Обер, но тъй като господарят ѝ го бе нарекъл „нищожество“, тя не смееше да го заговори. Ролф се извърна към Обер и повдигна вежди.

— Тя пита дали някой от нас е виждал майстор Голдуин — равнодушно рече Обер. — Помислила е, че е тръгнал към Уестминстър, за да присъства на коронацията, тъй като го няма в ковачницата.

— Не съм го виждал от вчера сутринта, когато бях при него в ковачницата — отвърна Ролф. — Случило ли се е нещо?

Тя поклати глава и тръгна към къщата.

— Почакай — извика Обер след нея. — Ще кажеш ли на господарката си, че тази сутрин Фелисия роди син?

Уулфхийлд го изгледа с омраза, а в очите и блеснаха сълзи.

— Няма да ѝ кажа нищо — отсече тя и му обърна гръб.

Ролф подсвирна удивено и смушка Слейпнир. Обер го последва, лицето му бе зачервено от ярост.

— Повече няма да се опитвам да показвам приятелски чувства към тези хора — изръмжа той. — Никога повече!

Голдуин вдигна чашата с медовина към устните си и я пресуши до дъно. Искаше да се напие и да забрави мъката си, искаше да не мисли за нищо. Ала колкото повече пиеше, толкова по-мъчителни ставаха мислите му. Пред очите му непрекъснато беше малкото безжизнено телце на сина му. Всичките му надежди за бъдещето рухнаха. Никога нямаше да хване малкия си син за ръчичка, никога

нямаше да го заведе в ковачницата, никога нямаше да го научи на занаята си.

Знаеше, че сега трябва да бъде до нея, но му беше толкова трудно да гледа нейната болка и мъка. Доброжелателните съседи, които му съчувстваха искрено, го успокояваха, че двамата с Айлит са още млади, и че ще имат и други деца, но Голдуин се страхуваше, че раната го бе осакатила завинаги. Нито веднъж, откакто се бе върнал вкъщи от бойното поле, не се бе възбуждал. Дори когато си представяше еротични сцени и си припомняше как се бяха любили с Айлит, членът му си оставаше отпуснат. Навярно трябваше да помоли Хулда да му даде някакви билки, които да го излекуват, но вече се съмняваше и в уменията на старицата. Нима бе успяла да спаси сина му?

Кръчмата се изпълни с англичани, които бяха дошли да се подкрепят с бира, за да могат да изтърпят церемонията по коронясването на омразния нормандски херцог. Потопен в мъката си, Голдуин беше забравил за коронацията. Той бавно се надигна и излезе от кръчмата.

По улицата преминаваше група нормандски войници на коне. Голдуин се намръщи при вида на грубото им и арогантно държание, но не можа да не се възхити на бляскавите им оръжия, отлично изработени и поддържани.

След войниците вървеше един свещеник, чието високомерно изражение на лицето се набиваше на очи, а до него яздеше богато облечен нормандец, възседнал великолепен жребец със златистокафяв косъм. Косата на благородника бе гъста и черна, а чертите на лицето му бяха така грубо изсечени, че му придаваха някаква жестокост. Голдуин се вгледа в твърдо стиснатите му устни и си каза, че това човек, който е свикнал да подчинява другите на волята си. Внезапно осъзна, че това е самият Уилям Нормандски и стомахът му се преобърна от страх. Този мъж щеше да стъпче всеки, изпречил се на пътя му.

Улицата, която водеше към дома му, бе пълна с нормандски войски. От кръчмата излязоха неколцина доста пийнали мъже, за да видят преминаването на нормандския херцог.

— Господ ще го накаже! Проклет да бъде! — чу се неясно мърморене зад гърба на Голдуин. Той мислеше същото, но бе реалист и

разбираше, че сред английските благородници нямаше достоен съперник на нормандския херцог.

Голдуин се поколеба за миг, но сетне реши да остане и да погледа още.

Когато херцог Уилям влезе в абатството, пред вратите му се събра голяма тълпа. Нормандските стражи обикаляха отпред и хвърляха враждебни погледи към събралите се англичани. Саксонецът, който бе проклетел нормандския херцог, стоеше близо до Голдуин с войнствено изражение на лицето.

— На английския престол трябва да седи англичанин — промърмори той и наоколо се чуха одобрителни възгласи.

Голдуин усети, че му прилошава от изпитата медовина. Двама нормандци насочиха конете си към него и му извикаха нещо на френски. И двамата бяха въоръжени. В този миг единият от тях видя Голдуин и му махна с ръка за поздрав. Голдуин отвърна с кратко кимване на поздрава на Ролф де Бриз и се извърна настрана. Да се държи приятелски с нормандеца насаме в ковачницата е едно, но съвсем друго бе да покаже пред хората, че е близък с един завоевател. За негов ужас Ролф започна да си проправя през тълпата път към него и се провикна на развален английски:

— Саксонецо, трябва да се прибереш вкъщи!

Голдуин неохотно се извърна към него. Знаеше, че хората около него го наблюдават.

— Знам! — изръмжа той. — Махай се и ме остави сам!

— Да, нормандска свиньо, върви си вкъщи! — ядно изрече мъжът от кръчмата. — Омитай се във френската си кочина!

Де Бриз не разбираше смисъла, но тонът на саксонца му бе достатъчно ясен. Той го изгледа високомерно и обърна коня си.

— Ти май си приятел с тези копелета, а? — презрително изсумтя саксонецът, когато де Бриз се отдалечи, и бутна Голдуин по рамото.

— Не, той живее близо до моята къща — отвърна Голдуин. Мъжът отново го бутна и Голдуин се ядоса. — Това не е твоя работа. Аз бях личен оръжейник на крал Харолд, а двамата братя на съпругата ми загинаха при Хастингс. Няма да позволя някакъв глупак като теб да ме обижда!

Мъжът вдигна юмрук, за да удари Голдуин, но в този миг откъм абатството се чуха силни викове.

— *Слава! Слава! Господ да даде дълъг живот на крал Уилям!*

Отначало виковете бяха на нормандски френски, но скоро се чуха и на английски.

Саксонецът отпусна юмрук, пое дълбоко дъх и силно извика:

— *Ум! Ум! Ум!* — Бойните викове и дюдюканията бяха подхванати от мъжете край него и се разпростряха като огън. Голдуин знаеше, че трябва да се измъкне.

— *Ум! Ум! Ум!*

Нормандските конници препуснаха към тълпата с вдигнати мечове и хората уплашено се заблъскаха.

Голдуин се опита да избяга, но бе притиснат от всички страни. Видя над главата си огромен жребец, от чийто ноздри излизаше пара, с панделка на шията. Ездачът му бе вдигнал блестящото си копие. Саксонецът, виновник за цялата суматоха, блъсна силно Голдуин и той политна напред. Мъжът на Айлит видя стоманените подкови на коня, силните му предни крака, връхлитащи отгоре му. Голдуин изкрещя и се опита да се измъкне, но премазаните му дробове се напълниха с кръв и викът му секна. Конят го стъпка и се хвърли напред в тълпата. Паникьосаните саксонци се блъскаха, прескачаха падналия Голдуин, настъпваха го в отчаяните си усилия да се измъкнат. Подритваха го, удряха го, но Голдуин вече не усещаше нищо. Последното, което видя, бе развято знаме с черен гарван с разперени крила върху кървавочервен фон. От устните му се отрони слаб стон и мракът се спусна над него.

Суматоката утихна и редът постепенно, се възстанови, но коронацията на крал Уилям завърши трагично — неколцина англичани бяха убити, а няколко къщи изгоряха, подпалени от нормандските войници. За да предразположи и омиротвори саксонците, като справедлив владетел крал Уилям нареди да пренесат телата на убитите в абатството и да бъдат обезщетени семействата, чиито къщи изгоряха.

Ролф се отдръпна, за да направи път на двамата саксонци, които минаха покрай него, носейки тялото на някакъв мъж. Въпреки че лицето му бе обезобразено, нормандецът позна оръжейника. Той се прекръсти, а сърцето му се изпълни със съжаление и болка. Отскоро познаваше саксонца, но бе започнал да го харесва. Някой трябваше да отнесе тялото на майстор Голдуин вкъщи, при вдовицата му. Като наскоро родила навярно нямаше да я допуснат в църквата, преди да се

пречисти. Беше разбрал, че няма роднини и едва ли някой щеше да се погрижи за нея. Раздразнен, се запита къде ли е отишъл Обер. Бяха дошли заедно, но след това търговецът бе изчезнал. Не му оставаше нищо друго, освен сам да се погрижи за тялото на Голдуин.

Ролф остави Слейпнир на грижите на коняря си и последва саксонците в абатството. Телата на мъртвите, които бяха загинали по време на краткия бунт, лежаха на пода.

Един монах на средна възраст се спря пред Голдуин и оправи разкъсаната му туника.

— Говорите ли нормандски?

Монахът вдигна глава и тъжните му кафяви очи се възряха в нормандеца.

— Аз съм нормандец — отвърна той, — въпреки че понякога ми се иска да не съм. — Погледът му се плъзна по телата на мъртвите. — С какво мога да ви помогна?

— Познавам този мъж и искам да го отнеса при семейството му.

— Познавате ли го? — Кафявите очи на монаха се разшириха от учудване.

— Той е майстор оръжейник, а аз живея в съседната къща на неговата. — Ролф накратко му обясни защо е по-добре той да се погрижи за мъртвия и да откара тялото му на вдовицата. — Колко жалко! Беше добър човек и отличен майстор. По-добре да си беше останал у дома — поклати глава Ролф, сетне се спря, извади няколко сребърни монети от кесията си и ги подаде на монаха. — Ще отслужите ли литургия за спасение на душата му? Бих искал душата му спокойно да отиде на небето, въпреки че той умря, без да може да се изповяда.

— Нито среброто, нито изповедта имат стойност в божиите очи — меко отвърна монахът, но въпреки това взе монетите. — Ако сърцето и душата му са били чисти, той вече е отишъл при нашия бог. Сега, ако желаете, можете да го вземете.

Свечеряваше се и небето бе обагрено в розово. Айлит потръпна от студ и потри ръце, но не й се искаше да се връща в опустялата къща. Гледаше втренчено отъпканата си градина, но мислите й бяха далеч оттук.

Харолд лежеше увит в погребалното покривало, а около малкото му телце горяха свещи. На сутринта щяха да го погребат, а с него и нейните надежди и радости. Хулда ѝ бе казала, че ще остане, но спешно я повикаха заради тежко раждане. Голдуин още не се бе върнал и Айлит вече бе започнала да се тревожи за него. Беше чула за опита за бунт по време на коронацията, както и че няколко англичани са били стъпкани и убити.

Отначало се опитваше да се убеди, че Голдуин вероятно не е бил сред тълпата, но колкото повече минаваше времето, толкова повече сърцето ѝ се свиваше от тягостно предчувствие. „Ще отида да проверя дали вратата на курника е добре залостена, а през това време той сигурно ще се прибере у дома“ — каза си тя.

След като провери кокошките, Айлит се спря пред изпотъпканата зеленчукова градина. Откъм улицата не се задаваше никой. Тя бавно тръгна по пътя — може би след малко ще го види да се задава в тъмнината.

Пътят бе пуст. Кралят бе издал заповед всички да се приберат по домовете си, за да се избягнат нови стълкновения, нарушителите на заповедта щяха строго да бъдат наказвани. Духаше студен вятър. Айлит потрепери и се загърна по-плътно в наметката си. Гърдите ѝ, пълни с кърма, я боляха.

— Голдуин — стенеше младата жена — О, Голдуин, върни се по-скоро.

В далечината се зададе мъж, който водеше кон. Мъжът беше с ризница и когато приближи, Айлит го позна. Беше нормандският рицар Ролф де Бриз.

Стомахът ѝ се преобърна. Искаше ѝ се да изтича към него, но в същото време сякаш нещо я караше да побегне в обратна посока. Младата жена спря, неспособна да помръдне. Когато нормандецът стигна до нея, Айлит видя, че лицето му е мрачно. Върху седлото на коня се виждаше голям вързоп, килнат на една страна. Айлит не можеше да разбере какво е това, защото вързопът бе покрит с наметало. Когато мъжът се изравни с нея, Айлит се изкашля и попита:

— Господ да ви закриля, сър Ролф, виждали ли сте съпруга ми?

Той спря коня и ръката му се плъзна по тъмния вързоп.

— Съжалявам, но не можех да направя нищо друго, освен да го доведа у дома.

Айлит се втренчи в седлото и краката ѝ се подкосиха.

— Какво искате да кажете с това, че сте го довели вкъщи? Къде е Голдуин? Ранен ли е?

— Съжалявам — повтори мъжът. — По време на коронацията тълпата сякаш подивя и херцогът... искам да кажа стражата на краля се опита да въдвори ред. Вашият съпруг бе прегазен... Той е мъртъв. Съжалявам.

Айлит стоеше безмълвна. Студ скова сърцето ѝ, умът ѝ се вцепени. Не можеше да свърже думите „бунт, отгъпан, мъртъв, съжалявам“.

— Да го внесе ли в къщата?

Тя машинално се отдръпна и посочи към двора.

Нормандецът привърза коня към дървото и свали вързопа. Айлит видя тъмните петна по наметалото. Мълчаливо наблюдаваше как Ролф праметна вързопа през рамо и го понесе към къщата. „Това не може да е Голдуин — каза си тя. — Този нормандец сигурно го е сбъркал с някой друг.“ Айлит го последва в къщата, за да му каже, че мъртвият мъж не е Голдуин. Ролф бе поставил тялото на една пейка и бе отметнал наметалото. Айлит се втренчи в обезобразеното лице на съпруга си, покрито със засъхнала кръв.

Улфхийлд нададе силен писък. Сигрид дотича от огнището, погледна трупа и се вцепени.

— Боже мой, мастър Голдуин — прошепна тя и погледна ужасено към господарката си, сетне към Ролф и отново към безжизненото тяло върху пейката.

— Иди и доведи свещеника, момиче — нареди ѝ Ролф.

Тя неразбиращо го изгледа.

Ролф повтори думите на развален английски. Сигрид грабна наметката си и побягна навън. Лицето ѝ бе уплашено, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Това е твърде много — с далечен глас рече Айлит и коленичи до Голдуин. — Първо братята ми, сетне бебето ми, а сега и съпругът ми. Какво още трябва да понеса? — Погледна втренчено нормандеца, но той не знаеше какво да ѝ отговори. Обърна се и видя в ъгъла горящите свещи до малкото телце. Сърцето му се изпълни със състрадание към тази жена.

— Господ е милостив. Не знам как да ви помогна — рече той и се прекръсти.

— Не се нуждая от вашето съжаление — сухо отвърна Айлит. Неговата официалност я раздразни и я събуди от вцепенението ѝ. — Сега искам да си вървите. — Докосна студената ръка на Голдуин.

Ролф де Бриз не помръдна. Айлит не вдигна поглед към лицето му, очите ѝ бяха втренчени в меките му кожени ботуши. Стисна устни и повтори:

— Моля ви, вървете си.

Той остана за миг неподвижен, а сетне за трети път каза:

— Съжалявам. — Обърна се и излезе от стаята.

Внезапно Айлит почувства необяснимо разочарование, че той се подчини на молбата ѝ и не остана. Присъствието му сигурно щеше да ѝ помогне да излее болката и скръбта си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един час преди зазоряване Ролф, който цяла нощ се бе въртял неспокойно върху сламеника до огнището, стана и разкърши схванатите си крайници. Утре, реши той, ще си намеря жена, която да ме топли — нощите в Англия се оказаха прекалено студени, за да спи сам.

В къщата бяха само конярите. Обер заедно с жена си и новородения си син бе прекарал нощта в стаите за гости в манастира Сейнт Етелбург. Ролф се намръщи. Едва сега разбра защо прислужницата на оръжейника бе отказала да събщи на господарката си за благополучното раждане на Фелисия.

Нормандецът разбърка гъстата овесена каша и си отрязва дебело парче хляб. Припомни си лицето на Айлит и думите ѝ: „Първо братята ми, сетне бебето ми, а сега и съпругът ми. Какво още трябва да понеса?“. Образът ѝ бе прекалено силен, вълнуващ и той не можеше да го прогони от съзнанието си.

Взе фенер и се запъти към конюшните. Слейпнир дремеше, но усети присъствието на господаря си и изцвили. Ролф загрижено го погледна, потупа го по влажната муцуна и се зае да го чисти.

Когато излезе от конюшната, навън валеше сняг на парцали. Цялата земя бе побеляла. Той потри ръце от студ. Наметалото му бе останало в къщата на оръжейника. Беше подплатено със заешка кожа и държеше топло. Трябваше да отиде да си го вземе, преди да е замръзнал до смърт. Освен това щеше да провери дали вдовицата на оръжейника е добре и дали не се нуждае от нещо.

Когато стигна до съседната къща, влезе направо в кухнята. Повъзрастната прислужница месеше тесто на светлината на свещта. Когато го видя, тя изписка, а очите ѝ се разшириха от ужас.

На развален английски Ролф обясни, че е дошъл да си вземе наметалото. Тя кимна, избърса ръце в престилката си и отиде да донесе дрехата.

— Къде е господарката ти? — попита той, когато тя се върна.

— Излезе навън — отвърна прислужницата.

Ролф благодари и излезе. Наметна дрехата и я закопча с игла, която извади от кесията си.

Краката му сами го поведоха през вътрешния двор, покрай изпотъпканата зеленчукова градина и го отведоха към ковачницата, където само преди два дни бе пил бира с Голдуин и бе наблюдавал работата му. Когато наближи, видя, че вътре свети и чу тихи ридания.

Тя беше там, знаеше го. Сърцето му заби лудо от чувствата, които се надигнаха в гърдите му. *Първо братята ми, сетне бебето ми, а сега и съпругът ми...* Горчивите думи отново изплуваха в съзнанието му.

Бутна вратата и влезе вътре. Тя седеше на пейката до тезгяха, в ръката си държеше нож, правен от Голдуин и още недовършен. Лицето ѝ бе мокро от сълзи. При влизането му тя надигна глава. Очите ѝ се разшириха от безсилна ярост, тя пое дълбоко дъх и насочи острието към китката си.

— Не! — извика Ролф и се хвърли към нея. Тя се опита да избяга, но той беше по-бърз и я хвана. Саксонката беше висока и силна жена. Ролф се изненада от силата ѝ, докато се опитваше да изтръгне острието от ръката ѝ. От малката рана на китката ѝ потече кръв, ала Ролф успя да измъкне острието и го хвърли на пода.

— Остави ме! — изкрещя Айлит. — Остави ме сама. Искam да умра и да бъда с Голдуин и моето бебе! — Бясно замахна към него, но Ролф се отдръпна светкавично, сграбчи я за ръката и силно стисна китката ѝ, за да спре кръвта.

— Ако се самоубиеш, ще отидеш в ада и никога няма да видиш съпруга и детето си! — грубо извика той. — Свещеникът няма да разреши да те погребат в осветената земя и ще те заровят в някоя яма на края на града!

За миг тялото ѝ потръпна, сетне бавно се отпусна на гърдите му, сякаш всички сили я бяха напуснали. Риданията ѝ изпълниха малката ковачница.

— За какво още да живея, за кого... — изхълца жената, заровила лице в наметалото му.

Напълно объркан, Ролф не знаеше какво да предприеме. Арлет никога не се бе държала по този начин, винаги бе спокойна и уравновесена. Може би когато оставаше сама в стаята си, понякога плачеше, но никога не го правеше пред него.

— Разбира се, че има за какво да живееш — смутено измърмори той и несръчно я потупа по гърба. Искаше му се да дойде някой — прислужницата или пък свещеника, или Обер. Дяволите да го вземат — все някой трябваше да дойде!

— За кого да живея, за кого! — проплака Айлит.

Ролф се опита да измисли нещо, но не успя. Нормандците бяха завладели Лондон, всичките ѝ близки бяха мъртви. Ако ѝ кажеше, че може отново да се омъжи и да има други деца, сигурно щеше да му издере очите. Тогава внезапно в главата му изплува една мисъл и той се учуди как не се бе сетил по-рано. Разбира се! Точно в това се криеше спасението!

— Съпругът и детето ти са мъртви и аз съжалявам за това — заговори припряно Ролф, защото искаше по-скоро да стигне до същността, — но има друго новородено дете, което се нуждае от помощта ти. Преди две нощи съпругата на Обер де Реми роди син. Раждането беше много тежко, тя не може да го кърми и Обер търси кърмачка за бебето.

Тя презрително изсумтя.

— Защо някакво си нормандско дете ще е причина, за да живея? — предизвикателно попита тя.

— Ако не помогнеш, то ще умре.

— Не вярвам в това.

— Вече две жени, които имат малки бебета, са отказали на Обер под различни предлози. Те са англичанки и както ти каза, защо ще ги е грижа за някакво си нормандско дете.

— Моят съпруг нарече Обер „нищожество“ — рече Айлит. Гласът ѝ потреперваше, но Ролф с облекчение видя, че вече е спокойна.

— Но ти не си го нарекла така, а освен това разбрах, че ти и Фелисия сте били добри приятелки.

Тя нищо не отговори. Кръвта от китката ѝ почти спря да тече и той пусна ръката ѝ. Ролф се наведе, взе ножа от мръсния под и внимателно го постави на тезгяха.

— Кръстили са го Бенедикт. Има черна коса и черни очи и толкова силно плачел от глад, че едва не събарял покрива — тихо рече Ролф.

Тя се извърна, затисна с дясната си ръка раната и преди да заговори, вече знаеше, че е спечелил битката.

— Не мога да отида в този вид.

— Тогава се преоблечи и се измий.

— Но Голдуин... и моят син... — Гласът ѝ потрепери и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Трябва да се погрижа за погребението. Какво да направя?

— Остави това на мен. Аз ще поговоря със свещеника и ще уредя всичко. — Опита се да прикрие нетърпението в гласа си. *Бъди внимателен и търпелив* — каза си той. — *Не бива да я насилваш. Представи си, че е една от твоите кобили.* — После ще помоля свещеника да дойде в манастира и да ти каже всичко, което трябва да знаеш. — Ролф бавно отвори вратата на ковачницата. — Детето е на два дни. За щастие е здраво и силно.

Тя тръгна към вратата.

— Бенедикт ли са го кръстили?

— На името на бащата на Обер, въпреки че ще е за негово добро, ако прилича повече на майка си.

Айлит го погледна с големите си тъжни очи.

— Не очаквай да ти благодаря за това — промърмори тя.

— Обер е този, който трябва да ми благодари — сухо отвърна младият мъж.

Монахинята отвори вратата и въведе Айлит в чиста, обзаведена по спартански стая, с голи бели стени. Единствената мебел се състоеше от дървен сандък и легло. Обер седеше на края на леглото и държеше ръката на спящата си съпруга. Когато чу, че вратата се отваря, той се обърна.

— Айлит! — Тъжното му лице светна от радост, но в следващия миг отново помрачня. Той стана и тръгна към нея. — Какво правиш тук? Да не би Голдуин да е омекнал и да ти е разрешил да дойдеш?

— Голдуин е мъртъв. — Думите се забиха като нож в сърцето ѝ. Защо Ролф де Бриз ѝ бе попречил да се самоубие? Не искаше да живее в този ад. — Умря по време на коронацията на твоя скъпоценен нормандски херцог.

— О, Айлит, не!

— Не ме докосвай! — Тя бързо отстъпи назад. — Моят съпруг те нарече „нищожество“ и ако не беше заради жена ти и детето... и заради намесата на Ролф де Бриз — добави тя и се намръщи, — сега нямаше да бъда тук.

— Ролф? — Обер озадачено я изгледа. Нищо не разбираше. Прокара ръка през косата си и потърка зачервените си очи.

— Той ми каза, че твоят син има нужда от кърмачка. Вярно ли е?

— Да. Ще умре, ако не успея да намеря жена, която да го кърми. Познаваш ли някоя? — Обер я погледна с надежда.

— Да, познавам една. — Айлит се приближи до леглото и се вгледа в лицето на Фелисия. Лъскавата ѝ черна коса бе вчесана и сплетена на плитка, но това още повече подчертаваше бледността на лицето ѝ.

— Тя едва не умря от кръвоизлива — обади се Обер. — Дори и сега монахините не са сигурни, че ще оживее.

Фелисия сякаш усети присъствието на Айлит и се размърда. Бавно отвори очи и облиза пресъхналите си устни. Опита се да се усмихне и протегна ръка към Айлит.

— Радвам се, че дойде — прошепна тя. — И аз имам син, роди се в навечерието на коронацията. Обер ще ти го покаже. Монахините го сложиха в отделна стая, защото плаче и ме безпокои... Аз не съм достатъчно силна и не мога да го кърмя. Трябва да намерим кърмачка.

Айлит стисна тънките пръсти на приятелката си. Сърцето ѝ се сви от мъка за Фелисия. Дори говоренето я изтощаваше. Младата майка затвори очи и ръката ѝ се отпусна.

— За това съм тук — меко рече Айлит. — По-късно, когато се почувстваш по-добре, ще ти кажа.

Фелисия кимна.

— Уморена съм — едва чуто прошепнаха устните ѝ и главата ѝ клюмна на възглавницата. — Толкова съм уморена...

Айлит внимателно издърпа ръката си и се обърна към Обер.

— Заведи ме при детето.

Той я поведе към една стая от другата страна на коридора. Вътре горяха два мангала, а една възрастна монахиня седеше до дървена люлка. Бебето спеше, но когато Айлит се наведе над люлката, малкото му личице се смръщи и то започна да плаче.

— Не може да заспи, бедното малко създание — поклати глава монахинята. — Гладно е, а по това време на годината е трудно да се намери краве мляко.

Плачът на бебето стана по-силен и сърцето на Айлит се сви от мъка. То уж приличаше на Харолд, но в същото време бе по-различно — нейният син бе толкова крехък и блед, а това бебе бе силно и здраво. Гърдите ѝ се напрегнаха и я заболяха. Взе бебето от люлката и седна на дървения стол, близо до единия мангал. Развърза пелерината си, а сетне започна да разкопчава елечето си. Очите на Обер се разшириха от радост, когато разбра какво прави тя.

— Да — тихо рече Айлит, но гласът ѝ трепереше от вълнение. — Аз изгубих и сина си. Беше слаб още от първия миг на своето раждане, а може би и докато е бил в утробата ми. Не, не говори нищо. Никакви думи не могат да ме утешат и ако ме съжаляваш, само ще те намразя.

Обер стисна устни и не каза нищо.

Айлит не му обърна внимание. Бебето се нуждаеше от нея. Лицето му бе почервенияло от яростния плач. Айлит разтвори ризата си и му подаде едната си гърда. Бебето веднага захапа зърното и започна да суче така бързо, че едва не се задави. На няколко пъти изпусна зърното ѝ. За известно време в стаята се чуваше само шума от лакомото преглъщане на бебето. Айлит за пръв път осъзна колко слаб и немошен е бил нейният Харолд. Бебето на Фелисия тежеше в ръцете ѝ, а бузките му бяха зачервени от усилието. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но това не бяха сълзи на отчаяние и болка, а на радост, че все пак някой има нужда от нея.

Бенедикт изпразни едната ѝ гърда, оригна се щастливо и поиска и другата. „Ролф беше прав, прилича на майка си“ — помисли си Айлит, докато му подаваше другата си гърда.

— Той е по-красив от теб — усмихна се тя на Обер, който със светнало от радост и облекчение лице наблюдаваше как синът му суче.

— И аз така мисля — отвърна той. — Айлит, разбрах, че не искаш да казвам нищо, но трябва да знаеш, че завинаги ще ти бъда задължен.

Младата жена уморено поклати глава.

— Не искам да говорим за дългове. Толкова е трудно да се определи на кого и с колко сме задължени.

Вратата се отвори и Ролф влезе в стаята. Сякаш стаята внезапно стана тясна.

— Тя дойде ли... — започна той, но в този миг видя Айлит и сучещото бебе. — Да, дошла е — довърши той и доволно кимна.

Айлит се почувства неудобно от втренчения му поглед. Единственият мъж, който досега бе виждал гърдите ѝ голи, бе Голдуин. С Обер не се бе почувствала неудобно, защото цялото му внимание бе насочено към сина му. Ала погледът на Ролф де Бриз се бе задържал малко по-дълго върху разголената ѝ гърда. Когато вдигна глава и погледите им се срещнаха, младият рицар веднага се изчерви.

— Изглежда му се отразява много добре — смутено каза той и посочи бебето.

Айлит сковано кимна. Ролф се извърна, така че да не вижда гърдите ѝ, и заговори с Обер.

Бебето се нахрани и доволно заспа. Айлит внимателно загърна ризата си, но кой знае защо продължаваше да се чувства някак си уязвима и безпомощна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше студен януарски ден, когато Ролф, начело на малък отряд, пристигна в Ълвертън. Посрещна го група от намръщени и недоволни селяни. Господарят им бе загинал на бойното поле при Хастингс, а заедно с него и една трета от младите мъже в околността. Останалите се бяха върнали ранени и покрусени от поражението. Не искаха да приемат един нормандец за техен господар, но нямаха друг избор.

Господарската къща бе разграбена и опустошена. Бяха останали няколко кухненски съда и голяма дървена маса. Английският лорд бе вдовец и не бе оставил деца, които да се погрижат за наследството му. Когато Ролф влезе в голямата зала, го лъхна дъх на застояло. По пода и стените се бе образувала плесен, а тук-там се търкаляха изсъхнали отпадъци от отдавнашно пиршество. Ролф погледна стената над огнището и си помисли, че точно там може да закачи знамето и бойната секира — трофеи от полето край Хастингс.

Въпреки враждебното посрещане и порутената къща Ролф бе доволен от новото си жилище. Имението бе просторно и малко му напомняше за Бриз сюр Рисле. Земите се намираха на пет дни езда от Лондон. Имаше няколко рибарски селища и малко, но чудесно пристанище. Освен това наоколо се простираха прекрасни пасбища, където можеше да се отглеждат коне и овце. Ролф вече си представяше големите стада и прекрасните коне, които щеше да развъди.

По времето на крал Едуард Ълвертън била богатата и процъфтяваща местност, но сега, след войните с нормандците и норвежците, бе западнала. Ролф бе изпълнен с енергия и решимост да възроди новия си дом. Първо трябваше основно да ремонтира замъка. Селяните не горяха от желание да работят за него, но нямаха друг избор. Освен това те бяха дочули слухове за жестокостта и грубостта на новите нормандски господари в други имения и бяха благодарни на бога, че техният нов владетел не бе като тях. Ролф ги увери, че ще се съобразява с техните закони и ще бъде справедлив господар.

Постепенно в Ълвертън се установи мир. Замъкът беше почти възстановен, а селяните останаха доволни от новия си господар и

враждебността им постепенно изчезна. Ролф знаеше, че ако иска да получи добри резултати, трябва да бъде добър и да се отнася добре с работниците. Разбира се, изискваше да му се подчиняват, но винаги изслушваше оплакванията им и беше готов да им помогне. Отнасяше се към местните хора както към селяните и конярите си в Бриз сюр Рисле. Не го правеше от прекалено човеколюбие, а защото знаеше, че това бе в негов интерес.

В края на март Ролф получи съобщение от крал Уилям. Трябваше да замине за столицата, за да участва в официалните тържества по случай нормандската победа и пристигането на херцогиня Матилда, съпругата на крал Уилям. Ролф вече се чувстваше достатъчно сигурен във властта си в Ълвертън и спокойно можеше да замине за столицата. Радваше се, че ще се види с приятеля си Обер, с Фелисия, която вече се бе възстановила от тежкото раждане, с кръщелника си Бенедикт и с неговата кърмачка Айлит...

Седнала отвън на двора, Айлит се радваше на топлите лъчи на пролетното слънце. Денят бе толкова мек, че ѝ се струваше, че пролетта е настъпила. През мрачните зимни дни скръбта и болката ѝ по Голдуин и Харолд бяха толкова силни, че ѝ бе все едно какво е времето, но днес се чувстваше различно. Слънчевата топлина сякаш проникваше в костите ѝ и сгряваше сърцето ѝ.

Тя живя един месец в манастира Сейнт Етелбург, преди да се премести в къщата на Обер и Фелисия. Приятелката ѝ бавно възстановяваше силите си, както и душевните рани на Айлит постепенно зарастаха. Ролф де Бриз я бе придружил на погребението на Голдуин и Харолд, които бяха положени в общ гроб. Не я допуснаха на службата в църквата, но можеше да отиде на гроба. Това бе черен ден за нея и тя не си спомняше почти нищо, освен силната ръка на нормандеца, който я придържаше по време на погребението. Ако не беше той, сигурно щеше да се строполи в черната дупка, погълнала най-скъпите ѝ същества.

Айлит харесваше Ролф де Бриз, но предпочиташе да се държи на разстояние от него. Преди той да замине на юг, се случи нещо, което я накара да избягва красивия нормандец. Беше време за обяд, но той не се появи и Айлит отиде да го потърси в конюшните. Там го завари,

заровил лице в гърдите на жената на кръчмаря. Айлит бързо се измъкна, преди да са я видели. Само рече на готвачката, че Ролф е зает и че ще обядва по-късно. Той се появи след малко и лакомо се нахвърли върху храната.

— Айлит ни каза, че си имал много работа в конюшната — каза Фелисия.

Ролф хвърли кос поглед към Айлит, а на устните му се появи игрива усмивка.

— Да — отвърна той, без да обяснява повече. Тогава Айлит си каза, че нормандецът е опасен мъж и че не бива да му се доверява.

Младата жена взе кълбото вълна от кошчето и си каза, че е крайно време да се заеме с плетката. Но първо трябваше да погледне Бенедикт. Той си гукаше в люлката до нея, но внезапно гласът му се извиси и премина в плач. Явно вече бе гладен. Усети напрежение в гърдите си, както винаги, когато чуеше силния му плач. Наведе се да го вземе със сияещо от щастие лице, а той ѝ отвърна с широка усмивка.

Извади ръчичките му от пелените, разтвори ризата си и му подаде гърдата си. Знаеше, че не бива да си позволява да го обича толкова силно, но Харолд толкова ѝ липсваше, а Бенедикт успяваше да запълни празнината в сърцето ѝ.

Когато бебето се нахрани, Айлит го сложи върху меката вълна и го разпови, за да смени пеленките. Бенедикт изгука и радостно размаха крачета, доволен, че е свободен. Вдигна краче, поднесе го към устата си и като разбра, че може да смуче палеца си, лакомо го ухапа.

Тя го погледна и се засмя. Искеше да го повие с чиста ленена кърпа, но видя колко е щастлив и реши да го остави да порита малко на воля. Денят бе топъл, слънцето грееше, а и вълната, върху която лежеше, го топлеше.

Айлит вдигна глава и видя Фелисия, която идваше към тях. Младата майка бе започнала да се възстановява от тежкото раждане, но все още се уморяваше бързо.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Айлит.

— Да, малко по-добре — отвърна Фелисия, прозя се и седна до Айлит. Погледна към бебето върху вълната и се намръщи. — Защо не го повиеш? Все още е студено, може да настине.

— Помислих си, че ще е хубаво за него малко да порита на воля, а и денят е толкова топъл и слънцето грее силно.

— Все пак настоявам да го повиеш. Малките бебета трябва да се държат повити, за да не им се изкривят краката.

Айлит наведе очи. Искаше ѝ се да отвърне, че това са глупости, но предпочете да замълчи.

Понякога ѝ беше много тежко да живее с Фелисия Обер. Дори когато Голдуин беше жив, а крал Харолд бе все още крал на Англия, тя се чувстваше неловко със съседите си и смяташе, че те са някак повисши, по-издигнати от нея. А сега, когато на престола на Англия седеше нормандският херцог, а съпругът ѝ бе мъртъв, тя се чувстваше още по-зле — сякаш беше бедна роднина, взета по милост в дома на богатите си родственици. Айлит знаеше, че Обер и Фелисия са ѝ задължени. Те се опитваха да се отнасят с нея като с член от семейството им, но все пак понякога ѝ беше много тежко да живее в дома им. Тъй като Фелисия прекарваше по-голямата част от времето си в леглото, цялата къщна работа легна на плещите на Айлит, освен това между двете жени се водеше мълчалива борба за Бенедикт.

Айлит сложи ленената кърпа между крачетата на Бенедикт и започна да го повива. Той гръмко запротестира изрита пелената. Айлит погледна Фелисия, а в очите ѝ се четеше: „Аз нали ти казах!“. Подаде ѝ бебето, сигурна, че той ще се разплаче.

Но Бенедикт вероятно усети познатия аромат на майка си и радостно ѝ се усмихна.

Айлит почувства как я прониза остра болка на ревност докато гледаше как Фелисия си играе със сина си и ласкаво му говори.

— Нали е красив, Айлит? — Тъмните очи на Фелисия светеха с майчинска гордост. — И толкова е пораснал. Опа! Само погледни колко е сладък!

Айлит почувства, че повече не може да издържа. Искаше ѝ се да грабне Бенедикт от ръцете на Фелисия и да го притисне до гърдите си. Сърцето ѝ се изпълни с горчива завист. Знаеше, че трябва да превъзмогне себе си, затова промърмори, че иска да отиде до тоалетната, и тръгна към двора.

Ролф де Бриз привързваше коня си към оградата. Когато го видя, Айлит се спря разколебана. Искаше ѝ се да отиде някъде, където да може да си поплаче на воля, а вместо това се натъкна на червенокосия нормандец. В този миг той вдигна глава и я видя. Лицето му светна от радост и той тръгна към нея.

— Айлит, толкова се радвам да те видя! — топло възкликна той и преди тя да се осъзнае, я целуна по двете бузи.

Лицето ѝ пламна и тя се отдръпна.

— Не знаехме, че си в Лондон.

— Заминавам за Нормандия, но реших първо да навестя приятелите си.

— О, така ли? — Облекчението, което почувства, бе примесено с разочарование. Тъкмо се канеше да го съпроводи до къщата, когато се появи Фелисия с Бенедикт на ръце.

Лицето на Ролф отново се озари от радостна усмивка. Той целуна Фелисия по двете бузи.

— Изглеждаш прекрасно! Много по-добре от последния път, когато те видях.

— Да, вече се чувствам много по-добре — увери го Фелисия с пламнали бузи и блеснали очи. — Какво ще кажеш за кръщелника си? Нали е пораснал? — засмя се тя и му подаде бебето.

Айлит наблюдаваше как Ролф взе Бенедикт в ръце, залюля го и го щипна по бузката.

— Един ден, когато пораснеш, ще станеш красив като майка си — галантно рече той и Фелисия се изчерви още повече. — Обер е истински щастливец. Вкъщи ли е?

— Скоро ще си дойде — отвърна Фелисия. — Отиде до пристанището да освободи пристигналата стока.

— Чудесно. Тъкмо исках да купя няколко каси вино за Ълвертън, преди да замина за Нормандия. — Той подаде Бенедикт на майка му. — Макар че това вино скоро няма да ми потрябва.

— Заминаваш за Нормандия? — повтори Фелисия, която не бе чула разговора му с Айлит. На Бенедикт му доскуча и той започна да плаче.

— Да го взема ли? — попита Айлит и протегна ръце.

Фелисия поклати глава.

— Не, той не е гладен, ти току-що го нахрани, а и пелените му не са мокри. Ще го подържа, докато заспи. Може би не е зле да отидеш до кухнята, за да провериш какво има за обяд. Нали трябва да нагостим нашия гост?

Айлит кимна.

— Разбира се — отвърна тя и стисна устни. Ролф замислено изгледа двете жени, но не каза нищо. Фелисия го хвана под ръка и двамата се запътиха към къщата.

Огънят в огнището бавно догаряше. Ролф лежеше буден върху сламеника си и наблюдаваше как Айлит кърми Бенедикт. Косата ѝ бе сплетена и прихваната с панделка, малката ръчичка на Бенедикт стискаше края на плитката, докато лакомо сучеше. Ролф искрено се наслаждаваше на сцената. Лицето на младата вдовица бе спокойно и излъчваше безкрайна нежност. Помисли си, че никога не я виждал по-красива.

Откакто бе пристигнал, почти не бе имал възможно да разговаря с нея. По време на вечерята лицето ѝ бе напрегнато, а погледът ѝ — някак отсъстващ.

Но сега лицето ѝ беше спокойно и озарено от майчина нежност. Бебето се нахрани и Айлит скри гърдите си. Ролф тихо стана и отиде до нея. Тя изненадано го погледна, но не каза нищо.

— Как се чувстваш? — попита той, докато тя сменяше пелените на Бенедикт. Плитката ѝ лежеше върху гърдите, които бавно се повдигаха и издуваха тънката риза. Той крадешком погледна заоблените и натезжали от мляко гърди и вдигна очи към лицето ѝ. Тя не го погледна и продължи да повива бебето.

— Все някак си преживявам... Голдуин и Харолд ужасно ми липсват. Тази болка никога няма да намалее.

— Но няма да се опитваш пак да си режеш вените, нали? — Гласът му прозвуча по-остро, отколкото бе възнамерявал.

— Всеки ден ми се иска да го сторя, но трябва да устоя на това желание.

Младият мъж замислено я изгледа. Докато бебето се нуждаеше от кърмачка, тя щеше да се чувства полезна щеше да има за какво да живее, но какво щеше да стане после? Беше доловил неизказаното напрежение между нея и Фелисия и разбираше ревността, която и двете изпитваха заради Бенедикт.

Той бе спасил живота ѝ и чувстваше известна отговорност за Айлит. При други обстоятелства може би щеше да ѝ предложи да отиде с него в конюшнията и да се любят върху уханното сено, а ако му

откажеше щеше да свие рамене и да си потърси друга жена, която да задоволи страстта му. Но сега не можеше да постъпи по този начин с Айлит.

— Колко дълго ще останеш в Нормандия? — попита Айлит и постави Бенедикт в люлката.

— Цялата пролет, до началото на лятото. Трябва да се погрижа за жребчетата в Бриз сюр Рисле и да реша какво да правя с тях. Смятам да доведа коне в Англия и да ги развъждам в имението си в Ълвертън. Нали заради това крал Уилям ми даде земите — да развъждам коне за неговите конюшни. Може би ще трябва да отида до Фландрия и Испания за нови породи. Не е лесно да се отглеждат бойни коне, но аз обичам предизвикателствата и имам намерение да опитам. Освен това имам страст към пътешествията и непознатите земи.

— Това ли те доведе в Англия? Страстта към пътешествията?

Ролф сви рамене.

— В началото може би да. Ала крал Уилям се нуждаеше от уменията ми, а аз си обичам работата и мога да я върша добре.

— В Нормандия имаш ли семейство?

Ролф недоволно въздъхна. Знаеше, че рано или късно тя ще го попита.

— Имам съпруга и дете — отвърна той.

Както очакваше, лицето ѝ помръкна и тя някак се затвори в себе си.

— Сигурно ти е тежко да си далеч от дома и семейството си. Толкова дълго не си виждал жена си и детето си — промърмори тя.

— Понякога ми е тежко. — Той се наведе, вдигна една подпалка и я хвърли в огъня. — Ожених се повече заради имението Бриз сюр Рисле, заради богатството... Баща ми уреди моя брак — аз нямах друг избор. Не, че това има значение. Не бях влюбен в друга жена и нямах нищо против да се ожения за Арлет. Тя е добра съпруга, почти съвършена — сухо добави той. Краят на подпалката запуши и внезапно се разгоря със силен пламък. Ролф гледеше как тънкото дърво бързо изгаря и се превръща в пепел. — Може би затова понякога обичам да си играя с огъня — тихо рече той.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ролф погали меката топла муцуна на кобилата. Дългокракото жребче с червено-златист косъм ревниво го смушка, искайки да привлече вниманието му, а кобилата вдигна глава, изцвили и се приближи към него. Ролф си припомни студената януарска нощ преди една година, когато едва не загуби и кобилата и жребчето. Толкова много неща се бяха случили оттогава...

— В Англия? — попита Арлет. — Ти смяташ да ги заведеш в Англия? — В гласа ѝ прозвуча тревога. — Но това е най-хубавата ти кобила, Ролф!

— Искам Слейпнир да я оплоди — отвърна той. — Няма никакъв начин да го прекарам обратно през морето. Един опит ми стига. Аз я чифтосах с Ораж, но сега съм любопитен да видя какво поколение ще роди от Слейпнир. Има още няколко кобили, които също смятам да взема.

Очите ѝ се замъглиха.

— Това означава, че ти ще прекарваш повече от времето си в Англия.

— Само за известно време, докато се установя в новите си земи и уредя новите конюшни. — Той се извърна, пусна кобилата и седна на брега на реката. Арлет бе настояла да излязат на пикник, за да отпразнуват завръщането му. В селото щеше да има танци и пиршество по случай настъпването на пролетта. Отец Хоел щеше да благослови всички със светена вода. Ролф искаше да се повесели със селяните и конярите си, но Арлет не искаше и да чуе — вместо това предложи да се поразходят край реката да хапнат на чист въздух. Искаше да остане насаме със съпруга си, защото откакто Ролф се върна от Англия, почти не бяха разговаряли насаме.

Ролф се съгласи, защото щеше да може да огледа конете си, а освен това нямаше нищо против да прекара няколко часа край реката. Празненството в селото щеше да продължи до късно през нощта, а тогава ставаше най-интересно.

Жизел тъкмо прохождаше и често тромаво падаше тревата. Златистите къдрици на детето бяха покрити малко дантелено боне, а деликатното ѝ нежно личице бе миниатюрно копие на Арлет. Ролф я взе в скута си, но то веднага изпълзя и протегна ръчички към майка си.

— Мама! — изхленчи момиченцето и се заклатушка към нея. Ролф сви рамене, вдигна един камък от пясъка и го хвърли в реката. Чу се плясък и той потъна, образувайки големи кръгове. Арлет наля чаша вино и му я подаде.

— Може би и аз трябва да дойда с теб в Англия — колебливо предложи тя, докато настаняваше Жизел в скута си.

— Не! — рязко отвърна Ролф. Грубият му отговор изненада не само Арлет, но и него самия. Той се вгледа в големите ѝ сиви очи, които стреснато го наблюдаваха. В този миг осъзна, че не желаше тя да идва в Ълвертън и да се опитва да променя новия му дом, да промени неговата семпла, но удобна подредба. Англия съответстваше на буйния му нрав и той не искаше съпругата му да се намесва в новия му живот, независимо от добрите ѝ намерения.

— Не, Арлет — повтори той, но вече с доста по-мек тон, — не можеш да дойдеш с мен в Англия. Твърде опасно е.

— Но много нормандски съпруги последваха мъжете си — възрази тя. — Какво ще кажеш за Фелисия де Реми?

— Фелисия де Реми едва не умря в Англия — нетърпеливо отвърна Ролф. — Когато отпътувах, още не се бе възстановила. А и не всички саксонци имат толкова добри сърца като онази жена, която спаси нейния живот и живота на детето ѝ. Англия не е място за теб, Арлет.

— Но аз искам да бъда с теб. Как ще ти родя синове, които да наследят Бриз сюр Рисле, ако не си тук?

— Сега съм тук. Всяка нощ през изминалия месец, откакто съм дошъл, аз изливам семето си в утробата ти. Не е моя вината, че не си забременяла.

Устните ѝ потрепераха и Арлет сведе поглед.

— Знам, Ролф. Искаше ми са да зачевам по-лесно. Само ако можехме...

— Ти трябва да управляваш Бриз сюр Рисле, докато ме няма — прекъсна я той. — Няма да е много умно, ако и двамата заминем.

Какво ще стане, ако има буря в морето и корабът ни потъне или ни нападнат пирати? Какво ще стане тогава с Бриз сюр Рисле?

— Съжалявам, Ролф, не бях помислила за това.

Той скочи на крака и тръгна покрай брега на реката. Това, което беше казал, бе вярно, но всъщност представляваше само едно извинение, за да държи Арлет по-далеч от Англия. Не искаше нейната префиненост да съсипе порядките, които бе установил в новия си дом. Ала в душата му се събуди съжаление към нея. Може би трябваше да я заведе в кралския двор. В двореца цареше разкош и блясък и на Арлет щеше да ѝ хареса. Освен това щеше да има възможност често да облича новата си копринена рокля, избродирана със златни и сребърни конци, и да носи кръглата саксонска брошка, която ѝ бе донесъл от Ълвертън. Всъщност и на него щеше да му достави удоволствие да покаже хубавата си жена в двора на крал Уилям. Фигурата ѝ бе гъвкава и слаба, а новата мода плътно прилепнали рокли ѝ отиваше много и подчертаваше стройните ѝ крака. Другите мъже щяха да ѝ се възхищават и да му завиждат.

Арлет и Жизел се прибраха, а Ролф се присъедини към празненството край селото, където имаше обширна долина. Там гореше огромен огън и селяните танцуваха и се веселяха край него. Чуваха се барабани, песни, гръмки смехове и закачки.

Слънцето залязваше и по-възрастните жени започнаха да се прибират заедно с децата. Младите останаха.

Ролф взе чаша сладко вино и огледа присъстващите. Видя, че отец Хоел се готви да си тръгва. Бе сигурен, че ще отиде да докладва на Арлет как е минало „варварското“ празненство.

Ролф изпи чашата и се присъедини към танцуващите. От едната страна мъжете се въртяха в кръг, сложили ръце на рамената си, а от другата — жените. След това мъжете се пуснаха и жените преминаха през техния кръг, образувайки вътрешен кръг.

Ролф се загледа в една от селянките. Гъстата ѝ руса коса бе прихваната с венец от глогов цвят, символ на богинята на пролетта. Лицето ѝ бе зачервено от танца, а гърдите ѝ съблазнително се повдигаха. Ролф се пусна от външния кръг на танцуващите и се хвана срещу русокосата селянка. Формите на тежките ѝ обли гърди и уханието на глоговия цвят го замаяха и той усети как слабините му пламнаха. Една висока тъмнокоса и слаба девойка плъзна ръка по

бедрото му и пръстите ѝ докоснаха втвърдената му мъжественост, издула панталоните му. Момичето се засмя, в очите ѝ блесна игриво пламъче, тя изви стройното си тяло и му поднесе малките си гърди.

Ролф я завъртя и тя потъна в прегръдките на един млад селянин. После Ролф издебна момента и хвана за ръка русата жена. Тя се изненада, че той предпочете нея, но след като танца свърши, послушно тръгна с него към тъмните храсти.

Гърдите ѝ бяха големи и меки, коремът ѝ бе отпуснат, а бедрата ѝ широки, но Ролф не забелязваше недостатъците ѝ. За него бе достатъчно, че тя с желание разтвори краката си, за да го поеме. Той обхвана с ръце задните ѝ части и силно проникна в нея. Бедрата ѝ се стегнаха около кръста му и тялото ѝ се изви, за да посрещне тласъците му. Русата ѝ коса се разпиля и той зарови лице в меките ѝ вълни. Ролф се опита да забави движенията си, но жената го притисна към себе си и заби нокти в гърба му, подканяйки го да не спира.

Селянката изохка, а тялото ѝ се движеше в силен ритъм.

Ролф не можеше да издържа повече. Притисна се към мекото и топло тяло под него и с последен мощен тласък изля семето си в нея.

— Айлит! — простена той и се отпусна върху жената.

Откъм огъня долитаха песни и смехове, а в съседните храсти се чуваха тихи стенания. Ролф бавно се отдръпна от русата селянка, завърза панталоните си, оправя туниката си и се отпусна в зелената уханна трева.

— Какво означава онази дума, която каза, господарю? — попита жената и прокара ръка през русата си коса. — Някаква магия ли беше?

Ролф поклати мълчаливо глава. Оргазмът му бе толкова силен, че цялото тяло го болеше от изживяната страст. В съзнанието му бе изплувал образът на русокосата саксонка, мамещ и далечен.

— Магия — повтори младият мъж и иронично се усмихна. — Предполагам, че може и така да се нарече. Думата е английска. — Измъкна една тревичка от косата ѝ и се ухили. — Ездата винаги ме кара да ожаднявам. Иди и ми донеси една кана вино.

Селянката веднага се запъти да изпълни молбата му, а той скръсти ръце под главата си и се загледа в звездите.

Старата Рагнил изникна от сенчестите храсти и погледна Ролф с блеснали очи.

— Ти ще получиш това, което желаш, Ролф де Бриз — промърмори тя, — но ще платиш много висока цена... Ако нарушиш клетвата си, секирата ще те прекърши.

Той бързо се изправи. Искаше да я попита какво се крие зад загадъчните ѝ думи, но русокосата селянка се върна с кана вино и се настани на тревата до него. Рагнил развърза кесията, която висеше на кръста ѝ и затършува из нея. Извади ленена кърпа, вързана на възел, в която бяха увити някакви билки.

— Нуждаеш се от тези билки — рече тя и хвърли малкото вързопче върху слабините му. — Това ще държи членът ти възбуден през цялата нощ и ще можеш да се насладиш докрай на женската плът. — Тя му намигна и изчезна в тъмнината.

Ролф понечи да изхвърли билките, но се замисли и прибра кърпата в кесията си. Главата му бе замаяна от виното, от майските аромати и от ласките на младата селянка, ала в съзнанието му се въртеше въпросът какво ли искаше да каже старата вещица с приказките за нарушената клетва и за секирата.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Декември, 1067 г.

— Време е да помислиш да устроиш живота си, да се омъжиш отново — каза Фелисия на Айлит. Двете жени седяха край огнището. Коледа бе минала и дните бяха започнали да стават по-дълги, но все още оставаха три дълги месеца до началото на пролетта. — Знам, че Голдуин ти липсва, но вече измина една година, откакто той се спомина... Един нов дом и съпруг ще утешат малко мъката ти. А можеш да имаш и други деца.

— Не искам да се омъжвам! — Айлит се постара гласът ѝ да прозвучи твърдо. — Не съм готова за това, а и Бенедикт все още има нужда от кърмачка. — Тя се обърна към малкото момче, което си играеше на вълненото килимче пред огнището. Той бе здраво и силно дете и вече се учеше да ходи. Сутрин и вечер Айлит го кърмеше, но Фелисия настояваше да започне да го захранва с обикновена храна.

— До лятото той вече ще спре да суче. — Фелисия се намръщи и косо изгледа Айлит. — Знаеш, че ако искаш, можеш да останеш да живееш с нас, но аз мисля, че няма да се чувстваш добре. Трябва да имаш дом и семейство, които да осмислят живота ти.

При тези думи Айлит изтръпна. Фелисия достатъчно ясно ѝ даваше да разбере, че щом Бенедикт престане да суче, тя ще поеме изцяло грижите за детето и няма да има нужда от Айлит.

— Може би трябва да отида на пристанището и да си намеря работа — раздразнено подхвърли Айлит.

— Не ставай глупава! — срязва я Фелисия. — Казах ти, че можеш да останеш тук до края на живота си, ако желаш.

— Това означава ли, че си съгласна да ме търпиш в дома си?

— Айлит, не искам да се караме — меко заговори Фелисия. — Просто мисля за твоето бъдеще. Нима искаш да живееш по този начин?

Айлит примигна, очите ѝ се замъглиха от напирещите сълзи.

— Не, не искам.

— О, моля те, не плачи, защото и аз ще се разплача. — Фелисия топло я прегърна, Айлит избърса сълзите си. Бенедикт допълзя до тях и вдигна ръчички към Айлит, за да го вземе. Тя го вдигна до гърдите си и зарови лице в меката му уханна косичка. Нима можеше да се откаже от всичко това? Ала знаеше, че е неизбежно. Не можеше да позволи Бенедикт да се разкъсва между нея и Фелисия. Трябваше да се откаже от него.

Фелисия въздъхна.

— Обер ми каза, че ще имаме гостенин. Може би не е зле да се заемем с приготвянето на вечерята.

Айлит разсеяно кимна.

— Както кажеш.

Фелисия стисна устни и продължи.

— Това е Улфстан, златарят. Спомняш ли си го? Идва вкъщи миналия месец.

Айлит се канеше да заяви, че не го помни, защото Обер и Фелисия непрекъснато канеха гости, но после в главата ѝ изплува образът на висок мъж с руса брада и сиви очи, който не сваляше поглед от нея и все се опитваше да я опипа.

— Да, спомням си го. Той ме потупа по задника, докато му закачах наметалото. — Тя веднага му бе дала да разбере, че не е слугиня и че той не може да си позволява подобни вулгарни волности с нея.

— Той си е такъв... — махна с ръка Фелисия. — Но пък е изключителен златар, най-добрият в града и е много богат. Обер ми каза, че притежава голяма къща близо до реката, а освен това бил собственик и на половината от един търговски кораб.

— Това, че е богат, не му дава право да ме опипва и да се държи невъзпитано с мен — язвително отвърна Айлит.

Фелисия отново въздъхна и тъжно поклати глава.

Когато седнаха на масата, Айлит с неудоволствие видя, че я бяха настанили на стола до златаря и че според обичая трябваше да сподели чинията си с него. Златарят обилно бе намазал косата и брадата си с мас и от тежката миризма ѝ се повдигаше. Туниката му бе богато избродирана със златни нишки, коланът му — закопчан с голяма златна катарама, а широките му пръсти — обсипани с пръстени. Айлит забеляза, че ноктите му бяха старателно изрязани. Явно мъжът

отделяше голямо внимание на външността си и сигурно се смяташе за хубавец, ала в погледа му имаше нещо жестоко. Приличаше ѝ на дракон, излязъл от някоя зловеща легенда.

Златарят режеше на малки късчета печеното пиле в чинията, отпиваше от най-хубавото вино на Обер и оживено разговаряше с домакините. От време на време се смееше, но очите му постоянно изучаваха Айлит.

— Толкова е хубаво да се наслаждаваш на вкусно ядене в приятна компания — изръмжа той с дрезгавия си глас. — Откакто съпругата ми почина, атмосферата в дома ми е доста мрачна и тъжна.

Сякаш в гърлото ѝ бе заседнала буца и Айлит с мъка преглътна няколко хапки. Отпи от виното и погледна към Фелисия и Обер. Как се осмеляваха да я сватосват! Тя не проявяваше и най-малък интерес към Улфстан, тъкмо обратното: намираше го за много неприятен и отблъскващ.

— Трябва да ни гостувате по-често — мило се усмихна Фелисия, като се направи, че не забелязва гневния поглед на приятелката си.

— Много любезно от ваша страна, мадам — отвърна златарят, а ръката му се плъзна под масата и пръстите му стиснаха коляното на Айлит.

Тя мигновено отдръпна крака си и му хвърли свиреп поглед. Искаше ѝ се да забие ножа за хранене в гърлото му. Улфстан ѝ се усмихна и самодоволно разкърши рамене, сякаш ѝ казваше, че това е игра, която той на всяка цена ще спечели.

— Никога повече няма да седна до този противен мъж! — гневно изсъска Айлит, когато Улфстан си тръгна, обещавайки скоро отново да ги посети. — Той си мисли, че може непрекъснато да ме опипва!

— Той е самотен — опита се да го извини Фелисия — и сигурно като те докосва, желае да изрази приятелското си отношение, да ти подсказе, че те харесва... Съпругата му почина миналата есен от силен кръвоизлив, а това е доста дълъг срок за такъв жизнен мъж като него.

— И заради това трябва да му позволявам да ме опипва, така ли?

— Не бива да се обиждаш толкова. Той те харесва, добър човек е, а е и богат — един от най-добрите клиенти на Обер. — Фелисия нетърпеливо сви рамене. — Животът си тече, Айлит, и ти не можеш завинаги да останеш сама и да страниш от мъжете.

— Това е по-добре, отколкото да търпя подобен негодник — озъби се Айлит, отиде в дъното на залата и дръпна вълнената завеса, която преграждаше леглото ѝ в ъгъла, с което показва, че не желае да разговаря повече на тази тема.

— Кон! — властно заяви Бенедикт и се опита да се измъкне от прегръдката на Айлит. — Искам кон!

Ролф се наведе от седлото, взе момчето и го сложи на гърба на Слейпнир. Бенедикт радостно се засмя и вкопчи малките си ръчички в сребрилата грива на коня. Слейпнир наостри уши, но не помръдна. Ролф леко го докосна с шпорите и конят бавно пое из двора, обикаляйки в кръг.

Беше месец май. Бе изминала почти една година от пролетното празненство в Бриз сюр Рисле. Този път Белтейн^[1] го завари в Ълвертън, където не го празнуваха толкова шумно. Новината, че Ролф ще отглежда коне в Ълвертън, събуди любопитството на селяните. Може би това беше доходна работа и те също щяха да заживеят по-добре и по-охолно. Ролф се бе присъединил към танците, но този път не си позволи да отведе някоя селянка в храстите. Въпреки че хората го харесваха, едва ли щяха да приемат спокойно подобно постъпка.

Сега вече бе края на май и Ролф бе пристигнал в Лондон, за да присъства на коронацията на Матилда, съпругата на крал Уилям, в Уестминстър. Както винаги, Ролф бе дошъл да навести приятеля си Обер и съпругата му Фелисия.

Айлит бе отслабнала и това не ѝ отиваше особено. Лицето ѝ бе бледо и изпито, а тънките бръчици около очите и устните ѝ явно не бяха от смях, както подобаваше на една млада жена. Нима още тъгуваше по съпруга и сина си?

— Искам още! — извика Бенедикт, когато Ролф дръпна юздите и Слейпнир спря пред Айлит. Тя прехапа устни и погледна разтревожено към малкото момче на коня, но не каза нищо.

— На него му хареса! — ухили се Ролф.

— Само един господ знае какво ще каже майка му, ако те види! — отвърна Айлит, но на устните ѝ грейна усмивка. — Понякога си мисля, че единствените думи, които Фелисия знае, е „не бива“. — Сетне поклати глава и добави: — Съжалявам, май съм станала

неблагодарна. Това е, защото тя прекалено много се грижи за Бенедикт, а и акушерката ѝ е казала, че няма да може да има други деца.

Ролф направи още един кръг с Бенедикт, сетне подаде момчето на Айлит и скочи от коня.

— На колко години е дъщеря ти? — внезапно попита Айлит, когато той поведе Слейпнир към обора.

— Скоро ще навърши три години.

— Нямах ли други деца?

— Арлет не може да износва бебетата. Преди да се върна в Англия, тя отново пометна.

— Съжалявам.

Бенедикт протегна ръце, за да погали коня. Ролф го взе от Айлит и го доближи до главата на Слейпнир, за да може да го докосне по влажната муцуна.

— Арлет вече е по-добре — каза той, — но все пак не достатъчно, за да пътува по море. Бях ѝ обещал да я доведа за коронацията на херцогиня Матилда, но се наложи да остане в Бриз сюр Рисле.

„Всяко зло за добро“ — помисли си Ролф.

— Сигурно е много разочарована.

— Малко. — Ролф сви рамене, не му се искаше да говори за съпругата си.

— Айлит? Айлит, къде си скъпа? — Силният и властен глас зад тях ги сепна.

Ролф остана смаян от интимното обръщение. До него Айлит замръзна на място, а лицето ѝ пребледня.

— Кой е този? — попита Ролф.

— Улфстан, златарят. Той е приятел на Обер — задавено промърмори младата жена.

— Но не и твой, нали?

Очите ѝ придобиха израз на подгонено животно и Айлит се сви в сянката на конюшнията.

— Айлит, любима? — Гласът прозвуча съвсем наблизно.

В този миг Бенедикт проплака силно, Айлит го взе от ръцете на Ролф, преглътна и с наведени рамене излезе от конюшнията.

— Тук съм, Улфстан. Какво искаш?

Ролф долови нервната нотка в гласа ѝ, примесена със страх. Но имаше и още нещо. В миналото тя и с него бе разговаряла по този начин, но никога досега в гласа ѝ не бе звучала и трета нотка, нотка на отвращение и неприязън.

— Налей ми чаша вино, момичето ми, и ще ти кажа. Фелисия и Обер не са ли вкъщи?

— Не, отидоха да посетят един клиент на Обер, но скоро ще се върнат, ако искаш да ги видиш.

— Разбира се, че искам да ги видя, но всъщност най-много искам да видя теб, пиленце.

Ролф се намръщи. „Скъпа? Любима? Пиленце?“ Златарят се държеше като любовник, а Айлит — като кокошка, която е усетила, че ще я колят. Излезе от конюшната и видя един мъж с руса брада, който се бе надвесил над Айлит и похотливо се усмихваше. Когато го видя, мъжът се отдръпна от Айлит, сивите му очи се присвиха, а устните му застинаха в недоволна гримаса. Ролф сякаш четеше мислите му. В отсъствието на Фелисия и Обер, Айлит се крие в конюшната с друг мъж. Ролф любезно се усмихна, защото нямаше намерение да изважда мъжа от заблудението му.

— Улфстан, запознай се с Ролф де Бриз, стар семеен приятел на Обер и Фелисия — нервно рече Айлит. — Ролф, това е Улфстан, клиент на Обер.

Ролф протегна ръка. Златарят я пое и се усмихна насила. Русата му брада бе настръхнала и издаваше яда и враждебността му.

— За дълго ли ще останете в Лондон? — попита той и зъбите му се оголиха, но това едва ли би могло да се нарече усмивка.

Ролф погледна към Айлит.

— Ще присъствам на коронацията на херцогиня Матилда, след това имам малко работа и се връщам в Ълвертън. Бенедикт е мой кръщелник и винаги, когато мога идвам да го видя.

Улфстан продължаваше да се усмихва, но напрежението в погледа му оставаше.

— Той е чудесно момче — каза Улфстан и погъделичка детето по брадичката. — Надявам се, че когато му дойде времето, и аз ще имам такива здрави и силни синове. — Погледна многозначително към Айлит, сякаш двамата имаха някаква обща тайна. Тя прехапа устни и

Ролф видя как скулите ѝ трепнаха. Запита се дали златарят нарочно не бе дошъл точно сега, ако е знаел, че Фелисия и Обер не са вкъщи.

Мъжете мълчаливо последваха Айлит в къщата. Тя им наля по чаша вино и отрязва няколко парчета от кейка с мед. Ролф сложи Бенедикт на коленете си и започна да му подава малки парченца от сладкиша. Айлит отиде да провери тавата с ашурето, която вреше на огъня. Когато тя се отдалечи, Улфстан се изкашля и заговори:

— Аз ухажвам Айлит от Коледа насам. — Премести се по-близо до Ролф, за да не се чува какво говори. — Не е лесно, защото тя още тъгува по съпруга и детето си, но мисля, че започва да се съвзема. Ще постъпи глупаво, ако отхвърли предложението ми. Аз имам две прекрасни къщи — една в града и една край реката. Мога да я облека в злато и коприна. Ще има всичко, което пожелае. Фелисия и Обер ме одобряват и са дали благословията си да я ухажвам.

Бенедикт щедро предложи на Ролф парче от кейка. Ролф го хапна насила, чудейки се какво да отговори на златаря. Лицето на мъжа бе открито и приятно, но имаше нещо в него, което не му харесваше. Уилям Фицозбърн, неговият приятел в Нормандия, го бе научил да разбира характера на даден човек по изражението на лицето му и рядко грешеше. Улфстан бе хубав мъж, с едра фигура и широки рамене. С целия си вид искаше да покаже колко е уверен в себе си, но непрекъснато шарещите му очи свидетелстваха за обратното.

— Защо сте избрали точно Айлит? — попита Ролф, като се опита гласът му да прозвучи равнодушно, въпреки че сърцето му бе обхванато от тревога. — Навярно има и други, по-подходящи жени за съпруги?

— Да, има — отвърна Улфстан и се намръщи, защото Бенедикт се опита да напъха в устата му сдъвкано парче кейк, — но аз предпочитам Айлит. Тя е едра и има широк ханш. Синът на Обер и Фелисия е израснал толкова здрав и силен, защото тя го е кърмила. Аз се нуждаю от жена, която да ми роди здрави деца и да ме задоволява в леглото. Обичам закръглените и страстните жени. Първата ми жена беше една торба кокали.

— Но първородния син на Айлит бе много слаб и умря наскоро след раждането. — Ролф погледна към Айлит. Закръглена и страстна. Да, тя беше точно такава. Ролф разбираше, тя не можеше да понася Улфстан.

— Лошо семе, тя не е виновна за това — презрително изсумтя златарят. — Тя има нужда от истински мъж в леглото. — Пръстите му отново се свиха и разпуснаха.

Ролф забеляза, че Айлит не бърза да се връща при тях. Не беше чудно, че избягваше Улфстан.

— Помислих си, че не е зле да знаете за моите намерения — продължи Улфстан и след като Ролф не отговори, той замислено погледна към Айлит. — Надявам се, че за следващата Коледа ще бъдем мъж и жена. Дотогава детето няма да има нужда от кърмачка. И сега като го гледам... то едва ли още има нужда да суче.

Ролф изгърси от туниката си трохите, които Бенедикт бе надробил.

— Сигурен ли сте, че ще се съгласи да се омъжи за вас?

— Няма да има друг избор — отвърна златарят. — Ще направя така, че да бъда сигурен в това. — В погледа му проблесна лукав пламък и Ролф изтръпна от тревога.

Айлит се присъедини към тях и взе Бенедикт от скута на Ролф. Улфстан я погледна и добродушно се усмихна.

— Имам интересна новина за теб, скъпа — заяви той и потупа мястото до себе си, подканвайки я да седне.

Ролф едва успя да прикрие яда си. Улфстан говореше така сякаш се намираше в бордей и се пазареше с някоя проститутка. Айлит се поколеба, седна на крайчеца на пейката, на разстояние от златаря, и сложи Бенедикт между него и нея.

— Ще дойдеш с мен на коронацията на херцогиня Матилда в Уестминстър. Облечи най-хубавата си рокля, а аз ще ти донеса от моите бижута, за да си избереш едно от тях. — Той протегна ръка и стисна коляното ѝ.

Младата жена поклати глава.

— Предложението ти наистина е много щедро, но не мога да го приема.

— О, хайде стига, разбира се, че можеш! — засмя се Улфстан, но смехът му прозвуча грубо. — Говорих вече с Фелисия и Обер и те смятат, че това е чудесна идея.

Лицето ѝ пребледня и тя с усилие преглътна.

— Фелисия и Обер не са ми настойници.

— Те просто ти желаят доброто така, както и аз — самодоволно рече Улфстан. — Трябва да се съвземеш и да промениш живота си.

— Ти не ме разбираш. — Айлит поклати глава и прехапа устни. — Голдуин умря по време на коронацията на Уилям. Освен това най-хубавата ми рокля е сватбената ми рокля. Ако я облека и отида, ще бъде като предателство.

— Глупости. Ще бъде много смела постъпка. — Мъжът разтърси коляното ѝ. — Не ми отговаряй веднага. Помисли и ще видиш, че съм прав. А ако не искаш да облечеш сватбената си рокля, ще ти купя друга.

Въпреки че златарят не му харесваше, Ролф не можа да не признае пред себе си, че мъжът умееше да убеждава. Не се отказваше и не искаше да приеме „не“ за отговор. Ролф си помисли, че навярно Айлит ще се съгласи да се омъжи за него, за да я остави на спокойствие. „Няма да има друг избор...“ — спомни си той думите на златаря. Знаеше, че няма право да се намесва в живота на Айлит, но умът му трескаво мислеше как да я измъкне от лапите на Улфстан. Когато Фелисия и Обер се върнаха и Ролф видя благосклонното им отношение към златаря, реши, че на всяка цена трябва да измисли нещо. Айлит не биваше да се омъжва за този мъж.

[1] Beltane — келтски празник на първи май. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Матилда, херцогинята на Нормандия, а сега кралица на Англия, бе миниатюрна и слаба жена. Главата ѝ, дори и с корона, едва достигаше до широките рамене на съпруга ѝ, ала въпреки това всеки, който я видеше, усещаше, че зад нежното ѝ крехко тяло се крие силна воля и твърд характер.

Айлит стоеше до Улфстан сред тълпата пред абатството и гледаше как кралицата минава под ръка със съпруга си, който явно я обожаваше. Айлит вече бе забравила нежеланието си да присъства на церемонията и за пръв път от много време се чувстваше освежена и приятно възбудена. Ролф ѝ бе разказал някои неща за кралица Матилда — когато навремето Уилям започнал да я ухажда, а сетне ѝ предложил ръката си, тя му отказала, защото не искала да се омъжва за незаконороден благородник. Това обаче не обезкуражило Уилям и той я отвлякъл пред очите на целия двор на баща ѝ. Те се оженили, и взаимната им страст изпълнила брака им с щастие. Тя му бе родила девет деца, последното беше още в люлката, но фигурата ѝ беше слаба и стройна. Червената рокля, украсена с дантела, подчертаваше нежните извивки на гъвкавото ѝ тяло. Докато я гледаше, Айлит се питаше каква част от историята, която Ролф ѝ бе разказал, бе истина. Ако Голдуин я бе ухаждал по подобен начин, баща ѝ щеше да го предизвика на двубой, за да го убие.

Кралската процесия приближи вратите на Уестминстърското абатство, следвана от внушителна свита от нормандски благородници с техните съпруги, сподиряни от по-дребните барони. Айлит веднага забеляза Ролф, защото червенокосата му глава изпъкваше сред останалите.

Той бе облякъл тъмносиня вълнена туника до коленете, а долната му туника бе светлосиня. И двете бяха поръбени с аленочервени ивици. На гърдите му блестеше сребърен кръст, а до него висеше миниатюрен чук на бог Тор. По ръцете му се виждаха масивни сребърни гривни, каквито знатните благородници носеха само при потържествени събития.

Погледите им се срещнаха и Ролф тъжно се усмихна. Искаше му се тя да е с него и да го придружи в абатството. А вместо това стоеше отстрани, сред тълпата, до Улфстан, които я изпиваше с поглед.

В този миг Айлит наистина се питаше какво прави сред тази тълпа, в компанията на златаря, който ѝ беше неприятен.

— Ако не искаш да отидеш на церемонията, можеш да останеш у дома — ѝ бе казала Фелисия. — Знам, че точка може да те разстрои, но трябва да престанеш да заравяш главата си в пясъка. Все някой ден ще трябва да се съвземеш, да зачеркнеш миналото и да продължиш да живееш. Вярвам, че разходката ще ти се отрази добре, дори и малко да те натъжи.

Уморена от увещанията, Айлит не разбра как се съгласи и как се намери облечена в синята си сватбена рокля. Улфстан настояваше да ѝ даде златен кръст и голяма златна брошка, с която да закопчее мантията си, но тя гордо му отказа. Вместо това си сложи единственото украшение, което имаше — огърлицата от стъклени мъниста, нанизани на тънка сребърна верижка, която Голдуин ѝ бе подарил.

Сега Айлит бе доволна, че се остави да я убедят. Наистина от дълго време не бе излизала от къщата на семейство Реми.

Айлит седеше на припек на дървената пейка в малката, но китна овощна градина. В лехите край нея растяха билки, ягоди, виждаха се малинови храсти, а клоните на дръвчетата бяха отрупани с цвят. Тя примигна и се огледа. От къщата се чуваха оживени разговори и смях. Видя как една прислужница излезе от къщата с панер под мишница, вероятно за да събере дърва за огъня.

— Ето, скъпа, нося ти чаша сладка медовина, за да се освежиш. По-добре ли се чувстваш? — Улфстан се настани на пейката, прекалено близо до нея. Подаде ѝ малка дървена чаша. — Ето, изпий я.

Айлит отпи от златистата течност и усети, че ѝ прилошава.

— Градината ти е добре поддържана — с усилие проговори тя. Езикът ѝ се струваше надебелял и толкова трудно се обръщаше в устата ѝ, сякаш бе пияна. — Обичам градинската работа. Веднъж конят на Ролф стъпка зеленчуковата ми градина и аз едва не го убих. — Говореше прекалено бързо, а Улфстан се притискаше до нея и я

гледаше със сивите си очи, пламнали от похотливо желание. Гърлото ѝ пресъхна и Айлит с усилие преглътна.

— Айлит — нежно прошепна той, — не се страхувай, аз няма да те нараня, кълна се, скъпа.

Устните му се впиха в нейните, а езикът му се опита да ги разтвори. Силната му ръка притискаше врата ѝ и тя не можеше да мръдне. Русата му брада дращеше лицето ѝ, а устните му бяха влажни от слюнка, сякаш дъвчеше сочна мръвка. Айлит се опита да се отдръпне. Езикът му настойчиво притискаше устните ѝ. Тя вдигна ръце, за да го блъсне, но той бе по-бърз и ги сграбчи в своите. За миг главата ѝ се освободи. — Айлит се извърна и високо извика помощ.

— Почакай! — задъхано рече Улфстан със зачервено лице. — Айлит, почакай! Аз искам да се омъжиш за мен!

Младата жена се бореше с всички сили, за да се освободи от грамадните му ръце.

— Никога няма да се омъжа за теб, дори да си единственият жив мъж на земята! Никога! Пусни ме!

— Няма да имаш друг избор! — заяви Улфстан с треперещ от ярост глас. — Само да пожелаеш, мога да съсия добротата ти, и то без особено усилие! — Той пусна едната ѝ ръка и силно дръпна забрадката от главата ѝ, която покриваше сплетената ѝ на две плитки коса. Айлит отново изпищя, не толкова от болка, а по-скоро от ужас. Някоя благоприличия жена не можеше да се появява на публично място с непокрита коса. Ако я видеха без забрадка това означаваше да признае, че е лека жена.

— Бях достатъчно търпелив с теб — каза Улфстан, дишайки тежко. Преди да ѝ върне забрадката, погледът му се спря на тежките ѝ руси плитки. — Това беше само предупреждение. Ще очаквам отговора ти в края на седмицата. — Гласът му омекна и той я потупа по бузата. — Правя го за твое добро, Айлит, сама ще се увериш. Аз съм упорит и преследвам желанията си докрай, но мога да бъда и много щедър.

Айлит пое дълбоко дъх. Отвори уста да му каже, че предпочита да стане проститутка, отколкото да се омъжи за него, но той я спря, покривайки устните ѝ с ръка.

— Не казвай нищо, за което ще съжаляваш — предупреди я златарят и втренчено я погледна. — А, ето и Фелисия идва насам.

Айлит с треперещи пръсти оправи косите си и завърза забрадката си. Видя, че Фелисия ги гледа, опитвайки се да прецени дали ги е прекъснала в добър или в лош момент.

— Готова ли си да се прибираме у дома? — попита тя. — Не искам да оставям Бенедикт толкова дълго на грижите на слугините.

Айлит кимна. Не можеше да говори, но облекчението се четеше в очите ѝ.

— До края на седмицата, любов моя — нежно рече Улфстан и се поклони. Очите му собственически огледаха Айлит.

— Какво искаше да каже с това „до края на седмицата“? — попита я Фелисия, докато махаше на Обер да дойде при тях.

— Искане да се омъжи за него — глухо отвърна Айлит. — Трябва да реша до края на седмицата.

— Какво ще му отговориш?

Айлит поклати глава. Не знаеше какво да отговори. Не искаше да се омъжи за Улфстан, но какво щеше да стори, ако той по някакъв начин я принудеше да стане негова жена?

— Много жени ще ти завиждат, ако приемеш предложението му — каза Фелисия. — Познавам няколко търговски семейства, които мечтаят да омъжат някоя от дъщерите си за Улфстан. Той е още млад, богат е, хубав е и ще бъде чудесен съпруг.

— Той е едно надуто говедо — рязко отвърна Айлит. — И ти, както и аз, го знаеш много добре. Искане да се прибирам, чувствам се много зле.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Насред двора на слаб огън вреше голям казан с вода. Айлит изсипа една чаша сапунена вода, хвърли вътре купчина ленени ризи и яростно се зае да накисва дрехите с дървената лопата. Представи си как потапя главата на Улфстан във врящата вода. Тази мисъл ѝ достави огромно удоволствие. Нямаше намерение заради нея да се изповяда пред свещеника, защото не се разкайваше за жестоките си мисли. Ако онзи отвратителен златар си въобразяваше, че може да я закара в леглото си, много грешеше. Ала в същото време сърцето ѝ бе изпълнено със страх. Заплахите на Улфстан, че ще я принуди да се омъжи за него, не бяха само празни приказки.

— Какво ти е направила тази риза, че я мачкаш толкова яростно?

Айлит се сепна и се извърна. Ролф де Бриз стоеше за нея и се усмихваше. Днес не беше облечен толкова елегантно — туниката му бе семпла, леко овехтяла, гамашите му — прашни, а късата наметка бе закопчана с метална игла.

— Трябва да удрям силно, за да излезе всичката мръсотия. По същия начин перем дрехите на реката, като ги тупаме в камъните. — Лицето ѝ бе зачервено, а по челото ѝ бяха избили капчици пот. Видя, че той не остана особено впечатлен от думите ѝ. На лицето му бе изписано недоверие.

— Фелисия ми спомена, че си имала нещастieto да получиш предложение за женитба от знатния Улфстан.

Айлит продължи мълчаливо да разбърква прането.

— И какво, ако съм получила?

— Ти сигурно мислиш, че това не е моя работа, но трябва да ти кажа, че решението ти касае и мен.

Сърцето ѝ започна да бие по-учестено, тя още веднъж разбърка дрехите, сетне спря и го погледна. Ръцете ѝ трепереха, а гърдите ѝ бързо се повдигаха.

— Но ти си женен и имаш дете — промълви тя, загледана в сапунените мехурчета в казана.

— Да, но не тук, а в Нормандия — тихо рече той.

Айлит едва не се засмя. Улфстан ѝ бе казал, че ако не се омъжи за него, той ще съсипе репутацията ѝ, а ето че сега Ролф ѝ предлагаше тъкмо това.

— Аз не съм лека жена! — остро рече тя. — Не желая да говорим повече, остави ме сама.

— Не се доизказах и ти сигурно не си ме разбрала. — Ролф пристъпи към нея. Лицето му бе уморено и под очите му се виждаха тъмни кръгове. Беше се върнал почти на разсъмване и Айлит знаеше, че не е спал в леглото си. — Нуждая се от икономка, някоя работлива жена, която въведе ред в домакинството ми в Ълвертън.

— Тогава повикай жена си!

— Арлет трябва да се грижи за Бриз сюр Рисле, а и не говори английски. Освен това не я искам в Ълвертън. — Той се намръщи. — Тя ще превърне къщата ми в копие на Бриз, а аз няма да понеса подобно нещо.

— Смяташ, че ще се справя по-добре от една изискана нормандска лейди?

— Знам, че ще можеш. Виж, това е все едно да се грижиш за къщата на Обер, само че моят дом е по-голям. Тук се справяш чудесно и винаги, когато идвам на гости на Обер, се чувствам като у дома си.

Айлит се почувства поласкана от думите му. Представя си, че е облечена в красива нормандска рокля, с връзка ключове, закачена на колана, заобиколена от слуги и камериерки.

— Но Улфстан ми предложи брак, богатство и високо положение в обществото.

— А аз ти предлагам свобода! — възторжено извика Ролф. — Свободата да се отървеш от Улфстан, от всички ограничения. Ако се согласиш да ми станеш икономка и дойдеш с мен в Ълвертън, няма да искам нищо повече от теб. А там може да си намериш и съпруг сред англичаните. — Той напрегнато се усмихна. — Разбира се, ще имаш много съпернички. След войната има повече жени, отколкото мъже. Аз отдавна обмислям тази идея — недей да смяташ, че предложението ми е спонтанно и лекомислено.

Айлит изпитателно го изгледа, опитвайки се да прочете мислите му. Ако наистина я искаше само за икономка, то предложението му бе като изпратено от небесата.

— Можеш ли да се закълнеш, че ще бъда само икономка и няма да искаш нищо друго от мен?

Ако насреща ѝ бе Голдуин, сигурно щеше да се обиди от подозренията ѝ. Ролф само тъжно се засмя.

— Кълна се в душата си! — тържествено отвърна той и се прекръсти. — Ще бъде така, както ти желаш.

Айлит замислено прехапа устни и се втренчи в него. Изпитваше съмнения относно неговата искреност, но поне нямаше да вижда повече Улфстан, потриващ ръце и вперил в нея похотлив поглед. Тя и Фелисия отново щяха да бъдат приятелки, а не съпернички за любовта на Бенедикт. Но нямаше да бъде с Бенедикт... Гърлото ѝ пресъхна и тя тъжно погледна Ролф.

— Бебето... Не мога да го изоставя, то все още суче.

— Бенедикт вече е голямо момче. Той все още суче, защото му е приятно, а не защото има нужда. Айлит, не искам да бъда жесток, но ти трябва да се махнеш оттук. Ако дойдеш с мен в Ълвертън, това не означава, че никога повече няма да видиш Бен. Аз съм негов кръстник и следователно често ще го посещавам. Винаги ще можеш да идваш с мен, ако искаш.

Младата жена поклати глава. В съзнанието ѝ изплува образа на Бенедикт, с розови бузки и сладка усмивка.

— Аз... аз не знам какво да кажа.

— След два дни заминавам за Ълвертън, тъй като трябва да купя някои продукти и други вещи, необходими за домакинството. Исках да те попитам, когато свършиш да унищожаваш тези ризи, искаш ли да ме придружиш до Чипсайд?

Улфстан ѝ бе дал една седмица, за да вземе решение, Ролф не ѝ даваше никакво време. Внезапно осъзна, че не е необходимо време, за да реши. По-късно щеше да има много време да мисли и да се опасява...

— Първо ще си свърша работата — промърмори тя, за да не изглежда, че прекалено лесно се е съгласила.

Ролф кимна разбиращо, но в зелените му очи проблесна победоносно пламъче.

— Ще бъда в конюшната — кимна той и без да каже нищо повече, се отдалечи.

Тя го изпрати с поглед, а сетне отново се зае с прането. Не му вярваше, но още по-малко вярваше на Улфстан. Ролф се бе закълел в спасението на душата си, че положението ѝ в Ълвертън ще бъде напълно почтено, дори ѝ каза, че ако реши да се омъжи повторно, той няма да има нищо против. Освен това нямаше напълно да изгуби Бенедикт. Айлит дори започна да си тананика и си каза, че трябва да побърза, за да има време да се преоблече — не можеше да отиде до пазара в Чипсайд с тази изцапана туника.

Фелисия излезе от къщата с къделя вълна и вретено в ръка. Бенедикт щапукаше пред нея, опитвайки се да настигне малка кожена топка. Приклезна, за да хване топката, но изгуби равновесие и тупна на земята. Фелисия се засмя и бързо го вдигна. Изведнъж се послуша и истински се учуди като разбра, че Айлит си тананика някаква песен.

— Май настроението ти се е подобрило от вчера — предпазливо рече тя.

— Какво? — Айлит смаяно се огледа. Толкова се бе унесла в мислите си, че не бе забелязала Фелисия.

— Казвам, че от вчера настроението ти се е подобрило. Никога досега не съм те чувала да пееш.

— Нима пеех?

— Пееше силно, като песнопоеен дрозд, който приветства изгрева на слънцето. Не знаех, че гласът ти е толкова чист и хубав.

Айлит се усмихна и бузите ѝ пламнаха. Чувстваше се неудобно, че е пяла толкова високо.

— Означава ли това, че си променила решението си относно Улфстан? — Фелисия се спусна след Бенедикт, който се бе насочил към огромна купчина оборски тор.

Айлит сви устни.

— Не, никога няма да си променя решението — твърдо изрече тя, — но ако искаш да знаеш, получих друго предложение.

— Друго предложение за брак? От кого? — Фелисия взе сина си на ръце и смаяно се вгледа в Айлит. — Дори не знаех, че и друг мъж те ухажва!

Айлит се изчерви.

— Не е предложение за брак. Ролф иска да му стана икономка в къщата му в Ълвертън. Съпругата му трябвало да се грижи за имението му в Бриз сюр Рисле и не можела да дойде в Англия. Обеща,

че ще се отнася с уважение към мен — добави тя, като видя изражението на Фелисия.

Бенедикт се разплака и майка му го свали на земята.

— И ти му повярва? О, Айлит, ти си глупава гъска!

— А защо да не му повярвам? Той винаги се е държал с уважение към мен. Закле се в спасението на душата си, че няма нищо неприлично в предложението му.

— Представите на Ролф за неприличното са доста мъгляви — сухо отвърна Фелисия. — Моралът му не стига по-далеч от колана.

Айлит взе една ленена кърпа и започна да я изплаква.

— Знам. — Отметна глава и продължи: — Видях го веднъж в конюшната с Гита, жената на кръчмаря, а чух, че е имал и други любовници. Знам, че трябва да бъда много внимателна, но не се страхувам от Ролф така, както се страхувам от Улфстан. Ролф взима само това, което му се предлага с желание, а Улфстан е готов на всичко, за да получи онова, което иска. Знам на кой мъж мога да се доверя, за да запази добродетелното ми име... — Хвърли кърпата в коша и предизвикателно изгледа Фелисия. — Разбирам, че предпочиташ да се омъжа за Улфстан и много съжалявам, че ще те огорча. Ако беше добър мъж като Голдуин, може би щях да го направя, но той не е, така че няма какво повече да говорим. — Брадичката ѝ се разтрепери и тя се извърна, за да скрие сълзите си.

Фелисия се поколеба, сетне нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Айлит, извинявай... Разбира се, че ще постъпиш така, както смяташ за най-добре. Просто не искам да страдаш и да се измъчваш.

Айлит се извърна и прегърна приятелката си.

— Тогава ме остави сама да отговарям за грешките си — избъбри тя, отдръпна се от Фелисия и се спусна към Бенедикт, който въпреки всичко се бе настанил в купчината тор.

Детето я дари с очарователна усмивка и протегна ръчички към Айлит.

— Ах, ти, негоднико! — Айлит не можа да сдържи смеха си. Вдигна го и очите ѝ се навлажниха. Бенедикт щеше да ѝ липсва най-много въпреки уверенията на Ролф, че пак ще го вижда. Ала щом го подаде на майка му, решението ѝ вече бе взето и сърцето ѝ се изпълни с радостна надежда за нов живот.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В южните земи настъпващата пролет сякаш отстъпи, за да се завърне отново зимата. Всичко бе покрито със сняг, а земята отново се скова от студ. Айлит седеше пред огнището в Ълвертън. Бонето, което плетеше, лежеше в скута ѝ, а тя бе втренчила поглед в пламъците. Крал Уилям начело на най-страшните и опитни бойци от войската си, бе потеглил на север, за да накаже група развилнели се бунтовници. Тези новини научи от амбулантния търговец, който бе дошъл в замъка. Търговецът бе видял как войските потеглят на север.

— И без това вече се проля твърде много кръв — промърмори младата жена и погледна с отвращение към бойната секира на стената. Сетне очите ѝ се насочиха към празния стол на Ролф в другия край на залата. Ролф казваше, че бойните трофеи му носят късмет. Ала късметът на бойното поле е променлив и все някой ден Ролф щеше да загуби.

Почувства, че не може да седи повече край огъня, остави плетката на пейката и отиде да вземе наметката си. Помощникът Танкред я проследи с поглед, но не каза нищо. Той ѝ бе съобщил, че ако до края на седмицата няма никакви новини от Ролф, ще замине за Бриз сюр Рисле.

— Ако и дотогава господарят не се завърне, ще трябва да се примирим с мисълта, че е загинал. Той замина да търси коне точно по бойните места.

Знаеше, че той говори разумно, но сърцето ѝ не можеше да повярва, че Ролф е мъртъв.

Айлит излезе от задимената зала и пресече вътрешния двор, осветен от луната. Нощта бе тиха. Чуваше се само шумът от стъпките ѝ и плясъкът на морските вълни. Водата блестеше като сребро на лунните лъчи. Дълго време стоя загледана в мрака, докато студеният въздух не я накара да потръпне.

Внезапно до слуха ѝ достигна приближаващ звук от конски копита. Айлит разтри премръзналите си пръсти и се загърна по-плътно в наметката. Обърна се, за да се върне в замъка, но звукът се усили.

Сърцето ѝ заби по-учестено и тя се вгледа в тъмната нощ. Едва ли по това време щяха да дойдат гости, а ако бяха врагове, щяха да се постараят никой да ни ги чуе. За миг остана неподвижна, но сетне чу гласове и се втурна по пътя, водещ към замъка.

Ролф яздеше начело, следван от хората си, които водеха няколко черни понита. Скочи от коня, подаде юздата на нощния пазач и чак тогава я видя.

Айлит се олюля и се спусна към него. Червената му коса блестеше на светлината на факлите, беше отслабнал, но на устните му играеше радостна усмивка.

— Мислехме, че си мъртъв... — прошепна тя. — Чухме за бунта и за клането в Дъръм.

— Не съм ходил в Дъръм. — Айлит видя блясъка в очите му и по тялото ѝ се разля гореща вълна. Забрави за студа и пристъпи към него.

Ролф я притисна към себе си.

— Господи! — нежно промълви той. — Господи, прости ми! — Наведе глава и за пръв път усети вкуса на устните ѝ.

Айлит лежеше до него, главата ѝ почиваше върху голите му гърди, а пръстите ѝ нежно си играеха с червените косъмчета под тях. Тялото ѝ бе спокойно и отпуснато до неговото, задоволено от страстното любене. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу към плоския му корем.

— Бих искала всичко това да е сън — тихо промълви Айлит. Говореше по-скоро на себе си, защото мислеше, че Ролф е заспал, ала той се размърда и тя усети как мускулите под ръката ѝ се напрегнаха.

— Защо? — попита той.

За миг Айлит остана мълчалива. Сетне тъжно каза:

— Това, което сторихме не е на добро. Предпочитам да беше само сън, защото щеше да бъде само мой грях.

— Нима това, което направихме, е грях? Погледни ме, Айлит. — Ръката му хвана косата ѝ и това я накара да се извърне към него. — Грях би било да отричаме нашата любов.

— Ти имаш съпруга. — Айлит със свито сърце си помисли, че той изговори думата „любов“ прекалено лесно. Навярно за него това бе

по-учтивото название за „похот“. А тя нямаше право да го упреква, защото нейната страст не бе по-слаба от неговата.

— Моята съпруга е в Нормандия. Брачното ни легло е студено, а тя не изпитва и най-малкото желание да го стопли. От много време те желая, Айлит. За мен ти си моята съпруга, дори и без благословията на църквата. И ако някой се осмели да те погледне с неодобрение или да покаже презрението си, ще се разправя с него, кълна ти се!

— Това ще накара хората да те намразят, но те няма да променят мнението си — поклати глава Айлит.

— Явно хорското мнение е много важно за теб.

Тя въздъхна. Не знаеше как да му обясни чувствата си, а той явно не я разбираше.

— Да, важно е. Не искам да бъда поредната ти любовница, Ролф. Кобила, която те обслужва. Искам да ме уважаваш поне малко.

Той се подпря на лакът и се вгледа в очите ѝ.

— Нима не съм ти доказал, че те уважавам? Не направих ли всичко, което искаше — резе на вратата на спалнята ти, жена, която да спи нощно време при теб? Сега едва ли ще имаш нужда от всичко това, но на времето тези неща бяха много важни за теб. Ти имаш не само уважението ми, имаш ме целият. — Гласът му омекна и той нежно погали голото ѝ рамо... — А сега ми се отдай напълно, Айлит! Кълна се в душата си, че никога няма да те накарам да страдаш.

Айлит се взря в очите му. Желанието и нежността, с които я гледаше, разтопиха сърцето ѝ. За нея вече нямаше връщане назад... Сега бяха свързани и тя щеше да се постарее да го накара да забрави за другите жени.

Бавно се изправи в леглото и отметна коси. Гърдите ѝ щръкнаха, все още бяха твърди и стегнати, независимо от кърменето, разтвори крака и го възседна. Той простена и протегна ръце, но тя го спря. Този път щеше да го помъчи, преди да задоволи страстта му. Започна да се движи, като едва докосваше възбудената му мъжественост. Ролф изохка и тялото му се изви в дъга.

В главата ѝ изплува образът на страстна валкирия. Някога Голдуин я бе нарекъл така. Сега беше с Ролф и щеше да му покаже какво означава любовта на валкирията.

Продължи да дразни разгорещената му плът и изпита триумф, като видя болезненото му желание. Ръцете му се плъзнаха по гърдите

й, сетне обхванаха задника ѝ и той диво проникна в нея. От гърлото му се изтръгна задавен стон и той я изпълни докрай. Айлит отметна глава назад и бясно се задвижи в такт с неговия пулсиращ ритъм.

Ролф гледаше зачервеното ѝ лице, великолепните ѝ повдигащи се гърди, потта, която се стичаше между тях. Тя извика и тялото ѝ потръпна, достигнало върха на насладата. Никога не бе виждал нещо по-величествено, никога не бе изпитвал толкова силни и разтърсващи усещания. Айлит наведе глава и погледите им се срещнаха. На устните ѝ се появи тържествуваща усмивка.

— В името на Христа и на Один, обичам те! — прошепна той. — Обичам те, Айлит, и искам да бъда с теб завинаги!

Тя се наведе над него, пълните ѝ гърди леко докоснаха неговите, а връхчетата на косата ѝ погалиха кожата му.

— Завинаги! — повтори Айлит и притисна устни към неговите.

В навечерието на май празненството в чест на пролетта бе в разгара си. Ковачът на селото флиртуваше с момите и отправяше дръзки закачки към омъжените жени. Бирата и медовината се лееха като река, а три свине бяха заклани специално за празника.

Айлит се присъедини към празненството с детински ентузиазъм. Като я гледаше как разговаря с жените от селото, отхапвайки от голямото парче печено свинско и отвъръщайки със смях на закачките на ковача, Ролф неволно я сравни с Арлет, с хладното ѝ и високомерно държание. Веселото му настроение се помрачи от чувството му за вина пред нормандската му съпруга.

Айлит вдигна глава и погледите им се срещнаха. Тя изостави жените и се отправи към него. Лицето ѝ грееше от щастие, а едрите ѝ гърди развълнувано се повдигаха под тънката туника. Косата ѝ бе покрита с фина забрадка, придържана от венец майски цветя.

— В Нормандия, в Бриз сюр Рисле, подобно венче се смята за знак на желанието ти — промърмори Ролф.

Айлит докосна венчето и го стрелна с поглед изпод дългите си ресници.

— Знак за какво желание? — закачливо попита тя.

Той я привлече към себе си.

— Че в чест на пролетта си готова да се отдадеш на всеки, който те пожелае.

— Тогава да се благодарим на бога, че не сме в Нормандия, защото ще трябва да изчакаш реда си след ковача. — Тя се изкиска и закри устата си с ръка. — Май не бива да пия повече медовина, прекалено е силна за мен.

Подмятането ѝ за ковача — похотлив и дързък млад мъж, накара сърцето му да се свие от ревност. Мисълта, че трябва да я остави и да замине за Нормандия, му се стори още по-неприятна. Тя го гледеше предизвикателно и слабините го заболяха от желание. Искаше да я притежава, тук и то веднага.

Айлит се изненада от нетърпението му, но послушно го последва в сянката на храстите. Той постла наметалото си и я събори върху него.

— Не мога да чакам — простена Ролф и вдигна полата ѝ. — Ще изгоря от желание!

Айлит се засмя с дълбок, гърлен смях.

— Може би те е хванала майската треска — подразни го тя. Ръцете ѝ бяха хладни, както и бедрата ѝ, когато ги обви около кръста му. Тялото ѝ се притисна към неговото, следвайки дивия му ритъм. Беше примитивно и грубо обладаване в края на майската вечер. Нямаше нежност, само първична жажда за задоволяване на животинската похот.

След като телата им се успокоиха и се отпуснаха отмалели върху меката зелена трева, Ролф въздъхна и нежно прокара пръст по извивката на устните ѝ.

— В Париж има панаир на коне и аз трябва да присъствам, а освен това в Бриз сюр Рисле имам задължения, които не мога да оставя на помощника Танкред.

Усмивката ѝ се стопи, тя отвори очи и изпитателно го погледна.

— Други задължения? Предполагам, че говориш за съпругата и детето си?

— Не ме гледай по този начин. — Той неудобно се размърда. — Знаеш, че трябва да се грижа за тях. Освен това трябва да видя и конете, не отивам единствено заради Арлет и Жизел. Бог ми е свидетел, че предпочитам да бъда само с теб!

Айлит седна и приглади смачканата си пола.

— Знам, че трябва да отидеш при тях и че трябва да купиш коне за отглеждане. Ще бъде глупаво от моя страна, ако се разрева и те замоля да не заминаваш. Просто бих искала да не ми го казваш точно сега. Първо се нахвърляш върху мен като разгонено животно, а след това заявяваш, че трябва да отидеш при жена си. Или смяташе, че ако ми го беше казал по-рано, нямаше да ти позволя да ме обладаеш?

— Да. — Ролф я прегърна и въпреки че извърна глава, тя не се отдръпна от него. — Преди малко си мислех, че не искам да те напускам, нито да те изгубя. Но трябва да замина. Ти си толкова красива, а аз те исках толкова много.

Лицето ѝ се отпусна и с лека въздишка Айлит сложи глава на гърдите му. Чу силното биене на сърцето му.

— Кога трябва да тръгнеш?

— Веднага щом времето позволи да се пътува през Тясното море. Колкото по-скоро замина, толкова по-бързо ще се върна при теб.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

По жътва Фелисия и Обер напуснаха Лондон, за да избягат от горещината и от започналата епидемия от жълта треска, и заминаха за един месец в Ълвертън. Обер бе идвал няколко пъти, но сега за пръв път го придружаваха Фелисия и Бенедикт. Айлит с нетърпение бе очаквала посещението им. Ролф все още бе в Нормандия и това я изпълваше с безпокойство. Ами ако реши да не се връща в Ълвертън? Ако изпрати Танкред да ръководи английските му владения? Отсъстваше само от три месеца, но на Айлит ѝ се струваха като три години. Искаше ѝ се да сподели тревогите си с Фелисия, но се страхуваше от реакцията ѝ. Обаче на четвъртия ден след пристигането им обстоятелствата я принудиха да се довери на приятелката си.

Фелисия и Айлит бяха излезли на разходка покрай брега, а Бенедикт си играеше на мокрия пясък. Пълничкото бебе се бе превърнало в малко момченце с дълги и стройни крака. Бе наследил грациозните движения на майка си, тъмнокафявите ѝ очи и чертите на лицето ѝ, но дяволитата му усмивка бе същата като на Обер.

— Обер няма да може да направи търговец на вино от него — засмя се Фелисия, докато наблюдаваше как синът ѝ хвърля камъчета в морските вълни. — Ако се съди по любовта му към конете, човек може да си помисли, че е дете на Ролф, а не на Обер.

Айлит се опита да се усмихне, но лицето ѝ само се изкриви в болезнена гримаса. Усети, че ѝ се повдига и по челото ѝ избиха капчици пот.

— Но и двамата имаме за него планове — продължи Фелисия, докато наблюдаваше сина си, — които ще му позволят да стане нещо повече от търговец на вино.

Айлит се насили да прояви интерес към думите ѝ, но не ѝ се удаде.

Фелисия изпитателно изгледа приятелката си.

— Айлит, какво има? Да не си болна?

— Не, просто е твърде горещо — мъчително преглътна младата жена. — Струва ми се, че ако седна за малко на сянка зад онези скали,

ще се почувствам много по-добре.

Фелисия извика на Бенедикт да отиде при тях, хвана Айлит под ръка и я поведе към сянката. Айлит облегна глава на студения камък, отметна глава назад и задиша дълбоко, за да потисне гаденето. Фелисия загрижено я наблюдаваше. Айлит бе здрава като бик и почти никога не боледуваше. Внезапно едно подозрение се зароди в главата ѝ.

— Айлит, да не би да си бременна?

Младата жена отново преглътна и стрелна с поглед Фелисия.

— Толкова ли си личи? — отпаднало попита тя.

— Само защото никога досега не съм те виждала да боледуваш. Забелязах тази сутрин, че почти не се докосна до закуската си, а под очите ти има тъмни сенки, сякаш не си спала от седмица. Сигурно е от Ролф — добави тя. — Знаех си, че е само въпрос на време да станете любовници.

— Случи се през февруари, след като той се върна от пътуването си на север. Аз го обичам. Сега сигурно ще се нахвърлиш върху мен и ще ме наречеш глупачка.

Фелисия преглътна острите думи, които бяха на езика ѝ.

— Какъв смисъл би имало? — раздразнено попита тя. — Опитах се да те предупредя още докато беше в Лондон, но ти не пожела да ме чуеш. — Бавно поклати глава. — Забелязах начина, по който те гледаше Ролф, докато кърмеше Бенедикт. Той те желае от дълго време. — Не искаше да бъде жестока и да ѝ каже, че според нея за Ролф е по-важно преследването, а не самото завоевание. Сигурно Айлит вече го е разбрала. А и кой може да отрече, че Ролф винаги в крайна сметка получаваше това, което желаше? — Всичко, което ще ти кажа, е, че трябва да бъдеш много внимателна. Не му давай всичко, защото знам, че той никога няма да ти отвърне със същото.

Айлит сложи ръка на корема си и тъжно се усмихна.

— Вече е твърде късно. Аз му принадлежа изцяло.

Фелисия забеляза как Айлит леко докосна тънкия белег на лявата си китка. Винаги го правеше, когато говореха за Ролф.

— Той сега е в Нормандия, със съпругата си — промърмори Айлит. — Мисълта, че е с нея, ми причинява болка. Опитвам се да не бъда ревнива. Всъщност какво получава тя от него? Кратки посещения от време на време. — Погледна към Фелисия и приятелката ѝ видя

стаената в очите ѝ мъка. — Когато бях омъжена за Голдуин, знаех, че той е само мой и завинаги ще си принадлежим. Ако не беше войната между Англия и Нормандия, щяхме да изживеем щастливо и спокойно дните си. А вместо това сега имам чувството, че съм закачена за опашката на комета. Никога не съм била по-щастлива и едновременно с това по-самотна. — Вдигна Бенедикт, настани го в скута си и се притисна до малкото детско телце.

Фелисия знаеше, че тя е права и че с нищо не може да я утеши.

— Кога ще се роди бебето? Искаш ли да бъда с теб?

— През февруари. — Айлит погали меката косичка на Бенедикт. — Ще се радвам, ако можеш да дойдеш.

— Разбира се, че ще дойда! — възкликна Фелисия, въпреки че не чувстваше особен ентузиазъм. Едва не бе умряла при раждането на Бенедикт и никак не ѝ се искаше да става свидетел на мъчителните родилни сцени, ала дължеше това на Айлит и трябваше да бъде с нея.

Духаше свеж морски вятър и малкият кораб се поклащаше по вълните. Ролф бе вперил поглед в приближаващия се английски бряг. Сърцето му бе изпълнено с вълнение и очакване. Връщаше се при Айлит — неговото любимо пристанище. Зад гърба му нормандският бряг се стопяваше в далечината.

В съзнанието му изплува образът на Арлет, големите ѝ, пълни със сълзи очи. Тя стоеше на брега и примирено му махаше, а Жизел се бе вкопчила в ръката ѝ. Тръсна глава, за да прогони неприятните мисли, които го караха да се чувства виновен. Той беше гост в дома им в Бриз сюр Рисле, като странник, който се спира за малко да почине и отново поема по своя път. Арлет не беше глупава, усещаше, че нещо се бе променило. На няколко пъти той едва не ѝ призна за Айлит, но мъката в очите ѝ го спираше.

— По дяволите! — изруга той.

Един звук зад него го накара да се извърне. Видя Може, синът на Танкред, с преbledняло лице, който измъчено му се усмихна.

— Скоро ще пристигнем — окуражи го Ролф.

— Добре съм, сър — смело отвърна момчето и избърса устните си от морските пръски. Не беше висок за годините си, но си личеше, че

ще стане здрав и силен мъж. Имаше руса коса и сиво-сини очи, а брадичката му бе широка, също като на баща му.

Ролф се облегна на малката мачта и отново се взря приближаващия бряг.

— Мислите ли, че сме в безопасност? — попита момчето.

— Защо питаш?

— Чух, че датският флот кръстосвал наоколо. Какво стане, ако ги срещнем?

— Те са се насочили към северните земи. Там живея техни потомци — отвърна Ролф.

— Но един търговец разправяше, че имали двеста военни кораба.

— Ние имаме повече, а освен това синовете на датски крал Кнут не са равностойни противници на нашия крал Уилям. Не се тревожи, момче, всичко ще бъде наред. Вече сме почти у дома.

Може имаше усещането, че само преди няколко часа бяха напуснали дома си, но нищо не каза. Сега служеше при Ролф и трябваше да оправдае очакванията на баща си. Беше само на тринадесет години. Повдигаше му се и се чувстваше нещастен, искаше му се да е в Бриз сюр Рисле, при баща си. Макар че вече приближаваха брега, страхуваше се, че морето може всеки миг да го погълне и никога повече няма да види скъпата си Нормандия.

— Ти си бременна? — смаяно повтори Ролф, сякаш Айлит му говореше на неразбираем език. Огледа я внимателно, но тя бе облякла широка саксонска туника и под нея нищо не личеше.

— Не си ли доволен?

В гласа ѝ прозвуча тревожна нотка и Ролф опита да се съвземе от новината.

— Разбира се, че съм доволен. Просто беше твърде неочаквано, а освен това си слаба като пръчка.

— Е, скоро ще стана кръгла като бъчва — сопна се Айлит. — Сега съм два пъти по-наедряла, отколкото когато носех Харолд.

Гласът ѝ звучеше враждебно, сякаш го обвиняваше за състоянието си. Ролф обви ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си. Сега забеляза, че талията ѝ се е разширила, а коремът ѝ бе изпъкнал.

— През февруари? — повтори той и мислено преброи месеците. Сега Айлит сигурно нямаше да го допусне в леглото си, защото църквата забраняваше това. А и след като бебето се родеше, трябваше да минат поне четиридесет дена, преди да легне с нея.

— Ролф, какво има? Защо се намръщи?

Той се поколеба, но реши да бъде откровен с нея.

— Знам, че съм егоист, но не мога да понеса мисълта, че ще бъда толкова близо до теб и няма да мога да те докосвам.

— О, това ли било! — облекчено се засмя тя и потупа корема си. — Е, след няколко месеца ще стане огромен, но сега още не е. А когато дойде това време... — Тя извърна глава. — ... сигурно ще открием и други начини, нали?

Ролф избухна в смях и поклати глава. Тя винаги можеше да го изненада.

— Спомняш ли си, че в първите дни, когато дойде в Ълвертън, те наричах игуменката Айлит? Когато ти помогнах да слезеш от колата, ти ми устрои цял скандал.

Тя се изчерви.

— Това беше преди да се осъзная и да се осмеля да призная чувствата си.

— Да, но най-после ти дойде ума — промърмори Ролф и издърпа иглата, която прикрепваше забрадката ѝ. Наведе се и леко я целуна по шията, а сетне нежно ухапа крайчето на ухото ѝ.

— Моля те, погрижи се за Може — каза Ролф. Двата лежаха отпуснати в леглото, а ръката му нежно галеше корема ѝ. — Докато пътувахме през Тясното море, се разболя, а освен това страда и по дома си.

— Ще направя каквото мога — промърмори Айлит и се притисна към топлото му мускулесто тяло, — но аз не съм негова майка.

— Майка му почина скоро след раждането, а Танкред не се ожени повторно. Момчето не познава майчината ласка и любов. За него се грижеха кърмачката и слугините в замъка. Никога не се е оплакал, но му липсва майчинска грижовност и топлина.

— И ти мислиш, че ще мога да се справя? — Айлит подуши аромата на тялото му и белите ѝ зъби леко ухапаха рамото му.

— Убеден съм. — Ръката му се плъзна надолу към копринената мекота между бедрата ѝ и тя затаи дъх.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джулита от Ълвертън се роди в една светла февруарска утрин през 1070 г. През цялата нощ Айлит не мигна от силните болки, но малко след зазоряване дъщеря ѝ излез от майчината утроба. Главичката ѝ бе покрита с тъмночервен пух. Джулита приветства света със силен плач.

— Досега си мислех, че Бенедикт е най-гръмогласното бебе — поклати глава Фелисия, докато повиваше новороденото в затоплените пелени. Родилните мъки на Айлит бяха напомнили за нейните. Накрая не можа да издържи излезе за няколко минути от стаята. Но акушерката, опитна селянка, се справи отлично и заяви, че раждането е минало сравнително леко и младата майка скоро ще се оправи.

— Прилича на Ролф — усмихна се Фелисия и подаде плачещото бебе на изтощената, но щастлива майка.

— Дано по характер да не е като него — засмя се Айлит, — защото няма да мога да го понеса!

— Не го мислиш наистина.

— Можеш ли да си представиш какъв щеше да бъде Ролф, ако се бе родил жена? — Тя сложи бебето до гърдата си и то лакомо захапа зърното ѝ. — Ала за едно си права — добави Айлит, — тя има неговия апетит.

— Ще отида да го доведа — заяви Фелисия, докато акушерката почистваше леглото и сменяше изцапаните с кръв чаршафи.

Айлит се втренчи в дъщеря си, очарована от нежната кожа и меднозлатистите ѝ мигли. Бебето беше с дълги крачета, но това не беше чудно, защото и двамата ѝ родители бяха високи и навярно тя щеше да се превърне стройна девойка. Айлит нежно заговори и дъщеря ѝ отвори очи. Те бяха светлосини и любопитно изучаваха Айлит. Младата жена изпита болезненото желание да защитава и закриля малкото създание. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Джулита — промърмори тя непознатото за нея нормандско име. Бяха решили с Ролф, че ако бебето е момче ще го нарекат Лиулф,

на името на по-малкия брат на Айлит, но ако е момиче — Джулита, на името на майката на Ролф.

Вратата се отвори и Айлит, която очакваше Ролф, се усмихна. Но когато завесите се отдръпнаха, вместо Ролф едно малко момче я гледаше със светнали очи.

— Дойдох да видя новото бебе — заяви Бенедикт де Реми.

Акушерката сви устни и се надигна, за да отпрати детето, но Айлит я спря.

— Не, нека да дойде и да я погледне. Той няма да ѝ навреди.

Бенедикт се промъкна покрай акушерката и се спусна към леглото. Погледна сучещото бебе със сериозно изражение и нежно пипна с пръст червената му коса.

— Ама тя е много малка! — намръщи се той.

— И ти беше толкова малък, когато се роди.

— Искам да имам брат, но мама не може да има други бебета. Как се казва?

Айлит му каза и той бавно повтори името. Бенедикт беше едно палаво и любопитно дяволче и започна да ѝ задава въпроси за бебето. Айлит бе изтощена от раждането и бърборенето му я изморяваше.

Фелисия влезе в стаята разтревожена.

— Съжалявам, Айлит, но той се е измъкнал, без да го забележа. Трябваше да се досетя, че ще дойде при теб. Бенедикт, остави Айлит на спокойствие! Тя е много уморена и има нужда от почивка.

Малкото момче се намръщи и не се помръдна от леглото, но спря да задава въпроси.

— Къде е Ролф? — попита Айлит. — Не можа ли да го намериш?

— Отишъл да види един от конете. Може го извикал по спешност, май някакъв кон си е счупил крака.

— О! — кимна Айлит и се опита да потисне разочарованието си. Знаеше, че за него конете са на първо място и естествено не можеше да очаква от Ролф да чака в Голямата зала, докато детето се роди, но независимо от разумните доводи, очите ѝ плувнаха в сълзи. Може би е пострадал Слейпнир, любимият кон на Ролф? Или пък Елфа, малката кобила?

— Той скоро ще се върне — опита се да я успокои Фелисия. — Опитай се да поспиш, за да изглеждаш свежа, когато той дойде. Хайде,

ела с мен, негоднико. — Тя хвана сина си за ръката и го изведе от стаята, а акушерката пое бебето от Айлит.

Младата майка затвори очи. Знаеше, че е глупаво, но не можеше да пропъди чувството, че са я изоставили.

Три часа по-късно Айлит се събуди от някакъв шум. Бебето не беше в люлката, а и акушерката не се виждаше в стаята. Айлит се надигна от възглавниците и огледа стаята. Разбра, че звукът, който бе чула, е гласът на Ролф, който нежно, говореше на бебето и внимателно го люлееше ръце.

— Ролф?

Той се извърна и се приближи до леглото. Айлит видя, че лицето му е уморено, а под очите имаше тъмни кръгове. Сигурно не бе спал през нощта.

— Аз ли те събудих? — Ролф се наведе над леглото и я целуна.

— Няма значение. Радвам се, че си тук. — Очите ѝ отново се наляха със сълзи. След раждането на Харолд акушерката ѝ бе казала, че родилките обикновено са много чувствителни и лесно се разплакват. — Видя ли Джулита? — прегракнало попита Айлит, опитвайки се да преглътне сълзите си. — Харесваш ли я?

— Тя е принцеса — ласкаво отвърна той и избърса с длан сълзите ѝ. — Майка ми беше червеночоса и виждам, че и тя е наследила цвета на косите ѝ. — Приседна на края на леглото. — Сега има само мъх, но съм сигурен, че той ще се превърне в гъсти и буйни къдрици. Тя ще стане истинска красавица.

Думите му ѝ повлияха като балсам и успокоиха наранената ѝ душа.

— Струва ми се, че ми предстоят много безсънни нощи — измъчено се усмихна тя.

Ролф престорено се намръщи и сякаш, за да потвърди думите ѝ, Джулита отвори очи и силно заплака. Ролф я подаде на майка ѝ, за да я нахрани.

— Фелисия ми каза, че не си дошъл да ме видиш, когато дъщеря ни се роди, защото са те повикали заради някакъв кон — каза Айлит, опитвайки се гласът ѝ да не звучи обвинително, докато нагласяше Джулита на гърдата си.

— Да, дорестият жребец, който купих на север, затънал в къртича дупка и докато Може се опитвал да го измъкне, си счупил крака — въздъхна Ролф.

— Нищо ли не може да се направи?

— Беше задният крак. Няма да става за разплод, защото няма да има сила да възседне кобилата. Страдаше ужасно и трябваше да го убия.

— О, Ролф, съжалявам! — Докосна ръката му и се засрами от гнева и недоволството си. — Ти възлагаше толкова надежди на този кон!

— Ще трябва отново да замина на север, за да си купя друг жребец.

Ръката, която прегръщаше сучещото бебе, замръзна и сърцето ѝ се изпълни със страх.

— Но това няма да е веднага — добави Ролф, като видя разтревоженото ѝ лице. — Може би следващия месец или през април, когато може да се пътува по пътищата. Вече си научих урока и няма да пътувам на север през зимните месеци.

— Сигурен ли си, че ще намериш хората, от които миналата зима си купил понитата?

— Какво искаш да кажеш?

— О, стига, Ролф! Много добре ме разбираш. Търговците, които дойдоха в Ълвертън, разказаха ужасяващи истории за това, което твоят крал е направил на север. Всички села, през които е минал, са били опустошени, а хората са избити. Говорят, че ако в Северна Англия е спокойно, то това е спокойствието на смъртта.

Макар да забеляза, че тя каза „твоят крал“, а не „нашият крал“, Ролф не каза нищо.

— Амбулантните търговци винаги преувеличават — неловко се размърда той. — Северът се е разбунтувал — шотландци, датчани и неколцина английски графове. Какво трябваше да направи кралят? Той ги беше предупредил какво ги очаква, ако се осмелят да му се противопоставят.

Тя не каза нищо, загледана в сучещото бебе. Нямахше сили, за да спори с него.

— Няма откъде да намеря друго мъжко пони за кобилите, а и няма да знам какво се е случило на север, ако не го видя с очите си.

— Постъпи както желаш — остро отвърна тя. Ето, той седеше на леглото, гледаше как новородената му дъщеря суче от гърдите ѝ, а вече се готвеше да я напусне. Тази мисъл ѝ причини болка. Дали съпругата му не се чувстваше по същия начин, когато го виждаше да си тръгва след редките му и кратки посещения у дома? Далечните земи винаги бяха по-примамливи и желани за него, от тези, които притежаваше. Почувства се самотна и изоставена и това я изплаши. Хулда може и да казваше, че родилките са прекалено чувствителни, но Айлит знаеше, че страховете ѝ не са без основание.

— Нуждаеш се от сън — рече Ролф, наведе се и леко докосна с устни челото ѝ. — По-късно ще дойда да те видя.

Айлит гледаше как той излиза и се замисли. „Един ден — рече си младата жена — той ще се върне «по-късно», но огнището ще бъде студено, а домът му — празен.“

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Есента на 1075 г.

Джулита беше само на пет години, когато се влюби в Бенедикт де Реми. Беше топъл есенен ден, листата на дърветата бяха обагрени в кехлибареножълти цветове. Обитателите на Ълвертън събираха последните плодове и корени и се приготвяха за дългите зимни месеци.

Момичето се измъкна от зоркия поглед на майка си и Уулфхийлд, заети с приготвянето на тържествената вечеря. Семейство Реми щяха да пристигнат от Лондон и Джулита с нетърпение ги очакваше. Тя харесваше Обер, който ѝ разказваше весели истории, а леля Фелисия, както с уважение се обръщаше към съпругата му, бе толкова изискана и красива. Освен това винаги бе облечена в изящни дрехи и от нея се носеше екзотично ухание на роза. Те имаха син, голямо момче — на девет години, наречено Бенедикт, който сигурно щеше да поиска да си играе с нея.

Тази сутрин малкото момиченце се промъкна в килера, взе няколко лешника и ги сложи в малката кесия, привързана на колана ѝ. Баща ѝ понякога нежно подръпваше червенокосите ѝ къдрици и на шега я наричаше катеричка, заради страстта ѝ да крие малки предмети в разни ъгли на къщата — кръгли оцветени камъчета и шарени пера. Днес Джулита реши, че ще си поиграе на катеричка — щеше да се качи на едно дърво в градината и да изяде лешниците, които скри в кесията си.

Дървото, което избра, бе стар дъб с големи клони. Единият от клоните му бе ниско над земята и момиченцето чевръсто се покатери на него. Следващият клон не беше толкова близко, но тя не се отказа и макар да ожули коляното си, успя да го достигне. Докосна леко ожуленото място, но реши, че раната не е сериозна, и продължи нагоре.

На горните клони откри изоставено гнездо и удобно се настани в него. Извади лешниците от кесията и се опита да захапне единия, ала зъбките ѝ не можаха да строшат здравата черупка и тя реши, че само

ще се престори, че яде. Всъщност не беше гладна, бе закусила с хляб, мед и топло мляко, седнала, както винаги върху коленете на баща си. Той често я вземаше със себе си, когато отиваше да нагледа конете, но днес ѝ каза, че има много работа и затова тя трябваше да остане вкъщи.

В далечината се чу шум и Джулита страхливо се огледа.

Тя беше живо и смело дете и рядко изпитваше страх. Не се страхуваше дори от Слейпнир, любимия кон на баща ѝ. Гонеше кучетата из двора, играеше си с дървени мечове, но изпитваше истински ужас от сивите гъски на Инга. Една от птиците я бе клъвнала, когато бе съвсем малка, и Джулита още помнеше, макар и смътно, ужаса и болката, които изпита. Инга също я плашеше. За разлика от другите жени в селото, тя не ѝ се усмихваше, нито пък ѝ казваше колко е хубава, а се отнасяше студено с нея и когато я гледаше, в погледа ѝ се четеше явно неодобрение.

Инга бе извела гъските на паша и ако я забележеше на дървото, сигурно щеше да ѝ се скара. Джулита се сви сред пожълтелите листа на дъба и се загледа в гъските, които бавно се поклащаха сред тревата. Все пак птиците не можеха да се катерят по дърветата и момиченцето се почувства по-спокойно. Инга мина покрай дървото с пръчка в ръка, един малък териер подскачаше до нея. Тя му говореше с особен гърлен език, който Джулита не разбираше много добре. Майка ѝ веднъж ѝ обясни, че така говорят англичаните в северна Англия, където Инга бе родена и откъдето бе дошла. Синът на Инга, Свейн, говореше на същия език, но Джулита го харесваше. Той живееше в едно от рибарските селища, имаше лодка и винаги бе усмихнат.

Кучето на Инга подуши около дъба и високо излая. Жената се огледа и нетърпеливо му извика. То отново излая, но побърза да се подчини на заповедта на господарката си.

Джулита видя как Инга и кучето прекосиха полето и оставиха гъските да пасат. Сега тя беше сама с тях, а Инга сигурно щеше да се прибере чак привечер. Ако отсъстваше по-дълго от замъка, майка ѝ щеше да се разтревожи и да изпрати да я търсят, а ако разбере, че е била на дървото, сигурно щеше да ѝ забрани да присъства на тържествената вечеря. От очите ѝ потекоха сълзи на отчаяние и самосъжаление. Избърса мокрото си лице с ръкава на зелената си рокличка и решително тръсна глава.

Трябваше колкото се може по-бързо да слезе от дървото. Ако имаше късмет, гъските нямаше да я видят, преди да се отдалечи на безопасно разстояние. Сърчицето ѝ се свиваше от страх, но момиченцето решително започна да слиза от дървото. Отново ожули коляното си, към което се добави и дълбока драскотина на бедрото. Оказа се, че слизането е по-трудно от качването. Когато хвана последния клон, дланите ѝ бяха изпотени и я боляха, Джулита се наведе, клонът се изплъзна от ръцете ѝ и тя тупна на земята.

Не падна от високо и не си счупи нищо, но бе изтощена от напрежението. Освен това рамото така я болеше, че тя се разплака. След малко се поуспокои и изтри очи с мръсните си пръсти. По лицето ѝ останаха сиво-кафяви петна. Косата ѝ бе разрошена, а рокличката ѝ — изпокъсана и изцапана.

Изправи се на крака и се разпищя, щом видя как големият сив гъсок на Инга, съскайки, проточил дългия си врат, се спусна с разперени крила към нея. Извърна се и се опита да се покатери отново на дървото, ала страхът бе сковал краката ѝ.

Гъсокът се хвърли към нея, а клонът му изтрака на сантиметри от ръката ѝ. Детето изпищя и започна да бяга около дървото. Птицата се спусна след нея, издавайки зловещи крясъци. Джулита се разпищя още по-силно, изгубила ума и дума от страх.

Внезапно се появи едно момче, възседнало лъскаво тъмнокафяво пони. То извика силно към гъсока, развя наметалото над главата си и го завъртя във въздуха, за да отклони вниманието на птицата. Ядосаният гъсок се спусна към новодошлия, а понито изпръхтя и вдигна предните си крака. Като видя, че птицата не се уплаши от развяното наметало, момчето го хвърли върху главата му като мрежа за риболов. Гъсокът се заплете в гънките на дрехата.

— Побързай, преди да се е измъкнал! — извика момчето на Джулита. Пришпори понито към дървото, наведе се и ѝ подаде ръка.

Тя продължаваше да хлипа неудържимо, но сграбчи ръката му, пхна крака си в стремето и той я изтегли на седлото пред себе си.

Гъсокът не можеше да се освободи от наметалото и крясъците му се усилиха. Главата му се подаде навън, но в следващия миг отново се скри в наметалото. Момчето изостави дрехата си и силно пришпори понито. Кончето наведе глава и в лек галоп се отдалечи от дървото.

Момчето на няколко пъти се обърна, за да погледне назад през рамото си, и намали ход едва когато се увери, че опасността е отминала.

— Всичко е наред — рече то. — Гъсокът успя да се освободи, но вече не ни преследва.

От друсането върху гърба на понито на Джулита й прилоша. Много й се искаше вече да бъде в прегръдките на майка си. Погледна назад и видя, че момчето казва истината. Пръстите й отпуснаха гривата на понито и момиченцето се свлече на земята. Краката й трепереха. Гъсокът сигурно вече се бе отказал от преследването и се бе насочил към останалите гъски, които пасяха край изкуственото езерце. Джулита пое дълбоко въздух, за да не повърне.

— Майката ти знае ли, че си тук?

Детето поклати глава и отново се разплака.

— Искам да съм при мама — изхлипа тя. — Искях само да си поиграя на катеричка, но всичко се обърка.

— Седни зад мен на коня и аз ще те заведа у дома.

Момиченцето вдигна насълзените си очи и с възхищение го погледна. Той беше слаб, с черни вежди и топли кафяви очи, с гарвановочерна коса. Заприлича й на тайнствен и прекрасен принц. Той й се усмихна и отново й протегна ръка.

Краката й все още трепереха и й се повдигаше, но успя да се покатери на гърба на понито.

— Хвани се здраво за колана ми.

Джулита стисна здраво кожения му колан и облегна глава на гърба му. Внезапно й се доспа. Не след дълго ги настигнаха родителите на Бенедикт. Синът им бе препуснал пред тях, нетърпелив да стигне до Ълвертън.

— Света Дево! — ужасено възкликна Фелисия, като видя момиченцето зад гърба на сина си.

Джулита бе заспала, но ръчичките й здраво стискаха колана на Бенедикт. Фелисия реши да не я събужда, докато не пристигнат в замъка.

Айлит гледаше как малката й дъщеря бавно разбърква с лъжица ашурето в купата си. Личицето й бе бледно, а под очите имаше големи сенки. Помисли си, че прилича на увехнало нежно цвете. Знаеше, че не

биваше да отстъпва пред отчаяните молби на детето и трябваше да я сложи да си легне по-рано. Ала Ролф подкрепи дъщеря си. Джулита с такава радост очакваше тази празнична вечеря, че би било жестоко да не ѝ позволят да присъства. Всъщност момиченцето бе прекалено изтощено, за да се радва на вечерята. Тя почти не хапна. Не бе останала и следа от обичайната ѝ жизненост.

Бенедикт им разказа за нападението на сивия гъсок на Инга. Айлит изтръпна от ужас, като си помисли какво е можело да се случи с дъщеря ѝ. Трудно ѝ беше да не изпуска от поглед детето. Джулита беше като живак и никога не стоеше на едно място.

— За какво си се замислила? — попита Фелисия и лекичко я побутна с лакът.

Айлит тъжно се усмихна и поклати глава.

— Мислех си за това, което е можело да се случи. Ролф често ме упреква, че се безпокоя прекалено много за нея. Предполагам, че е така, защото изгубих Харолд, а откакто я родих, повече не съм забременявала.

— И аз се чувствам по същия начин с Бенедикт. — Младата жена ласкаво погледна към сина си. За разлика от Джулита, той се хранеше със завиден апетит. — Обаче се опитвам да не му досаждам прекалено много, искам да се чувства свободен. Разбира се — добави бързо тя, — той е по-голям от Джулита, а освен това е и момче.

— Щеше да бъде по-просто, ако Джулита се бе родила момче — въздъхна Айлит. — Предпочита да е сред конете и да се рови из прахоляка, вместо да се учи да шие или да готви. Знам, че може бързо да се научи на домакинската работа, но просто няма желание за това.

— С времето ще се научи — съгласи се Фелисия. — Освен това не всички жени обичат домакинската работа, а Джулита е толкова красива и чаровна, че ще може да има всеки мъж, когото си пожелае.

— Това не ме успокоява много — намръщи се Айлит.

Джулита съвсем оклюма. Ролф я вдигна от стола ѝ и я сложи в скута си. Детето лапна палеца си и се сгуши в баща си.

— Ще я занеса в леглото — обади се Айлит и протегна ръце. Не можа да се сдържи да не погледне укорително към Ролф.

— Аз ще я занеса — остро отвърна той и стана. Айлит го последва и когато той сложи момиченцето в леглото, тя свали туниката

и долната ѝ риза и ѝ облече чиста ленена нощничка. Погледът ѝ се спря на дълбоката драскотина на бедрото на дъщеря ѝ.

— Не за пръв път онзи гъсок на Инга се нахвърля върху някого — промърмори Айлит, докато внимателно завиваше детето. — Уулфхийлд ми каза, че синът на овчаря е пострадал много лошо от него през лятото. Знаем, че Джулита не бива да излиза сама от замъка, но онези птици са опасни за всеки, който е решил да се разходи до езерото.

Ролф не отговори веднага.

— Тези птици ѝ напомнят за родния дом и са символ на нейната независимост — отвърна накрая той. — Тя няма да се откаже от тях.

— Поне от сивия гъсок.

— Най-малко пък от него — намръщи се Ролф. — Когато го донесе от север, беше съвсем малък. Той означава много за нея.

— Нима нейните чувства са достатъчно основание, за да се подлагат на опасност други хора? — Айлит едва успяваше да сдържа гнева си. Напоследък не се разбираха много добре с Ролф. Тя усещаше неспокойството му и знаеше, че му се иска да замине. Припомни си за язвителното си държание, когато той ѝ каза, че ще замине за Нормандия, за да види съпругата и дъщеря си. Не можа да потисне ревността си и му наговори доста неща. Той не се опита да спори с нея, нито пък да я убеждава. Прекарваше почти цялото си време с конете, сякаш тя изобщо не съществуваше, и почти не ѝ говореше.

А освен това съществуваше и Инга — студената, русокоса Инга, която се отнасяше равнодушно към Ролф, както и към всички останали. Айлит усещаше, че държанието ѝ го дразни и засилва интереса му към нея.

— Не исках да кажа това — каза Ролф, като полагаше усилие да бъде търпелив. — Разбира се, че трябва да внимава с птиците си. Ще поговоря с нея.

— Надявам се, че ще има резултат — саркастично подхвърли Айлит.

— Повече, отколкото ако продължа да разговарям с теб — остро отвърна Ролф и излезе от стаята.

Айлит затвори очи и прехапа устни. Обещанието, че любовта му ще е завинаги, бавно умираше, а тя не знаеше какво да стори.

Два дни по-късно Ролф нареди на Може да почисти младия сив жребец, който бе предназначен за крал Уилям, и се запъти към селото, за да изпълни обещанието, което бе дал на Айлит.

От покривите на къщите се виеше дим — знак, че селяните бяха станали и се бяха заели с ежедневните си задължения. Всички го поздравяваха с уважение и го проследяваха с любопитни погледи. Отправи се към къщата в края на селото, където живееше Инга, жената от Севера. Ролф скочи от коня и го привърза към един от коловете на дървената ограда пред къщата.

Инга излезе от къщата. Държеше в ръка дълга гладка пръчка, с която сякаш предупреждаваше околните да се държат на разстояние от нея. През другата ѝ ръка бе праметната тъмносиня пелерина от фин плат. Малкият ѝ териер изръмжа срещу Ролф, но тя му заповяда да млъкне. Зеленикавите ѝ очи го изгледаха студено.

— С какво мога да ви помогна, милорд? — Гласът ѝ също бе студен и равнодушен, но дрезгавите нотки в него го накараха да изтръпне.

— Искам да поговорим за твоите гъски... и особено за големия сив гъсок.

Инга сви устни. В очите ѝ проблесна едва доловим пламък и тя отвори вратата на къщата.

— Тогава по-добре да влезеш — рече тя и заповяда на кучето да се върне в колибката си на двора.

Ролф се почувства неловко, но я последва в дома ѝ. Пръстеният под бе покрит с големи каменни блокове. Покрай стената се виждаше дървена пейка за спане, покрита с козя кожа, а на отсрещната стена имаше лавици, но които бяха наредени делви и глинени кани. От стаята не лъхаше на бедност, но обстановката бе скромна.

— Те не ме харесват, твоите селяни — рече тя, закачи пелерината си на стената и му посочи да седне на дървената пейка за спане. — Изглежда им се струвам странна, тъй като не съм като тях.

— Ти също не се опитваш да им се харесаш — отвърна Ролф. — Синът ти, Свейн, се приспособи много по-бързо и много по-добре от теб.

— Той е мъж, а тук няма много мъже. Жените смятат, че съм им съперница. Ревниви са. — Пресегна се, взе каната с медовина, напълни

една кръгла дървена чаша и му я подаде. — Какво искаш да говорим за моя гъсок? Предполагам, че вдовицата Алфрик отново се е оплакала.

Когато пое чашата, пръстите им се докоснаха. Нейните бяха студени, но Ролф бързо отдръпна своите, сякаш се опари. Играеше си с огъня и го знаеше.

— Вдовицата Алфрик първо би се оплакала на моя управител — каза Ролф. — Случило се е нещо, което засяга моето домакинство. Преди два дни птицата ти е нападнала дъщеря ми Джулита и цялото ѝ тяло е изранено. Ако не е бил кръщелникът ми Бенедикт, който се оказал наблизко и ѝ помогнал, е можело да бъде убита.

Лицето ѝ пребледня, но тя запази самообладание.

— Съжалявам за случилото се — изрече с ясен глас Инга. — Съвсем естествено е птицата да защитава територията си. Вероятно детето се е приближило прекалено близко. Никой ли не е бил с нея?

— Ливадата край замъка не е негова територия, Инга, а освен това се отклоняваш от въпроса. Всеки е можел да бъде на мястото на дъщеря ми, а твоята птица не за пръв път напада хора. Щом толкова много държиш на нея, трябва да внимаваш и да я държиш вързана. Ако още един път се случи нещо подобно, собственоръчно ще ѝ извия врата.

Лицето ѝ запази каменното си изражение.

— Това повече няма да се повтори — каза тя. Той ѝ подаде празната си чаша, но вместо да я прибере, тя отново я напълни и наля една чаша и на себе си. — А ако гъсокът трябва да бъде заклан, аз сама ще го сторя. Той е мой, а не твой и ти нямаш право да го убиваш.

Ролф знаеше, че трябва да откаже втората чаша и да си тръгне, но тялото му отказваше да се подчини. Искаше да остане и да играе нейната игра, каквато и да бе тя. Вече се досещаше и искаше да продължи.

Тя пресуши чашата си на един дъх, досуц като мъж, и я остави на земята.

— Но ти си нормандец, нали? — Изчака и след като той не заговори, добави: — Ти не се интересуваш какво унищожаваш.

— Така ли мислиш наистина?

— А теб какво те интересува какво мисля?

Ролф сви рамене.

— Това обяснява защо се държиш толкова враждебно. Никога не съм те виждал да се усмихваш или да кажеш мила дума.

— А защо да го правя? — Погледна го презрително и продължи: — Ти дойде тук да се оплачеш от моите гъски, от начина ми на живот, а после очакваш да ти се усмихвам мило, така ли?

— Не — сухо отвърна той. — Не очаквам да ми се усмихваш „мило“. Очаквах да се държиш точно по този начин.

Страните ѝ порозовяха и тя повдигна вежди.

— Искаш ли да узнаеш точно какво мисля, лорд Ролф? — Докато говореше, приближи към него и свали двете брошки, които придържаха горната ѝ туника. Тя бавно се свлече на пода в малка купчинка. Сетне Инга махна забрадката си и дългата ѝ светлоруса коса се разля като злато по раменете ѝ.

Красотата ѝ неудържимо го привличаше, макар да знаеше, че тя бе опасна като остър нож. Когато за пръв път я видя, косата ѝ му напомни за Айлит. Изпита болезнено желание да притежава тази жена, без да мисли за последствията. Инга свали долната туника и развърза обувките си. Тялото ѝ бе по-гъвкаво и по-стройно от това на Айлит, а кожата ѝ — по-гладка и по-нежна. Тя взе ръцете му и ги постави на гърдите си, сетне ги премести върху талията си и го привлече към козята кожа на леглото. Ролф простена, тялото му изгаряше от желание, а пръстите му трескаво развързаха панталоните. Когато проникна в нея, а телата им с алчно желание се задвижиха в страстен ритъм, в главата му за миг просветна мисълта, че тя бе права. В този миг наистина не се интересуваше какво разрушава.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Пролетта на 1076 г.

Може бе пил почти цял ден и главата му бе замаяна. Мъжете в Бриз сюр Рисле се събраха да отпразнуват годежа на дъщерята на Ролф де Бриз с Бенедикт, син на Обер де Реми. За разлика от останалите мъже, той не бе свикнал да пие и силното вино превърна тихия и учтив младеж в агресивен, гръмко смеещ се млад мъж. На два пъти се скара със сърдития си баща и двамата едва не се сбиха.

Жизел седеше до лейди Арлет. Приличаше на восъчна статуя, преместена от църквата на празничната трапеза. Сребристорусата ѝ коса бе пристегната с изящен наниз от бисери, синята ѝ копринена рокля бе украсена с богата бродерия, а около тънките ѝ китки подрънкваха сребърни и златни гривни, подарък от годеника ѝ. Може се вгледа внимателно в спокойното ѝ лице, с нежен овал и гладка кожа и си помисли колко различна бе тя от своята полусестра Джулита.

— Не прилича на Джулита, нали? — високо рече той на младия десетгодишен годеник, който седеше до него, и изпразни чашата си с вино, придружен от сърдития поглед на Танкред, който го смъмри и му заяви, че не бива да пие повече.

Бенедикт смутено се усмихна. Той беше възпитано и любезно дете, но не искаше да слуша пиянските приказки на Може. Погледна с надежда към родителите си, но те бяха увлечени в разговор с другите гости на масата. Ролф бе отишъл да разговаря по работа с друг търговец на коне и Танкред излезе с него.

— Коя е тази Джулита? — любопитно попита Жизел.

— Дъщерята на лейди Айлит. — Може потисна оригването си. — Държи се като дива котка и няма равна на себе си.

— Тя не го прави нарочно — притеснено се обади Бенедикт. Преди да тръгнат за Бриз сюр Рисле, родителите му го бяха предупредили да говори колкото се може по-малко за лейди Айлит и дъщеря ѝ.

— О, обзалагам се, че го прави нарочно — възрази Може. — Послушай ме, лейди Айлит няма да може да се справи с нея. Ако баща

й продължава да я глези, по-късно ще съжалява.

В този миг Обер дочу разговора, извини се на събеседника си, приближи към Може и го убеди да излязат навън, за да се облекчат. Ала бедата вече бе сторена.

Арлет лежеше в леглото и чакаше Ролф, прислушвайки се в тихото дишане на Жизел, която спеше на сламеника до леглото. Пламъкът на свещите хвърляше сенки върху стените на спалнята. Тя размишляваше върху думите на Може по време на вечерята. Отдавна се досещаше, че Ролф има любовница в Ълвертън.

Подозрението се бе зародило в главата ѝ преди няколко години, когато съпругът ѝ започна да прекарва по-голямата част от годината в Англия, отколкото в Нормандия. Явно Бриз сюр Рисле бе престанал да бъде пристанище за Ролф, а тя — негова котва. Дори когато беше при нея физически, тя усещаше, че умът му бе някъде другаде. Арлет се бе примирила с факта, че Ролф ѝ изневерява, знаеше, че жизнената му натура не можеше да се задоволи само с една жена, но нямаше да позволи да я пренебрегва.

Вместо да осигури престижен брак на Жизел, той я бе сгодил за сина на търговец на вино. Нищо, че беше богат и приближен на крал Уилям. Този брак беше против волята ѝ, а Ролф очакваше тя да приеме решението му без възражение. Обаче не само сродяването със семейство Реми не ѝ бе по сърце.

Може се бе изтървал и бе споменал за дъщерята на лейди Айлит. Арлет не знаеше почти нищо за английската вдовица Айлит. Знаеше само, че съпругът ѝ е бил познат на Обер де Реми и е бил убит по време на коронацията на крал Уилям. Младата вдовица се преместила да живее в къщата на Обер де Реми като кърмачка на малкия Бенедикт. След това Ролф ѝ предложил да му стане икономка в имението в Ълвертън, за да я избави от домогванията на нежелан ухажор. Той почти не говореше за икономката си, но съобразителната Арлет сама бе достигнала до някои заключения.

Сред дрехите на Ролф имаше туники, които бяха старателно ушити от друга жена — фината изработка показваше, че не са били шити само по задължение. Цветовете на дрехите бяха подбрани с вкус и чудесно му отиваха, личеше си, че фините ленени ризи и туники са

изработени много любов и старание. Която и да бе вдовицата Айлит Арлет бе сигурна, че е хвърлила мрежите си, за да улови съпруга ѝ. Явно беше му родила дъщеря, защото Джулита се казваше майката на Ролф, а бе малко вероятно една саксонка да даде нормандско име на детето си, освен ако няма основателна причина за това.

Ролф влезе в стаята. Пристъпваше тихо, за да не събуди съпругата и дъщеря си. Погледна към Жизел, а сетне се обърна към голямото легло. Очите му срещнаха тези на Арлет.

— Смятах, че си заспала — промърмори той.

— Мислех си.

— За какво?

— За настоящето, за бъдещето.

Наблюдаваше го как се съблича. На тридесет и седем години тялото му си оставаше стройно и мускулесто. Тук-там в косите му се бяха появили сребърни нишки, а в ъгълчетата на очите и около устните имаше малки бръчици, но все още беше много хубав и жизнен мъж. Той забеляза любопитния ѝ поглед и устните му се извиха във въпросителна усмивка, но тя поклати глава.

— Вечерята бе превъзходна — отбеляза той, като предположи, че се бе замислила за годежа на дъщеря им. — Винаги мога да се доверя на отличните ти умения на домакиня и знам, че ще се справиш при всички положения.

Тя скромно се усмихна и му благодари, едновременно зарадвана и учудена от комплимента. Той обикновено не забелязваше колко усилия полагаше тя да поддържа домакинството в блестящ ред.

— Може би аз и Жизел трябва да дойдем с теб в Англия и да посетим дома на Обер де Реми в Лондон — предложи тя.

Той промърмори нещо неразбираемо и продължи да развързва панталоните си.

— Много бих се радвала да видя Ълвертън — добави Арлет.

— Ще помисля за това — отвърна Ролф, без да я поглежда. — Не е нещо, което трябва да се решава набързо.

Арлет присви очи, но предпочете да не го насилва и смени темата на разговора. Заговори как са се държали двете деца по време на церемонията и празничното тържество. Бързината, с която той се включи в разговора, и облекчението, изписано на лицето му, потвърди

подозренията ѝ и затвърди решението ѝ да замине за Англия, независимо дали съпругът ѝ е съгласен, или не.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

В Уинчестър Ролф купи кехлибарена огърлица за Джулита и златен пръстен за Айлит и помоли златаря да изгравира върху него рунически знаци като символ на любовта им и като залог за добро бъдеще.

Чувстваше се виновен пред Айлит и докато яздеше към Ълвертън, непрекъснато мислеше за охладнелите им отношения. Не съжеляваше, че миналата есен се люби с Инга — желанието да я обладае отдавна го измъчваше и изгаряше, но вече всичко бе свършило. Ще даде пръстена на Айлит и ще я помоли да започнат отново.

Когато наближи хълма, зад който се простираха земите на Ълвертън, настроението му бе приповдигнато и светло като летен ден. В далечината се синееше морето и Ролф си представи как Айлит се разхожда с Джулита край брега, с боси крака и затъкната в колана ѝ пола.

Когато скочи от коня в двора на Ълвертън, никой не излезе да го посрещне. Конярят, който взе коня му, не го погледна и някакво тревожно предчувствие сграбчи сърцето на Ролф. От Голямата зала излезе селският свещеник, придружен от една жена. Дватама оживено разговаряха. В първия миг Ролф не позна Арлет, тъй като Ълвертън бе последното място, където очакваше да я види. Измина доста време, преди да осъзнае, че това е съпругата му, и нарастващото му безпокойство се превърна в страх.

Той прекоси двора и стигна до нея, преди тя да успее да направи и две крачки.

— Какво правиш тук? — извика той. — Къде е Айлит?

Сивите очи на Арлет се разшириха, а пръстите ѝ се впиха в плата на туниката, но тя запази самообладание.

— Пристигнах, след като тя си бе отишла, и поех ръководството на замъка в свои ръце, защото всички сновяха като подплашени животни. Тя те е напуснала, милорд. Можеш да попиташ нейната прислужница, ако не ми вярваш. — Извърна се към смаяния свещеник.

— Сигурна съм, отче, че ще поръчат литургия за упокой на душите на починалата жена и на нейното бебе. Може би след литургията ще се присъедините към нас за вечеря?

Свещеникът разбра, че деликатно го отпращат, хвърли плах поглед към Ролф, наведе глава и се оттегли.

— Каква мъртва жена и какво бебе? Какво искаш да кажеш с думите, че Айлит ме е напуснала?

Арлет го хвана за ръката.

— Да влезем вътре, милорд. Там ще можем да говорим на спокойствие.

Той изскубна ръката си от нейната.

— Веднага ми кажи какво е станало, защото иначе ще се кача на коня и ще се махна оттук!

Арлет пребледня, но очите ѝ не мигнаха.

— Тогава никога няма да узнаеш какво е станало — студено отвърна тя. — Освен това заплахите ти не ми действат. Всичко, което съм видяла от теб през последните десет години, беше гърбът ти, когато всеки път си заминаваше от мен. Овладей се. — Извърна се и тръгна към замъка.

Ролф свирепо се огледа наоколо. Всички изглеждаха потънали в работа. Раменете му се прегърбиха, той наведе глава като бик, който се готви да напада, и закричи след съпругата си.

Голямата зала бе старателно изчистена и подредена. Арлет се приближи до масата, наля чаша вино и му я подаде.

— Жизел е с мен, но ѝ казах да остане в спалнята, докато си поговорим. Това, което ще ти кажа, не е никак приятно и аз не искам тя да присъства на разговора ни.

Ролф пое чашата. Поведението на жена му усилваше безпокойството му. Арлет никога не се бе държала толкова нападателно и твърдо с него. Погледът ѝ спокойно срещна неговия и тя не наведе покорно очи, както винаги досега.

— Отнася се за една жена в селото, с която си имал връзка, както ми каза свещеникът. Една жена от Севера.

Ролф замръзна на мястото си.

— Инга? — неволно промълви той и пръстите му стиснаха силно чашата.

— Това беше името, което и свещеникът ми каза. — Арлет стисна устни и на лицето ѝ се изписа отвращение. — Значи не отричаш, нали?

— Не се нуждая от набожните ти порицания! — озъби се той. — Не, не отричам, но тя не означава нищо за мен. — Отпи голяма глътка от виното и преглътна. — И каква е казала тя?

— Тя не е означавала нищо за теб, а сега въобще не означава нищо, защото е мъртва — грубо отвърна Арлет. — Преди шест дена е родила детето ти. Твоята държанка Айлит е била тази, която я е намерила, потънала в кръв, с мъртвото бебе на ръце. Затова свещеникът беше тук. Искаше да говори с английската ти любовница за погребението, но тя напуснала замъка в деня на откритието си.

— Може да не е било мое дете — прегракнало рече Ролф.

— Бебето е имало червена коса, а жената е изповядала греха си, преди да умре — сурово отвърна Арлет. — Ти никога не си се задоволявал с това, което имаш, и никога не си го ценил достатъчно, затова сега нямаш нищо.

Ролф вдигна юмрук. Арлет пребледня, но не трепна. Той погледна безизразното ѝ лице, сетне стиснатия си юмрук, изруга силно и запрати чашата си в стената. Виното опръска окачения гоблен като капки кръв. Той се втренчи в червените петна и внезапно забележа празното място на стената, там, където преди висеше закачена бойната секира от Хастингс, талисманът на замъка Ълвертън.

Сърцето му сякаш спря да бие и той застина. Ако Айлит е взела оръжието, това не е просто глупава проява на ревност, тя наистина си бе отишла завинаги. Без да обръща внимание на съпругата си, той се извърна и трескаво се огледа. В дъното на залата видя пълничката прислужница с посивели коси.

— Уулфхийлд! — Спусна се към нея. — Къде е господарката ти, къде е отишла? В името на бога, трябва да ми кажеш!

Възрастната жена го изгледа мрачно.

— Тя не ми се довери, каза ми само, че ти никога няма да я намериш. Аз исках да отида с нея, но тя ми рече, че съм твърде стара, за да пътувам по пътищата. Ти я предаде, милорд, много по-жестоко, отколкото можеш да си представиш.

— Но как мога да ѝ обясня всичко и да изгладя недоразуменията помежду ни, ако не я намеря? — отчаяно извика той.

Уулфхийлд сви рамене.

— След това, което си сторил, тя не иска да те вижда повече и то не само заради жената с гъските — това беше капката, която преля чашата. — Прислужницата сурово го изгледа, но той не помръдна. Тя въздъхна и продължи: — По време на чистенето твоята скъпоценна секира падна от стената. Моята господарка току-що се бе върнала от селото. Беше много разстроена, защото бе намерила Инга цялата потънала в кръв и умираща, с мъртво бебе на ръце. После погледна секирата, тази, която сега липсва. — Уулфхийлд замълча.

— И?

— Позна знаците върху острието. — Старата жена го погледна в очите. — Тази секира е била направена от майстор Голдуин и е принадлежала на Лиулф, брата на господарката Айлит. През всичките тези години тя е споделяла леглото с убиеца на брат си. Нарече те нищожество.

— Това беше честна битка! — възрази Ролф. — Той щеше да ме убие, ако моето копие не го прониза първо! А не знаех, че е брат на Айлит, кълна се!

Прислужницата го изгледа с презрение. Ролф се извърна и започна да удря юмрука си в стената, на същото място, където бе хвърлил чашата. Кожата му се разрани и ръката му се обля в кръв, ала той сякаш не усещаше болката. Гърдите му се разтърсиха от глухи ридания и той продължи да удря в стената.

Арлет се спусна към него, студеното й държание се смени с истински страх и загриженост. Сграбчи ръката му и силно я стисна. Той я чу как му вика да спре и когато опита да се отскубне от нея, ръката й още по-силно стисна неговата. Кръвта му изцапа фината й туника, но тя не обърна внимание.

Ролф се задъхваше, всичко около него се завъртя и той се свлече до стената. Арлет извика на една слугиня да донесе кана с вода, извади кърпичката си и я уви около кървящата му ръка. Раната на ръката му щеше да заздравее, но раната в душата му — никога.

ВТОРА ЧАСТ
ДЖУЛИТА

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лондон, 1084 г.

Мерили беше проститутка, която обаче предпочиташе да нарича себе си куртизанка. Не посещаваше къщите на богатите англичани и нормандските благородници, по-скоро те прекосяваха тайно Темза, за да задоволят страстта си в къщата на мадам Агата.

Висока и гъвкава, с безупречна кожа, с огромни сини очи и пълни червени устни, Мерили бе постъпила преди шест години в банята на мадам Агата и оттогава не бе забременяла нито веднъж. Безплодието ѝ я правеше много популярна сред богатите клиенти, които нямаха желание да създават копелета, а в същото време искаха да се наслаждат на уменията ѝ. Освен всичко друго Мерили беше много амбициозна и истинска професионалистка в работата си.

— Какво правиш, глупава малка негоднице! Да не би да си мислиш, че вчесваш кон? Не можеш ли да бъдеш по-внимателна? — озъби се тя на момичето, което разресваше дългите ѝ руси коси. Гласът ѝ, обикновено нежен и гальовен с клиентите ѝ, сега звучеше грубо и раздражително.

— Съжалявам... — извини се Джулита, — но косите ви се бяха заплели. — Прокара гребена по блестящата копринена коса и със завист си помисли колко е красива. Нейната собствена коса представляваше буйна маса тъмночервени къдрици, разпилени във всички посоки. „Прилича на суров черен дроб, толкова е отвратителна“ — често ѝ повтаряше Мерили и я оглеждаше с презрение. Ала Мерили не беше мила с никого, освен с мъжете, и то само с богатите.

— Досега трябваше да си ме сресала, прекалено си мудна. — Мерили удари силно ръката на Джулита. — Нямам повече време да те чакам. Донеси ми робата! — заповяда тя и щракна с пръсти.

Момичето едва се сдържа да не ѝ издере лицето, ала през тази седмица на няколко пъти я бяха мъмрили заради непокорния ѝ нрав, а и мадам Агата напоследък не бе в много добро настроение. Освен това майка ѝ беше болна и не биваше да я тревожи с непокорството си.

Затова наведе очи и отиде да донесе дрехата. Макар да беше само на четиринадесет години, Джулита много добре разбираше предназначението на дрехите в дома на мадам Агата. Не един път бе виждала как нахалния търговец, един от редовните клиенти на Мерили, пъха ръката си в пазвата ѝ и силно мачка гърдите ѝ, сякаш меси тесто за хляб. Това беше прелюдия към по-интимни действия и Джулита се досещаше какви бяха те, въпреки усилията на майка ѝ да я държи настрана от това, което се вършеше в къщата на мадам Агата.

Джулита помогна на Мерили да се облече, оправи гънките на дрехата ѝ и подреди дългите ѝ руси коси, които се стелеха като разтопено злато по белите, заоблени рамене на проститутката. Мерили обу изящни пантофки от мека кожа, напръска се обилно с парфюм и със сияещо лице се запъти да посрещне най-богатия си клиент, търговеца Едмънд.

На прага се извърна и заповяда:

— Почисти стаята, а след това слез долу, за да помогнеш. И побързай. — Намръщи изящното си носле и гнусливо добави: — И си прибири косата, защото приличаш на хваната от гората!

Джулита тихо изруга зад гърба ѝ и прокара пръсти през гъстите си непокорни къдрици. Изглеждаше като хваната от гората, защото наистина се чувстваше като диво животно, уловено и затворено в клетка. Ала нямаше смисъл да се оплаква на мадам Агата от грубото държане на Мерили, тъй като тя ѝ носеше най-много пари и ако трябваше да избира между скъпата проститутка и непокорната дъщеря на икономката си, Джулита не се съмняваше кой щеше да спечели.

Момичето неохотно започна да разтребва пръснатите по пода дрехи, разпилените игли за коса, остатъците от закуската. Едмънд бе подарил на любовницата си огледало, за да може тя да се възхищава на съвършената си красота. Джулита го взе от скрина и внимателно се вгледа в него. Косата ѝ падаше на буйни вълни, а цветът ѝ бе тъмночервен. Лицето ѝ бе с правилни черти, носът ѝ — малък и прав, синьо-зелените ѝ очи имаха бадемовидна форма, а брадичката ѝ бе заострена и упорито вирната. Почти не приличаше на майка си, освен може би по пълните устни и широките вежди. Във всичко останало, както ѝ бяха казали, бе копие на баща си.

— Толкова приличаш на него — мърмореше Айлит, клатейки глава. Но Джулита не си спомняше лицето му. Помнеше само как две

силни мъжки ръце я прегръщат, помнеше дълбокия му нежен глас, жизнерадостния му смях. Спомняше си как тези ръце я повдигат и я поставят пред него, на гърба на коня, а сетне двамата препускат през зелената поляна край замъка. Всичко бе толкова прекрасно, но защо майка ѝ го бе оставила и защо се криеше през всичките тези години като ранено животно?

Джулита рязко остави огледалото, излезе от стаята и се спусна по стълбата към долния етаж.

Мадам Агата бе вдовица на богат търговец, който бе натрупал богатството си, служейки винаги на по-силния господар. Отначало бе в услуга на Хардрааде от Норвегия, сетне на крал Харолд от Англия, а накрая на Уилям от Нормандия. От заграбената плячка бе натрупал пари и бе построил тази баня в Саутуорк, а сетне бе умрял от апоплектичен удар.

В банята имаше шест отделни кабинички и във всяка бе поставена голяма овална вана. Кабиничките се отопляваха с мангали с дървени въглища, в единия им ъгъл имаше легло, на което клиентите да си почиват след банята. Но то често се използваше за съвсем други цели. Покойният съпруг на мадам Агата се бе досетил да построи до банята си гостилница, така че гостите му да могат да получат топла и вкусна храна, след като задоволят останалите нужди на тялото си.

Появи се Айлит, мъкнейки две големи ведра с топла вода.

— Аз ще ги излея, мамо. — Джулита посегна да вземе едното ведро, но Айлит поклати глава.

— Не, сама ще се справя. — Влезе в първата кабиничка и изля водата във ваната. Джулита прецени, че ще трябват поне още три ведра, за да се напълни ваната, а майка ѝ изглеждаше много уморена. Момичето тревожно я погледна. Кашлицата, която я бе мъчила през цялата зима, не бе спряла и Джулита с ужас си помисли колко слаба и измъчена изглежда сега някога здравата и весела Айлит.

Преди майка ѝ да каже нещо, момичето взе изпразнените ведра и отиде да ги напълни. Айлит разпръсна във водата изсушени ароматни билки. От приемния салон се чу съблазнителния глас на Мерили, последван от мъжки смях.

— Аз мислех, че тя се среща само с Едмънд — каза Джулита, оглеждайки ваната, която, въпреки че бе доста голяма, едва ли можеше да побере трима души.

Айлит силно се закашля.

— Агата ми каза, че той е довел някакъв приятел. Изпрати да повикат Селестин, за да го забавлява.

Джулита си помисли, че мадам Агата ще е доволна. Едмънд беше един от най-богатите ѝ клиенти, а той щеше да препоръча услугите ѝ на други свои богати приятели. Селестин бе второто момиче, което забавляваше клиентите.

Предположението на Джулита за мадам Агата се оказа вярно, защото когато тя се появи, за да провери дали всичко е както трябва, пълното ѝ лице бе зачервено от удоволствие. Даде едно сребърно пени на Джулита.

— Ти си добро момиче — заяви тя и потупа Джулита по бузата. — Знам, че понякога ти крещя, но не се сърди. Ти добре работиш. А сега искам да отидеш до гостилницата и да донесеш два печени петела, топъл хляб и чиния лютив сос.

Джулита се обърна, за да излезе, ѝ в този момент се появиха Мерили и двама мъже. Едмънд я бе прегърнал през кръста, а другата си ръка бе пъхната в пазвата ѝ. Приятелят му бе с червендалесто лице и непрекъснато се опипваше между краката. Когато забеляза втренчения в него поглед на Джулита, той се ухили, приближи към нея и сграбчи тънката ѝ китка.

— Колко струва тази? — обърна се той към мадам Агата.

Мадам Агата го погледна стреснато, но бързо се съвзе.

— Съжалявам, мистър Улфстан, но Джулита е дъщеря на моята икономка. Тя не обслужва баните.

Джулита се опита да освободи ръката си, но той я стисна още по-силно.

— Искам тази. Колко струва?

Брадичката ѝ потрепери и тя с усилие преглътна.

— Селестин е много красиво и опитно момиче. Сигурна съм, че ще ви допадне много повече.

— Не мисля така. Нали тази е девствена? Ще платя двойно.

— Пусни веднага дъщеря ми! — извика Айлит и се спусна към него. В ръката ѝ святкаше острието на ножа. — Пусни я — гневно изръмжа тя — или ще те кастрирам!

Мъжът се отдръпна ужасено и Джулита се отскубна от ръката му. Спусна се към майка си и се скри зад нея, разтърквайки зачервената си

китка.

Мъжът се вгледа в Айлит и сивите му очи се присвиха. После подръпна засуканите си руси мустаци.

— Гледай ти... — меко рече той. — Винаги съм знаел, че накрая ще свършиш в някой бордей, Айлит. Какво е станало? Да не би твоят любовник да те е изоставил, когато си забременяла и коремът ти му е пречил на удоволствието?

Айлит смаяно го изгледа и на лицето ѝ се изписа отвращение.

— Улфстан! — задавено прошепна тя и едва сподави пристъпа на гадене.

— Да, скъпа, Улфстан. — Златарят подигравателно се ухили. — Трябваше да приемеш моето предложение. Моята съпруга е облечена в коприна и скъпи кожи, майка е на четири прекрасни момчета и е господарка на огромна къща.

— А нейният съпруг посещава баните в Саутуорк — презрително отвърна Айлит.

В очите му блесна злобен пламък, но той продължи да се усмихва.

— Да, посещавам ги. Аз не съм мъж, който ще се задоволи само с една жена.

Айлит отвори уста да му отвърне, но се задави от силна кашлица. Гърдите ѝ сякаш щяха да се пръснат, а когато притисна кърпичка до устните си, тя се обагри в кръв.

— Мамо! — Джулита ужасена прегърна майка си.

Улфстан продължаваше да ги гледа, а сетне се извърна към Едмънд, който наблюдаваше сцената със зяпнала уста.

— Върви, ти си платил достатъчно за удоволствието си, а аз искам да поговоря насаме с мадам Агата. — Усмихна ѝ се, но очите му гледаха злобно, със стаено коварство в зениците.

— Разбира се — боязливо отвърна тя. — Последвайте ме в моята гостна. Джулита, заведи майка си във вашата стая и ѝ помогни да си легне. Май тази вечер ще е по-добре ти да поемеш задълженията ѝ.

Улфстан тръгна след мадам Агата, но се извърна ѝ хвърли злобен поглед към майката и дъщерята.

— Мамо, кой е този мъж? — попита Джулита, докато помагаше на Айлит да си легне.

Айлит изплю кръв в кърпичката си. Благодарни на бога, че поне кашлицата ѝ бе престанала.

— Улфстан е златар. Преди години ме ухажваше и се опитваше да ме принуди да се омъжа за него. Баща ти се намеси и ме спаси от Улфстан, като ми предложи да замина с него в Ълвертън. Улфстан се почувства смъртоносно обиден, а той не е от тези хора, които лесно прощават и забравят. Ще се радва, ако може да ми отмъсти по някакъв начин. — Айлит наведе глава. — Исусе, толкова съм уморена, че главата ми се върти. Не знам какво да правя.

Момичето се изплаши. Майка ѝ никога не се оплакваше и винаги бе опора за Джулита. Изведнъж я обзе силен гняв, както навремето, когато бе малко дете и я караха да прави това, което не искаше.

— Мразя тази къща! — извика тя. — Защо напусна баща ми? Той щеше да се погрижи за нас!

Лицето на майка ѝ стана восъчнобледо.

— Напуснах баща ти, защото повече не го уважавах. Той не един път ме унизи.

— А сега не сме ли унизени? Господи, мамо, ти се разпореждаше в огромен замък и изостави всичко, за да дойдеш да живееш в тази баня?

Айлит въздъхна.

— О, Джулита, Джулита! — уморено рече тя. — Нещата не са толкова прости. Много пъти съм си мислила да преглътна гордостта си и да се върна при баща ти, но вече беше много късно. Знаем, че горчилката между нас е прекалено дълбока и нямаше да успеем да я преодолеем. Спомняш ли си, когато те заведох в онази голяма къща, отвъд реката?

— Разбира се, че си спомням — без колебание отвърна момичето. — Отидохме да посетим семейство де Реми, но те не си бяха у дома. На връщане ти ми купи от пазара зелена панделка.

— Наистина ли си спомняш всичко толкова добре?

— Мислех си, че ако видя Бен, няма да мога да спра да плача. — Джулита хвърли кос поглед към майка си.

— Да — тихо повтори тя, — спомням си много добре. — Спомняше си горчивото разочарование, безпомощния гняв. — Защо

повече не посетихме онази къща?

— Защото... аз въобще не биваше да отивам — въздъхна Айлит. — Това беше наскоро след като Сигрид се премести и аз се почувствах толкова самотна, копнеех да се видя отново с Фелисия и Обер... Когато отидохме и тях ги нямаше, за мен това бе знак от бога, че не бива да се опитвам да ги видя пак. — Отново се закашля и кърпичката ѝ се покри с ярка кръв. — Но това вече не е толкова важно. Може би съм сгрещила.

— Мамо! — Джулита отчаяно се вкопчи в майка си. Внезапно се почувства безпомощна като сламка, носена от вятъра.

Пристъпът премина. Лицето на Айлит бе посивяло и тя с трепереща ръка изтри кръвта от устните си.

— Утре... — прошепна тя. — Утре ще отидеш при монахините в манастира Сейнт Етелбург и те ще изпратят някой да повика баща ти.

— Но аз...

— Не спори с мен, дете, нямам сили за това. Трябваше отдавна да го направя.

Въпреки молбата на майка си Джулита започна шумно да протестира, но мадам Агата влезе в стаята като кораб с издути платна. Тя сложи пълничките си ръце на кръста и изпъчи огромните си гърди.

— Поговорих си с господин Улфстан — обяви тя и многозначително изгледа Айлит. — Той каза, че е готов да забрави случилото се преди малко, ако и ти си съгласна.

— Тогава Улфстан е единственият вълк, който си сменя нрава. — Айлит притисна кърпичката до устните си.

Агата се намръщи.

— Не казвам, че ми харесва, но той е богат и има влияние, а аз не мога да си позволя да отблъсна клиент като него.

— Някога ти ми каза, че работата ти е почтена — дрезгаво се обади Айлит.

— И наистина е! — Тлъстите бузи на Агата потрепериха от възмущение. — Тук не се върши нищо нередно. Мястото е чисто, добре поддържано и къщата ми по нищо не се отличава от домовете на моите клиенти. Аз имам високи стандарти!

— Явно не са достатъчно високи, щом допускаш в дома си Улфстан.

— Вдигаш голям шум за нищо, Айлит — изсумтя Агата. — Не беше ли доволна да имаш работа и покрив над главата си през всичките тези години? Не се опитвай да ми държиш проповеди, момиче!

Айлит наведе глава и не каза нищо. Когато се обърна към Джулита, гърдите на Агата възмутено се повдигаха.

— Изпратих друго момиче вместо теб в гостилницата. Има още вани, които трябва да се напълнят, така че побързай. Скоро ще пристигне още един клиент.

— Но моята майка... — Джулита посочи към Айлит. — Не мога да я оставя в това състояние!

— Тя ще се справи. Като си свършиш работата, ще се върнеш при нея, а и аз ще намина да видя как е. Хайде, момиче, отивай. Колкото по-скоро свършиш, толкова по-бързо ще се върнеш при майка си. — Тя плесна с ръце, за да подчертае думите си.

Джулита не искаше да оставя майка си сама, но нямаше друг избор. Погледна разтревожено към Айлит и неохотно излезе от стаята.

Момичето на няколко пъти донесе пълни ведра с вода, докато накрая голямата овална вана се напълни. Косата ѝ стърчеше на всички страни, а лицето ѝ бе зачервено от усилието. Разпръсна ароматни билки в топлата вода и оправи леглото в кабината. Работеше механично, тъй като умът ѝ бе зает с други мисли. Ако майка ѝ не беше оставила баща ѝ, нямаше да води този окаян живот. Нямаше да мъкне пълните ведра с вода, да гледа как тлъстите търговци опипват самодоволните проститутки... да гледа как майка ѝ бавно умира. Джулита яростно удари с юмрук по възглавницата.

Спомените за щастливите дни я измъчваха още по-силно — виждаше слънчевата кухня, чуваше гласа на майка си, който нежно я гълчеше за някоя пакост.

Очите ѝ плунаха в сълзи, тя взе празното ведро и се извърна. Златарят Улфстан стоеше на прага, препречвайки изхода. Тя ахна от изненада и стомахът ѝ се сви от страх.

— Остави това ведро — мазно рече мъжът. — Няма да ти трябва за известно време.

Едрото му тяло изцяло закриваше изхода. Джулита трескаво се огледа, но нямаше откъде да се измъкне. Премести ведрото в лявата си ръка, а с дясната извади ножа си. Държеше го плътно прилепнал до

тялото си. Беше на четиринадесет години, но трудният живот я бе научил как да оцелява.

Мъжът се усмихваше снизходително, но сивите му очи бяха студени. Той свали наметалото си и го окачи на куката, забита в стената.

— Махни тази играчка — спокойно рече той. — Ще бъде жалко да ти причиня болка.

Тонът му я накара да настръхне от ужас. Въпреки думите му можеше да прочете в очите му, че възнамерява да ѝ причини голяма болка.

Улфстан пристъпи към нея.

— Веднъж целунах майка ти, но се обзалагам, че твоите устни са по-сладки. Още никой не ги е опитвал, нали?

Джулита се сви зад ваната. Той дишаше тежко и лицето му бе тъмночервено. Краката ѝ омекнаха, а сърцето ѝ силно заблъска в гърдите.

— Моля те, остави ме да си вървя! — извика момичето.

Улфстан наклони глава.

— Виж какво ще ти кажа — отвърна той и облиза устните си. — Аз съм честен мъж. Някои използват слабостта ми против мен, но аз ще бъда справедлив с теб. Ако можеш да минеш покрай мен и успееш да се промъкнеш през тези завеси, ще те оставя на мира. Какво ще кажеш? — Той се усмихна, отстъпи една крачка настрани и разпери ръце.

Гласът му бе мек и любезен, но Джулита знаеше, че това е капан.

— Не искаш ли да избягаш? — Улфстан повдигна туниката си и започна да развързва връзките на панталоните си. — Ти ме искаш, нали?

Джулита загреба с пълни шепи от топлата вода и я плисна в лицето му. Той се олюля назад и тя се втурна към изхода, опитвайки се да се промъкне през завесите. Улфстан я сграбчи за китката, събори я на пода и легна отгоре ѝ с цялата си тежест. Едната му ръка изви китката ѝ и ножът падна на земята. Мократа му брада дращеше лицето ѝ.

— Ти, малка кучко! — изръмжа той и гласът му вече не беше нито мек, нито любезен. Тя едва успяваше да си поеме въздух. Внезапно усети как твърдия му член се притиска към бедрата ѝ и

ужасена извика. Златарят затисна устата ѝ с ръка. Тя заби белите си зъби в месестата му длан, той изохка и дръпна ръката си, а тя отново извика с всичка сила. Улфстан я удари тъй силно през лицето, че ушите ѝ запищяха, а пред очите ѝ заиграха звезди. Мърморейки мръсни проклетия, мъжът повдигна полата и разтвори краката ѝ. Джулита се изви и се опита да се измъкне. Той я пусна, за да измъкне огромния си член, а Джулита заби ноктите на дясната си ръка в бузата му и силно го одра от скулата до брадата. Златарят изрева от болка и се дръпна назад, Джулита видя подутите му тестиси, хвана ги и ги изви с всичка сила.

Сега бе ред на Улфстан да крещи. Той се изтърколи на една страна и се сви от болка. Членът му моментално спадна и увисна безпомощно.

Джулита успя да се изправи на крака, едва поемайки дъх и се вкопчи в завесата пред изхода на кабината. Внезапно Улфстан спря да крещи, задави се, опитвайки да си поеме въздух, а лицето му посивя като пепел. През тялото му премина спазъм, очите му щяха да изхвъркнат. Джулита го гледаше ужасена. Трябваше да избяга, но краката ѝ отказваха да помръднат.

Улфстан отново потръпна, сетне тялото му се напрегна, от гърлото му излезе последно хриптене и той се отпусна на пода. Очите му останаха отворени, а бялото им гледаше обвинително към Джулита. Момичето стискаше завесата, все още неразбиращо какво се е случило.

— В името на всички светци, какво става тук? — На прага на кабината се показва мадам Агата. — Какви бяха тези ужасни звуци? — Тя мина покрай Джулита и влезе в кабината. Когато видя лежащия на пода мъж, спря и притисна ръка до устните си. — Господи! — Въздухът изсвистя между пръстите ѝ.

— Той... се нахвърли върху мен — с треперещ глас се обади Джулита. — Аз се опитах да се боря с него и внезапно той започна да кашля, задави се и посиня... Аз само се опитах да го спра... — Гласът ѝ заглъхна и тя преглътна няколко пъти.

— Е, в края на краищата си успяла да го спреш, моето момиче — тъжно рече Агата. Наведе се да провери дали диша, погледна езика му и поклати глава. — Струва ми се, че е получил апоплектичен удар. И преди ми се е случвало да видя подобно нещо. Богат мъж, на средна

възраст, тръгнал да търси развлечение... ала понякога сърцето не може да издържи на прекалените удоволствия.

— Мъртъв ли е? — потръпна Джулита.

— Като съвестта на нормандците — увери я Агата. — Щом се разчуе, това ще съсипе банята ми. Защо си го издрала толкова жестоко?

— Той... се канеше да ме изнасили. Аз... исках да го спра, не да го убия.

— Ти не си го убила. Неговата собствена похот го е сторила. — Мадам Агата притисна пълничките си ръце до огромните си гърди и замислено прехапа долната си устна. — Семейството му няма да иска тази история да се разчува, сигурна съм. Може би ще успее да се справя с положението, но двете с майката ти ще трябва да си вървите. Не мога да си позволя да ви оставя в къщата си, особено ако дойдат представители на закона. Всичко това ще съсипе репутацията ми — аз управлявам почтено заведение.

— Да си вървим ли? — объркано я погледна Джулита. — Но майка ми е болна и не може да пътува.

— Няма да ѝ бъде по-добре, ако остане тук. — Агата развърза кесията, закачена на колана ѝ, и извади няколко сребърни монети. — Ето, вземи, това ще ви стигне за известно време.

Джулита се втренчи в монетите.

— Хайде, върви и си събери багажа. Трябва да се махнете оттук, преди да е станало късно. Нали не искаш да те съблекат гола и да те разкарват с каруца по улиците на Саутуорк. После да те бичуват публично, като убийца, отнела живота на един от най-уважаваните и богати граждани?

Джулита поклати глава. Представи си как седи гола, с разпусната коса в каруцата, а тълпата крещи и хвърля камъни по нея. Знаеше, че никой нямаше да се застъпи за някаква си незначителна курва от покрайнините. С тези пари щяха да могат да прекосят реката и да отидат при монахините в манастира Сейнт Етелбург. Но можеха да успеят само ако майка ѝ имаше достатъчно сили, за да издържи пътуването.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Ходил ли си в някоя от баните в Саутуорк, Бен?

Бенедикт де Реми, който оглеждаше кобилата, която бе купил от един лондонски търговец, спря работата си и погледна Може. Може беше на двадесет и осем и се намираше в разцвета на мъжката си сила и често се хвалеше пред Бенедикт с любовните си похождения. Бе работил много упорито и усилено, за да заеме мястото на баща си като надзирател в Бриз сюр Рисле. Бенедикт притежаваше вродена дарба да различава добрите коне, а след като се оженеше за Жизел, дъщерята на Ролф, един ден щеше да стане господар на Може. Той разбираше, че Може му завижда, но понеже беше миролюбив по душа, приемаше подмятанията му без да се засяга. Бенедикт поклати глава.

— Не, не съм бил, но съм чувал за тях. — На устните му се появи лека усмивка. Той беше красив млад мъж, с тъмна коса и тъмнокафяви очи, наследил правилните черти на майка си, но бе наблюдателен и предпазлив като баща си.

В момента въпреки че се усмихваше, в очите му се таеше известна бдителност.

— Едно е да слушаш, друго е да ги видиш.

— А ти бил ли си в някоя от тези бани?

Може сви устни.

— Понякога. Мислех си да отида днес следобед. Нямам работа, а мъжът се нуждае от малко развлечения. — Той натърти на думата „мъж“ и като прокара ръка през гъстата си руса коса, добави: — Досега не съм те канил с мен, защото беше твърде млад, но ако искаш да се откачиш за малко от престилката на майка си, можем да се позабавляваме заедно.

Бенедикт равнодушно сви рамене, но сърцето му затупа по-силно.

— Защо не? — съгласи се той. Всъщност можеше да изтъкне не една причина против това предложение, но по-скоро щеше да си отреже езика, отколкото да каже някоя от тях на Може. Освен това забележката за престилката на майка му го засегна. Той се чувстваше

достатъчно голям и смяташе, че отдавна е извоювал самостоятелността си, но уважаваше родителите си и смяташе, че докато е в Лондон, трябва да живее в къщата на майка си. Бенедикт чиракуваше при Ролф и през по-голямата част от годината живееше в Ълвертън. Скоро родителите му щяха да заминат за Руан, а той щеше да се върне в Ълвертън със сивата кобила, която купи в Лондон, и с печалбата от двете товарни понита, които успя да продаде.

Може се намръщи и се почеса по брадата.

— Ти бил ли си някога с жена? — предизвикателно попита той.

Бенедикт погали стройния крак на кобилата, възхищавайки се от силата и изяществото му. Не му се искаше да отговаря, но знаеше, че Може веднага ще си направи съответните заключения, и неохотно кимна.

— Да, но не обичам да говоря за това. Нали знаеш, че лорд Ролф не обича подобни приказки.

— Невинаги е бил такъв. На времето приличаше на разгонен котарак. Имаше любовници и в Нормандия, и в Англия.

Бенедикт го погледна.

— Един ден той ме дръпна настрани и ми изнесе лекция колко е опасно да се сее див овес в лехите близо до къщата и каза, че каквото посееш, това ще пожънеш. Всички в Ълвертън знаят за трагедията с жената от Севера и за лейди Айлит. — Той потупа кобилата по лъскавия гръб и ѝ подаде една стиска сено. — Чудя се какво ли е станало с нея и с малкото ѝ момиче? Мислиш ли, че още са живи?

— Един господ знае! — изсумтя Може. — Той ги търси навсякъде, но не откри нищо. — Сви рамене и добави: — Е, това вече няма значение.

Бенедикт се намръщи, подразнен от равнодушието му. Той не си спомняше лейди Айлит, но знаеше, че майка му дълго време тъгува и се тревожи, когато тя изчезна.

Малко по-добре си спомняше малкото момиченце на лейди Айлит. То беше весело, жизнерадостно дете, което го обожаваше и навсякъде го следваше по петите. Изражението на лицето му омекна, когато си припомни как я бе спасил от онзи злобен сив гъсок, а после тя бе заспала на коня зад гърба му. Дали е все така непокорна и дали къдриците ѝ са все така буйни и червени? А дали въобще е жива? Лорд Ролф все още се измъчваше и страдаше за тях.

Водата бе топла, а ръцете на жената, която масажираше насапунисаните му рамене, бяха нежни и чувствени.

— Може ми каза, че сега за пръв път идваш в Саутуорк. — Гласът ѝ бе нисък и гърлен, със силен фламандски акцент. Имаше сочна фигура, дълги и лъскави кестеняви плитки и се казваше Гудрун.

— Не, не съм бил в Саутуорк, но съм посещавал подобни места в Руан и във Фалез.

— Млад си, а доста си пътувал. — Ръцете ѝ се спуснаха надолу по гладките му насапунисани гърди. Въпреки че бе тъмнокос, Бенедикт имаше много малко косми по тялото и само два пъти на седмица се бръснеше.

— Ще позная по акцента ти откъде си — каза Бенедикт и се замисли. — Предполагам, че си от Гент.

Гудрун се засмя и ръцете ѝ се плъзнаха надолу по плоския му корем и достигнаха възбудената му мъжественост.

— От Брюге съм, млади господарю, но това е близо до Гент. Бях съвсем млада, когато последвах любовника си и пресякох с него Тясното море. Когато той ме изостави, трябваше сама да се погрижа за себе си. — Пръстите ѝ леко го погалиха и той затвори очи. Усещането бе изключително приятно.

— Значи Може често идва тук? — поинтересува се той.

— Когато е в Лондон. Винаги иска Алис, тя му е любимката. — Ръцете ѝ се спряха за миг и тя го погледна. — Ти чирак ли си му? Чух го да казва на Алис, че се учиш на търговия.

Бенедикт кисело се усмихна.

— Аз съм чирак при същия майстор, който е учил и него. — Бенедикт настръхна от негодувание и Гудрун разбра, че въпросът ѝ го ядоса, затова спря да говори и продължи да масажира члена му. Ала преди да достигне кулминацията, Бенедикт изохка, спря ръката ѝ и я покани с жест да се присъедини към него във ваната. Водата се разплиска на пода, когато Бенедикт с ритмични тласъци проникваше в момичето, показвайки какво бе научил от подобни заведения в Руан.

Докато той се обличаше, Гудрун пристегна ленената си роба и отиде да напълни каната с вино. Бенедикт отпи, седна на леглото и се огледа. Трябваше да признае, че Може имаше вкус.

Гудрун се върна с виното и малка чиния със сладки.

— Тази вечер в една друга баня се е случило нещо неприятно. Добре, че Може не те е завел в банята на мадам Агата.

Бенедикт отпи от виното и учудено повдигна вежди.

— Познаваш ли златаря Улфстан?

— Смътно. — Любопитството на младежа се изостри. Знаеше, че навремето родителите му са били близки с Улфстан, но след това е имало някаква разправия и повече не са се срещали. — Защо?

— Едно от момичетата току-що ми каза, че лежи мъртъв и студен като камък на пода в една от кабините на мадам Агата. Каза, че получил апоплектичен удар, но се носят слухове, че едно от момичетата на Агата го е убила. — Очите на Гудрун светнаха. — Утре ще се говори из целия град. Улфстан бе добре известен и много хора се страхуваха от него. Никой не го обичаше. Никой няма да тъгува за него, дори и съпругата му.

Бенедикт допи чашата си и изяде една от сладките. Отново си припомни думите на Ролф за дивия овес и се почувства неспокойно. Преди да си тръгне, извади кесията си, за да плати на Гудрун. Очите на момичето се разшириха, като видяха купчината сребро, която той постави в ръката ѝ. Когато отвори уста, за да възрази, Бенедикт сложи пръст на устните ѝ и крадешком се огледа. Видя Може, който също се сбогуваше с момичето, което го бе обслужило.

— Не казвай нищо — прошепна Бенедикт. — Прибери ги, ще ти потрябват. Моят приятел... той няма да разбере.

Гудрун кимна. Погледна към Може. Алис ѝ бе казала, че няма никакво въображение в леглото, а освен това не бил и особено щедър. Помисли си какъв късмет бе имала с този непознат младеж.

— Ще дойдеш ли пак? — Пръстите ѝ се пъгнаха под ръкава на ризата му, за да погаят гладката кожа. Той пое дълбоко въздух и отвори уста, но този път тя бе тази, която закри устните му с пръсти. — Не, не ми отговаряй — бързо рече младата проститутка. Беше глупав въпрос.

— Готов ли си? — Може смушка Бенедикт.

Гудрун се отдръпна с професионална усмивка на лице. Щяха да дойдат и други клиенти и тя трябваше да се приготви да ги посрещне.

Бенедикт също ѝ се усмихна и си тръгна. Двамата млади мъже се запътиха към реката, за да потърсят някой лодкар, който да ги прекара

на другия бряг.

— Е, какво ще кажеш, струваше ли си парите? — попита Може с леко снизходителна усмивка.

Бенедикт промърмори нещо в отговор, като се надяваше да не покаже прекалено въодушевление. Не му се искаше Може да го разпитва за подробности от преживяното.

Скоро намериха един лодкар. Той се суетеше около въжето на лодката и спореше с някаква млада жена. Друга, по-възрастна, бе седнала на земята, плътно увита в пелерината си, а тялото ѝ се разтърсваше от суха кашлица.

— Казах ти: вече приключих работата си за днес. На крак съм още преди първи петли. Да не би да мислиш, че нямам право на почивка? — грубо попита той.

— Майка ми е болна и едвам се държи на краката ри. Трябва да ни прекарате през реката! — гласът на момичето потрепери от отчаяние.

Жестовете ѝ се сториха познати на Бенедикт. Момичето носеше тъмна пелерина и качулка на главата, изпод която се подаваха няколко тъмночервени кичура. Лицето ѝ не се виждаше.

— Не съм длъжен да правя нищо, момиче — изръмжа мъжът и понечи да се тръгне. Момичето се вкопчи в ръката му. Бенедикт зърна деликатно лице, уморено и отчаяно.

— Моля ви, имайте милост!

Бенедикт пристъпи напред. Мъжът се опитваше да се отскубне от ръката ѝ, решен да се прибере у дома си.

— Пътуването може да стане по-изгодно за вас — обади се той. — Колко искате, за да ни прекарате и четиримата през реката? Хайде, човече, помисли си. Само едно плуване натам и обратно. Помисли си за печалбата!

— Няма да мога да се наслаждавам на печалбата, ако пукна от умора! — остро отвърна лодкарят, но се спря, а очите му изпитателно се вгледаха в Бенедикт. Беше ясно, че ще се съгласи, но искаше да се пазари.

Може вдигна очи към небето и поклати глава, за да подчертае налудничавото поведение на Бенедикт. Имаше и други лодкари и можеха да преминат реката за по-малко, пари и без да се пазарят. Какво се е загрижил за тези непознати жени?

— Ти плащаш — мрачно рече той, когато чу сумата, която трябваше да дадат на лодкаря.

Бенедикт извади монетите от кесията си.

— Не можем да ги оставим тук — отвърна Бенедикт. — Как би се чувствал, ако това бяха майка ти или сестра ти?

— Нито майка ми, нито сестра ми щяха да стоят по това време сами край реката — троснато отвърна Може.

Бенедикт стисна устни.

— Тогава не можеш ли да проявиш просто християнско милосърдие?

Може заплашително го изгледа.

— Смяташ, че знаеш всичко, но се лъжеш! — остро отсече той.

Лодкарят прибра парите, провери ги със зъби дали са истински и мърморейки, започна да отвързва въжето на лодката. Бенедикт и Може се гледаха един друг с все по-нарастващи враждебност и гняв.

Момичето сложи край на надигащата се разправия. Тя приближи, дръпна Бенедикт за ръкава и му подаде една сребърна монета.

— Благодаря ви — каза тя и в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Не, задръжте си парите. — Той бутна ръката ѝ, защото видя, че пелерината ѝ бе стара и изкърпена. Явно двете с майка ѝ се нуждаеха повече от парите.

— Не, вземете ги, не е нужно да плащате вместо нас — отвърна тя, извърна се и отиде при майка си.

Настаниха се в лодката, а майката вдигна глава и с достойнство благодари на Бенедикт, който промърмори нещо в отговор. Усещаше, че познава отнякъде тази жена, но не можеше да си спомни. Може беше този, който ги позна. Той се прекръсти и с изумление се вгледа в жената и момичето.

— Господарке Айлит? — невярващо запита той, а сетне се обърна към момичето: — Джулита?

По-възрастната жена се закашля силно и притисна кърпичката към устните си, вглеждайки се внимателно в лицето на младия мъж.

— Ти си Може, нали? — отпаднало промълви тя. Бенедикт развълнувано ги гледаше. По лицето на болната жена се изписаха едновременно облекчение и страх, а момичето го гледаше смаяно. Откъде бяха дошли? Къде са били през всичките тези години? Сякаш се бяха върнали от смъртта.

— Това е просто невероятно! — Може поклати глава. — Лорд Ролф къде ли не ви търси. Мислеше, че сте мъртви!

Айлит уморено кимна.

— Не е бил съвсем далеч от истината. Той в Лондон ли е?

— Той е в Ълвертън със съпругата и дъщеря си.

— Но моите родители са в града — намеси се Бенедикт. — Фелисия и Обер де Реми.

Айлит го погледна и се опита да се усмихне.

— Бенедикт, трябваше да те позная. Нали аз те откърмих. Имаш очите на майка си.

— Сега ви познах. Не очаквах да ви срещна на това място.

— Да, наистина е изненада — изтощено се усмихна Айлит. — В името на миналото приятелство, би ли ни завел у вас? Няма къде да отидем, а и на мен не ми остава много време.

— Мамо, ти скоро ще бъдеш добре. — Момичето се вкопчи в ръката ѝ. Страхът в гласа ѝ напомни на Бенедикт за малкото момиченце, което бе спасил от злобния гъсок.

— О, да — въздъхна жената, — скоро ще бъда добре и ще се освободя от всички болки.

Джулита прехапа устни и я погали по лицето.

Започна да ръми. Лодкарят нахлупи ниско шапката си и сърдито замърмори. Когато пристигнаха на другия бряг, стана ясно, че Айлит няма сили да извърви и краткото разстояние до къщата на семейство де Реми.

Може, който бе по-силният от двамата мъже, я вдигна на ръце и я понесе към къщата. В миналото, когато бе здрава и силна, едва ли щеше да може да я носи на такова разстояние, но сега болестта я бе стопила и тялото ѝ бе само кожа и кости. Айлит се облегна на гърдите му, тъмните кръгове под очите ѝ бяха толкова големи, че изглеждаха като дълбоки рани върху бледото ѝ лице.

— Майка ти скоро ще бъде на топло и в безопасност — каза Бенедикт на Джулита, докато вървяха след Може и Айлит.

Момичето кимна.

— Помниш ли ме?

Джулита примигна през дъждовните капки. Нима би могла да го забрави?

— Да, помня те. Тогава бях принцеса. — Внезапно почувства огромна умора, краката ѝ натежаха и отказаха да се движат. Представи си тлъстото зачервено лице на златаря, все още усещаше натиска на тежкото му тяло, потните му ръце, които я стискаха. Ала сега той бе мъртъв, а тя, слава богу, беше жива. Погледна крадешком към Бенедикт. Някога, много отдавна, в един друг свят, той я бе спасил от злобния гъсок.

— А ти какво правиш в Саутуорк? — попита тя.

Бенедикт се поколеба.

— Бях в една от баните — отвърна той накрая, като избягваше да я гледа в очите. — Досега никога не бях идвал в Саутуорк.

— Аз работех в една такава баня.

Думите се забиваха като стрели в него.

— До тази вечер. — В ума ѝ отново изплува запотеното лице на търговеца и тя цялата изтръпна от преживяния ужас. Видя израза на лицето на Бенедикт и поиска да побегне, но стъпи накриво върху един камък на пътя, изкълчи си глезена и извика.

Той спря и се наведе над нея. Джулита се хвана за крака, избягвайки погледа му. Бенедикт извика на Може да почака. Клекна и внимателно опипа глезена ѝ.

— Не мисля, че е счупен, но струва ми се, че няма да можеш да продължиш сама. Аз ще те нося.

Джулита бе толкова уморена и изплашена, че повече не можеше да мисли. Погледна го и видя в очите му нежност и състрадание. Стисна устни и наведе глава, опитвайки се да не заплаче. Той я вдигна на ръце, а тя обви своите около врата му. До ноздрите ѝ достигна мирисът на влажния вълнен плат, примесен с аромата на билките, попил в гладката му мургава кожа от дългото киснене в топлата вана.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джулита седеше в дома на Обер пред огнището. Кракът с подутия глезен бе подпряла на малко дървено столче, а в ръцете си държеше чаша със силно греяно вино. Майка ѝ беше настанена в стаята на тавана и сега лежеше в голямото легло, а Фелисия де Реми се грижеше за нея. Може бе изпратен да повика свещеник — за всеки случай, както бе заявил Обер — но Джулита знаеше, че той го прави само за да успокои майка ѝ. Отпи от виното. Беше тъмно червено, също като непокорните ѝ къдрици, разпилени около умореното ѝ лице.

— Гладна ли си? — попита Обер.

Той се бе настанил на един стол срещу нея и изчакваше тя да го заговори, но след като момичето продължаваше да мълчи, той реши да наруши тягостното мълчание.

Джулита поклати глава. Стомахът ѝ бе свит на топка от страх и притеснение. Трудно преглъщаше дори и виното. Седеше втренчена в големите пънове, които горяха в огнището. От дима и топлината очите ѝ се насълзиха.

Обер въздъхна тежко.

— Бих искал майка ти да бе дошла по-рано... Колко напразно пропиляно време!

Джулита мрачно огледа търговеца — туниката, поръбена с кожа, малкото му закръглено коремче. Колко често бе виждала подобни мъже, които идваха при Мерили?

— Веднъж идвахме, но къщата бе затворена и разбрахме, че сте били в Руан. Мама повече никога не се опита да се види с вас.

— И закъде бяхте тръгнали тази вечер?

— Мама каза, че след всичко, което се случи, единственото, което ни остава, е да потърсим закрилата на баща ми. Отивахме в манастира Сейнт Етелбург.

— Какво искаш да кажеш? Какво се е случило?

Външната врата се хлопна и Бенедикт влезе. Дъждовни капки блестяха по тъмната му коса и върху наметката му. В дясната си ръка

държеше свински мехур, пълен със студена вода. Коленичи пред Джулита и внимателно положи мехура около подутия ѝ глезен.

— Винаги помага при конете — весело обясни той, ала видя лицата на Джулита и баща си и усмивката му мигом се стопи. — Какво има?

Джулита почти не обърна внимание на Бенедикт. Гледаше Обер така, сякаш той беше хищна птица, а тя — безпомощната жертва.

Обер също не обърна внимание на сина си.

— Джулита, какво се е случило? — меко попита търговецът. — Можеш да ми кажеш, без да се страхуваш.

— Трябваше да го спра — прошепна тя. — Той се нахвърли върху мен като изгладняло куче. Не исках да го убивам.

Обер бързо примигна.

— Да убиеш кого?

Бенедикт се втренчи в нея, ръцете му все още държаха мехура, а в тъмните му очи се четеше състрадание.

— Мадам Агата. Там ли си работила?

— Да, но не бях проститутка. Мама беше икономка на мадам Агата, а аз ѝ помагах. Той се опита да ме изнасили и аз го ударих по топките, а после той получи удар. — Тя потръпна при спомена.

— Ударила си кого? — настоя нетърпеливо Обер. — Какво знаеш за всичко това, Бенедикт? Коя е тази мадам Агата?

Бенедикт се изчерви.

— Тя притежава една от баните в Саутуорк. Може и аз чухме, че тази вечер един от нейните клиенти умрял. Нарича се златарят Улфстан.

— Какво? — Обер подскочи от стола.

— Така се казва — кимна Джулита. — Мадам Агата каза, че бил много важен човек и че мама и аз трябва незабавно да напуснем, ако не искам да свърша на бесилката. Аз не исках да го убивам — повтори тя и умоляващо погледна Обер, — но той ме нарани.

Бенедикт обърна мехура с водата и отново го намести върху глезена ѝ.

— Сигурно адски го е заболяло, като си го ударила по онова място — обади се той, — но това не може да го убие. Та ти нямаш повече сила от едно врабче. Дори едър и силен мъж трудно би се справил с Улфстан. Мога да се обзаложа, че неговата похот го е убила.

— Каквато и да е причината, той е мъртъв. — Обер подпря брадичка на ръцете си и замислено я изгледа.

— Не вярвам, че ще ви търсят, теб и майка ти. Улфстан бе известна фигура и семейството му няма да иска да разгласява случилото се. Баня... — промърмори той повече на себе си. — Как е могла Айлит да живее на подобно място? — Погледна смутено слабичкото червенокосо момиче. Старата рокля на Фелисия съвсем не ѝ отиваше. Приличаше на бездомно дете, но Обер бе сигурен, че в тези скромни одежди се крие изключителна красавица. Изведнъж в гърдите му се надигна мрачно предчувствие, което накара косата му да настръхне.

— Утре — обърна се той към сина си и гласът му потрепери — ще заминеш за Тълвертън и ще доведеш Ролф!

Фелисия разтвори дървените жалози и пролетното слънце нахлу в стаята. Лъчите му погалиха бледото лице на Айлит, която лежеше в голямото легло, подпряна на възглавници.

В стаята долетя птича песен и се чу гласът на Бенедикт, който подвикваше на един от конярите.

— Той отива да доведе Ролф, нали? — прошепна Айлит.

Фелисия се приближи, седна на края на леглото и взе изтънялата ръка на приятелката си.

— Бенедикт ще тръгне тази сутрин, но ще мине поне една седмица, докато Ролф пристигне. — А ти няма да издържиш толкова дълго — помисли си тя.

Айлит сякаш прочете мислите ѝ и поклати глава.

— Аз не искам да го виждам, дори и за последен път. Ако пристигне, преди да са ме погребали, не искам да вижда тялото ми. Нека ме запомни такава, каквато бях... Обещай ми.

Сърцето на Фелисия се сви от болка, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя преглътна и кимна.

— Обещавам ти. — Стисна ръката на Айлит, загледана в умиращата жена, която преди много години бе спасила живота на сина ѝ.

— Никога ли не можа да му простиш? — тихо попита тя. Смътно знаеше за обстоятелствата, причинили заминаването на Айлит, но от

друга страна беше свидетел на мъките и страданията на Ролф.

Айлит се закашля.

— Много отдавна му простих — отпаднало прошепна тя. — Познавах характера му, пък и не бях невинна девойка. Просто бях заслепена и не исках да прогледна, а когато най-после трябваше да призная истината, не можах да я понеса. Не беше трудно да простя на Ролф, но никога не можах да простя на себе си.

Фелисия не знаеше какво да ѝ отговори. Каквото и да бе направил Ролф, Айлит обвиняваше за всичко себе си.

— Аз прелюбодействах с убиеца на моя брат — продължи Айлит. — Родих му дете. Дори вчера свещеникът се поколеба дали да ми даде опрощение на греховете, въпреки че му се заклек, че искрено се разкайвам за стореното.

— Айлит, престани — остро рече Фелисия. — Това няма да ти помогне. Може би, ако не таеше толкова горчилка в себе си, нямаше да се стигне дотук. Същото се отнася и за Ролф.

Айлит се извърна към прозореца.

— Ще ми е трудно да намеря пътя към вкъщи — въздъхна тя. — Всичко се е променило и старите познати места са изчезнали.

Вратата се отвори и Джулита застана колебливо на прага. Държеше в ръце голяма ваза, пълна с пролетни цветя. Когато момичето приближи към леглото, Фелисия си помисли, че компресът на Бенедикт е свършил добра работа, защото Джулита почти не куцаше. Днес гъстата ѝ тъмночервена коса бе сплетена в дебела плитка, а бузите ѝ бяха зачервени от оживление.

— Бен... Бенедикт ми каза, че мога да откъсна цветя от градината и че рядко използвате тази ваза — смутено промълви тя.

— Постъпила си чудесно, детето ми. Цветята са много красиви, нали, Айлит?

— Да — съгласи се болната, а в очите ѝ блеснаха сълзи. — Толкова обичах градината си в Ълвертън.

Когато Джулита остави вазата на скрина до леглото, стаята се изпълни с аромата на цветя. Фелисия се изкашля, извини се, че има работа, и излезе, за да остави майката и дъщерята насаме.

Джулита приближи до прозореца и погледна към двора. Конярите оседлаваха коня на Бенедикт. В този миг младият мъж излезе от къщата, готов за заминаване. Очите ѝ проследиха грациозните му

движения и леката му походка. Наведе се над прозореца, за да го вижда по-добре. Внезапно той погледна нагоре, видя я и я поздрави с усмивка. Сърцето ѝ заби бързо и тя също му махна в отговор. Може забеляза размяната на поздрави и хвърли строг поглед към Джулита.

Без да се усети, момичето опипа косата си с ръка, за да се увери, че е добре вчесана. Приглади правата си туника и се отдалечи от прозореца. Когато се обърна, видя, че майка ѝ също я гледа, и лицето ѝ пламна от смущение.

— Махнах за довиждане на Бенедикт — припряно се оправда тя. Изговарянето на името му ѝ достави наслада. Приседна на края на леглото и хвана ръката на майка си.

Айлит преглътна и направи усилие да заговори.

— Бенедикт е сгоден за твоята полусестра — загрижено рече тя. — Внимавай в чувствата си, Джулита. Не искам да повтаряш грешките ми.

— Само му махнах за довиждане. Не съм направила нищо лошо.

— Видях обаче как го направи.

Джулита се намръщи, но не отговори и се загледа в бродериите на завивката.

— Баща ти ще се погрижи да ти намери подходящ съпруг, а дотогава трябва да се държиш благоприлично.

— Ти дори не попита дали искам да отида да живея при татко! — възмутено възкликна Джулита. — Ти каза, че повече не го уважавах. Защо аз трябва да му се моля да ме приеме за своя дъщеря?

— Предпочиташ да отидеш в манастир или да живееш в мизерия в някоя дупка?

— Ти предпочете мизерията пред живота с него! — остро отвърна дъщеря ѝ, но мигновено съжали за думите си и прехапа устни. — Мамо, съжалявам. — Гласът ѝ потрепери от напирещите сълзи и тя притисна ръката на Айлит до горещата си буза.

Пръстите на майка ѝ нежно я погалиха.

— Аз също съжалявам. Много повече, отколкото можеш да си представиш. Но съм толкова изморена. — Опита се да събере сили, за да продължи. — Знам, че за теб е трудно да го разбереш, Джулита. Исках от баща ти повече, отколкото той можеше да ми даде... Но ти си негова кръв и плът. Затова те предупреждавам да не се привързваш прекалено силно към Бенедикт де Реми. — Отпусна се изтощено на

възглавниците, нямаше почти никакви сили и когато отново заговори, думите ѝ едва се чуваха: — Ти си толкова млада, а аз няма да бъда тук, за да те защитавам от самата теб.

Клепачите ѝ потрепнаха и очите ѝ се склопиха завинаги. Джулита се наведе над майка си и избухна в ридания. В този миг се чувстваше малка и безпомощна като сламка, повлечена от буйна река.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Значи ти си Джулита. — Сивите очи на Арлет де Бриз студено огледаха момичето. — Добре дошла.

Конярят отведе коня, с който Джулита бе пристигнала от Лондон. Тя изтупа прахта от роклята си. Ръката на баща ѝ обгърна рамото ѝ и момичето се почувства по-спокойно от подкрепата му.

Джулита хвърли бърз поглед наоколо. Бе физически и емоционално изморена от пътуването. Не си спомняше съпругата на баща си от кратката им среща преди осем години. Арлет де Бриз бе самоуверена и привлекателна жена, безупречно облечена, с властни маниери. Джулита съзнаваше, че въпреки новата рокля, която Фелисия де Реми поръча да ѝ ушият, съпругата на баща ѝ не одобрява външния ѝ вид. Ала тя не се нуждае от одобрението ѝ, непокорно си каза момичето и стисна челюсти.

Арлет се извърна, за да представи младото момиче, което стоеше до нея.

— Жизел, поздрави сестра си — нареди тя.

Девојката се поколеба и с явна неохота пристъпи напред.

— Добре дошла — равнодушно промълви тя и целуна Джулита по бузата.

Облъкна я нежен аромат на лавандула. Това е Жизел, годеницата на Бенедикт, помисли си Джулита, припомняйки си яда и разочарованието, които бе изпитала много отдавна, когато бе разбрала, че баща ѝ е разрушил мечтите ѝ, сгодявайки другата си дъщеря за Бенедикт.

— Бенедикт ни разказа всичко за теб — сладко рече Жизел — ... че те е спасил от някаква баня.

Лицето на Джулита пламна.

— Всъщност по-скоро им помогнах да убедят един лодкар да ги прекара през Темза — намеси се Бенедикт.

Джулита му хвърли благодарен поглед, а Жизел присви очи.

— Хайде, ела. — Арлет хвана Джулита за ръката, сякаш бе непокорно кученце. — Да влезем вътре. Сигурно ще искаш да се

измиеш и освежиш преди вечеря. Жизел, погрижи се всичко да е наред, а след това ела при нас.

— Да, мамо — покорно отвърна дъщеря ѝ. Джулита се опита да се освободи от ръката на Арлет, но тънките пръсти на жената я стиснаха още по-силно, а сивите ѝ очи предупредително блеснаха. Джулита се подчини, но гордо вирна брадичка. Нямаше да се остави тази жена да я командва, мислено се закани тя.

— Виждам, че Фелисия де Реми се е погрижила за теб, но има още много да се желае — каза Арлет. Намираха се в просторна спалня над голямата зала. Помещението бе разделено на две и тук бе царството на Арлет. Обзавеждането бе отражение на характера ѝ — до прозореца бе поставен тъкачен стан, а покрай стените имаше дървени пейки, покрити с бродирани покривки. Стаята блестеше от чистота и всяка вещ беше на мястото си.

Арлет критично огледа момичето. Повдигна края на туниката ѝ, която Джулита сама бе поръбила. Бодовете бяха прекалено едри и неравни.

— Шиенето, тъкането, готвенето и въобще домакинските умения — назидателно рече тя — са задължителни за всяко момиче. Съмнявам се, че майка ти е имала възможност да те научи на всичко това. Е, да се надяваме, че скоро ще се научиш. По външен вид приличаш на баща си, би трябвало и да си умна като него. Длъжна съм да те подготвя да бъдеш отлична съпруга и майка... Сигурна съм, че ще се справиш. Трябва да склучиш изгоден брак, когато му дойде времето.

Джулита смаяно я изгледа. Знаеше, че браковете на повечето от момичетата от богатите семейства се уреждат от родителите им, но ѝ се струваше, че още е твърде рано за нейната женитба.

— Баща ми не ме е довел в Ълвертън, за да ме натъкми и приглади като някоя кобила за продан — гневно тръсна глава тя.

Жизел изглеждаше ужасена от проявата на подобно непокорство. Погледът на Арлет стана още по-студен.

— Твоят баща е проявил достатъчно благородство, като те е признал за своя дъщеря и те е довел в дома си. Можел е да те остави на улицата. Помисли си върху това, момиче, когато пак решиш да

проявяваш неблагодарност. Няма да позволя да опозориш името на Бриз сюр Рисле.

Джулита преглътна, опитвайки се да спре сълзите си. Не искаше да се разплаче пред тази полусестра и пред съпругата на баща си. В този миг мразеше и двете и не се съмняваше, че и те я мразят.

— Какво те кара да мислиш, че не бих предпочела да живея на улицата? — разгорещено запита тя.

Тънките вежди на Арлет учудено се повдигнаха. Лицето ѝ изразяваше пълно отвращение.

— Маниерите ти със сигурност са като на улично момиче. Ще спиш тук, с Жизел и прислужниците. Не си донесла много вещи от Лондон, но тези, които притежаваш, можеш да ги подредиш ето там. — Тя посочи към дъбовия скрин до леглото. — Утре ще видим какво знаеш и какво можеш да вършиш.

Джулита отвори уста, за да възрази, но реши, че е по-добре да замълчи. Каквото и да кажеше, щеше да предизвика неодобрително смъмряне. Трябваше да прояви хитрост. Те вече си бяха съставили мнение за нея, но тя имаше кого да спечели на своя страна — нейния баща, господарят на този дом. Вместо да се бунтува, по-добре да сведе покорно очи.

Арлет наблюдаваше как Джулита подрежда вещите си в скрина. Когато момичето понечи да прибере кинжала, принадлежал на майка ѝ, Арлет ужасено извика.

— Предполагам, че това не е твоят нож за хранене, нали?

Беше очевидно, че не е, тъй като нейният висеше на колана ѝ.

— Майка ти е носила такова смъртоносно оръжие? — Арлет не можеше да повярва. Изумлението ѝ бе примесено със страх.

— Понякога. — Сякаш дяволът я подтикна да извади ножа от калъфката и леко да приглади блестящото острие. — Винаги го държеше наточен. Виж, пазя и камъка за точене и знам как да си служа с него. — Тя прокара пръст по върха на ножа. — Ала сега не се нуждае от точене. — Вдигна глава и лукаво се усмихна.

— Веднага махни това нещо! — дрезгаво извика Арлет и се хвана за гърлото, сякаш момичето се готвеше да я заколи. — Едно младо момиче не бива да притежава подобни вещи. Ще поговоря с баща ти!

Джулита сви рамене.

— Той знае за ножа. Видя го в Лондон и ми позволи да го задържа. Направен е от съпруга на мама. Той е бил майстор оръжейник по времето на крал Харолд. — Постави ножа в калъфката и го прибра в скрина.

— Понякога баща ти е прекалено мек и това не е добре за самия него — остро заяви Арлет. — Не искам повече да виждам това ужасно нещо! Мразя оръжията и не ги искам в спалнята си. — Тънките ѝ рамене потръпнаха от неподправена омраза и отвращение.

Джулита зави ножа в една от ризите си. Тя не се страхуваше от оръжията и когато се наложеше, можеше да си служи с тях.

Тъй като Арлет се смяташе за отлична домакиня, бе приготвила специално угощение в чест на пристигането на Джулита. Масата бе поставена върху висока платформа и бе покрита с фина ленена покривка с изящна бродерия, върху която бяха подредени гланцирани пръстени съдове, чаши и сребърни солници. Джулита обаче се чувстваше потисната и не на място. В къщата на мадам Агата тя и майка ѝ се хранеха в обикновени дървени паници, а храната им бе в повечето случаи постна чорба или хляб, намазан с масло и извара. В дома на семейство де Реми Джулита свикна масата да бъде застлана с покривка и да се храни с по-хубави ястия, но никога досега не бе виждала подобно нещо. Погледна подноса от дясната си страна, върху който бяха подредени печени чучулиги. Изглеждаха толкова мънички и на нея ѝ дожаля за убитите птички. Не можеше да понесе мисълта да разчупи тънките им кости с пръстите си и да вкуси от месото им. От лявата ѝ страна върху плоска дървена чиния бяха подредени варени пъстърви. На светлината на свещите кожата им блестеше като сребърна, а очите им изглеждаха като живи.

— Не си ли гладна? — загрижено я попита баща ѝ.

Джулита поклати глава. Стомахът ѝ бе празен, но гледката на храната пред нея убиваше апетита ѝ. Предпочиташе да седне на масата на слугите и да сподели вечерята им, състояща се от супа и задушено говеждо.

Ролф замислено я изглежда.

— Има прекалено много храна, нали? — тихо каза той, за да не го чуе Арлет.

— Майка ми никога не ми е давала подобна храна — нацупено отвърна Джулита. Знаеше, че капризничи и че проявява

неблагодарност, но настроението ѝ се развали още повече, когато си помисли, че преди майка ѝ е седяла на мястото на Арлет. Въпреки че спомените ѝ от онези дни бяха неясни, тя си спомняше, че храната, която се поднасяше, бе проста, но вкусна, а атмосферата на масата — топла и естествена.

— О, и майка ти е приготвяла подобна храна — кисело се усмихна Ролф, — но никога не я е поднасяла по този начин. Така се хранят в двореца. Оказва ти се голяма чест. Обичаш риба, нали? — Той сръчно взе една от рибите и я сложи в чинията си. С няколко ловки движения на ножа си махна главата ѝ и обели кожата ѝ и отстрани костите. Взе парчетата розово месо и ги постави в чинията ѝ. — Обзалагам се, че ще ти хареса.

Джулита се поколеба, сетне взе едно парче и го сложи в устата си. Оказа се прав — месото бе изключително вкусно. Кимна с глава и задъвка по-уверено.

— Не знаех, че си толкова придирчива и гнуслива — каза баща ѝ. Джулита сви рамене.

— По-лесно е да се ядат нещата, когато не изглеждат като живи. Ролф едва не се засмя, но сподави смеха си и отпи от виното.

Джулита продължаваше да яде от рибата, но с ъгълчето на окото наблюдаваше баща си, изчаквайки удобен момент да го заговори.

— Мога ли да те помоля за нещо? — след малко попита тя.

— Можеш да ме помолиш за всичко.

Джулита хвърли кос поглед към Арлет, която седеше от другата страна на Ролф и деликатно отхапваше от печената чучулига в чинията си. Беше сигурна, че жената е наострила уши, за да чуе всяка нейна дума.

— Мога ли да дойда утре с теб на езда и да видя конете?

Очите на баща ѝ светнаха от удоволствие.

— Разбира се! Ще бъда много радостен, ако ми направиш компания.

— Само че лейди Арлет каза, че трябва да започна да се уча да стана лейди, за да има изгода от моя бъдещ брак. Не знам дали ще ми позволи да изляза от будоара.

Ролф сви устни и изгледа жена си, която пребледня.

— Никой няма да те държи затворена в будоара — изръмжа Ролф.

— Тя преиначава думите ми — сърдито се намеси Арлет.

— Не е вярно, точно така ми каза! — възрази Джулита, а гласът ѝ се извиси. Слугите вдигнаха глави и любопитно ги изгледаха.

— Поведението ти в момента е образец на неблагодарност. Ти не заслужаваш вниманието и грижите ми.

— Млъкнете и двете — рязко изрече Ролф и всички се наведоха над чиниите си. — Няма да търпя препирни на масата, Джулита. Не очаквах от теб да хленчиш и да се оплакваш пред слугите. Ти вече не си малко момиче, което капризничи и удря с крак, когато не му угодят с нещо... Или може би все още си?

Лицето на Джулита силно се изчерви. Тя поклати глава и сведе поглед.

— Има достатъчно време да се научи на това, което трябва да знае — обърна се той към жена си. — Утре ще дойде на езда с мен и с Бенедикт, за да види конете.

Устните на Арлет се свиха.

— Както желаете, милорд — тихо отвърна тя. — Ще ми позволите ли да се оттегля?

Той нетърпеливо махна с ръка. Арлет се изправи и Жизел я последва.

Джулита се ужаси.

— И аз ли трябва да тръгна с тях?

Ролф въздъхна.

— По-добре остани малко, докато страстите се поуталожат.

Джулита се усмихна с облекчение.

— Не съм излъгала — заяви тя, когато Арлет и Жизел излязоха. — Тя наистина ми каза тези неща.

Ролф отпи от чашата с вино.

— Тя мисли за твоего благополучие и ти не бива да се настройваш срещу нея. Освен това е права, трябва да се научиш на много неща.

— Означава ли това, че ще се отнасят към мен като с кобила, която трябва изгодно да бъде продадена? — остро попита Джулита.

— Не мисля да те продавам, принцесо. Та аз току-що те намерих отново. — Той я погледна. — Всяко ново нещо, което научиш, ще ти помага в живота. Ти си се научила да оцеляваш, да бъдеш независима и сама да се грижиш за себе си. Сега трябва да се научиш да се

контролираш и да не даваш воля на езика си. Лейди Арлет може да те научи на много ценни неща. Не отблъсквай протегнатата ѝ ръка.

Джулита благоразумно кимна. Баща ѝ я погали по главата и се обърна към един мъж от хората си. Момичето внезапно изпита остро чувство на самота и пустота. Обзе я отчаяно желание да бъде с майка си, да се сгуши до гърдите ѝ, да усети топлата и любяща прегръдка на ръцете ѝ. А вместо това трябваше да търпи студеното и враждебно отношение на Арлет, която уж била загрижена за нейното благополучие. Баща ѝ, въпреки вниманието и милото отношение, все пак беше мъж и не я разбираше.

Джулита промърмори някакво извинение и се изправи. Не само баща ѝ я проследи с поглед, докато излизаше. Бенедикт я гледаше с тревога в очите, а Може я наблюдаваше с дълбока бръчка между веждите.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Няколко месеца по-късно Джулита стоеше съкрушена на пътя и гледаше как баща ѝ, свещеникът, който я венча за Може, и една малка група рицари се отдалечават от Фовил. Трудно беше да реши кой е предателят и кой — предаденият. Ролф ѝ бе обяснил, че го прави за нейно добро и че след време тя ще го разбере. Освен това я посъветва да се опита да бъде добра съпруга на Може.

Съпругът ѝ стоеше до нея, едната му ръка бе вдигната за поздрав, а с другата я бе прегърнал собственически през раменете. Сега тя беше негова собственост — след като брачните клетви бяха произнесени, баща ѝ вече не отговаряше за нея. Джулита още не можеше да повярва, че се бе съгласила на този брак и толкова покорно бе изговорила клетвите. Не го искаше и душата ѝ се гърчеше от мъка.

През есента на 1084 г. Бенедикт се ожени за Жизел в Нормандия. Джулита също замина. Само няколко месеца след това се случи непоправимото. По време на пролетните селски тържества, трептяща от желание и без капка угризение, Джулита се отдаде сред младите треви на Бенедикт. Мигове след това строгият глас на Ролф накара и двамата да замръзнат. После нещата главоломно стигнаха дотук.

Преди и последният конник да изчезне по пътя, Може я побутна към новия ѝ дом — нейният затвор. Тя извърна глава. Надяваше се, че баща ѝ ще обърне коня си и ще се върне, но от него и свитата му беше останал само облак прах, а Може нетърпеливо я побутваше към замъка.

— Хайде! — грубо рече той. — Няма полза да се гледа назад.

— А има ли смисъл да гледам напред? — троснато отвърна тя и се опита да се изскубне от ръката му. — Аз не исках този брак, той ме застави.

Може я стисна още по-силно.

— Сама си си виновна — безцеремонно отвърна той. — Невинаги получаваш това, което искаш.

— Изглежда си много доволен.

— Да не мислиш, че съм мечтал да имам за съпруга жена, която не се интересува от нищо друго, освен от собствените си глупави прищевки?

— Твоите мечти не ме интересуват! — предизвикателно отвърна Джулита, но веднага изохка, защото пръстите на Може се забиха дълбоко в рамото ѝ.

— Тогава е по-добре да започнеш да се интересуваш — озъби се той, — защото аз няма да търпя цупенето ти, нито пък съм мекушав глупак като баща ти или като Бенедикт де Реми и няма да се оставя да ме тъпчеш. Тук, във Фовил, аз съм господарят и моята дума е закон! — Гласът му бе силен и последните му думи прозвучаха зловещо. Той я погледна в очите и студено продължи: — Ако не ми се подчиняваш, ще те нашибам с камшика. Ако изпълняваш желанията ми, и аз ще изпълнявам твоите. Аз съм обикновен човек и моите правила на живот са много прости.

Джулита понечи да му отвърне нещо обидно, ала реши да прояви предпазливост и да не го дразни повече. Знаеше, че се държи отвратително с Може, но и животът се отнесе несправедливо с нея. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Няма да плача — каза си тя и стисна зъби.

— Разбра ли?

Тъй като не можеше да говори, защото сълзите я задушаваша, Джулита само кимна. Може изръмжа още нещо и я поведе към замъка.

Фовил бе здраво укрепен господарски замък, построен от големи каменни блокове още от дядото на Може. За защита имаше каменна кула, но тя рядко се използваше, служеше само като склад за провизии и оръжия.

На приземния етаж на господарската къща бе разположено сводесто помещение, което също служеше за склад. До първия етаж водеше каменна стълба с въжен парпет, като етажът бе зает от просторна зала с извити прозорци, а в дъното се издигаше красива дървена платформа. Към тавана се извиваше тясна дървена стълба. Там се намираше спалнята на господаря и господарката на имението. Точно тук Може доведе младата си съпруга.

Въздухът бе застоен и прашен и въпреки че прислужниците бяха проветрили и изтупали чаршафите и завивките на леглото, миришеше на мухъл. Чаршафите на леглото бяха жълтеникави и измачкани и

Джулита гнусливо смръщи нос. Въпреки че тя и майка ѝ бяха живели оскъдно в малката стаичка в Саутуорк, те винаги бяха поддържали чисти дрехите и спалното си бельо. Лейди Арлет също поддържаше безупречна чистота. Прислужниците всеки ден изгърсваха завивките и чаршафите и ги перяха на всеки две седмици. А между чаршафите, подредени в скрина, нареждаха изсъхнали розови листа, за да им придават приятен аромат.

— Тази стая не е използвана откакто баща ми почина — обясни Може. — Знам, че не изглежда особено приветливо, ала метлата и водата ще я оправят. Утре можеш да се заемеш с това.

Джулита го изгледа неразбиращо.

— Сега ти си господарката на Фовил и това е твое задължение — поясни съпругът ѝ.

— О, да, мое задължение — глухо повтори тя. Не искаше да има задължения. Искаше да обича, да се смее, искаше... Бен. Нима никога нямаше да успее да го забрави? Приседна на леглото и свали воала от главата си. Тъмночервената ѝ коса бе сплетена на дебели плитки. С треперещи пръсти започна да развързва връзките на корсажа си. Господи, още усещаше пръстите на Бенедикт да милват гърдите ѝ и устните му да изгарят нейните.

Може също започна да се съблича. Сгъна дрехите си, подреди ги в скрина и след това се мушна в леглото. Джулита зърна плоския му корем, русите косми между бедрата му и поклащания се член. Тя извърна глава.

— Няма защо да се преструваш на срамежлива — обади се Може. — Ти не си девствена.

— А ти защо трябва да ми го натякваш? Струва ми се, че усещам гневни нотки в гласа ти.

— Защо да съм гневен? — Той сви рамене, придърпа я към себе си и започна да сваля долната ѝ риза. — Сега ти си моя съпруга и си длъжна да ми се подчиняваш, а аз съм длъжен да се грижа за теб. — Грубо стисна гърдите ѝ, а сетне я повали на леглото, легна върху нея и намести пулсиращия си член между бедрата ѝ.

Джулита затвори очи. Може я притискаше с цялата си тежест и тя едва не се задуши.

— Разтвори си краката — нареди ѝ задъханият мъж.

„Разтвори ги за съпруга си“ — покорно, като ехо, повтори Джулита думите му на ум. Нямаше желание да се бори с Може и бе решена да изтърпи всичко. Той стисна още веднъж гърдите ѝ и грубо проникна в нея. Младата жена едва не извика, стисна зъби и се изви уплашено.

— А, харесва ти, нали? — задъхано попита Може. — Моят по-голям ли е от неговия? Знам какво ти трябва и ще си го получиш.

Джулита прехапа устни. Силните му тласъци ѝ причиняваха болка, ала всеки път, когато се опитваше да се изплъзне, той стискаше задника ѝ, заповядваше ѝ да лежи и да не мърда. Движеше се грубо, сякаш я мразеше и искаше да я накаже. Когато стигна върха, от гърдите му се изтръгна триумфално ръмжене.

Остана да лежи върху нея, с лъснало от пот тяло. Джулита чуваше силните удари на сърцето му. Сетне той бавно се отдръпна, а тя се присви от пронизваща болка.

Може грубо я погали по корема.

— Ще направя така, че да забравиш за всички други мъже — прегракнало рече той.

Тя не отвърна нищо. Той лежеше до нея, а ръката му продължаваше да я гали.

— Сега вече наистина сме мъж и жена. — В гласа му се усещаше задоволство, ала имаше и още нещо — някаква неувереност и неловкост. — Беше ти хубаво, нали?

Джулита копнееше да отблъсне ръката му.

— Ти ми причини болка — отвърна тя.

— Ще свикнеш. Може би моят е по-голям от неговия. Все пак той е още момче, а аз съм зрял мъж.

Джулита затвори очи и извърна глава.

— Ти не танцуваш, ти тъпчеш — промърмори тя, припомняйки си плавните движения на Бенедикт.

— Какво искаш да кажеш?

— О, Може, толкова съм уморена. Не можем ли просто да поспим?

Ръката му се спря на гърдите ѝ. Той се наведе над нея. Тя усещаше втрещения му поглед, но не отвори очи.

— Признавам, че бях малко груб — дрезгаво рече той. — Искан да ти докажа моята сила. Джулита, не ме отблъсквай. — Ръката му се

отдръпна и тя усети лека милувка по лицето. — Да, по-добре е да поспиш — каза той с нежност, каквато не бе проявявал досега към нея.

Ако Джулита го бе погледнала, щеше да се изненада от нежността и смущението в очите му. Ала тя беше толкова уморена и отчаяна, че можеше да чувства единствено облекчение, че най-после щеше да я остави на мира. Извърна се на една страна, придърпа мръсната завивка към гърдите си и се сви на кълбо, като бебе в утробата на майка си.

Може лежеше по гръб, загледан в дебелите греди на тавана, борейки се мислено със себе си и опитвайки се да разбере вътрешните си противоречия. Ала колкото повече мислеше, толкова повече нарастваха гневът и негодуванието му от себе си, от живота, от бъдещето.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Омъжил я за Може? Да не би Ролф да си е загубил ума? — попита Бенедикт баща си.

Двамата седяха на масата в ъгъла на странноприемницата в Руан, край брега на Сена. Две от галерите на Обер се полюшкваха в пристанището, натоварени с бурета с вино, готови да отплуват за Лондон. Третият кораб на Обер де Реми трябваше да потегли от испанското пристанище Ла Коруня с цитрусови плодове и испанско вино на борда.

— По всичко личи, че Ролф не е единственият, който си е загубил ума — отвърна Обер. — Но при сегашната обстановка Ролф е избрал възможно най-доброто средство, за да спаси дъщеря си. Защото кой знае какво ще се случи, ако му роди незаконен внук.

Бенедикт машинално погали гравираната повърхност на чашата си. Горещата му кръв кипваше при спомена за онази страстна майска вечер — сега, през октомври, се навършваха пет месеца, но младият мъж не можеше да забрави огнените ласки и прекрасното тяло на Джулита. Ала не спираше да го измъчва и мисълта, че е причинил ужасно зло на Джулита... а също и на Жизел. Ролф бе побързал да се отърве от него, но той, Бенедикт, може би наистина трябваше да се махне оттам, иначе щеше да се случи нещо ужасно. А ето сега и тази неочаквана и смразяваща вест — Джулита се омъжила за Може... За онзи мрачен и вечно намусен Може...

— А ти как узна за тази женитба? — запита той.

Момичето на гостилничаря донесе топъл хляб и два подноса с печена риба. Обер се отдръпна, за да може момичето да остави подносите на масата, и побърза да измъкне ножа от колана си, за да разреже рибата.

— Ролф сам ми го съобщи. Той отлично знае, че умея да си държа езика зад зъбите, пък и като твой баща и аз съм замесен в тази деликатна работа.

Бенедикт се умълча. Погледът му попадна върху изцъклените очи на едрата риба в подноса му и стомахът му се разбунтува.

Повдигаше му се още от пътуването до Ълвертън. Тясното море, както всички наричаха Ламанша, не се оказа лесно за прекосяване — свирепият вятър неистово запращаше вълна след вълна върху кораба, а леденият дъжд не спря да облива палубата. А при мисълта за Джулита сърцето му се свиваше.

— Обичам я — смутено промълви Бенедикт.

— Е, този път се струпаха прекалено много беди на бедната ми глава — сърдито измърмори Обер, докато отделяше костите на рибата си. — Не ми ли стигаше да узная, че синът ми, порядъчно пийнал, се е нахвърлил върху по-малката сестра на жена си...

— Тогава не бях пиян, но пък и другото не е вярно — не съм имал предварително скроен план — опита се Бенедикт да се защити и погледна неуверено към баща си. — Просто... така се случи и в онзи момент не разбирах, че върша непростима грешка. Много по-късно осъзнах какво съм сторил. И ето, че сега се налага да търпя последиците от лекомислието ми, преди още да съм решил какво да предприема. Хм, пък и този Може! — гневно извика той. — Не, татко, не мога да повярвам, че тя се е омъжила за Може!

— Ролф лично ми обясни, че тя вече се е примирила и че навярно ще стане добра и послушна съпруга. Нищо чудно най-после Джулита да е намерила това, от което винаги се е нуждаела — стабилен и решителен мъж до себе си.

Бенедикт трепна. Тъкмо такъв искаше да бъде и той, но явно бе далеч денят, в който и за него ще говорят, че „е стабилен и решителен мъж“. Пристъп на ревност прободде сърцето му, когато баща му заговори за щастливия бъдещ семеен живот на Може и Джулита. Как е възможно тя да се примири с такъв непоносим тъпак като онзи Може? Мигар това не е неговата Джулита? Какво са сторили с нея?

— На всяка цена трябва да се видя с нея! — решително отсече той. — Искам да уредя всичко между нас двамата.

Обер остави ножа си на масата.

— Ако още я обичаш, редно е да не ѝ пречиш да уреди живота си — заговори баща му с убедителен тон. — Раната няма да зарасне, ако я ръсиш със сол. Нали вече си женен? Остави времето да заличи спомена за всичко, което си преживял с Джулита. Но без да се опитваш да се връщаш назад! — Хвана ръката на сина си. — Ти си дал клетва за вярност пред Жизел, а освен това си задължен на Ролф. Дълговете ти

ще бъдат уредени, но само при условие, че се откажеш от Джулита. Иначе... да не говорим какво те очаква, ако не изпълниш тази заповед, ясно ли е? И не се опитвай да ме убеждаваш, че не си действал по предварително скроен план!

Той дръпна ръката си, а Бенедикт унило сведе поглед. Знаеше, че баща му има право. Нима никога повече нямаше да зърне Джулита? От пет дълги, мъчителни месеци щом затвореше очи, виждаше пред себе си разрошените ѝ коси и предизвикателния ѝ, подканващ поглед. Не можеше да понася този спомен, но ако не се откажеше от нея, сигурно мъката му щеше да се утрои.

— Не, не мога да хапна от тази риба... — въздъхна младият мъж и отмести подноса. Скочи от стола и излезе навън, за да го лъхне студеният и влажен морски бриз.

Господарят на имението Фовил бе задължен да изпраща войници на господаря на крепостта Бриз сюр Рисле, защото използваше земите му, а той на свой ред трябваше да участва с войските си във всички походи на нормандския херцог. Този ред бе установен още преди няколко поколения от първия херцог на Нормандия и така продължаваше до ден-днешен, макар Ролф да си бе уредил специална привилегия — да погасява с плащане в натура част от воинските си задължения. Всяка година в края на септември, по Архангеловден, пет подобрани бойни коня поемаха от Бриз сюр Рисле към конюшните на херцога. Но с това не се изчерпваше военната повинност на Ролф — ежегодно трима рицари и двадесет пешаци отбиваха четиридесетдневна военна служба в лагера на войските на нормандския херцог. Понякога Ролф сам предвождаше отряда си, но сега, след като започна да остарява, предпочиташе да изпраща свой заместник. Така тази година честта да предвожда отряда от войници от Бриз сюр Рисле се падна на Може.

Джулита помагаше на съпруга си да си стегне багажа за предстоящия четиридесетдневен военен лагер: две ленени ризи, две горни туники, панталони, бричове, гети, ботуши, къса пелерина и шапка от заешка кожа. Подреждаше дрехите бавно, методично, с безизразно лице. Знаеше, че е длъжна да се грижи за съпруга си, без дори да се опитва да му възразява — именно това очакваше той от нея

още от първия ден на семейния им живот. Но дълбоко в душата, където начумереният му поглед не можеше да проникне, тя бе изпълнена с възторг от внезапно появилата се възможност да се отърве от него за цели шест седмици.

Хората си въобразяваха, че тя е щастлива, че сега, шест месеца след сватбата им, тя вече е улегнала, че всичко в живота ѝ е уредено. Но това бе само външната страна на нещата — за пред другите, дори и за пред баща ѝ. Понякога стигаше дотам, че се опитваше да заблуждава самата себе си — също като при играта на криеница в детството ѝ. Но колкото повече се стараеше да си внушава, че всичко е наред, толкова по-лошо ставаше. Това бе самозащита, дълбоко спотаена в нея, и само така можеше да намира сили, за да отблъсква похотливите опити на Може. Отдавна се бе отказала да го упреква и хока: нямаше смисъл, защото той неизменно я изкарваше виновна за всичко. Първият месец след сватбата им се оказа кошмарен за нея. Мензисът ѝ закъсня и тя разбра, че носи в утробата си дете от Бенедикт. Първата сутрин, когато ѝ прилоша, Може беше оседлал един от по-буйните коне и я изведе да пояздят. Тя трябваше да препуска след него до хълмовете и обратно, а когато се върнаха в къщата, той я завлече в леглото им, където вместо кобилата си възседна нея, груб и необуздан, потен и ръмжащ. На следващата сутрин вместо прилошаването я очакваше нова тревога — беше започнала да кърви.

— Няма да трае дълго — успокояващо промърмори съпругът ѝ. — А щом ти мине, ще се погрижим за осигуряването на наследник на имението Фовил.

Измъчена и изтощена, Джулита му се разсърди, наговори му куп обидни думи, той кипна, грабна кожата си колан и така я напердаши, че до вечерта тя не можа да се надигне от леглото. Накрая той все пак се трогна от страданията ѝ, легна до нея, нежно погали белезите по кожата ѝ и дори ѝ обеща, че никога повече няма да я бие, но само ако тя се подчинява на волята му.

Това я принуди наистина да се примири, а Може, от своя страна, се държеше по-поносимо. Но въпреки преструвките младата жена едва понасяше суровия си съпруг. Единственото спасение беше бягството, но след толкова години, прекарани в банята в Саутуорк, тя бе разбрала колко е трудно да постигне желанието си. Затова само въздишаше примирена, безнадеждна и отчаяна.

Може влезе в спалнята, облечен в плътната фланела, която слагаше под ризницата си, за да го предпазва от протриване на кожата и от студените ветрове. Отиде в ъгъла, където бе оставил наметалото си заедно с меча, щита и копието.

— Свърши ли, жено? — запита той. Несъзнателно бе заел войнствена поза, с разтворени крака, стиснал юмруци, опрени на широкия кожен колан, от който висеше дългият му нож.

— Да, Може. — Джулита затегна шнуровите на тежката ленена торба. — Май че нищо не съм забравила. Всичко необходимо за пътуването е в торбата.

Той я изгледа намръщено и бръчките му изпъкнаха между гъстите му руси вежди.

— Никак не ми се ще да те оставям сама тук — сърдито изсумтя той, сякаш недоволен на себе си, че се е оставил така глупаво да го изиграят.

За миг погледите им се срещнаха, после и двамата неволно погледнаха към леглото. Беше застлано с нова кувертюра от синя вълна с шеврон, която той бе донесъл от Руан като опит за изкупление на грубото си държание към нея. Джулита я харесваше, въпреки че искаше да забрави повода за този неочакван подарък.

— Няма да е за дълго — избоботи Може. — Кой знае, може след тази раздяла да забравим за неприятностите... Ще ти липсвам ли?

— Да, Може, разбира се, че ще ми липсваш. — Тя отново го погледна. Ако продължаваше да гледа втренчено към леглото, може би той щеше да си помисли, че тя копнее за грубите му ласки. Не, само това не, господи! Стори й се, че само след миг ще се задуши от надигащата се в гърдите й ярост. Мисълта за предстоящата свобода я опиваше като гъсто френско вино. — Ще се моля за теб всяка сутрин в параклиса.

Той я сграбчи и я целуна по своя странен начин — смесица от желание и гняв. Тя се престори на покорна в мечешката му прегръдка, защото знаеше, че няма друг изход. Но внимаваше да не откликва прекалено бурно на страстите му, защото той веднага щеше да удвои усилията си. Ако обаче стоеше напълно безчувствена, това щеше да провали играта й на нежна съпруга, която й костваше безкрай усилия през последните седмици.

След като Може потегли на път, Джулита се зае да лекува охлузванията и раните, нанесени ѝ от грубите ръце на съпруга ѝ. Постепенно, след две седмици, започна да се възстановява. Спомняше си с тъга безгрижните дни, когато смехът ѝ радостно кънтеше под сводовете на бащината ѝ къща, и с въздишка тръсваше глава, за да се заеме с шетането, на което така и не му се виждаше край.

Чак на втората седмица след отпътуването на Може Джулита се осмели да смъкне забрадката от главата си и да разпусне косите си. Напълни с топла вода една от големите вани и сложи лечебни билки. Може винаги посрещаше с подозрение увлечението на жена си към къпането и билките — казваше, че му напомняло за миналото, което искал да забрави. Но Джулита бе свикнала с удобствата още от времето, когато живееше при мадам Агата, и не искаше да се отказва от ваната. Знаеше обаче, че все ще се намери някой от слугите, който с радост ще докладва на съпруга ѝ, че се е отдала в негово отсъствие на порочно безделие и на греховни грижи за тялото си. Но все пак оставаше почти цял месец до завръщането му. Дотогава все щеше да измисли някакво приемливо извинение.

Прекарваше по цял час във ваната, докато пръстите ѝ подпухнат от водата. Прислужницата Еда ѝ помагаше при обличането — винаги с чисти, прясно огладени ленени дрехи, а отгоре намяташе любимата си зелена туника. Но този път ѝ заповяда да ѝ подаде и дебелата наметка.

— Ще излизате ли, господарке? — запита слугинята, докато оправяше гънките на дрехата.

Джулита нави косата си нагоре, забодде я със сребърна игла и постави забрадката.

— Не се страхувай. Мъжът ми може да не одобрява увлечението ми по къпането, но накрая ще го убедя, че намеренията ми са били благочестиви. — Това бе тактиката, която бе избрала, за да разсее подозренията, които неминуемо щяха да плъзнат сред бдителните прислужнички. Бе решила този следобед да се порадва на свободата си, да си припомни волното минало, напук на злите езици. — Ще дойдеш с мен. Искам да посетим новия манастир и да се убедим, че строежът не изостава.

— Ще посетим новия манастир ли? — машинално повтори Еда и я изгледа с почуда. За пръв път Джулита проявяваше интерес към

делото, с което се бе заела тъй ревностно лейди Арлет. Слугинята знаеше само, че господарката Джулита, за разлика от другите жени в нейния род, не се увличаше кой знае колко по религиозните обреди.

— Не стой там! Идвай по-бързо! И си вземи наметката — нетърпеливо я сгълча Джулита. В никакъв случай не биваше да допуска слугините да коментират плановете ѝ. Еда, макар ѝ да не бе от най-умните, все пак бе достатъчно хитра, за да се досети какво е намислила господарката ѝ. — Господарят ми разказа за манастира и искам най-после и аз да го видя.

Без да чака Еда да се приготви, Джулита грабна наметката, закопча я и изскочи от стаята, за да нареди на някого от конярите да оседлае коня ѝ.

Ролф бе отстъпил гористия склон на изток от крепостта Бриз сюр Рисле, за да се изгради манастир, посветен на света Мария Магдалена, а в замяна бе получил правото да събира приходите от реколтата на едно от селата в околността, както и таксите от пътя, който се виеше покрай крепостта по посока към Онфльор. Това бе доста щедро дарение, но господарят на Бриз сюр Рисле бе длъжен да поддържа репутацията си на знатен благородник и ревностен поддръжник на църквата. Дори и да не му искаше да се лишава от земята си, Ролф трябваше да се съобразява с желанията на съпругата си, която настояваше той да отдаде дължимото на бога и на църквата, за прослава на рода де Бриз.

Въздухът бе натежал от уханията на есента. Вятърът нашепваше загадъчни слова, докато се виеше над оголените стърнища и жулеше редките храсти край пътя, предсказвайки настъпването на зимата. Джулита с възхищение вдъхваше свежия въздух, наслаждавайки се на всеки миг, изпълнен с усещането за свобода. Всяка картина по пътя се запечатваше ярко в измъченото ѝ съзнание. Бе забравила кога за последен път е излизала сама, сред полето, без досадния Може. Пришпори кобилата си по-бързо, отколкото Може би ѝ разрешил. Нали сега бе далеч от опеката му... Еда извика уплашено, когато господарката ѝ се втурна напред.

Хълмът се гушеше в далечината пред тях, скрит зад дърветата, но към мястото на строежа лъкатушеше нов, още недоотгъпан път. Още от ранна пролет се бяха насъбрали зидари, мазачи и дърводелци, а сега, след седем месеца, яките каменни основи на манастира бяха

напълно готови. Зад тях се издигаха стопанските пристройки, а масивните стени на светата обител се извисяваха във ведрия есенен следобед, белеещи на слънцето, иззидани от прочутия бял камък, който се копаеше само около Кайен. Един от чираците на главния зидар, задъхан, помъкнал тежко корито с хоросан, пресече пътя на Джулита, но тя смушка кобилата и я отби към най-близката, още недовършена стена. Монотонният екот от чуковете по камъка ѝ напомниха за камбаните в параклиса. Въздухът бе наситен с прах от хоросана. В средата на двора младата жена видя мускулест мъж, който ревностно бъркаше с голям черпак в казана върху огъня. „Как ще изядат толкова много чорба?“ — неволно се зачуди тя. — „И колко ли са били изненадани, когато са дошли тук и са разбрали, че зад благата външност на Арлет де Бриз се крие желязна воля?“

Внезапно вниманието ѝ бе привлечено от шума на карета, която се появи под сянката на двата дъба в края на площадката. Един слуга помогна на Арлет де Бриз да слезе от каретата.

Джулита учудено свъси вежди. Не беше очаквала това посещение. Двете с Арлет се виждаха доста рядко, откакто Джулита се бе омъжила, но нито една от двете жени не съжеляваше за това. Мили боже! — помоли се Джулита. — Дано поне Жизел не е с нея!

От каретата се показва още една жена. Стомахът на Джулита се сви в лошо предчувствие, но за щастие се оказа, че това е прислужницата на Арлет. Нямаше да понесе още една среща с русокосата префинена съпруга на Бенедикт. Изцъка с език и пришпори кобилата си към каретата.

Арлет де Бриз разговаряше с главния зидар, но щом видя, че Джулита се приближава към тях, прекъсна разговора и гордо изправи снага. Джулита трябваше само от този жест да се досети, че Арлет никак не се радва на неочакваната им среща.

— Следобедът е толкова приятен, че реших да поюзая — смутено започна Джулита и махна с ръка към сновящите зидари. — Виждам, че работата усилено напредва. В собствените ѝ уши това прозвуча като неловък опит за извинение. От погледа ѝ не убягна как лицето на Арлет се стегна.

— Не мога да се оплача от майсторите — сухо отвърна Арлет. — Само не мога да проумея с какво този строеж е привлякъл вниманието ти.

— Е, дошла съм просто така... от любопитство.

— Несъмнено е така. — Арлет сви устни.

Джулита не можеше да се отърве от потискащото усещане, че нищо не може да се скрие от острия ѝ поглед.

— Кога ще довършат стените? — припряно попита тя и скочи от седлото.

Арлет се намръщи, загдето Джулита не изчака някой от слугите да ѝ помогне като благоприлична знатна дама.

— Напролет, за следващия Великден трябва да го осветим, но, разбира се, строителството няма да свърши дотогава. Кой знае колко години още ще се проточи украсяването на тази обител... Но нали всичко това се върши за прославата на бога. Ела с мен. — Тя хвана Джулита за ръката. — Каж ми сега защо проявяваш такова неочаквано любопитство към този строеж? Ако желаеш, мога да ти покажа нещо наистина интересно.

Джулита сведе поглед към ръката на Арлет, която остана впитва в китката ѝ, и се изненада от силата ѝ. И защо досега не бе забелязала с колко пръстена са отрупани пръстите ѝ? Дъхът на Арлет ѝ бе тъй неприятен, че дори се опита да спре за миг дишането си. Арлет я поведе към параклиса, после ѝ показа монашеските килии, просторната трапезария, стаите за игумена и свещоливницата. Постепенно Арлет забави крачките си и се отпусна върху ръката на Джулита. Спря се пред недовършените стени на постройката за бъдещите гости на манастира — отделно бяха предвидени стаи за жени, желаещи да се усамотят, без да привличат хорското внимание.

— Някой ден и аз ще се преместя тук — сподели тя и посочи към някаква тясна килия, широка не повече от метър, изградена от дялан камък и застлана със ситен чакъл. — Да, само след година или две...

Джулита гледаше към примамливата шир на полето и тъмните гори в далечината. На хоризонта едва се забелязваха очертанията на стените и кулите на Бриз сюр Рисле. Пристъп на носталгия сви сърцето ѝ. Повече от година измина, откакто бе тръпнала в прегръдките на Бенедикт, откакто бе танцувала през онзи вълшебен майски ден на поляната пред вратите на крепостта. Може би повече никога нямаше да се върне там. Отчаяно ѝ се искаше да попита за Бенедикт, но знаеше, че няма право да рискува. *Ти си съпруга на Може*

— каза си тя — и въобще не биваше да идваш тук. Нали благоприличието е по-важно от всичко?

— Баща ми в крепостта ли е?

— Кога ли баща ти се е задържал за дълго в Бриз сюр Рисле? — отговори ѝ Арлет с язвителен тон. — Не, той замина за Брюге. А Жизел е с Бенедикт.

Джулита сухо преглътна и унило попита:

— В Англия?

Арлет сърдито поклати глава.

— Жизел не обича да прекосява Тясното море. Те са в Руан, за да се поклонят пред мощите на света Петронела и да оставят дарението си.

— Защо тъкмо на тази светица? — учуди се Джулита. Още като дете бе отвикнала да обръща прекалено внимание на честванията на многобройните светци и сега помнеше само най-важните празници в календара.

— Защото е сътворявала чудеса. Жени, които ѝ принасят дарове, често се сдобиват с рожба още на следващия месец. Колко молитви съм мълвила пред светицата, тъкмо девет месеца преди да родя Жизел!

На върха на езика ѝ бе да попита дали всяка жена, която носи зелено на Великден, ще зачене до следващия месец, но успя да се сдържи. Това бе опасна тема, която щеше да засегне болезнено Арлет. А и освен това Джулита отчаяно се мъчеше да не мисли за семейния живот на Бенедикт и Жизел.

— И аз бих искала да съм там — смирено прошепна тя.

— Може би ти и Може също трябва да отидете на поклонение. Вече измина цяла година, откакто сте женени.

Джулита премълча хапливото подмятане. Не искаше дете, което да прилича на Може. Копнееше за дете, което да изглежда като Бенедикт. А всяка възможност да постигне тази своя съкровена мечта все повече ѝ се изплъзваше.

— Май си започнала да привикваш с брачния живот? — подметна Арлет и я изгледа изпитателно. — По едно време се бях отчаяла от теб, но Може като че ли е успял да те опитоми.

Джулита гневно прехапа устни. „По-скоро съм като птичка в кафез, но не съм опитомена“ — помисли си тя и се дръпна по-надалеч от миризливата уста на спътничката си. Отиде до коня си. Искаше и се

да се метне на седлото и да го пришпори по обратния път към дома, за да угаси безсилната си ярост. Арлет се затича след нея, но не измина и десет метра, когато се спря, силно изохка и притисна ръка към устните си.

Джулита се обърна тъкмо когато Арлет се строполи, подкосена, на земята. Младата жена се втурна към нея. Лицето на Арлет се гърчеше от болка. Дясната ѝ ръка бе притисната ниско под стомаха. Джулита се изплаши — трябваше веднага да повика някого на помощ. Въобще не я попита къде я боли. Арлет бе напълно скована от агонията, а устните ѝ — плътно свити.

Притича прислужницата на Арлет, но само отчаяно закърши ръце:

— Ох... знаех си аз... Болеше я още от преди Великден... но толкова страшно никога не е било! — разхлипа се момичето и избърса сълзите си с края на забрадката си. Отказа дори да докосне господарката си, безпомощно отпусната на земята. Джулита разбра, че с никакви заплахи няма да я накара да ѝ се подчини — суеверната прислужница се страхуваше до смърт от болестите, убедена, че злият дух ще се пресели и в нея, ако докосне тялото на Арлет.

— Трябва нещо да подложим под главата ѝ! — изфуча Джулита. — Извикай конярите. Някой да препусне направо към Бриз сюр Рисле. Не стой отпреде ми като истукана! Хайде!

Ръката ѝ със замах се стовари върху лицето на пребледнялото момиче. То се сепна, млъкна, огледа се смаяно и в следващия миг се затърча към зидарите.

— Еда, Симон, помогнете ми да я вдигна! — заповяда Джулита на слугите си.

Прислужникът се наведе, за да вдигне Арлет от земята, но тя се разпищя неистово, замята ръце и крака. Момчето се стресна и едва не я изпусна на земята. Най-сетне успя да я вдигне, отнесе я до каретата ѝ и я положи върху меките възглавнички. Арлет продължаваше да се мята в несвяст. От устните ѝ се изтръгваха приглушени, но упорити стенания.

— Какво да правим, господарке? — изплашено прошепна Еда.

Джулита прехапа устни. Знаеше, че паниката е заразителна и само след миг дворът щеше да се изпълни с уплашени слуги, които само ще се щурат натам-насам, без да има никаква полза от суетнята

им. Осъзна, че всички очакват тя да вземе решение. Макар да не желаше да се замесва с истории около лейди Арлет, тя пое дълбоко дъх и с мрачен израз на лицето повика Симон.

— Да, господарке? — Момчето чакаше заповедите ѝ, нервно мачкайки някаква кърпа в ръцете си. Всички харесваха Симон — умен, винаги весел, предан и изпълнителен. Дори и Може, винаги пестелив на похвали, не бе казал нито една дума против младия слуга.

— Върнете се в имение Фовил, за да им съобщите какво се случи тук. А аз ще потегля към крепостта Бриз сюр Рисле, за да придружавам каретата на лейди Арлет. Сега в цялата околност няма нито един от местните благородници, затова ще остана с Арлет до завръщането на баща ми или на лейди Жизел.

Той се отдалечи и Джулита, останала сама, се намръщи при мисълта за неприятните дни, които се очертаваха пред нея. Чувстваше се по-самотна от всякога досега.

До крепостта Бриз сюр Рисле имаше само три-четири километра, но пътят ѝ се стори безкраен. Каретата се влачеше много бавно, кочияшът предпазливо заобикаляше всяка дупка по неравния път, но въпреки това тежките колела на няколко пъти затъваха в дълбоката кал. През целия път Арлет не спря да охка, плътно притиснала ръка към корема си. Джулита, седнала до нея, стискаше другата ѝ ръка, опитвайки се да облекчи страданията ѝ. Подозираше, че Арлет ще се успокои едва когато поеме някакво по-силно лекарство — обикновено използваша за болки в корема сироп от маково семе, макар че при голяма доза смъртта бе неизбежна. „Възможно ли е да се преструва? — внезапно ѝ хрумна, докато я гледаше как се гърчи и присвива като животно, хванато в капан. — Толкова е слаба, само кожа и кости...“ Изведнъж Джулита си спомни за майка си и само с неимоверно усилие успя да изтрие мрачния спомен от мислите си. Арлет де Бриз нямаше кашлица, но се мяташе така, сякаш нещо я разяждаше от вътре. Джулита неволно се запита дали съпругата на баща ѝ ще доживее до освещаването на нейния манастир или ще бъде тържествено обявена, посмъртно, разбира се, за патрон на светата обител...

Арлет отвори очи и разсеяно огледа стаята. Ръцете ѝ трепереха, раменете ѝ се тресяха. Джулита се наведе над нея и видя, че тя още не

може да фокусира погледа си. Сиропът от маково семе наистина облекчаваше болките, но едновременно с това влияеше на зрението и на разсъдъка на болния.

— Жизел? — Арлет облиза пресъхналите си устни и се опита да се надигне от леглото.

— Не, това съм аз, Джулита. Не знам дали си спомняш какво се случи, но ти падна на двора в манастира, а после аз те доведох у дома.

— Искам да видя дъщеря си.

— Тя скоро ще дойде, сигурна съм в това — утешително рече Джулита и намести възглавниците зад гърба ѝ. — Още ли те боли коремът?

Ръката на Арлет се спусна към корема ѝ и уплашено го опипа.

— Да, то е още там! — въздъхна тя. — Но сега ме хапе по-слабо... — Пръстите ѝ се впиха в бродираната завивка. — Понякога е по-силно, а сетне ме отпуска! Ох, не биваше да излизам от къщата. Знаех си, че нещо лошо ще ми се случи, но така ми се искаше да видя манастира... — Замъгленият ѝ поглед се зарея из просторната спалня, докато накрая отново се върна върху лицето на Джулита. Макар и все още нефокусирани, зениците ѝ се свиха. — Хората говорят, че ти си истинската дъщеря на баща си. Наистина приличаш на него, и в лице и във всичко останало. Но аз не вярвам на тази измислица.

— Нима? — Тонът на Джулита се промени, сега бе враждебен и студен. На няколко пъти досега бе принуждавана да изслушва мнението на лейди Арлет за своя произход и сега за нищо на света не желаше още веднъж да се подлага на това мъчение.

— Не биваше да става така! Не исках да ме видиш повалена в прахта. И защо тъкмо ти си се случила до мен, когато някой е трябвало да ме върне в къщата ми? Никой не бива да ме вижда в моменти на слабост, никой! Не си въобразявам, че между теб и мен могат да възникнат никакви нежни чувства, обаче мога ли да отрека горчивата истина — сега само ти си край леглото ми. Къде е баща ти в миг като този, когато съм толкова зле? Винаги си била трезва и разсъдлива, за разлика от него... Вероятно си наследила тези качества от майка си.

— Аз? Трезва и разсъдлива? Ха! — горчиво се изсмя Джулита. — Не, много се лъжеш.

— Вярно е.

Джулита поклати глава.

— Ако бях по-разумна, щях да постигна много повече, а това може би нямаше да ти се хареса. — Побърза да смени темата, защото се изплаши, че в следващия миг сълзите ще бликнат от очите ѝ. — Имаш ли нужда от нещо?

Арлет въздъхна и извъртя главата си върху възглавница си.

— Искам само едно, да видя дъщеря си! Може би бог ще ѝ помогне да се прибере у дома по-бързо. Но Руан е толкова далеч! Да, може би ще ми помогне словото на отец Хоел. Нуждая се от утеха, а сега само от него мога да я получа.

Джулита мълчаливо сведе глава и пое към вратата. Реши да изпрати някоя от слугините при Арлет, но повече ѝ се искаше да избяга от мрачната атмосфера, която Арлет неминуемо създаваше около себе си.

Тъкмо пресичаше двора — беше се запътила към параклиса, за да повика отец Хоел при Арлет — когато група конници с грохот нахлу през широката врата на замъка. Залязващото слънце обля с лъчите си искрящите им брони. След тях се появи голяма карета, теглена от четири коня, ескортирана от въоръжени мъже. Джулита се спря, за да направи път на каретата, и вдигна ръка, за да засенчи лицето си от косите лъчи на слънцето.

Бенедикт скочи от седлото на Сили — любимия му сив жребец — и подаде поводите на притичалия слуга. Черната му коса беше разрошена от вятъра, а лицето му сияеше на слънцето. Очите му ѝ припомниха незабравимите мигове и спомените я заляха като буен порой. Ето ги същите красиво извити вежди, будните, проникателни очи, гръцкия му нос, чувствената му уста. Стори ѝ се уморен и тъжен. Може би поклонението пред гроба на света Петронела е било истинско мъчение за него? Беше облечен в бойни дрехи, на лявото му бедро се полюшваше сабя, но нали той винаги пътуваше готов за схватки и приключения. В следващия миг погледите им се кръстосаха. Отначало красивото му лице се вкамени от изненада, за да пламне след това от прилива на чувствата. Джулита го гледаше като омагьосана. Чу как устните му безмълвно прошепнаха името ѝ.

— Джулита? — тихо рече той, този път на глас, а очите му сякаш изпиваха лицето ѝ.

Отвсякъде бяха заобиколени от притихналите конници в един миг младата жена с ужас осъзна, че всички погледи са насочени към

тях двамата. За няколко секунди никой не се претрашаваше да заговори пръв, но тя, като дъщеря на лорд, бе длъжна да приветства своя зет. Джулита най-после се реши да го разцелува по двете бузи.

— Жизел с теб ли е? — плахо промълви тя и сведе по лед.

Той веднага свъси вежди. Джулита можеше да се закълне, че в този миг той се запита какво се крие зад невинния ѝ въпрос.

— Да, в каретата е. — Бенедикт сърдито махна с ръка и се обърна към един от мъжете.

Джулита старателно го заобиколи, на почтено разстояние, и се приближи до каретата. Един от придружителите помагаше на лейди Жизел де Бриз да слезе по тесните стъпала. С едната ръка, облеганата на рамото на слугата, с другата — повдигнала дългата си туника, за да не се спъне, тя изглеждаше безукорно — почти като статуята на Светата Дева в параклиса, в който тя никога не забравяше да оставя щедри дарения. По нищо не личеше, че се завръща от дълго пътуване от Руан.

Щом стъпи на земята, Жизел пусна ръката на придружителя си, благодари му с хладна, половинчата усмивка — също като майка си, — но в следващия миг се закова на място, защото забеляза приближаващата се Джулита. Полуусмивката ѝ побърза да се стопи.

— Сестро? — учтиво възкликна тя, не много силно, за да не наруши благоприличието, но все пак достатъчно звучно, за да я чуят околните. — Какво те води в Бриз?

— На майка ти ѝ прилоша в манастирския двор — съобщи ѝ Джулита без всякакво предисловие. — Доведох я в къщата, като ѝ обещах, че няма да се отделям от леглото ѝ до пристигането ти. Тъкмо се бях запътила да потърся отец Хоел.

— Отец Хоел? — Лицето ѝ пребледня, пръстите ѝ се вкопчиха в сребърния кръст и едва не изстискаха светената вода от флакончето в основата на кръста. — Толкова ли е зле?

Джулита отчаяно сви рамене.

— Не знам. Само ми каза, че иска спокойствие за душата си. И че иска да види теб, разбира се.

Жизел сухо преглътна.

— Трябва веднага да се кача при нея. — Потърси с поглед съпруга си. Бенедикт тъкмо се показа иззад каретата. — Майка ми... — заекна тя.

— Да, скъпа, чух тази зловеща вест. — Тонът на Бенедикт остана предпазливо неутрален. Младият мъж се отдръпна, за да й стори път.

— Ако знаех, че е толкова зле, никога не бих тръгнала за Руан! — Жизел стисна още по-яростно сребърното разпятие и се втурна към къщата. Наметката се развя зад гърба ѝ. Джулита се завтече след нея, но дори и сега не забравяше да стои по-далеч от Бенедикт. Страхуваше се дори само да усети топлината, излъчвана от тялото му.

— Джулита, почакай! — помоли я той.

Сякаш усещаше пронизващия му поглед, прикован в гърба ѝ. Спря се, макар никак да не ѝ се искаше, но не посмя да се обърне с лице към него.

— Какво има?

— Много неща — глухо започна той. — Просто не зная откъде да започна...

— Тогава не говори нищо. — Прехапа устни, напрегната като тетива на лък. — Много, ужасно много време ми бе нужно, за да възвърна покоя в душата си. Не искам отново всичко да се срути пред очите ми. Не искам!

Някой освободи конете от каретата, а слугите се заеха с разтоварването на обемистия багаж. Един прислужник се приближи до Бенедикт и го попита нещо, ала той му се сопна и веднага го отпрати в конюшнията.

Джулита затвори очи, покорена от силата, излъчвана от младия красавец.

— Ох, всичко е толкова безсмислено! Повече не мога да издържам! — Тя се извърна се рязко и нервно закрочи напред.

Бенедикт я изпрати с поглед, ядосано пристъпвайки от крак на крак. В първия миг му се прииска да я настигне, да я сграбчи за ръката и да я застави да го изслуша, но успя да се обуздае. Наоколо имаше прекалено много нежелани свидетели, за да води пред тях този съкровен разговор. Недоволно зари пръсти в косата си — жест, с който неволно подражаваше на Ролф, стисна зъби и се огледа като вълк, уловен в капан. През онзи съдбоносен майски ден и двамата бяха скочили с главите напред в най-дълбоката вода, опиянени, задъхани от щастие, ала ето че се озоваха на сухо, на двата срещуположни бряга на реката. И сега той трябваше да хвърли мост над мъчителните месеци на раздялата, за да може поне да я съзерцава, макар и отдалеч.

В Руан той и Жизел бяха коленичили, шепнейки молитви, пред гробницата на света Петронела. Бяха женени от три години, ала Жизел не успяваше да зачене. Разбира се, той не можеше да отрече, че доста често пътуваше надалеч, а през нощите им в съпружеската спалня Жизел не желаше да престъпи строгите църковни правила, ограничаващи плътските сношения — абсолютно забранени през Великите пости и по време на големите празници, да не говорим за възбраната да се любят на дневна светлина. Дори и светлината на свещите се считаше за срамно нарушение на каноните, както и опитите за пълно разсъбличане на двамата млади. Когато Бенедикт въставаше срещу глупавите ограничения, тя неизменно избухваше в сълзи и на сутринта бързаше да се изповяда, загрижена за безсмъртието на душата си.

Но заболяването на майка ѝ промени много неща в живота им. Арлет отдавна копнееше за внуче. Десетки молитви бяха посветени единствено на внучето, а Жизел започна да се налива с отвари и настойки от какви ли не билки, за които се вярваше, че помагали на зачатието. Макар и не твърде ентузиазизирано, тя започна по-често да приема съпруга в леглото си. Но все още усилията им нямаха успех.

Бенедикт остави слугите си да разтоварят каретата и влезе в сградата. Огледа преддверието и Голямата зала, но никъде не видя Джулита. Всички обитатели на къщата, заедно с рицарите от околността и семействата им, се бяха събрали за вечеря около дългата маса, на която слугите вече бяха сервирали говеждо варено и хляб. Празен бе само масивният стол с дърворезба на почетното място, което винаги пазеха за най-изтъкнатия мъж в рода. Тъй като Ролф го нямаше в Бриз сюр Рисле, сега тази чест се падаше на Бенедикт, но увлечен в мислите си за Джулита, той дори не се приближи до стола. Вместо това се обърна и излезе от залата, изкачи се по външната стълба и претърси стаите на горния етаж. Прекоси стаята с тъкачния стан, видя до него кошничката, пълна с ивици плат, вретеното и игленика. Навсякъде царуваше тишина. Надникна дори и зад тежките завеси, но от Джулита нямаше дори и следа. Накрая влезе в спалнята на тъща си.

Арлет лежеше, облегната на възглавниците. На фона на снежнобялата ленена роба изпъкваше восъчножълтеникавия цвят на лицето ѝ, с хлътнали скули и с трескав блясък в очите. Бенедикт се изненада от рязката промяна. Знаеше, че здравето ѝ бе разклатено —

Жизел непрекъснато му досаждаше с разговори за състоянието на Арлет, но не очакваше, че то толкова бързо се е влошило.

Жизел седеше в края на леглото и докато държеше ръката на майка си, тихо ѝ говореше нещо успокоително. Щом видя Бенедикт, Жизел се обърна и го изгледа тревожно. От другата страна на широкото легло, върху високата ракла, прислужницата беше оставила няколко от роклите на Жизел, извадени току-що от каретата.

Той пристъпи към леглото, наведе се и целуна Арлет по бузата.

— Майко — почтително каза младият мъж и стисна зъби, за да потисне желанието си да избърше устни с опакото на ръката си.

— Здравей, сине... — отвърна Арлет с равнодушен тон. Бенедикт отлично познаваше правилата, на които толкова много държаха жена му и тъща му — длъжен беше още с пристигането си да покаже уважението си към лейди Арлет и след това тихо да напусне спалнята ѝ — в тази света обител, освен него бяха допускани още само двама мъже — Ролф и Може.

— Много се разтревожих, когато узнах, че си болна.

Арлет сви рамене.

— Ще ми мине — вяло отговори тя. — Както винаги досега.

— Трябва да поспиш, майко, за да се възстановиш по-бързо. Но някой трябва да бди до леглото ти — обади се Жизел и я погали по ръката. — Аз съм тук и няма да се отделям от теб, докато не се излекуваш.

— Ти си добро дете. — Лицето на Арлет леко просветна. Обърна погледа си към Бенедикт. — Помолих Джулита да доведе отец Хоел при мен, но ми се струва, че е забравила. Ще отидеш ли в параклиса, за да повикаш свещеника?

Бенедикт веднага се спусна към вратата, зарадван, че може да се измъкне от задушната атмосфера в спалнята. Отвън, на стъпалата, той вдъхна с пълни гърди свежия септемврийски въздух. В кристалночистото небе се издигаше луната, красива и студена, блестяща в цялото си великолепиe.

Той едва не се сблъска с отец Хоел в подножието на стълбата. Очевидно Джулита не беше забравила заръката на Арлет. Бенедикт попита свещеника къде е отишла Джулита, а той в отговор широко разпери ръце.

— Не знам. Срегнах я в двора на замъка. Трябва да попиташ някой от стражите.

— Благодаря ви, отче. Веднага ще ги попитам.

Навън факлите хвърляха отблясъци по пътеката в дъното на двора, заобиколена от мрачно надвисналите стени на замъка. От къщата се издигаше синкав дим. От горните стъпала на стълбата в далечината се виждаше как реката заобикаля замъка като тъмна огърлица. Бенедикт наостри слух, но чуваше само пръхтенето на конете в конюшната и провлаченото скърцане на вратата на плевника, полюшвана от вятъра.

Стражите, скупчени около голямата порта, се грееха на огъня, запален под навеса зад вратата. Жената на един от войниците беше домъкнала казан с вечерята, а мъжът ѝ, с черпак в ръка, чакаше чорбата да възври на огъня. На въпроса на Бенедикт всички само вдигнаха рамене и поклатиха глави — никой не я бе виждал да напуска замъка. Само забелязали, че разговаряла със свещеника в двора, но после се изгубила от погледите им.

Бенедикт не искаше всички да разберат, че държи на всяка цена да я открие, затова преди да си тръгне, само подхвърли с небрежен тон:

— Ако я зърнете някъде, кажете ѝ, че ще бъда в дневната на горния етаж.

Някакво дете, може би синът на войника, който клечеше край казана, му пресече пътя и той едва не се блъсна в него. Момчето докосна скъпата туника на Бенедикт с ръката си, омазана с мед от кошера, и изплашено извика. Майка му остави огъня и веднага дотърча до сина си, за да се извини, че детето е изпоцапало дрехата на господаря.

Но Бенедикт въобще не ѝ обърна внимание.

— О, да, щом обича да бърника из кошерите, не може да не се намаже с мед — разбиращо кимна той и тръгна към градината на Арлет за голямо учудване на войниците. Градината граничеше с външната стена на замъка и бе най-тихото място в Бриз сюр Рисле. Арлет и Жизел обичаха с молитвеник в ръка да се усамотяват там през тихите слънчеви утрини. От трите страни градината бе оградена от стени, а яката врата я защитаваше от конете и другите животни.

Луната обливаше със сребрилата си светлина дърветата и храстите, цветята и тревите. Уханието им го обгърна, а над главата му се понесе чуруликането на птиците, които още не бяха задрямали по клоните. Градинарят бе оставил наред пътеката широкото дървено корито за вода и сега лунните отблясъци трепетливо се поклащаха по повърхността на водата. Бенедикт продължи напред по тъмната пътека, докато стигна до ъгъла към външната стена.

Тя беше там, седнала на скамейката между кошерите, стиснала в ръка китка цветя. Стори му се, че устните ѝ мълвят нещо, но прекалено тихо и неясно. Косите ѝ се спускаха чак до кръста, отпуснати, без панделки, а забрадката ѝ беше паднала на скамейката до нея.

— Пак ли си решила да се усамотиш? — тихо започна той. — Нещо ми подсказваше, че именно тук ще те заваря.

Тя трепна цялата, ахна и рязко се извърна с лице към него, притиснала ръка към гърдите си.

— Не исках да те изплаша — побърза да я успокои Бенедикт. — Моля те, не бягай от мен... — За всеки случай той предвидливо запири пътеката с тялото си. Джулита се огледа смутено.

— Не бих побягнала, ако няма причина — промълви тя, без да смее да помръдне от скамейката.

Очите ѝ проблеснаха в мрака. Напрегнатият му поглед се спусна към високите ѝ гърди, неспокойно надигащи се в полумрака. Разбра, че е развълнувана не по-малко от самия него.

— Джулита... трябва да си поговорим. Бог ми е свидетел, че от онзи майски ден нито дума не съм разменил с теб.

Лицето ѝ застина.

— Не искам да разговарям с теб... Няма какво повече да си кажем, защото...

— О, има, и то много, безкрайно много! — сърдито я прекъсна той. — Мога да ти говоря цяла нощ за нас двамата. Разбрах, че не мога да спра да мисля за теб. Ти... ти си ме омагьосала!

Тя тъжно въздъхна.

— Винаги си бил ловък с думите!

— Но това не е само думи, Джулита! Онзи майски ден... за мен не беше само забавно приключение. И двамата го знаем — защо тогава да го крием?

Тя пристъпи към него, без да осъзнава какво може да се случи. Щом ръката ѝ докосна неговата, веднага се отдръпна. Едва сега осъзна, че още миг и ще бъде погубена, при това завинаги.

— Каква цел преследваш сега? — попита го тя с глас, подрезгавял от вълнение.

Той разтвори ръце.

— Исках само да те видя и... и да си поговорим за всичко между нас.

— Да поговорим... — Джулита се замисли за това, което може би се криеше зад тази невинна молба. Наведе глава и опъна забрадката върху коленете си — символ на почитеността на всяка омъжена жена. — Е, добре тогава — започна тя с леко треперещ глас. — Седни до мен. Да видим какво толкова имаш да ми кажеш.

Бенедикт се поколеба, но сетне седна до нея, внезапно обхванат от въодушевление.

— Откъде да започна... — В този миг осъзна, че няма смисъл да избягва най-важния въпрос. — Щастлива ли си с Може?

Джулита разсеяно огледа градината, обмисляше отговора си. Рамото на Бенедикт едва не докосваше нейното. Усещаше дишането му, тялото му, опасната му близост. Колко лесно бе да протегне ръце към него!

— Случвало се е да бъда и по-щастлива — най-после започна тя, — но познавам и много по-скръбни периоди. Все пак имам покрив над главата си, сама съм си господарка на имението. Слушам го, а той се грижи добре за мен. — Погледна го крадешком изпод клепачите си и несъзнателно се зае да усуква забрадката около пръстите си. — Навярно е същото, както и между теб с Жизел — не си я желал, ала нали живеете някак си...

Бенедикт се засмя, но смехът му беше горчив.

— Да, все някак си живеем — повтори той като ехо. — За бога, Джулита, нима може да се живее без любов?

Джулита прехапа устни, но нищо не отговори, само пръстите ѝ стиснаха още по-здраво забрадката. Лицето му се помрачи.

— Разбра ли, че ходихме в Руан, за да се поклоним пред мощите на света Петронела?

— Арлет успя да ми се похвали.

— Ако светицата беше чула всичките молитви, които досега сме отправили към нея, досега трябваше да имаме поне пет-шест наследника. Може би света Петронела е способна на небивали чудеса, ала как мога да посея семето си в градина, оградена с безброй решетки?

— Да не искаш да кажеш, че Жизел не може да износи едно дете?

— Не, само намеквам, че май въобще не желае дете от мен — унило сподели той. — Изглежда, че е създадена за ролята на Светата Дева и най-много би я съблазнило непорочното зачатие. Щом майка ѝ е казала нещо, никой не може да я убеди в противното... Но защо ли ти го разправям? Ти сама навярно вече си се убедила във всичко това. Достатъчно е да постоиш само час или два в спалнята.

— Те не ме канят на техните разговори — сухо се засмя Джулита. — Страхуват се, че ще ги оскверня с моите морални разбирания. Непрекъснато се преструват, че не ме забелязват, но ще взема да избухна в някой прекрасен ден и тогава такива неща ще им наговоря, че ще ме запомнят за цял живот! Помниш ли как на времето Арлет се опитваше да ме обуздава, но аз упорито ѝ се съпротивлявах?

— Да, помня — тихо рече Бенедикт, а ръката му неволно се протегна към косата ѝ. — И тогава горкият ти баща трябваше да се грижи за възстановяването на мира и спокойствието в семейството.

— Нека да не говорим за „горкия ми баща“ — възрази му тя. — Защото той рядко се вестяваше в будоара на Арлет. Нито пък ти, поне така предполагам.

— Не — неохотно си призна Бенедикт. — Въобще не обичам да идвам в Бриз сюр Рисле. Повече ми харесва в Ълвертън. Много мъже не посещават стаите, в които жените им прекарват половината от живота си.

— Е, и Може е от тях.

— Така бих постъпил и аз, ако бях на неговото място.

Разговорът взе опасна насока. Бенедикт се приближи още поплътно до нея. Джулита разбра, че на всяка цена трябва да стане и да избяга далеч от него, за да не бъдат и двамата погубени от изгарящата ги страст.

— Да, но за жалост не си на неговото място. — Пригответи се да стане от скамейката, но в този миг усети, че той не иска да пусне

косата ѝ от ръката си. — Бенедикт, моля те, пусни ме да си вървя...

— Не мога! — страстно прошепна той. — Бог да ми прости, но не мога повече да издържам! — И притисна устни към нейните.

Джулита потръпна от докосването му. Разкъсвана между порива да му се отдаде и желанието да избяга от него, тя стоеше като вцепенена. Но после устните ѝ спонтанно отговориха на неговите, ръцете ѝ отказаха да ѝ се подчиняват и неусетно се обвиха около врата му, а пръстите ѝ се заровиха в косата му. Ръката му се разтвори, отпусна кичура от косата ѝ и се спусна надолу — леко, като полъх от перце, за да докосне неспокойните ѝ гърди. Тогава тя изохка, изпъна се и се притисна плътно към него. Да, това бе грях, знаеше го, но единствената мисъл, която я осени, бе: *Бог ще ми прости този сладък грях...* Устните им се сляха, после се разделиха, за да си поемат дъх и отново да се впият в обезумяла целувка. Той се протегна към брошката в дъното на деколтето ѝ, а ръката ѝ се стрелна под колана му. Младият мъж изстена от докосването ѝ и я притегли върху коленете си. Джулита се изви, търсейки твърдата му мъжественост. Желанието ѝ се надигаше все повече и повече с всяко нейно движение.

— Ох, Джулита, за бога! — пресипнало изохка той и я притисна, стенещ от предвкушаната наслада. — Джулита... моля те... — Ръцете му се впиха в бедрата ѝ, за да ѝ помогнат да го възседне. Тя отметна глава назад, гърлото ѝ се сви, червените ѝ коси закриха колената му.

Пред голямата порта на замъка се разнесоха виковете на нощната стража — войниците си подвикваха един на друг, за да не заспят от умора. В един миг тежката врата се разтвори, за да пропусне група конници и пешаци. Лумнаха още факли, за да улеснят навлизането на войниците и рицарите.

В мъглата на чувствените усещания Джулита смътно долавяше виковете на стражата, цвиленето на конете и дрънченето на оръжията. Внезапна мисъл прониза мозъка ѝ: „Опасност!“, макар тялото ѝ да се извиваше на дъга от нетърпимото удоволствие. Явно и Бенедикт бе чул шума около стените на замъка, защото ръцете му я притиснаха още по-силно, за да я накара да запази спокойствие. Учестеното му дишане изведнъж притихна, за да се вслуша в шумовете откъм портата. Кой ли може да е пристигнал в този час? Със сигурност не е баща му. Той няма толкова войници със себе си, освен ако не ги е събрал по пътя към дома.

Откъм портата не преставаше да долита тропот от конски копита, дрънчене на оръжия и викове на уморени конници. После се чу шум от изкачване по дървените стъпала на външната стълба и скърцане на колела на тежка карета.

Джулита скочи от коленете му, отръска се и се залови да сложи в ред облеклото си.

— Който и да е дошъл, нали трябва да му се осигури вечеря и постеля за през нощта — смутено промълви тя, нахлузи забрадката на главата си и закопча брошката над деколтето.

Прехапал устни, Бенедикт я гледаше смаяно.

— Джулита...

Тя го стрелна с очи.

— Не, Бен, нищо не казвай! И сега ще бъде както при предишната ни среща — отначало с много радости и наслади, но после... само мъки и страдания.

— Искях само да...

— И аз — прекъсна го тя и очите ѝ внезапно се наляха със сълзи. — Не е много разумно да оставаме тук сами, защото ти нямам доверие, Бен, но още по-малко вярвам на себе си, а тъкмо това е най-лошото. Не, не се опитвай да ме следваш! — сърдито рече тя. — Какво ще кажат за нас, ако се появим заедно на вратата на градината, при това в толкова късен час?

Тя се затича по пътеката, като в движение оправяше измачканата си туника и наместваше забрадката си. Бенедикт яростно изруга и удари с юмрук по скамейката. Внезапното прекъсване го беше вбесило, но още повече се сърдеше на себе си — как може така хлапашки да изпусне най-благоприятния момент...

— Глупак — промърмори той на себе си и неохотно се надигна от скамейката. — Какъв глупак съм бил! — повтори той.

Изчака близо четвърт час, преди да излезе от градината. Не искаше някой да се усъмни, че е бил заедно с Джулита под сянката на дърветата.

Джулита затвори зад себе си градинската врата, пое дълбоко дъх и забърза към вътрешния двор на замъка. Стомахът ѝ се бе свил на топка. Измъчвах я смесени чувства — любовна мъка, примесена с

горчиво разочарование, както и чувство за вина, но заедно с това и облекчение, че не бе стигнала докрай с него, чуждия мъж. Отлично съзнаваше, че нямаше сила, която да я спре да му се отдаде, ако не бяха пристигнали конниците, и сега беше благодарна на съдбата. Но чувствата ѝ отказваха да ѝ се подчиняват — кръвта ѝ кипеше, слабините и гърдите ѝ пламтяха от неутолената страст. Ала въпреки всичко сега бе длъжна да се прибере в замъка, за да поеме задълженията си като гостоприемна стопанка на големия дом.

Един от конниците надигна наличника на шлема си и скочи от седлото на силен дорест жребец. Вратът на коня лъщеше от пот, а по хълбоците му личаха белези от пресни рани. Едва сега младата жена позна коня, сърцето ѝ се сви от страх и тя уплашено извика:

— Може! — Ръката ѝ неволно се вдигна към устата ѝ, за да скрие устните си, които още пламтяха от страстните целувки на Бенедикт. — Ти... ти какво правиш тук?

Той подаде поводите на коняря и се обърна към нея.

— И аз искам да ти задам същия въпрос — гневно изфуча мъжът ѝ, докато сваляше шлема. Под очите му се тъмнееха сенки, каквито тя никога не бе виждала на лицето му, а на лявата му буза се очертаваше дълбок, пресен белег.

— Аз... аз... — заекна Джулита, а в душата си се помоли Бенедикт да се забави още в сенчестата градина, за да не попадне в полезрението на подозрителния Може. Мили боже, какво щеше да се случи, ако се бяха забавили само с половин час! Лицето ѝ пламна. В ума ѝ трескаво се завъртяха всички възможни начини да се измъкне от това неудобно положение. — О, не, нищо особено не се е случило. Веднага ще ти обясня, но не искаш ли първо да се приберем, за да си починеш. Може, ще ти помогна да си свалиш бронята...

Той я изгледа с присвити очи, но все пак кимна сухо и ѝ даде знак с ръка да потеглят към къщата.

— Изглеждаш така, сякаш си яздил три дена и три ноци, без да спреш — неловко заговори тя, докато със сетни усилия на волята се мъчеше да удържи подтика си да погледне към градинската врата.

— Тъкмо така беше — изръмжа Може и изтри потта от лицето си. — Нося тъжни вести от Руан. Трябва веднага да говоря с баща ти, а също и с Бенедикт.

Ледени тръпки пролазиха по гърба ѝ, но скованите ѝ крака продължаваха машинално да се движат.

— Бенедикт и Жизел са тук — тихо промълви тя, но побърза да извърне глава, за да не срещне погледа му. — Пристигнаха от Руан само преди няколко часа, но никой от тях не спомена нищо за някакви мрачни новини от Руан.

— Сигурно са напуснали града преди да пристигне там херцог Уилям със свитата си.

— Да не би нещо да се е случило с херцога?

Те поеха, рамо до рамо, по стълбата към първия етаж. Под тежката си броня умореният Може се задъхваше на всяко стъпало и тя трябваше да го изчаква. На най-горното стъпало той се спря и се хвана с ръка за перилото, а с другата притисна раната на лицето си.

— Херцогът бере душа! — простена той. — Успяхме да изненадаме французите, нападناхме крепостта Льо Ман, превзехме я и подпалихме всички къщи зад крепостните стени. Но пред жребеца му — онзи, дорестия, дето баща ти му го подари — падна горяща греда, животното се подплаши и го хвърли на земята. Нещо си е счупил, някаква кост, не знам точно, но раната се оказа смъртоносна. Сега навред препускат вестоносци. Свикват в Руан всички знатни благородници и васалите му, за да чуят последните му заповеди. — Може отпусна ръка от перилото и бавно пое към вратата.

Джулита изтича пред него, за да се разпореди със слугите за вечерята. Запалиха огън в стаите за гости, прислужниците се засуетиха. Джулита се зае тъй усърдно с ролята си на гостоприемна стопанка, че въодушевлението ѝ, което ѝ помогна да заглуши страстта, постепенно увлече всички в обширния замък.

Може с едва прикрито възхищение следеше неуморните ѝ действия. Именно такава я харесваше. Но защо към гордостта му се прокрадваше неясно, потайно съмнение? Никога досега Джулита не се бе престаравала така в шетането. Да не би да се опитваше да избегне зоркия му поглед, под предлог, че е прекалено улисана в домакинските си задължения?

— Затова се появихме така внезапно пред стените на Бриз сюр Рисле — добави той, докато тя му помагаше да смъкне бронята. — Но ти все още не си ми разказала как прекара дните, когато бяхме разделени.

Нежната ѝ млечнобяла кожа много бързо се покри с червенина, която тя не можа да прикрие въпреки отчаяните си усилия. Макар че гостната бе слабо осветена от свещниците, той можеше да се закълне, че тя се изчерви, смутена от въпроса му. Освен това прехапа долната си устна, преди да извърне глава към дрехите в раклата.

— Нали ми спомена, че веднага ще ми обясниш — напомни ѝ той, приближи се до нея и завъртя главата ѝ към себе си. — Може би има какво да ми разкажеш за Бенедикт де Реми.

Видя как лицето ѝ застина, миг преди да се извърне към стената. Но когато отново го погледна, макар че цялата бе пламнала, очите ѝ го гледаха твърдо и несмутимо.

— Жизел и Бенедикт се върнаха в замъка едва днес, малко преди мръкване. А аз пристигнах в Бриз сюр Рисле само защото лейди Арлет се нуждаеше от помощта ми. Това е цялата истина, а ако не ми вярваш, питай когото си искаш!

Може я изгледа недоверчиво. По лицето му личеше, че се колебае дали да ѝ повярва. Загърна се във вмирисаната на пот туника, която носеше под бронята, и се отпусна на скамейката край дългата маса. Джулита чевръсто подреди пред него паниците със студено говеждо, хляб, сварен ориз, сирене и медени питки. Не забрави и гарафата с вино. Той набучи къс месо на върха на ножа си, докато очите му се плъзнаха по бедрата ѝ, очертаващи се под тънката домашна роба. От сладостранно предвкусване слабините му се втвърдиха въпреки умората от дългата езда. Протегна ръка и силно стисна бедрото ѝ.

— Ненавиждах всеки миг, когато бях далеч от теб — прегракнало изръмжа той, а устните му звучно премляснаха. — Господи, едва не полудях, когато си мислех нощем, че си сама в леглото ми, в нашата спалня. Защото ти всяка нощ си лягаше сама, нали, скъпа?

Джулита сведе поглед към ръката му, все още притисната към бедрото ѝ.

— Да, съпруже, всяка нощ си лягах сама.

Може протегна ръка към гарафата, наля си вино в чашата и на един дъх я пресуши. Джулита отново се изчерви. Може се усмихна доволно, пусна топлото ѝ бедро, праметна ръка през рамото ѝ и я притегли към себе си.

— Искам да ми покажеш — продължи той с по-разчувстван тон — колко съм ти липсвал, а пък аз ще те убедя, че преди малко не съм ти говорил празни приказки.

— Тук? В тази гостна? — Очите ѝ блеснаха. — Нали някой ще влезе и...

— Няма значение. Нали сме мъж и жена.

— Но...

Лицето му се зачерви от похот.

— Не съм докоснал с пръст ни една от онези курви в лагера на войската! — процеди той през зъби. — Откакто те оставих във Фовил, дори не съм поглеждал друга жена! Сега сме сами двамата, в тази стая, и няма да търпя да ми противоречиш. Ще направиш всичко, което ти заповядам!

С треперещи ръце Джулита се пресегна към брошката, пристягаща деколтето ѝ. Може я гледаше с опипващ поглед. Тя се огледа изплашено, дори се накани да извика. Той се чудеше дали да не ѝ предаде още един урок по честност, за да не се опитва друг път да го лъже. Но предпочете да отложи поученията за друг път — от притока на кръв вратът му се зачерви, а слепоочията му запулсираха учестено.

— Ела, ела при мен — подкани я разгорещеният мъж. — Все едно че сме у дома, в нашата спалня. Остави това — рече той и дръпна ръката ѝ от катарамата на колана ѝ, повали я на пода, легна върху нея и повдигна полите на туниката ѝ. Възседна я енергично, а Джулита едва успя да изохка под него, притисната от тежестта му. Може разкопча панталона си и възбуденият му член изскочи — пурпурночервен, набъбнал и пулсиращ от напрежение. Нахлу в нея, неудържим и властен, после пак и пак... Тя беше готова да го поеме — разбра го по овлажняването ѝ. Може замижа, омаян от удоволствието и горящ от нетърпение. Тези седмици раздяла му се струваха цяла вечност. В слабините му се надигна гореща вълна. Проникна в плътта ѝ веднъж, още веднъж, рязко и припряно, но искаше да удължи насладата, затова задържа дъха си, докато се движеше едва-едва. Повдигна се на ръце по-нагоре, за да могат устните му да се впият в разголената ѝ гръд. Искаше я гола, съвсем гола, за да я гали навсякъде. Протегна длан към гърдата ѝ и усети щръкналото ѝ зърно, втвърдено от възбуда. Дъхът ѝ секна от грубата му, но гореща ласка. Обикновено бе пасивна под него, като всяка примерна съпруга, но тази вечер той долови някаква

необичайна промяна в нея, макар сетивата му изцяло да бяха погълнати от примитивните му мъжки усещания.

Успя да възстанови стабилния си ритъм — нежно я отдалечаваше от себе си, когато усещаше, че апогеят му приближава като връхлитаща вълна, за да я сграбчи за полукълбата ѝ и алчно да я притисне към себе си в следващия миг. Тя само тихо охкаше под него, със затворени очи, с присвити вежди. Бедрата ѝ започнаха да се надигат в такт с неговите, пришпорвайки го да усили тласъците си.

Можеше ли Може да подозира, че само довършваше това, което бе започнал Бенедикт под сенките на дърветата в градината? Възбудата, заляла сетивата на Джулита, сега ѝ помогна по-лесно да изтърпи ласките на съпруга си. А Може този път успя да се овладее неочаквано добре въпреки невъздържаното начало, и съумя да я възпламени както никога досега.

Ръцете ѝ се кръстосаха зад кръста му, краката ѝ се разтвориха още по-широко. Охканията ѝ прераснаха в страстни викове. Неспособен повече да ѝ устоява, Може я стисна за задника и се изля в нея, за да се сгърчи след миг в екстаза на кулминацията си.

Още се мърдаше лениво в нея, реагирайки на трепетите ѝ, когато на прага на гостната се появи Бенедикт. Младият мъж се закова на място, като прострелян в сърцето, без да може да откъсне изумения си поглед от гърчещите се на пода тела. Може не стана от Джулита, нито пък се опита да забули голотата ѝ — само му се усмихна, предизвикателно и тържествуващо. Джулита, все още със затворени очи, изхлипа и се опита да извърти ханша си, за да изтръгне още малко наслада от тялото на мъжа си. Без дума да промълви, Бенедикт се обърна и се затича към стълбата.

Клепките ѝ усетиха полъха на студен въздух от развяването на завесата, спуснатата пред вратата.

— Няма нищо — успокой я Може, — става течение отнякъде. — Захили се самодоволно и я оципа по бедрото. — Май че много си се затъжила за мен, а? — Отдръпна се от нея, но този път, докато закопчаваше панталоните си, не се извърна, какъвто му беше навикът. Самочувствието му на мъж през последния половин час бе нараснало неимоверно много, още повече че тъкмо Бенедикт ги бе заварил в най-деликатния момент, легнали на пода, вкопчени един в друг, във вихъра на страстта.

Джулита се изправи и опъна намачканите поли на туниката си. Краката ѝ трепереха, слабините ѝ още пулсираха. Притвори очи и си представи за миг, че е в градината с Бенедикт, че вместо върху прашния под е легнала върху свежа трева, че мъжът, на когото се бе отдала, е с тънка фигура, но жилав, а не е с плътно, тежко тяло като на Може. Докато бяха на пода, едва се сдържа да не произнесе на глас името на Бенедикт — в сублимния миг, когато Може я накара да изтръпне от екстаз. За пръв път успя да я накара да се почувства жена. Мислеше, че много добре се познава, а ето че сега се изненада от собствената си чувственост. Нима всеки би могъл да я задоволи, ако си внушава, че е в обятията на Бенедикт? Искаше ѝ се да остане сама и за огромно нейно облекчение Може ѝ заповяда да отиде при другите жени в замъка, докато той свърши няколко „мъжки“ работи.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На девети септември 1086 г. Уилям Завоевателя, херцог на Нормандия, склопи очи в замъка Сен Жерве край Руан. На първородния си син Робер той завеща нормандското херцогство, на втория си син, Уилям Червенокосия, се падна английската корона, а за най-младия — Хенри, едва деветнадесетгодишен — останаха само пет хиляди лири в сребърни монети и бащината благословия.

От тази подялба на щедрото наследство нито един от тримата сина на Уилям Завоевателя не остана доволен — години след това Робер, Уилям Червенокосия и Хенри подскачаха като ужилени само при споменаването за тази делба. Всеки от тях искаше цялото наследство само за себе си. Нормандските барони, които бяха служили беззаветно на баща им, сега бяха принудени да избират измежду един от тримата му наследници. Както предвиждаше Бенедикт, богатите благородници като Ролф, притежаващи замъци и земи, както в Нормандия, така и в Англия, бяха изправени пред труден и мъчителен избор.

— В Нормандия аз и занапред ще бъда васал на херцог Робер, защото съм длъжен да положа клетва за вярност като владетел на имението Бриз сюр Рисле — обясняваше Ролф на Бенедикт, докато чакаха реда си да се поклонят пред тленните останки на херцог Уилям в Кайен. — Но в Англия ще служа на Уилям Червенокосия, защото баща му го остави за свой наследник на престола. И ако се стигне до междуособици, ще се опитам да се откупя от военната служба, пък те нека се избиват помежду си. Нямам желание да бъда насечен със секира при някоя братоубийствена схватка.

След като се прибра от Кайен в Бриз сюр Рисле, Ролф се зае да подготви имението за зимата. Арлет бавно гаснеше, линееше все повече и повече и Ролф разбираше, че трябва да остане до леглото й. Бенедикт преплува Тясното море и се прибра в Ълвертън, а Жизел остана в замъка Бриз сюр Рисле, за да се грижи за майка си. За Коледа, като грижовна съпруга, тя не забрави да изпрати на мъжа си подарък

— един копринен пояс, който бе избродирала през дългите есенни вечери.

Бенедикт седеше край пищната трапеза в залата на замъка Ълвертън, но въпреки празничната суетня младият мъж нямаше весело настроение. Всички обитатели на замъка — крепостни селяни, готвачи, чистачки, коняри, войници, дори и свещеникът, бяха насядали около дългата маса. Хората се радваха, смееха и шегуваха. Виното, медовината и бирата се лееха като из ведро, ала на смълчания Бенедикт всичко това му се струваше ненужно шумно, празноглаво и досадно.

Под масата лазеше на четири крака един порядъчно пийнал селянин, навлякъл фантастичен костюм — по дрипавите му дрехи бяха залепени десетки пера от диви патици. Лицето му бе намазано със зелена боя, в кафявата му коса бяха привързани два еленови рога. Селянинът се беше облякъл като Зеления Джак — според преданието то символизираше очакванията за края на зимата, когато през приказния месец май полетата отново ще се раззеленят.

Всяко напомняне за месец май ядосваше Бенедикт. Само страдания и горчиви разочарования бяха останали в душата му след онези прелестни мигове на онзи незабравим майски ден. Намръщи се, грабна от масата една гарафа с вино и излезе от залата. Прибра се в стаята си и залости резето. Спомените за Джулита не му даваха покой. Но още по-зле ставаше, когато се опитваше да я пропъди от мислите си. Разкъсван между двете жени, дните му бавно се нижеха в мъчителен копнеж, който нищо наоколо не бе в състояние да разсее.

В края на януари, докато Бенедикт чакаше в конюшната ожребването на една от кобилите, за всеобща изненада в имението пристигна крал Уилям Червенокосия със свитата си. Той веднага заповяда да му покажат расовите коне. Един от конярите изтича да повика господаря на замъка. Бенедикт пристигна и със свита душа се приближи към краля, за да коленичи пред него.

— Изправи се, момче, искам да видя лицето ти — заповяда кралят, без да слиза от коня си.

Бенедикт успя да прикрие раздразнението си от пренебрежителното обръщение на краля, надигна се от земята и

любезно поздрави:

— Сир, за мен вашето посещение е неочаквано, но радостно събитие и чест за моя дом.

— Не се и съмнявам — подигравателно отвърна Уилям Червенокосия.

Кралят бе набит мъж, с грубо издялано лице. Беше по-дребен от баща си, но със същата масивна фигура. Ролф веднъж го бе описал като бъчва върху яки подпори и Бенедикт сега се убеди, че сравнението напълно му подхожда. Кралят го изгледа замислено, от глава до пети, преди да слезе от коня си.

Уилям Червенокосия не за пръв път показваше интереса си към добре сложените мъже в кралството му. Бенедикт хвърли поглед към смълчаната свита и долови как няколко лица се намръщиха, особено един от най-младите барони, с яркосиня шапка върху русите си къдрици — очевидно той бе поредният кралски фаворит.

— Нека да влезем в замъка, сир. Мога ли да ви предложа това, с което разполага скромната ми трапеза? — учтиво предложи Бенедикт, като се надяваше кралят да се задоволи само с една щедра гощавка и да се върне в столицата възможно по-бързо.

— Няма да е зле за начало — промърмори Уилям, — макар че се надявах на нещо повече... — Той не довърши двусмислената си фраза, защото се замисли за нещо. — Но всъщност съм тук, за да огледам конете ти. — На устните на красивия русокос барон, зад гърба на краля, разцъфтя тънка, самодоволна усмивка. — Мисля да сменя този кон с нов, по-добър.

Бенедикт се насили да се усмихне, подаде поводите на кралския жребец в ръцете на притичалия кралски коняр и поведе почетните гости към вратата на замъка. Поне имаше една утеха — кралят не бе повел със себе си всичките си придворни — тогава в Тълвертън нямаше да остане никаква храна до новата реколта. Сега бе придружен от малобройна свита, само най-близките му фаворити и най-преданите телохранители. Странно, че достопочтеният архиепископ Ланфранк не бе удостоил процесията с присъствието си. Може би кралят бе предприел неофициално пътуване, просто така, за разходка и развлечение след скучните дни в двореца. Но откъде Бенедикт можеше да бъде сигурен, че бляскавите кралски карети, претъпкани с придворни дами и пажове, слуги и лакеи, няма да се покажат след

половин час на билото на хълма, изостанали след първата група знатни конници? Не, навярно никой не е пожелал да напуска удобния кралски дворец заради посещението в някакъв никому неизвестен Ълвертън. След това си зададе тревожния въпрос дали кралят ще разтвори кесията си, за да му плати за коня. Кралските конюшни винаги се пълнеха с подобрани жребци и кобили, подарявани от имения като Бриз сюр Рисле и Ълвертън заради суровите феодални повинности. Може би новият крал ще увеличи данъка, изплащан в натура? Нали бе прочут с алчността си...

— Къде е тъстът ти? — попита кралят, докато се настаняваше в почетния стол край масата и чакаше слугата да му налее от най-хубавото вино, доставено от Южна Франция. Погледът му се плъзна разсеяно по стените, скрити зад бродирани завеси и украсени с копия, пленени от битките. — Да не би да се е върнал в Бриз сюр Рисле, за да ближе ботушите на брат ми?

— Той е в Бриз сюр Рисле, сир, за да прекара там зимата. Жена му е много зле и той трябва да бди до леглото ѝ.

Уилям Червенокосия изсумтя недоволно.

— Откога се е загрижил толкова за нея? — озлобено изсъска той. — Освен ако внезапно не е разбрал, че е влюбен в нея, след толкова години раздяла — нещо, в което искрено се съмнявам.

— Но е истина, дори и да изглежда невероятно — смирено се обади Бенедикт.

Червенокосият отново се намръщи.

— Хм! Обичал я! Как ли не! — Отпи пет внушителни глътки и пресуши виното в чашата си, а сетне избърса устата си в богато извезания ръкав. — Твоят тъст си е намерил много подходящо извинение, няма що!

— Нима го упреквате в нещо?

Кралят гневно вторачи очи в лицето на Бенедикт. Всички придворни затаиха дъх в очакване на яростен изблик на височайшия му гняв. Червендалестите му бузи почервенияха още повече, широките му гърди се издуха и лъскавата му туника се опъна до пръсване. Бенедикт го гледаше в недоумение, като внезапно, кой знае защо, си зададе смешния въпрос какво ще стане, ако в този миг прониже с тънка игла издутия корем на Негово Величество. Дали ще се спуска като мехура на шопара, който заклаха по Коледа?

— Как може хлапак като теб да говори така дръзко в мое присъствие? — изръмжа кралят. Но околните отлично познаваха разликата между недоволното ръмжене и яростните крясъци на своя суверен, затова си отдъхнаха облекчено. За тях интонацията на Червенокосия в този миг бе явен признак, че просто е решил да даде добър урок по послушание на младия домакин. — Чудя се колко смел си всъщност. Дали ще бъдеш такъв и на бойното поле? — Замислено се почеса по брадата и в следващия миг рязко стана. — Хайде, стига сме си губили времето в приказки. Искам да ми покажеш конете си и да подбереш най-добрия от тях, най-достойния за кралската ми особа.

Бенедикт веднага се надигна от стола си.

— Какво предпочитате, Ваше Величество? Боен кон или ездитен жребец?

Крал Уилям само сви рамене и се хвана за корема, за да стегне колана си.

— Искам не кон, а звяр, от който очите на брат ми Робер да изскочат от завист — рече той и стисна зъби. — Искам най-добрия!

При избора на коне кралят проявяваше същата колебливост, както при подбора на облеклото и приятелите си. На всеки от жребците намираще по някакъв недостатък. Кралят обръщаше прекалено голямо внимание на цвета на косъма и на петната по тялото, без да се интересува много от по-ценните качества на конете, като издръжливост, бързина и жизненост. Бенедикт се опита да го заинтригува с един от по-младите коне — пъстър жребец със сив косъм и здрави крайници. Но кралят го отмина с пренебрежително махване с ръка — само подхвърли, че повече би подходдал на някой прост селянин — напълно незаслужен упрек, защото един селянин за цяла година бъртене на полето не можеше да събере пари дори за най-слабия кон от конюшната на Ролф.

Уилям Червенокосия изпробва няколко коня, но не си хареса нито един от тях. Най-послед пред погледа му попадна неспокойно пристъпващ жребец със стоманено сивкав косъм, който постоянно създаваше главоболия на конярите. Изпотената му кожа лъщеше на яркото слънце, виждаха се сиви и чисто бели косми, не само по гривата му, но и по опашката му, която конят нито за миг не преставаше да размахва.

— Този ще е! — отсече кралят и долната му устна се изкриви в самодоволна усмивка. — Искам само този и никой друг!

— Но, сир, той е с необуздан нрав — предупреди го Бенедикт.

— Е, след като ще бъде мой, мисля, че ще се спогаждаме добре. Защото и моят нрав не е от най-спокойните.

Бенедикт не можеше да отрече, че поне този път високопоставеният му гост имаше право.

— Хм... Все още не е добре обзяден, сир — смутено добави младият мъж, като в същото време мислено благодари на бога, че едновременно ще се отърве и от коня, и от краля. Но трябваше да разпореди на конярите си да успокоят буйния жребец, за да не хвърли Негово Величество от седлото напред калния двор.

— Имам отлични коняри, които ще се погрижат за обзядването му — заяви Червенокосия и протегна ръка към муцуната на коня. Макар да го придържаха двама коняри, животното извърна муцуна, едрите му зъби блеснаха и той се опита да ухапе краля по ръката. Копитата му заплашително риеха мръсната слама по пода. — Та той е истински Сатана! — извика кралят. — Да! Тъкмо така ще го нарека! Сатана!

Русокосият кралски фаворит се изкиска в шепата си. Бенедикт знаеше, че новият крал на Англия не се отличава с прекалено дълбока почит към светата църква. Дори се носеха слухове, че предпочитал старата, езическата религия на своите предшественици викингите. Но името наистина подходеше на буйния жребец. Само кастрирането щеше да изгони дявола от душата му, но Бенедикт се съмняваше, че Уилям Червенокосия ще се реши на тази крайна мярка.

Кралят продължи по-навътре в просторната конюшня, за да огледа хергелето с бойни коне, а после и понитата, които Ролф бе довел от северните графства преди много години — тогава тази порода бе напълно непозната в околностите на Ълвертън.

— Ха! Какво виждат очите ми! Та вие сте имали и понита? — презрително изсумтя кралят и огледа ниските, грозни, но яки кончета — ярък контраст в сравнение със стройните расови бойни жребци, които току-що бе видял. — Защо, по дяволите, твоят втори баща е решил да пръска пари заради тези жалки и неугледни създания?

— Нали не е хубаво на трапезата да има само едно блюдо, Ваше Величество? През последната война се оказа, че понитата също са

доста полезни при мъкненето на всякакви товари. Не са капризни, нито пък се уморяват лесно. Наистина не изглеждат така красиви и грациозни, както сивите бегачи, ала съм готов да се обзаложа, че ще изминат за един ден, от изгрев до залез, повече път от най-блестящия боен кон.

Уилям Червенокосия се замисли над думите му.

— Хм, по време на война, казваш, така ли? — повтори той и го изгледа с малко по-подчертано уважение. — А Ролф отглежда ли понита в Бриз сюр Рисле?

— Не, сир, понитата ни са само тук, в Ълвертън.

— Тогава ще купя всичките ви понита. — Кимна със задоволство, а злорадият блясък в очите му се утрои при мисълта, че ще притежава нещо, с което брат му Робер, отвъд Тясното море, не може да се похвали.

Изискано облеченият кралски фаворит шумно се изкашля, за да привлече вниманието на своя господар.

— Сир, разрешавате ли да хвърля един поглед на онова божествено създание зад гърба ви? — Протегна ръка в снежнобяла ръкавица към една кобила, скрита зад понитата. Животното изглеждаше красиво, с големи настръхнали уши и умни очи, с чист и гладък косъм.

Щом я видя, Уилям Червенокосия мигом забрави за понитата. Очите му се разшириха от изненада, а устата му лакомо премлясна.

— Нима си крил най-доброто си животно чак за на края? — попита той и облиза дебелия си устни. — Да, трябваше да се досетя... Вие, търговците на коне, всички сте една стока, колкото и титли да носите пред името си.

Капризният кралски фаворит удостои кобилата с няколко въздушни целувки. Животното изпръхтя, преди да се насочи към Бенедикт, и изцвили приятелски. Бенедикт я погали зад ушите и потупа меката ѝ муцуна.

— Но тя... сир... не е за продан.

— Искам и тази кобила! — заяви крал Уилям с тон, който подсказваше, че за него въпросът е решен. — Само кажи цената.

— Не мога да определя цена, сир. Дори и да ми предложите толкова злато, колкото е теглото ѝ, пак няма да я продам. Купил съм я специално, за да я поднеса като подарък на моя близка особа.

Кралят сърдито присви тесните си очи.

— Внимавай да не си навлечеш неприятности, младежо! Никой не може да ми отнеме това, което съм решил да притежавам!

Бенедикт се напрегна, като че ли се приготви да посрещне удар в лицето.

— Това е ваше право, сир — тихо отвърна той.

Лицето на Уилям почервения от ярост, а любимият му придворен побърза да се нацупи.

— Накарайте го да ви даде коня, сир — намеси се той с предизвикателен тон и се изпречи пред смаяния Бенедикт в геройска поза, с ръка, опряна на хълбока. Дългите му изящни пръсти припряно забарабаниха по гравираната дръжка на кинжала в пояса му. Кралят сърдито местеше поглед ту към единия, ту към другия.

— Не се намесвай в спора, Годфрой — гневно изсъска той и пристъпи към Бенедикт. — Значи отказваш да ми отстъпиш тази кобила, така ли?

Трябваше да преглътне разочарованието си, ако бе разчитал да стресне младия домакин със заплашителната си поза.

— Много съжалявам, сир, но съм принуден да ви откажа — отвърна Бенедикт с ясен и твърд тон. Долови мирис на вино в дъха на Негово Величество, видя как капки пот оросиха свъсеното му ниско чело, а артерията на врата му внезапно запулсира. Годфрой многозначително сведе дългите си мигли, заинтересуван изведнъж от състоянието на ноктите си.

— Май наистина ще има за какво да съжаляваш — озъби се кралят, презрително отмина Бенедикт и повика конярите си. Бенедикт го изпрати с напрегнат поглед. Не можеше да повярва, че Уилям Червенокосия ще заповяда на гвардията си да нападне Ълвертън, но знаеше, че не беше безопасно да си навлича омразата му.

Кралят възседна коня си и заби шпори в корема му. Стисна дебелите си къси пръсти около юздата, а зад него двама от телохранителите му поведоха сивия жребец. Без да се интересува от опитите им да го укротят, той пришпори коня си в полукръг и го закова на два метра пред Бенедикт. Очите на Уилям Червенокосия злобно блестяха. Той не криеше намерението си да накара Бенедикт да коленичи в прахта, изплашен, унижен, молец за прошка.

— Между честността и глупостта има тънка, едва доловима граница — процеди кралят и удари камшика по гърба на коня. Животното се надигна на задните крака и Бенедикт трябваше светкавично да отскочи настрани, за да не бъде стъпкан.

Кралят се понесе към широко разтворените врати в подножието на стените на крепостта. Неговият фаворит го последва на почетно разстояние заедно с останалата свита. Никой не удостои Бенедикт дори с поглед.

Младият мъж остана прикован на място, докато и последният от неканените гости не се скри зад крепостната стена. Едва тогава затвори очи, сякаш да изтрие от ума си кошмарната сцена.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бенедикт седеше до масата в стаята си в Бриз сюр Рисле и броеше сребърните монети, които бе донесъл от Ълвертън. Върху монетите, събрани от търговците на коне, се виждаха ликовете на различни английски крале — Ерик Кървавия, Харолд Годуин, Едуард Изповедника, Уилям Завоевателя, та дори и на неговия наследник — Уилям Червенокосия. Бенедикт бе решил да се махне от Англия, след като взе парите от продадените на коне в Ълвертън, дори и с риск кралят да го сметне за изменник. Ролф одобри решението му, ала въпреки това не изглеждаше много радостен.

— Докога ще си навличаш беля след беля? — въздъхна тъстът му и недоволно смръщи вежди.

— А какво, според теб, трябваше да сторя? — възрази му Бенедикт. — Да се оставя да ме тъпче, така ли?

Но опитът му да се защити само предизвика още една ядовита гримаса на лицето на Ролф.

— Хм, всъщност не знам как бих постъпил на твое място. Вероятно бих го заплашил, че ще го кастрирам, ако продължи да се гаври с достойнството ми!

Бенедикт се усмихна и изсипа в дясната си ръка сребърните монети от следващата кесия. Присегна се към летвата, оставена на масата, и отбеляза още една дълбока резка върху мекото дърво. Всъщност нямаше повод да бъде весел. В близко бъдеще нямаше да може да се завърне в Ълвертън.

Среброто тихо подрънкваше, докато Бенедикт нареждаше купчинките на масата. Приятният звук галеше слуха му — нали бе син на търговец, явно бе наследил доста качества от Обер де Реми. Вдигна глава и погледна към съпругата си в другия ъгъл на стаята. Тя седеше пред мангала, свела глава над бродерията си. Макар и да бяха сами в стаята, тя не смееше да свали забрадката си, а под снежнобялата ѝ широка роба формите на тялото ѝ почти не личаха. Той забеляза как внезапно две сълзи се отрониха от клепачите ѝ. Тя подсмръкна, остави

иглата и нервно затърси лепената си кърпичка в маншета на широкия си ръкав.

— Жизел? Какво, за бога, става с теб? — Той захвърли монетите на масата и се втурна към нея.

Тя изсумтя, недоволна, че мъжът ѝ я бе забелязал тъкмо в този момент на слабост и мълчаливо поклати глава. Махна му с ръка да се върне на мястото си, но сълзите ѝ закапаха още по-бързо, сякаш викът му ги отприщи като порой.

Бенедикт прекоси стаята и я прегърна утешително. Отдавна не се бе докосвал до нея. Струваше му се, че завинаги са отлетели дните, когато тялото ѝ го привличаше. Вече се бяха отчуждили, изстинали един към друг. Споменът за Джулита не спираше да смущава сънищата му. Жизел винаги странеше от него, избягваше плътската близост, освен когато той ѝ заповядваше да легне с него.

— Майка ми спомена, че днес иска да даде обет и преди Великден да постъпи в манастира — смутено започна Жизел. — Вече обсъдила решението си с отец Жером и с отец Хоел. Каза ми още, че... — Тя се задави в сълзите. — ... че последното ѝ желание било да предаде богу дух като монахиня, с пречистена душа.

Бенедикт обаче не виждаше нищо трагично в идеята тъща му да постъпи в манастир. Нали Арлет и без това посвещаваше цялото си време на църквата? Освен това ако постъпеше сега в манастира, монахините щяха да се грижат за нея. Иначе Жизел ще да се стопи от мъка и изтощение. Затова попита жена си с напълно спокоен тон:

— А какво каза баща ти?

— Каза, че можела да постъпи както намери за добре, пък и това решение му се струвало разумно.

— Защо? Ти не си ли на същото мнение?

— Ох, и аз не знам вече... — изхлипа Жизел. — Не мога да понасям мисълта, че ще я изгубим! Струва ми се, че ако постъпи в този манастир, все едно ще се сбогувам с нея завинаги. Каза ми още, че не искала да съм с нея до последния ѝ дъх. — Жизел стисна кърпичката между пръстите си и отпусна глава на гърдите му. — Може би плача не толкова за нея, колкото за себе си. Така съм изплашена, Бенедикт!

Той усети как сълзите ѝ покапаха по туниката му и я притисна по-плътено до себе си.

— Стига, Жизел... Не плачи, моля те. Не можеш да носиш повече това тегло. И не се страхувай, нали аз съм до теб!

— Не, ти не си тук, но не мога да те обвинявам за това.

Бенедикт трепна от почуда и я хвана здраво за крехките ѝ рамене. Всъщност наистина копнееше в този миг да е далеч от тази мрачна къща, но как можеше да я остави да се коси от мъка, сама и безпомощна...

— Тук съм, Жизел, при теб, както винаги — натъртено повтори той.

Жизел прехапа устни. Примигна бързо и овлажнелите ѝ клепачи проблеснаха в полумрака. Въздъхна дълбоко, подсмръкна и отново пое дъх.

— Аз... аз зная, че напоследък не си доволен от мен като съпруга...

Той утешително поклати глава.

— Нека не започваме с пак този мъчителен разговор. Аз също отдавна не съм изпълнявал съпружеските си задължения, нали?

Настъпи неловка пауза, нарушавана само от свистенето на вятъра в дървените капаци на прозорците. Жизел първа наруши тягостната тишина:

— Но искам да знаеш, че научих за теб и Джулита.

Бенедикт се вцепени.

— Знам, че я обичаш, знам, че и тя изпитва същото към теб.

— Всичко приключи отдавна... — смотолени той, но едва когато се увери, че треперенето на гласа му няма да го издаде. — Тази лудост се дължеше единствено на пролетното опиянение, на което всички сме подвластни. Сега тя е доволна от живота си с Може... пък и както ти казах вече, аз си оставам при теб... само с теб. Но и ти трябва да направиш някакви усилия. Защото всеки мъж би потърсил топлина навън, ако семейното му ложе е изстинало.

Тя го погледна изпитателно с премрежени от сълзи очи. Сивият им цвят някак странно изпъкваше на фона на клепачите ѝ, зачервени от плач.

— Ще се опитам... — неуверено смънка Жизел.

— И двамата трябва да опитаме. — Бенедикт я целуна по мократа буза и усети соления вкус на сълзите ѝ. Докосна и устните ѝ, но бързо се отдръпна.

Жизел остана още малко така, сгушена на гърдите му, докато и двамата успеят да осъзнаят значението на новото примирие между тях. После надигна глава и меко добави:

— Майка ми иска да направиш нещо за нея и аз вече ѝ го обещах.

— Така ли? И какво е то?

— Миналия месец, когато ти беше в Англия, а тук освещавах манастира, един от поклонниците ми разказа за странстванията до свети места, в търсене на реликви и мощи на светци. Мама иска да ме заведеш на поклонение в манастира в Сантяго де Компостела, за да се помоля за душата ѝ и да ѝ донеса оттам реликва, която да бъде дарена на нашия манастир от нейно име.

Бенедикт недоволно сви устни. Опита се да си представи как Жизел се влачи по пътищата на Северна Испания, за да направи поклонение в този манастир, за който той дори не бе чувал. Та нали тя винаги бе ненавиждала пътуванията? Тя бе родена за подредения и удобен живот в замъка, да плете, да бродира, да надзирава прислугата — да, за това си я биваше, както и да се моли с часове в параклиса или да дава безплатен обед за монасите и бедните от селото. Тя никога не харесваше промените, още по-малко пък изненадите. Дори поклонението в Руан бе изпитание за нея.

Тя го изгледа тревожно, чакайки отговор, но лицето му оставаше замислено и непроницаемо. Накрая, за нейно облекчение, Бенедикт въздъхна и се усмихна.

— Добре, ще те заведа да се поклониш пред мощите на светеца в Компостела, дори ще използвам пътуването, за да купя коне за разплод от Испания. Защото в цял свят няма по-добри бойни коне от испанските. — В очите му проблесна оживление. Сега наистина всичко се нареждаше добре: Жизел щеше да се докосне до костите на нейния светец, а той щеше да обиколи най-добрите конюшни на юг от Пиренеите. И освен това щеше да има с какво да извини пред крал Уилям Червенокосия отсъствието си от Англия за няколко месеца. А дотогава алчният монарх сигурно ще да забрави неприятното спречкване в Ълвертън.

Жизел избърса носа си и напъха прогизналата си носна кърпичка в маншета си.

— Наистина ли искаш да заминем? Наистина ли си съгласен да дойдеш с мен в манастира в Компостела?

Бенедикт долови известно напрежение във въпроса ѝ. Жизел постоянно търсеше нечие одобрение и поощрение. Може би защото никога не бе уверена в себе си, защото непрекъснато се подценяваше заради прекалено силното влияние на майка ѝ. Крайно време беше да се сложи край на това нетърпимо състояние.

— Иначе не бих ти отговорил така, Жизел — уверено рече той и я целуна по още мократа буза.

Преди Великден, малко преди да потегли на поклонение със съпругата си, Бенедикт посети имението Фовил. Пътят бе разкалян, пролетният вятър издуваше наметалото му. От облачното априлско небе рядко се показваше слънцето и дърветата едва бяха напъпили.

Зад високата ограда се издигаше внушителната каменна фасада на къщата, покрита с тежки каменни плочи — белег за богатство в онази епоха, докато бедняците покриваха къщите си със слама. Прозорците унило гледаха към калния вътрешен двор, дървените капаци бяха открехнати, защото навън вече властваше пролетта. Покрай дългата страна на сградата се простираха добре окопани лехи с цветя и зеленчуци. Зад къщата две кокошки кълвяха сред тревата и непрекъснато кудкудякаха. В този миг някаква жена сърдито изкрещя:

— Махай се оттук, мръсен, крадлив пес!

Едро жълтеникаво куче изскочи през задната врата и побягна към дъното на двора. В челюстите си песът здраво стискаше къс сурово месо, а очите му грееха от радост. Профуча на метър от копитата на смаяния кон на Бенедикт и кокошките уплашени отскочиха встрани.

— Кълна се, господарке, че ако Ернул не си прибере помияра, ще го цапардосам с някой камък!

— Добре, Еда, успокой се. Аз ще поговоря със съседа. — През отворената врата долетя веселият глас на Джулита и стомахът на Бенедикт се присви от вълнение. Дали не сбърка, като реши да я посети в дома ѝ?

— Но това се повтаря през ден! Само ме ядосва, песът му с пес!
— Прислужницата подаде глава през вратата, за да се увери, че кучето

не се е скрило зад стълбите, в очакване на нова плячка. Погледът ѝ попадна върху Бенедикт и тя подскочи от изненада. Закръгленото ѝ лице мигом почервения. Поздрави госта със скован поклон, обърна се и повика господарката си.

Джулита се показа на стълбите точно когато Бенедикт скочи от седлото, облечена в скромна домашна туника от кафяв вълнен плат, с кремава ленена роба под нея. Талията ѝ бе стегната с кожен колан, от които висяха остър нож, връзка с ключове и малки ножици в кожена калъфка. Косата ѝ бе пристегната в забрадка, а от шията ѝ на кожен шнур висеше бронзов кръст. Красивото ѝ лице преbledня като платно, тъмносините ѝ очи, блестящи като сапфири, се разшириха от изненада. По шията ѝ веднага плъзна издайническа червенина.

— Ще влезеш ли? — смутено промълви тя, когато се съвзе, и посочи към отворената врата.

Бенедикт се усмихна и поклати глава.

— Благодаря, но няма да вляза. Не съм сигурен дали съм добре дошъл в този дом.

Тя скръсти ръце и се облегна на стената.

— Тогава защо дойде?

— Длъжен съм да ти върна поне едно от нещата, които съм взел от теб. Зная, че Може няма да остане доволен, но може би ти ще успееш да го убедиш да го приеме. Сигурен съм, ме вече сте се сдобрили и между вас двамата всичко е наред.

Тя се изчерви още повече.

— И аз дочух същото за теб и за Жизел. Може ми подметна, че се каните да заминете на поклонение.

— Да, до края на месеца ще потеглим на юг. Дойдох да си взема сбогом с теб.

— Още веднъж ли ще се разделяме? — попита тя и въпросително вдигна вежди.

От погледа ѝ сърцето на Бенедикт изтръпна. Изкашля се смутено и неспокойно запристъпя на място. Поводите на жълто-кафявата кобила се опънаха в ръката му.

— Доведох тази кобила за теб. Кралят Уилям Червенокосия искаше да я купи, но аз му отказах... Може би за пръв път в живота си се държах рязко с някого от клиентите ми, но не можех да постъпя другояче. Искам кобилата да остане в твоята конюшня и то преди да

потегля на поклонение. Не съм сигурен какво ще стане с нея, ако я оставя в Ълвертън.

Джулита огледа кобилата и отново очите ѝ се втренчиха в лицето му.

— Фрея! Нима това е Фрея?

— Да — сухо кимна Бенедикт. — Как ти се вижда?

Джулита се спусна надолу по стъпалата и се доближи до красивото младо животно.

— О, Бенедикт, та тя е великолепна! — възкликна тя, огледа я внимателно и поглади с ръка обтегнатите мускули на стройната кобила. — Ще кажа на Може да я пази за разплод. — Потупа муцуната на кобилата. — Свикна ли вече със седлото?

— Разбира се — усмихна се Бенедикт, радостен, че подаръкът му бе посрещнат с такъв възторг.

— Помогни ми да се кача на седлото.

Усмивката на Бенедикт се стопи, сподавена от тъжни мисли. Това отново бе тя, неговата Джулита — такава, каквато се явяваше в най-съкровените му спомени: весела и засмяна, презираща условностите. Поднесе напред двете си длани, тя стъпи върху тях и се качи на седлото. Младата жена се изпъна нагоре, но някакъв шев на туниката ѝ изпраця, тя гневно изруга и запретна полите си, почти до коляното. Пред втренчения му поглед се разкри прелестния ѝ глезен и кръвта запулсира в слепоочията му. Той преглътна мълчаливо и ѝ подаде поводите с галантен поклон.

Джулита се разсмя безгрижно и намести обувките си в стремената на кобилата.

Фрея направи няколко обиколки във вътрешния двор и се върна пред стълбата. Джулита скочи задъхана от седлото.

Бенедикт не можеше да отклони поглед от красивата гледка. Джулита яздеше великолепно. Нещо в стойката ѝ напомняше за ездаческите умения на баща ѝ.

Младата жена застана пред Бенедикт, с блестящи от радост очи, със зачервени бузи, задъхана и щастлива.

— Ох, Бен, кобилата е великолепна!

— Трябва да я изпробваш на по-дълги разстояния.

— Да, да, ще го направя. Никога не съм имала по-добър кон. Но няма ли да ти липсва? — Тя с лекота слезе от седлото и отупа дрехите

си. — Нали ми каза, че крал Уилям Червенокосия искал да купи кобилата от теб?

— Да, но аз не се съгласих.

Джулита се замисли и присви устни.

— Много се радвам, че си му отказал, но това няма ли да ти създаде главоболия?

Той вдигна рамене и се усмихна, но усмивката му беше мрачна.

— Не повече от обичайното. Уилям Червенокосия скоро ще забрави за случая.

Джулита се обърна към кобилата и я потупа по врата.

— Веднъж ми спомена, че кралят много се интересувал от теб.

— И още се интересува, но аз нямам намерение да седна на трапезата му. Нека придворните шутове и висшите духовници да се грижат за душата му. Ще потегля на юг, заради поклонението в Сантяго де Компостела, далеч от дворецовата суета. — Той дръпна поводите на своя жребец и постави крака си в стремето. Бързаше да се махне от двора, защото не бе сигурен дали ще устои на изкушението, ако тя го поканеше да влезе с нея в къщата.

— Не мога да повярвам, че толкова може да те увлече едно поклонение в някакъв испански манастир — подметна тя и го изгледа с присвити очи.

— Не, но Жизел иска да заминем, а как бих могъл да ѝ откажа?

Джулита потръпна, но не каза нищо.

— Освен това — продължи Бенедикт, — искам да се срещна с тамошните търговци, защото няма по-добри коне от испанските. Ще купя няколко жребци и кобили за разплод, дори някои от тях може да продам на баща ти. Нуждаем се от свежа кръв за конюшните ни.

Джулита кимна разбиращо и обгърна с ръце раменете си, сякаш искаше да се защити от нещо. От веселото ѝ настроение не бе останало и следа. Сега бе само учтива домакиня, която е излязла на стълбите, за да се сбогува с госта си. Изгледа го хладно от главата до петите, но устните ѝ останаха стиснати.

— Пожелай ми щастливо пътуване — смутено промълви Бенедикт и обърна коня си към външната врата. Внезапно му се прииска час по-скоро да се махне оттук, сякаш въздухът в имението Фовил го задушаваше. Подвикна на коня и той потегли към вратата.

— Лек път и щастливо завръщане! — извика след малко Джулита, но той не я чу, защото бе твърде далеч и тропотът на конските копита заглуши вика ѝ. Тя вдигна полите си и се затича след него, но тъкмо когато Бенедикт се бе изравнил с оградата, пред вратата се показа Може, яхнал едрия си жребец. Тя не посмя да извика още веднъж в присъствието на съпруга си.

Може изгледа подозрително Бенедикт и веднага премести тежкия си поглед към Джулита, замряла до ъгъла на къщата.

Бенедикт отдръпна коня си, за да му стори път.

— Отбих се само за малко — започна той, разтревожен от мрачното лице на домакина, — за да оставя прощалния си подарък на Джулита. Не си ли научил, че ние двамата с Жизел заминаваме на дълъг път? Ако ти е останала поне капчица здрав разум, ще приемеш подаръка като знак на добросъседство.

— Винаги си умеел тъй ловко да подреждаш думите, че да обърнеш нещата в своя полза! — измърмори Може. — Но защо ми се струва, че където се появиш, сееш само ветрове и бури? Щом заминаваш, прав ти път! — И с широк жест посочи към разтворената врата.

Бенедикт прехапа устни, но успя да се сдържи и вместо да му отговори хапливо, само смушка коня си и премина през вратата. Може бавно влезе в двора и скочи от коня си.

— Какво искаше той от теб? — грубо попита той.

— Да се сбогуваме, преди да замине за някакъв манастир в Компостела, в Испания — отвърна тя с привидно равнодушен тон. Не можеше да разбере доколко е ядосан Може, защото лицето му постоянно бе намръщено.

— Каза ми, че ти е донесъл подарък.

— Да — тихо промълви Джулита и посочи кобилата на двора. — Спомняш ли си, че сме я виждали в конюшната на Ролф?

— Така ли? — Може подаде поводите от своя кон на коняря и се приближи към Фрея. Опипа краката ѝ, вдигна ги един по един, за да провери копитата ѝ, огледа я отвсякъде с опитно око. На лицето му се изписа одобрение, макар устните му да оставаха стиснати.

— Може ли да я изпробвам? — попита най-сетне той.

— Помниш ли деня, в който те помолих да купиш онази кобила, но ти ми отказа? — попита го тя и го изгледа напрегнато.

— Не, не мога да си спомня — рече Може, но нещо смътно изплува в паметта му. — Хм, да не би да намекваш, че онази кобила се е ожребила и е родила тази, която сега е пред нас?

Джулита мълчаливо кимна.

— Знаеш, че никак не ми харесва да получаваш подаръци от него, пък и колкото по-малко Бенедикт се навърта около имението ми, толкова по-добре!

— Та какво толкова има в един подарък и едно посещение? — ядосано избъбри обидената жена. — Той дори не влезе в къщата. Ако не ми вярваш, попитай някой от прислугата.

Очите му злобно се присвиха.

— Кой знае, може и да ги поразпитам — процеди той през зъби, а сетне я хвана за ръката. — Знаеш, че без мое разрешение нямаш право да приемаш гости! А всичко, което ти подарят, принадлежи и на мен!

— Няма да ти позволя да ми я вземеш! — изкрещя Джулита.

Може размаха пред лицето ѝ едрият си юмрук.

— Кой командва в този дом? Ти или аз?

— Кобилата е моя! — твърдо отсече Джулита.

Лицето му тутакси потъмня от ярост.

— Внимавай какво приказваш, за да не грабна големия нож и да ти изтръгна острия език. Ясно ли е! — ядно просъска той. — Бенедикт де Реми е само един глупак и нищо повече! И ти не си по-добра от него.

— Щом като той е само едно нищожество, тогава защо да не си задържа кобилата? — попита тя и предизвикателно вирна брадичка.

— А-а, така ли? Значи и за теб той е едно нищожество така ли? — Може пристъпи към нея и задъхано се наведе над лицето ѝ. Тя усети как алчният му поглед се плъзна по снагата ѝ, примесен с недоверие и ревност.

— Да, за мен той няма значение — твърдо изрече тя и устоя на погледа му, макар лека червенина да изби по страните ѝ. — Защото ти си моят съпруг.

— А това означава, че ми принадлежиш! — Може собственически преметна ръка през рамото ѝ и я подбутна на горе по стъпалата към къщата.

— Но не ми отговори дали мога да запазя кобилата?

Може се спря на второто стъпало, за да я пропусне пред себе си.
Тя скромно му кимна да мине той пред нея.
— Нека остане — тежко, но примирено въздъхна Може.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Заваля проливен дъжд. Бенедикт погледна към небето, където само преди час не се забелязваше нито едно облаче. Но сега откъм север, зад белоснежните върхове на Пиренеите, се задаваха безчет тъмносиви облаци, надвиснали над колоната от поклонници, пъплещи по лъкатушещия път от планинската клисура към слънчевите равнини на кралство Кастилия.

Макар лятото да бе в разгара си, от планината повяваше хладен вятър, а под върховете ѝ се синееха ледниците. Силният дъжд повлече мътни порои надолу между каменистите склонове. Край пустия път рядко се намираха заслони и къщи, в които да се подслонят изморените пътници, преди да се доберат до безопасните и топли равнини на юг от хребетите.

Ако беше сам, Бенедикт щеше да потегли на път с един от търговските кораби на баща си, които превозваха вино от Испания за Франция и Англия, но Жизел не понасяше пътуването по море. Само да докоснеше с крак палуба и веднага ѝ прилошаваше. Докато го убеждаваше да поемат по трудния маршрут през високите Пиренеи, тя му изброи предимствата от сухопътния маршрут — спомена му покрай колко манастири и свети места ще минат по пътя към Компостела, колко свещи ще запалят за спасението на душата на майка ѝ...

И така те се озоваха в тази дива местност, по стръмните южни склонове. Заваля като из ведро, тъкмо когато бяха насядали на една живописна поляна, а слугите бяха запалили огън, за да опекаат месото, което носеха чак от Руан. Първите студени капки заваляха по гърбовете им и Жизел разочаровано изохка, протегна ръка и нахлузи шапката на главата си. Пътуваха заедно с неколцина непознати, също поклонници като тях, за да не бъдат съвсем сами в тази дива и опасна местност.

— Колко още ни остава до онази странноприемница? — попита търговецът от Бордо.

— Може би час, а може би и два — равнодушно отвърна водачът им, нисък мургав мъж от местните баски, и примирено сви рамене.

Говореше на някакво местно наречие и думите му трудно се разбираха. — Ще трябва да побързаме, за да пристигнем, преди да се мръкне. — Мъжът се изправи, придърпа дрехата над раменете си и с уверена крачка продължи надолу по каменистия път.

Търговецът сърдито изфуча и погледна към Бенедикт.

— Толкова пари му броих, за да ме преведе през тези проклети чукари! Уф, знаех си, че не може да се вярва на тези диваци от планините... Готови са да ти прережат гърлото, ако с нещо не им се харесаш.

Бенедикт си замълча. Водачът наистина се държеше много самоуверено, но търговецът от Бордо се оплакваше прекалено от най-дребните неудобства, а такива по изнурителния път се срещаха на всяка крачка. Откакто бяха потеглили от Бордо, той не престана да хленчи и мърмори. Всички узнаха колко бил богат, как всички го слушали със страхопочитание, колко бил съобразителен при сделките. Бенедикт, чието богатство по всяка вероятност значително превишаваше имуществото на френския търговец, не се зае да спори с него и през целия път се стараяше да го избягва, но, уви, това трудно му се отдаваше.

Водачът им подвикна нещо неясно. Едва по-късно разбраха, че това на неговото наречие означавало, че пътят се стеснява — сега се спускаха по трънлива пътека, със стръмни скали отдясно и отвесен скат отляво. През водната завеса Бенедикт със сетни усилия забеляза, че над тях се издигат острите вечнозелени върхове на боровете, заобиколени от мрачни скали, тъмносиви като облаците в небето, а ниско долу, под нозете им, буйна планинска река се пенеше сред синкавите камъни.

Яздеха в редица по двама, но сега дъждът ги разпръсна в единична нишка. С пребледняло от страх и умора лице Жизел се клатушкаше на седлото на своята кобила. Устните ѝ — стиснати и побелели, издаваха опасенията, които сковаваха душата ѝ. Бенедикт иронично си помисли, че в този миг жена му сигурно се пазари за пореден път със своя бог колко манастири ще му построи, ако той ѝ помогне да се измъкне от тази дива клисура.

Пред тях в далечината облаците се обагриха в необичаен розов оттенък и след миг с грохот проеца страховита гръмотевица. Конят на търговеца се подплаши и се изправи на задните си крака, с присвити от

страх уши. Копитата му откъртиха няколко камъка, които с трясък се търколиха в потока.

Нова светкавица прониза облаците като огнен кинжал и над главите им отекна страхотен трясък. Конят на търговеца ритна още веднъж и копитата му блъснаха в ребрата товарното пони зад него. Дребното конче изцвили, изплашено до смърт, олюля се, изгуби равновесие и с ужасяващ рев се понесе надолу по урвата. Въжето от юздата му бе вързано зад седлото на търговеца и мигом повлече коня с ездача към пропастта. По наклона се посипаха камъни, увлечени от калния порой. Търговецът едва успя да изкрещи от ужас.

Без да губи дори и миг, Бенедикт скочи от седлото. С испанската кама в ръка той се хвърли към търговеца, когато нещастникът бе вече на две крачки от ръба над урвата. За щастие успя още с първия замах да разреже въжето, макар да му се стори, че изтече цяла вечност, преди последната нишка да се скъса пред смаяния му поглед. Долу, някъде сред бушуващия поток, се чу тежък плясък, а после настъпи мрачна тишина.

Бенедикт сграбчи юздата на изплашения кон на търговеца и го издърпа към ската.

— Слизай от седлото и тръгвай пеша! — кресна му той и набързо огледа спътниците си, които го зяпаха с отворени уста. — И вие, всички вие, по-бързо слизайте от конете! Ако някое от животните се хвърли в пропастта, поне ще отървете кожата си!

Изплашените хора веднага изпълниха заповедта му. Тръпки пролазиха по гърба на търговеца, когато се доближи до ръба и надникна надолу, към пенестия поток. Краката му се подкосиха от изтощение и страх, разсъдъкът му се помрачи.

— Защо преряза дългото въже! — изхриптя той.

— А ти какво искаш? Да те бях оставил да се затъркаляш надолу по тази урва? — Метна мокрите поводи на коня в ръцете на търговеца и се върна при своите коне.

Водачът, мургавият баск, през цялото време ги гледаш с каменно лице, търпеливо изчаквайки края на спречкването.

— Какво ли не се случва в планините — равнодушно промърмори той. — Този там трябва да се чувства щастлив, че се отърва само със загубата на едно пони. — После погледна към Бенедикт. — Ти ли срязва въжето?

— Нямах време да сторя нещо повече.

— Май имаш глава на раменете си, французино — кимна водачът. — А тия другите са пълни глупаци. — Обърна коня си и бавно пое напред. Бенедикт не можа да разбере дали зад пестеливите думи на водача се криеше похвала или упрек.

Мъчителното пътуване продължи, въпреки че навъсеното небе ги заплашваше с още изненади. Не изгубиха повече коне, защото след стотина крачки пътеката неочаквано се разшири и те скоро се спуснаха в долината. Но все още никой не смееше да възседне коня си.

Жизел се препъна в полите на туниката си и едва не падна върху камъните.

— По дяволите, запретни полите си! — нетърпеливо й извика Бенедикт и се втурна да я хване.

— Но няма да е благоприлично — изхленчи тя.

— Че кой ще ни види в тази пустош? — изръмжа той. — Да не би някой тук да се е загрижил за външността ти? Веднага ги запретни, преди да си се спънала в някой от тези остри камъни.

С трепереща брадичка Жизел забърника под наметалото си и леко издърпа нагоре туниката си. Бенедикт гневно стисна зъби. В моменти като този копнееше за Джулита, за нейното умение веднага да налучква най-разумното решение. Ако бе на мястото на Жизел, тя щеше да запретне полите си без колебание, без свян и угризения, дори би се съгласила да навлече мъжки панталони.

Странноприемницата в долината се оказа доста неугледна барака с нисък покрив, под който се виждаха дебели, опушени греди. Заради неспирния дъжд този ден се смрачи по-рано от обикновено, а на всичко отгоре съдържателят ги посрещна с кисело лице. Заяви им, че ханът му е претъпкан догоре — всички легла били заети, дори някои спели по двама на легло. Най-последно успяха да го убедят да ги подслони и да им разреши да се сгреят около огнището. Търговецът побесня от гняв, но ругатните му не смутиха гостилничаря.

— Дори и Савската царица да се появи на прага, и на нея ще й кажа, че нямам нито едно свободно легло! — сопна му се той. — Ако толкова искаш да спиш нашироко, защо не се опънеш в яслите, както нашия Спасител?

Мърморейки, търговецът огледа задименото помещение, претъпкано с хора, някои от които вече бяха налягали край стените.

Бенедикт реши, че е по-добре да отидат в конюшната, където поне ухаеше на сено и на влажен планински въздух.

Жизел се изпъна в купчината сено и почти потъна в него. Успя да смъкне мокрите си дрехи, преоблече се и ги простря да съхнат върху сеното. Бенедикт разчисти около себе си, за да си направи място да легне, и свали наметалото си.

Рядката чорба, която им предлагаше съдържателят, не му хареса и той реши да хапнат нещо от запасите, които носеха със себе си. Разтършува се из торбите и откри корави питки, малка делвичка с мед, стафиди, сушени смокини, буца сирене, което бе купил от някакъв овчар по пътя, както и няколко наденички. Под тях напипа мях с испанско вино, прогизнал от дъждовната вода. Не беше кой знае какво, но все пак бе по-добро от скъпернически стотвената чорбица на съдържателя на странноприемницата.

Жизел се надигна от сеното и се смути, защото според нея голотата ѝ не беше достатъчно прикрита.

— Ще се завием в сеното и ще се стоплим — успокои я той. — Не мога да спя с мокри дрехи. Ако ти е останал поне малко разум, смъкни тази мокра туника от гърба си. Тя се изчерви още повече и протегна ръка към сребърния кръст на гърдите си, до който се виждаше талисманът купен в Тулуза. В малката кутийка от полиран ахат, обсипан с изумруди, според продавача се съдържаха три косъма от миглите на Мария Магдалена — очевидно измамникът не се бе притеснявал от мисълта, че светицата не е стъпвала в полите на Пиренеите. Заради тази скъпоценна реликва Жизел бе изхарчила пари колкото за един добър кон, и беше убедена, че талисмана си е струвал парите. Бенедикт предпочете да премълчи мнението си, защото прекрасно знаеше, че само ще предизвика поредната свада, бе да може да промени убежденията на жена си.

— Седни, трябва да хапнеш нещо — рече той и посочи към храната.

Решила да се вслуша в съвета му, Жизел пусна талисмана си и повдигна края на туниката си. Погледът ѝ се стрелна към раменете му, огледа разрошената му коса, гърди му, гладката му кожа, ухаеща на прясно сено, и отново изчерви. Мълчаливо взе една смокиня и пое чашата, в която ѝ бе сипал от виното, разрежено с дъждовна вода.

Бенедикт ядеше като човек, който от три дни не е слагал зальк в устата си. Сиренето се оказа превъзходно, наденичките, макар и студени, бяха толкова вкусни. Жизел не взе своя дял, само задъвка къс от питката, натопена в меда. Чувствителният ѝ стомах винаги се свиваше, когато нещо я притесняваше.

Към края на скромната им вечеря зад гърба им неочаквано се появи водачът на групата, прегърнал една непозната жена, ухилена до уши, с раздърпан корсаж и с небрежно спусната кафява коса. Когато видя Бенедикт и Жизел, той се спря и веднага се намръщи.

— Мислех си, че тук няма никой. Когато вода хора през проходите, само аз спя в конюшните.

Бенедикт махна с ръка.

— Та тук има колкото искаш място.

Жената промърмори нещо на ухото на водача, изскубна се от ръцете му и изчезна навън в мрака. Той още по-силно свъси черните си вежди.

— Тук не сте в безопасност. Трябва да се приберете при останалите.

— Реших да спим на тишина и чист въздух — спокойно му отвърна Бенедикт.

Баскът огледа през рамо помещението, а после отново впери мрачен поглед в Бенедикт.

— Вие, французите — заплашително изръмжа той, — вечно си въобразявате, че целият свят е ваш...

Бенедикт едва не се задави от смях, ала нищо не рече. Вече бе разбрал, че пиренейските планинци до един са груби и недодялани, а този тук очевидно повтаряше чужди думи.

Водачът се накани да си тръгне, обаче в последния миг промени решението си и се облегна на вратата.

— Пътуването май не се оказа тъй тежко за теб, както бе за останалите — подметна той. Позата му оставаше враждебна, но в дрезгавия му глас се прокрадваше любопитство. На колана му висяха два кинжала. Той изтегли по-късия и започна да човърка ноктите си.

— Свикнал съм да пътувам надалеч. — Бенедикт се опита да говори по-спокойно, за да не предизвика някоя ненужна свада. Не отделяше поглед от острия кинжал. До него Жизел трепереше от страх.

— Значи си търговец?

— Нещо такова. Развъждам коне, главно бойни коне, но имам и понита.

— В Кастилия и Навара ще намериш най-добрите коне на земята.

— Да, зная това.

— Дошъл си да купуваш коне?

— Може би...

Баскът облиза устни.

— Ала тези коне са много скъпи. Трябва да имаш достатъчно сребро, за да се снабдиш с такива коне.

— Ще се намери и сребро.

Водачът кимна разбиращо. Очите му се свиха, но вместо гняв в тях заблестя алчност.

— И аз търгувам с коне. Целият ми род само с това се занимава. Прехвърляме коне от нашата земя в твоята, французино. — Отърка острието на кинжала си в дрехата си и го пъкна в канията. — А сега ще ви оставя да поспите. Все ще намеря къде да се приютя. — Изглежда ги още веднъж и изчезна в мрака, безшумен като котка. Косите на Бенедикт настръхнаха. Подушваше някаква опасност, макар още да не можеше да каже откъде ще се появи.

— Ще го сменим веднага, щом се доберем до равнината — промърмори той на Жизел. — Нещо не ми вдъхва доверие.

Тя стисна талисмана на гърдите си, но страхът не изчезна от сивите ѝ очи.

— И на мен никак не ми хареса този мъж — прошепна тя.

На разсъмване небето отново бе чисто, а слънцето весело огряваше живописната местност. Мрачната барака сега им изглеждаше като идилична, запусната старина. Поклонниците със светнали лица се наредиха на скамейките около дългата маса в средата, която съдържателят изнесе на поляната пред вратата. В кристалночистия въздух се виеше дима на буен огън, откъдето се разнасяше апетитен мирис на запържен бекон и прясно опечен хляб. Слугата донесе кана с мляко и още една кана с айрян.

Водачът, който не се яви за утрешната молитва, нито на закуската, изскочи иззад ъгъла на странноприемницата, чак когато

ставаха от масата. Под мишницата си стискаше самун хляб, а в другата си ръка носеше кошница с пресни питки. Днес баскът бе в по-ведро настроение, дори се опитваше да се шегува. Очевидно и на него, роден и отрасъл в суровата планина, времето оказваше силно въздействие. Но зад опитите му да изглежда безгрижен, по-опитното око би доловило скрито напрежение.

— Днес пътят няма да е толкова тежък — обяви той. — И времето е хубаво. А това ще ни позволи да изминем повече от вчера.

Поклонниците наистина изминаха доста повече километри. Пътят бе по-полегат, но си оставаше каменист и тесен, със стръмни скални скатове от двете страни. Часовете се нижеха неусетно, слънцето се издигаше все по-нагоре и приятна топлина сгръваше гърбовете на пътниците. Изпиха водата от меховете, смъкнаха горните дрехи. Търговецът от Бордо се зачерви от ездата и отново започна да мърмори недоволно. Оплакваше се от всичко — от пътя, от храната, от времето и от спътниците си, но най-вече от водача на групата.

Ниският баск търпеливо изтърпя многословната тирада, но мургавото лице още повече помръкна, а юмруците му се свиха. Принуди се да хване здраво колана си, за да спре треперенето на пръстите си.

— Казвам ви, че след Бордо свършва цивилизования свят — промърмори търговецът. — Ако не бях толкова набожен християнин, никога не бих се озовал в този пущинак.

Водачът се спря и се обърна с присвити очи. Гърдите му кипяха от негодувание, но и този път успя да преглътне обидните подмятания на французина.

— Зад този завой пред нас ще се изпречи широка река. Ще напълните меховете с прясна вода. Чакайте ме там, скоро ще ви настигна. — С тези думи той тръгна към храстите.

— Какво става? Накъде хукна? — извика търговецът. Водачът разпери ръце.

— Да не искате да ходя по голяма нужда тук, на пътеката пред вас? Така ли правят онези умници в Бордо? — Изглежда презрително търговеца и продължи пътя си. След няколко мига се скри от погледа им.

Търговецът шумно изруга. Речникът му се оказа доста по-нецензурен от този на водача на групата.

Бенедикт прикри усмивката си, като вдигна кърпата, уж за да изтрие потта от лицето си. Този баск нито му харесваше, нито му вдъхваше доверие, но не можеше да отрече, че с достойнство отвърщаше на упреците на търговеца.

Буйният поток, който по цялото си течение неуморно влачеше клони и чакъл, внезапно се раздели пред тях на няколко ръкава — някои тесни, но дълбоки, а други — по-широки и по-плитки. Групата поклонници с радост слязоха от седлата, за да отдъхнат край брега. Водата бе бистра като сълза, но леденостудена. Жизел напълни меха с вода, докато Бенедикт пазеше конете — не биваше да им позволява да пият прекалено много. Търговецът от Бордо смъкна черната си туника и с пуфтене се отпусна на сянка под крайбрежната скала.

Той бе първият от групата, който загина при нападението, което ги сполетя напълно неочаквано. Водачът баск изскочи от храстите зад скалата и с един удар на кинжала си му преряза гръкляна. Устните му злобно потръпнаха, преди да прошепне:

— Ти сам предсказа смъртта си. Тези диваци от планините наистина са готови да ти прережат гърлото, ако с нещо не им се харесаш.

В следващия миг Бенедикт усети как две стрели се впиха в тялото му — едната в бедрото, а другата в лявата му ръка. От удара той се завъртя и падна като подкосен във водата. Жизел изпищя и се втурна към него. След миг изпищя още веднъж, но викът се удави в кръвта ѝ.

Водата в потока почервения от кръв. Бенедикт се свести от изгарящата го болка. Бе нагълтал от студената вода, в която долови соления вкус на кръвта. Задави се, изплю вода и шумно пое дъх. Съзнанието му се проясни, ала болката се удвои. Надигна глава и изохка от ужасяващото видение. Жизел го гледаше с широко разтворени очи, със застинало завинаги, безкрайно учудено лице.

Опита се да извика името ѝ, ала всичко се сля пред очите му в кървава пелена. Не можа да се изправи, само приседна на дъното, но болката бе тъй силна, че се стовари назад по гръб, до изстиващото тяло на жена си. В следващия миг над очите му се спусна непрогледен мрак.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Мавърът Фейсал ибн Мансур, лекар към имението на испанския владетел Родриго Диас де Бивар, си мислеше, че сега можеше да си прекарва по-приятно времето в библиотеката си, вместо да се тътри на гърба на муле по тази камениста пътека. В този миг той и спътниците му се показаха от завоя и пред тях се разкри смразяващата сцена на кървавото нападение.

— О, милостиви Аллах, какво е станало тук! — изохка той и дръпна поводите тъй силно, че мулето рязко изпъна врат и едва не го събори от седлото. В небето кръжаха ястреби и лешояди, а щом новодошлите се приближиха до потока, два черни грифона размахаха крила над разпокъсан труп и изчезнаха над отсрещния, зловещо смълчан бряг.

Фейсал се смъкна от гърба на мулето и се завтече към безжизнените тела. Веднага разбра, че са поклонници, християни — един свещеник, монахини, пътуващ музикант, търговец и още двама, облечени в по-хубави дрехи. Никъде не забеляза кесия, нито накити по ръцете или вратовете им. В меката почва, още мокра от вчерашния дъжд, се виждаха следи от копита, но от конете нямаше и следа. На Фейсал не бяха нужни повече улики, за да разбере, че поклонниците са станали жертва на някоя от разбойническите банди, които отдавна върлуваха в околността и често нападаха пътниците.

Отчаяно клатеше глава, докато обикаляше жертвите и докосваше с трепереща ръка шийните им артерии, за да провери дали още диша някой от тях.

Фейсал винаги досега бе вярвал, че човек по природа е добър. От няколко години служеше при сеньор Родриго, когото маврите наричаха Ел Сид^[1]. За лекаря човешкия живот бе висша ценност, с която Аллах е дарил простосмъртните, но в някои мигове като сега му се струваше, че в човешката природа е заложена прекалено много необузdana жестокост.

Двама войника от свитата на Фейсал изтеглиха от водата две тела — мъж и жена, повалени от стрели. Фейсал се приближи, за да ги

огледа. Жената бе пронизана от стрела под лявата плешка, точно в сърцето. Може би е умряла още преди да падне във водата... или се е удавила в потока. Беше нежна, с фини черти и деликатното овално лице. Разбойниците бяха пребъркали джобовете ѝ, както и на останалите жертви, но в бързината бяха пропуснали нещо — в дясната ѝ ръка, здраво свита в юмрук, той откри талисман, украсен със скъпоценни камъни.

Наведе се над другото тяло, отмести опашката на стрелата, стърчаща от бедрото на мъжа, и го обърна. Стомахът му се сви от изненада, когато видя, че младият мъж още диша и дори го гледа с помътнелите си тъмнокафяви очи.

— Донесете ми одеяла, по-бързо! — извика през рамо Фейсал. — Този тук още диша! Но колко ли още му е писано да живее... — Коленичи до непознатия мъж и притисна длан към шията му. Пулсът беше равномерен, макар и слаб, а това му вдъхна надежда, че ще успее да го спаси.

Мавърът с рязко движение измъкна остър крив нож от пояса си.

— Не, не... — утешително рече Фейсал, когато видя как в кафявите очи на падналия мъж надвисна сянката на страха. — Аз съм тук, за да ти помогна. — Тонът му очевидно успокои ранения, макар думите му да бяха произнесени на неразбираем език, защото той се отпусна безпомощно по гръб, все още потръпвайки от студената вода.

Фейсал видя двете рани от стрелите, проболи туниката на жертвата — едната в бедрото, а другата в лявата ръка и се запита дали е разумно още сега да измъкне върховете на стрелите. Около едната съзря силно зачервяване, а от другата бе изтекла доста кръв. Опитният лекар отдавна се бе научил да се справя с подобни рани по време на дългите си странствувания в обоза на войската на дон Родриго.

Войникът се върна с едно одеяло. Фейсал го постла на пясъка отдясно на тялото му, после обърна мъжа върху одеялото и раздра с ножа си дрехите му. Махна окървавения ръкав и огледа раната. Върхът на стрелата бе пронизал мускула му, но по количеството засъхнала кръв опитният лечител прецени, че раната не е смъртоносна.

— Сега ще те заболи — каза той, а младият мъж го изгледа с недоумение. Лекарят със запъване повтори думите си на езика на франките.

В тъмнокафявите очи на Бенедикт проблесна искра. Раненият се опита да преглътне и със сетни усилия промълви с дрезгав шепот:

— Направете каквото можете, за да ме спасите.

Фейсал здраво стисна стрелата и леко я дръпна. Раненият изстена и се сгърчи от болката, а зъбите му се разтърсиха от спазъма. Фейсал бръкна в кесията на пояса си и извади малко шишенце. Поля раната с някаква течност и раненият мъж под него отново се изви от непоносима болка.

— Съжалявам, че ще ти причиня още страдания — въздъхна Фейсал, — но трябва да почистя раната, иначе ще стане много по-зле. А сега искам да хвърля още един поглед на другата ти рана.

Не знаеше дали поклонникът чува думите му, или съзнанието му е замъглено от болката. Очите му оставаха затворени, само от устните му се изтръгнаха глухи стенания.

Войникът следеше с поглед движенията на Фейсал и тихо прошепна:

— Интересно кой ли е този непознат?

— Ако Аллах ни дари с милостта си, той сам ще ни го каже. — Фейсал се изправи на крака и замислено поглади брадата си. — Прилича ми на френски търговец, и то доста богат. Не мога да повярвам, че се е озовал чак тук, само за да се поклони пред мощите на някой от вашите светци. Би могъл да пътува много по-удобно и безопасно до Сантяго де Компостела. Кой знае, може дон Родриго да се заинтересува от този странник.

Бенедикт се опита да се помръдне, но не успя. Някой сякаш бе забил два шиша в тялото му, за да го прикове към леглото. В ушите му още кънтяха викове и писъци, сподавени в кръвта на умиращите. Опита се да извика за помощ, ала немощният стон заглъхна в гърлото му.

Предпазливо надигна клепачи и се огледа. Погледът му срещна само студени, бели стени и висок дървен таван. През капациите едва се процеждаха слънчевите лъчи. На перваза под прозореца се виждаха три портокала. Намръщи се. Усещаше цялата си лява ръка натезжала.

Опита да се изправи, но бързо се отказа — след първия спазъм се отпусна безпомощно по гръб. С дясната си ръка отдръпна завивката, за

да огледа тялото си. Лявата му ръка беше превързана в ивици от бял ленен плат. По корема си видя белези, а надолу, около лявото му бедро се виждаха още превръзки.

Вратата се отвори. Пред него застана мъж на средна възраст, облечен в мюсюлмански дрехи, дребен и сух. Раираната му туника беше от коприна в тъмножълт цвят, който подхождаше на мургавото му лице.

— А, значи си буден — рече мавърът на своя развален френски и се усмихна, разкривайки безупречно белите си зъби. — Вече бях започнал да мисля, че ще те изгубим. Сигурно се чудиш кой съм аз и къде си се озовал, познах ли?

Бенедикт сухо преглътна.

— Отначало помислих, че съм в Ада.

Лекарят се разсмя.

— Е, не си първият, който си е мислил това. Името ми е Фейсал ибн Мансур. Аз съм лекар в имението на испанския владетел дон Родриго Диас де Бивар, който е известен сред народа като Ел Сид — дано Аллах го дари с благословията си и с дълъг живот.

Бенедикт не можа да запомни трудните имена. Мавърът го наблюдаваше с любопитство, без да разбира, че тези гръмки титли не означават нищо за ранения чужденец.

Очакваше французинът да е чувал поне за Родриго Диас, но дори това име се оказа непознато за него.

— Сега се намиращ в един от замъците на дон Родриго, по пътя за Бургос — продължи мавърът. Черните му очи предпазливо следяха лицето на пациента. — Донесохме те от потока, отвъд Ронсевалес, полумъртъв от измръзване, пронизан от две стрели. От цялата ви група само ти си оцелял. Дълбоко съжалявам...

Бенедикт пое дълбоко дъх и потръпна от ужасната вест.

— Жена ми... — едва чуто прошепна той.

Лекарят тъжно поклати глава.

— Улучена е в сърцето, още с първата стрела. Пътищата през тези диви планински проходи винаги са криели опасности.

— Ние тръгнахме на поклонение... до манастира в Компостела, за спасението на душата на майка й. Тръгнахме само защото тя настояваше... все ми казваше, че била длъжна да стори всичко за

спасението на майка си. — Очите на Бенедикт се наляха със сълзи. — Аз винаги бях с нея и тя си мислеше, че е в безопасност.

— Искате ли да повикам някой свещеник от вашата религия?

— Не! — Бенедикт едва не се задави от вълнение. — Не, в никакъв случай. — Прехапа устни, опита да се овладее и чак тогава погледна към лекаря, който не преставаше да го наблюдава изпитателно. — Искам само да седна в леглото, но не мога да се помръдна.

— Не е чудно, защото раната на бедрото ти е много дълбока. Аллах е бил милостив към теб, като не е позволил на стрелата да се забие по-надълбоко. Иначе сега щеше да си мъртъв.

— Аллах е бил милостив? — подигравателно подметна Бенедикт.

— Аллах винаги е милостив — уверено повтори Фейсал ибн Мансур и го хвана за дясната ръка. Внимателно го вдигна нагоре и подпря две възглавнички зад гърба му.

— Сигурно вече си видял, че съм те оставил да спиш гол, само с тези превръзки — рече Фейсал. — Това ще ти помогне по-бързо да оздравееш. Ако след време поискаш да станеш от постелята, ще ти донеса дрехи. Твоята туника, с която си бил край потока, е прибрана в раклата в моята стая. Ако си носил кесия на колана си, опасявам се, че ще трябва да се простиш с мисълта, че ще можеш да си я върнеш.

Бенедикт го изгледа с подозрение. Болката досега обсебваше мислите му и нямаше време да се замисли защо този мавър проявява толкова грижи за него. Нали всеки поклонник носи сребърни монети, зашита в туниката си?!

— Носех кесия — бавно започна той, — за да раздавам милостиня на бедните и да плащам за храна и нощувка, но както сам си се досетил, там нямаше много монети.

Лекарят измъкна ръцете си от ръкавите на туниката си, приближи се до долапа и извади една чаша и кана с вино.

— Изпий това — каза му той. — Трябва да възстановиш силите си.

Бенедикт отпи от виното и пак отпусна глава върху възглавниците.

— Откога съм тук?

— Пътувахме три дни, а после прекара още три дни в това легло.

— Жена ми... — колебливо започна той. — Искам да кажа, съпругата ми и останалите... какво стана с тях?

Фейсал смутено разпери ръце.

— Ние бяхме само няколко човека и не можахме да ги вземем с нас, но ги погребяхме според вашите обичаи и щом стигнахме до първото село, повикахме местния свещеник. Той обеща да прочете няколко молитви над гробовете им. Ако искаш, когато оздравееш, ще те заведе до селото.

— Благодаря.

Фейсал наведе глава.

— Още не знаем името ти, нито титлите ти, ако имаш такива. Хората в имението те наричат просто „младия Франк“, но мисля, че това няма да е за дълго.

Бенедикт се опита да се усмихне.

— Предпочитам да ме наричат просто „младия Франк“, но пред теб се чувствам задължен да кажа името си — аз съм Бенедикт де Реми, имам владения в Нормандия и Англия. Баща ми е заможен търговец на вино, а тъстът ми отглежда коне за херцога на Нормандия и за краля на Англия.

— Нима! — възкликна Фейсал, заинтригуван, но без да се впечатли особено. Един мъж, както казваше Ел Сид, трябва да се преценява по личните му качества, а не по постиженията и титлите на родителите му. Макар че един собственик на конюшня за расови коне може да представлява изключение от това правило. — А ти с какво се занимаваш? — попита мавърът.

— Няма да те упрекна — Бенедикт този път превъзмогна болката и се усмихна сърдечно, — ако си мислиш за мен, че съм тръгнал на това пътешествие само за да укрепя характера си. Нали някои заможни бащи изпращат разглезените си синове на такива трудни пътувания, за да ги закалят духом и телом?

— Не, нищо лошо не съм си помислил за теб. Само Аллах може да знае какво се крие в сърцето и душата на човека.

Бенедикт сви рамене, без да е напълно съгласен с мавъра, но нямаше сили да спори.

— Питаш ме що за човек съм, така ли? — замисли се той. — Най-лесният отговор е да кажа, че и аз отглеждам коне, защото помагам на тъста си. Жена ми тръгна на поклонение, за да получи

благословията на светеца в Компостела, а аз, освен че я придружавах, бях се накарал да купя испански коне, за да ги използвам за разплод. Искан ми се бойните коне от нашите конюшни да бъдат най-добрите в целия християнски свят.

— По-добри дори и от арабските? — лукаво се усмихна Фейсал.

— Да, признавам, че още много има да се учим от вас, арабите.

Фейсал кимна одобрително.

— Когато се съвземеш, ще потърсиш ли търговци на коне?

За миг Бенедикт затвори очи, изпълнен с нерешителност.

— Ако не го направя, тогава цялото пътуване ще се окаже напразно. Колкото и да си посипвам главата с пепел, на мъртвите от това няма да им стане по-леко. Затова съм длъжен да се добера до Сантяго де Компостела. Ще изпълня обета на съпругата ми, който тя даде пред майка си, а след това ще потърся и местните търговци на коне.

Фейсал сви устни и бавно кимна.

— Това е мъдро решение. Ще те запозная с един стар познавач на коне, наречен Санчо. — Замисли се за миг и сетне добави: — Когато открихме жена ти, намерихме в шепата ѝ талисман. Той е в стаята ми, заедно с твоята туника. Знаем, че вие, християните, отдавате голямо значение на подобни реликви.

— Някои от нас, да, но не всички — уморено промълви Бенедикт, а в гласа му се прокрадна горчивина. — Жизел вярваше, че този талисман ще я закриля от всякакви беди. А ето че сега е мъртва, докато аз, неверникът, оцелях. Може би, както казват старите хора, дяволът има пръст в тази мрачна история.

[1] Легендарна личност, герой от испанския епос, победоносен военначалник в ранния етап на борбата на испанците срещу маврите, продължила цели седем века. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В една слънчева лятна утрин в една от килиите на манастира Мария Магдалена Арлет де Бриз се яви пред своя бог. Лежеше напълно притихнала и когато Ролф сведе поглед към восъчнобялото ѝ лице, можеше да се закълне, че долавя бледа усмивка на тънките ѝ устни. Последните ѝ думи, когато само преди час той безпомощно кършеше ръце пред постелята ѝ в скромната манастирска килия, бяха:

— Отивам при моята Жизел...

През последната седмица болките ѝ бяха непоносими и сестрите я упояваха със сироп от маково семе, от което халюцинациите ѝ се засилиха. В моменти на слабост Арлет с треперлив глас бърбореше за красиви градини и ангели, кръжащи в лятната утрин. Понякога ставаше по-буйна и крещеше за видения, потопени в кръв, за полета, осеяни с трупове, мятеше се неспокойно в леглото си въпреки силната упойка.

Ролф въздъхна облекчено, когато разбра, че е дошъл краят на страданията ѝ. Искаше му се да изпитва по-дълбока скръб, но в момента стоеше напълно вцепенен до изстиващото тяло на съпругата си. Накрая мълком се извърна, излезе в коридора и тихо затвори вратата. Остави я на грижите на сестрите. Сега тя им принадлежеше изцяло. Те щяха да се погрижат и за тялото ѝ, и за душата ѝ много по-добре и по-съвестно от него.

Яздеше замислено по целия път до Бриз сюр Рисле, увлечен в спомените си. Ако Арлет бе малко по-топла с него... ако той бе малко по-търпелив с нея... И ако... тогава внезапно си спомни едно женско име, но това не беше името на съпругата му.

Когато пристигна в Бриз сюр Рисле, бе още потънал в мрачните си мисли и в първия миг не чу думите на слугата, който му съобщи, че го очакват посетители. Разбра го чак когато видя конярите, засуетени около някакви непознати коне пред външната стълба, дори машинално огледа най-добрите коне с око на познавач.

— Херцог Робер е пристигнал, господарю — отговори слугата на мълчаливия въпрос.

Ролф мислено изруга. Сега най-малко се нуждаеше от присъствието на херцог Робер.

— Той каза ли нещо?

— Не, милорд, само поиска да се погрижим за конете и за хората му. Няма много багаж със себе си, но нареди да разседлаем конете.

Коеето означаваше, че щяха да останат да пренощуват в замъка, преди да продължат за Руан, досети се Ролф. Значи не е дошъл просто така, пътъом. Ролф сухо кимна на слугата, а на ум си повтори, че трябва да се приготви за трудни мигове. Стисна зъби и се запъти към вратата.

Щом влезе, веднага го блъсна в гърдите шумния, безгрижен смях на Робер, придружен от звънък женски глас. „Джулита!“ — каза си Ролф и настроението му се подобри. Ако Джулита е пристигнала в Бриз сюр Рисле, това означаваше, че и Може трябва да е в замъка.

Робер, херцог на Нормандия, първородният син на Уилям Завоевателя, бе добре сложен, със среден ръст, с червеникавокафява коса, сиви очи, прав нос и чувствени пълни устни. Като цяло можеше да бъде преценен като привлекателен. По характер бе по-скоро весел, отколкото мрачен, при условие, че не му се налага да мисли върху важни държавни дела. Но на неговата дума трудно можеше да се разчита. С лекота даваше обещания, ала трудно ги спазваше, а това позволяваше на васалите му да нарушават многократно клетвата си за върност пред него. Това пораждаше безкрайни конфликти, дразги и свади, дори и войни.

Робер седеше до високата маса в дъното на залата, отрупана с храна и вино. До него бе седнал Може, както винаги намръщен, заобиколен от оръженосците на херцога, а от другата страна на Негова светлост беше Джулита.

— Господарю — изрече Ролф и препъна коляно пред сина на Уилям Завоевателя. Този жест бе само проява на етикеция, докато пред баща му винаги би коленичил от искрена почит.

— О, изправи се, веднага се изправи! — Робер велико душно махна с ръка. — Между приятели няма място за такова ненужно церемониалничене. Хайде, ела при нас, та това е твоят замък, дявол да го вземе! — Херцогът му посочи място от лявата си страна и измести стола си по-близо до Джулита.

— Ще ви помоля да ме извините, ако ви се сторя разсеян — започна Ролф, бързайки да изпревари многословните излияния на Робер, с които отдавна бе дотегнал на всички около себе си, — но съпругата ми тази сутрин предаде богу дух в манастира „Мария Магдалена“... Това се очакваше, защото тя линееше от ден на ден, но нека сега да не говорим... — Той даде знак с ръка на слугата си тежко се отпусна на скамейката.

Джулита му наля чаша вино и го изгледа с тревожен поглед. Очите ѝ бяха изпълнени със съчувствие и тя протегна ръка към неговата.

— Съжалявам, татко.

Ролф поклати глава.

— Тя почина в мир и сега душата ѝ най-сетне намери покой. — Въздъхна замислено и поднесе чашата към устните си.

— Моите съболезнования — обади се Робер, натъжен от печалната вест. — Ще платя на свещениците да отслужат меса за упокой на душата ѝ, и то още днес, мир на праха ѝ. — Прекръсти се и продължи: — Тя бе толкова набожна и благочестива. Сигурно ще ти бъде тежко без нея.

— Да. — Ролф отпи от виното.

Робер Нормандски може и да беше суетен и себичен, ала успя да намери нужните думи, за да изрази съчувствието си.

— Сега на плещите ти ще легнат още трудности, но няма как — ще трябва да се справиш и с тях — каза Робер и се отпусна назад в стола си.

Ролф само измърмори нещо учтиво, без да влага чувства в думите. Днес не бе настроен да слуша бърборенето на херцога.

— Баща ми от години купуваше коне само от теб — рече Робер — и аз не виждам защо сега трябва да изменя на тази традиция. Разбира се — добави той и веждите му се вдигнаха, — не мога да ти обещаая, че ще търпя да продължаваш да въртиш търговия с брат ми Уилям в Англия. Отлично знаеш, че ние отдавна сме в конфликт.

Ролф бавно отпи още вино и го задържа за малко в устата си, докато обмисляше отговора си, от който зависеха много неща. Ако Робер му забрани категорично да продава коне на Уилям Червенокосия, той отсега знаеше, че няма да изпълни тази заповед.

— В Англия, Ваша светлост, като поданик на вашия брат, съм длъжен да се подчинявам на заповедите му, така както в Нормандия — на вашите — учтиво, но твърдо отговори той. — Много от нас притежават имения на двата бряга на Тясното море и сега се разкъсват от колебания на кого да служат. Но вие и вашите братя винаги сте се снабдявали с расови бойни коне от Бриз сюр Рисле и от новата конюшня в Ълвертън. Ако вие и Уилям Червенокосия се разберете по приятелски, а аз предварително се откажа да търгувам с единия от двама ви, как ще се оправя после? Не, господарю, ще продължавам търговията си така, както аз преценя за най-добре.

Робер се намръщи още повече и забарабани с дебелите си пръсти по масата.

— Нали не харесваше Червенокосия? — изръмжа той.

— Не, господарю, и никога не съм го харесвал, ала в Англия бях принуден да дам клетва за вярност към короната, защото от неговия баща съм получил имението си в Англия.

— И затова ли дойдохте в Бриз сюр Рисле, Ваша светлост? — попита Джулита. — За да принудите баща ми да се откаже от търговията си с коне отвъд Тясното море? — Изглежда херцога с недоумение и се наведе към него, като буйните ѝ коси едва не докоснаха лицето му.

Може едва не се задави с парче месо, а Ролф — с виното си. Всички присъстващи впериха смаяни погледи в Джулита. Знаеха, че херцогът никога не е бил безразличен към красивите жени, а тя изглежда бе решила да се възползва от слабостта му.

Робер се изкашля, а лицето му почервения.

— В каква каша съм забъркан, господи... — въздъхна той. — Не е лесно да се слугува на двама господари.

Джулита кимна, сякаш думите на Робер бяха най-мъдрите, които бе чувала през живота си, и закачливо подхвърли:

— А какво да кажем за горките мъже, които имат по две господарки?

Робер отметна глава и звучно се разсмя.

— Е, това никога няма да го допусна! — захили се то и погледна към Ролф. — Бива си я дъщеря ти, доста остро езиче има!

Ролф нищо не рече, само присви очи, сякаш мълчаливо я укоряваше заради лекомисленото ѝ поведение. Може имаше вид на

човек, който в следващия миг ще припадне под масата.

— Говоря така, защото обичам баща си — продължи Джулита и се притисна още по-близо до херцога, сведе трепкащите си мигли и го дари с огнен поглед. Искаше да отклони Робер Нормандски от опасната тема. Познаваше характера на херцога, помнеше как Мерили го бе обработвала като мека глина в банята на мадам Агата и бе убедена, че сега може да се справи не по-зле от нея.

— Баща ти май не е много радостен от срещата ни — подхвърли Робер.

Джулита го изгледа предизвикателно и сведе глава.

— Нима само заради него сте дошли в Бриз сюр Рисле господарю? — Гласът ѝ бе подкупващ и предразполагащ. Трябваше да накара херцога да повярва, че е покорена от чара му. Може би по-късно щеше да ѝ се наложи да обяснява поведението си както пред баща си, така и пред ревнивия си съпруг.

Робер се наслаждаваше на съблазнителния, подкупващ поглед на Джулита, на красивото ѝ лице, на полуотворените ѝ устни.

— Пристигнах тук, за да си избира от конете на баща ти. — Протегна ръка към нейната, но се досети и предпазливо се извърна към Ролф: — Ще можеш ли да ми предложиш някакъв по-добър кон?

— Имам един испански жребец — отговори Ролф и неспокойно се размърда.

— Не искам да сметнеш, че не харесвам конете от другите породи — припряно продължи Робер, — но си спомням, че баща ми винаги купуваше испански жребци при по-важни случаи. Решил съм да последвам примера му.

Ролф замислено протри наболата си брада. *Но никога няма да бъдеш като него, помисли си той. Ако приличаше на баща си, кралят на Кастилия отдавна да ти бе изпратил като подарък чистокръвен испански жребец.*

— Позволете ми да ви избира най-добрия кон от моите конюшни, но ви предупреждавам, че ще ви струва много.

Робер дръпна месеста си ръка от ръката на Джулита и небрежно я размаха.

— Не се притеснявай, всичко ще ти бъде заплатено.

Ролф сви устни. Щедростта и прахосничеството на Робер бяха пословични. Дължеше огромни суми на знатни благородници,

владетели на обширни имения, а още не бе изтекла една година от смъртта на баща му. Уилям Завоевателя бе оставил на синовете си баснословно богатство. Ролф мълчаливо допи виното си. Замисли се дали Бенедикт ще се завърне с испански коне за разплод от поклонението до Сантяго де Компостела — това би спестило на Ролф пътуването отвъд опасните пиренейски проходи.

— Е, ще се споразуедем ли — попита Робер, — или да потърся коне от друго имение?

Ролф подпря с ръка челото си.

— Простете ми разсеяността, господарю. Днес съм много уморен и наскърбен. Мога само да ви заявя, че ако тук, в Бриз сюр Рисле, нищо не ви хареса, напълно естествено ще е да потърсите коне в останалите конюшни в Нормандия.

Джулита долови, че Робер е склонен да се увлече в спор с баща ѝ и се наклони да се намеси, ала херцогът я изпревари:

— Не бих казал, че тук, в Бриз сюр Рисле, нищо не ми харесва. — Изглежда Джулита с неприкрито възхищение, от което на Може му настръхнаха косите. — Но продължавам да настоявам да ми намериш боен испански жребец от чистокръвна арабска порода. — Отмести се, за да може слугата да напълни чашата му.

— След два месеца в Бордо ще се съберат всички търговци на коне. Може би пък там ще се намери кон, който да задоволи високите ви изисквания. Испанците редовно посещават тържището в Бордо, при това там цените са доста по-ниски, отколкото при нас, на север.

— Постъпи както желаш — небрежно подхвърли Робер, без да откъсва поглед от лицето на Джулита. — Сигурен съм, че ще се справиш.

Джулита усети, че флиртът ѝ с херцог Робер навлиза в опасна фаза. Ако херцогът си припомнеше, че вече се е срещал с нея в онзи бордей в Саутуорк, нямаше да може да отблъсне похотливите му атаки. Зачуди се как да охлади страстите му, които така непредпазливо самата тя бе събудила.

— Може би — започна тя с игрив тон, — и аз мога да взема участие във вашия мъжки разговор, защото, Ваша светлост, все едно че съм отраснала в конюшните на баща ми.

— О, да, нищо чудно — съгласи се Робер. — Но защо ми се струва, че някъде сме се виждали?

Тя се опита да прикрие с усмивка опасението си и веднага отклони темата, като го попита какви испански коне предпочита Негова светлост. Поласкан от вниманието ѝ, Робер се впусна в дълги обяснения, а прислужниците се възползваха от това, за да приберат излишните блюда от дългата маса.

Под масата Робер нежно притисна коляното си към нейното.

— Ти си неземна красавица — прошепна той. — Кога ще мога да се насладя отново на твоята компания?

През цялата вечер Джулита очакваше този деликатен момент, но сега се оказа неподготвена и стомахът ѝ се сви от уплаха.

— Не съм заслужила такава чест, господарю... — колебливо промълви тя, — а освен това ми се струва, че вашето предложение може да застраши моята чест.

— Аз съм напълно откровен с теб. Искаш ли да наредя да те приемат сред моите придворни дами?

Джулита свенливо сведе дългите си мигли.

— Много щедро от ваша страна, господарю, но съм дала обет за вяроност пред моя съпруг и съм длъжна да му се подчинявам.

— Сигурен съм, че нещо ще може да се промени — отговори Робер и се усмихна многозначително.

Да, нещо трябваше да се промени, и то в най-близко време. Може се впусна в дълъг спор с херцог Робер за испанските коне. Херцогът настояваше именно Може да замине за Бордо, за да доведе елитни бойни коне, нужни на Нормандския херцог за предстоящите схватки с по-малкия му брат, краля на Англия. За това се намери и повод, срещу който никой не можеше да възрази — Ролф бе длъжен да присъства на погребението на съпругата си, следователно бе ред на Може да се отпрати на дълго пътешествие.

— Защо се държа така предизвикателно с него? — нахвърли се Може срещу Джулита, когато двамата останаха сами. — Нима си решила да му станеш придворна дама, като някоя от неговите превзети курви?

Лицето на Джулита преbledня като платно.

— Как смееш да ми говориш такива низости! — процеди тя с леден тон и се втурна към вратата. Може скочи, настигна я, хвана я за

ръката и я завъртя към себе си.

— Да не би да си въобразяваш, че не мога да разбера защо той поиска тъкмо аз да тръгна за Бордо за тези проклети коне? Искане да ме махне отгук и ти да си свободна за него, ето защо!

— А ти нима очакваш аз да харесам този наперен пуяк? — насмешливо му отвърна тя.

— Че какво друго мога да си помисля, след като се държа на масата като последна уличница? За бога, та ти само дете не седна в скута му!

— Глупости! Всичко беше заради баща ми, нима не го проумя? Той се заяде с него, а на мен ми стана жал. Ако не бях отвлякла вниманието му, херцогът щеше да настоява баща ми да се откаже от сделките с Уилям Червенокосия и свадата между тях беше неминуема!

— Това не е оправдание за поведението ти! — гневно изфуча Може и лицето му потъмня.

— Как ли не! — изкрещя Джулита.

Може погледна към двора през отворения прозорец и видя, че долу се е събрала многолюдна тълпа от слуги, готвачи и коняри. Стреснати от мрачния му поглед, хората мълчаливо се разотидоха, но той знаеше, че навред ще плъзнат слухове за Джулита и херцог Робер, а това съвсем го вбеси.

— Трябваше да те нашибам с камшика... — задъхано рече той.

— И така ли смяташ да оправиш всичко между нас? — презрително се изсмя жена му. — Имаш право да ме нашибаш с камшика... или ще предпочетеш за пореден път да докажеш мъжествеността си в леглото? Как предпочиташ да ме усмиряваш? — Опита се да се изплъзне, но той я държеше за ръката с все сила.

— Пълен глупак е онзи, който си мисли, че може да покори една жена! — кисело процеди Може през зъби. — Да не би някога да си се подчинявала на волята ми? Но този път всичко ще се промени! — изсъска той и я притисна до себе си, за да впие устни в нейните.

Джулита се замята като зверче, уловено в капан, ала той бе много по-силен от нея. Ръцете му я стиснаха като стоманени клещи.

— Няма да те дам никому! — изръмжа той и с рязък замах разкъса корсажа ѝ. — Ти си моя и ще си останеш само моя!

Измъчена, унижена, задъхана, Джулита впери втренчен поглед в гредите на тавана. Може се отпусна върху тялото ѝ, а горещият му дъх опари нежната ѝ шия. Бесният ритъм на бедрата му постепенно затихна. Този път дори не се опита да удължи акта, за да ѝ достави поне капка наслада. Искаше да достави удовлетворение само на себе си.

Тя се размърда под него, опита се да отпусне схванатите си крайници и да си поеме дъх, но съпругът ѝ бе толкова тежък и едър.

Мъжът надигна глава и се вгледа в лицето ѝ. Сега, след като вихърът на страстите му беше затихнал, той внезапно изпита прилив на необяснима нежност. Леко докосна косата ѝ.

— Щеше да ти бъде много по-лесно, ако не се бе държала като някоя дивачка. Ти ме предизвика... накара ме да загубя самообладание.

Джулита не се изненада, че и този път тя се оказа виновна за всичко. Може трудно признаваше грешките и слабостите си. Не му отговори, защото явно беше безсмислено.

Той се намръщи и стана от нея. Лицето му все още бе зачервено, дрехите му — изпомачкани. Обърна се с гръб към нея, за да оправи панталоните си. Когато заговори, гласът му прозвуча много по-спокойно:

— Не искам да отиваш в двора на херцог Робер. Няма да ти разреша!

— Но нали си васал на херцога?

— Той само те е поканил, не ти е заповядал.

Джулита изгледа широкия гръб на съпруга си.

— А ти какво ще направиш, ако все пак отида в Руан? Ще вдигнеш скандал?

— Ти ще ми се подчиняваш ли, или не? — сърдито изфуча Може. — Длъжна си да ми родиш наследник, а за това трябва да спим всяка нощ заедно. Ето защо ще заминеш с мен за Бордо.

Джулита бавно постави забрадката си. На нейно място много жени щяха да се възползват от поканата на Нормандския херцог, но имаше и такива, които с радост биха потеглили към Бордо. От двете злини тя предпочиташе по-малката — панаира в Бордо, пък и винаги бе харесвала шумните тържища, тръпката при избора на нови коне, срещата с непознати хора.

— Наистина ли искаш да дойда с теб? — попита го тя и горчивината в интонацията ѝ се стопи.

Той присви очи и тя разбра, че Може се двоуми.

— Ох, съвсем се обърках! Не искам херцога да слухти по петите ти като куче, надушило кокала, докато аз съм далеч оттук.

Джулита стегна краищата на забрадката си и стана от леглото. Болеше я от грубите му ласки, но поне бе успяла да го убеди да я вземе със себе си, а това означаваше, че поне за малко ще се махне от Нормандия.

— Кога ще тръгнем? — попита тя. — Да се заема ли с багажа още сега?

Може стегна колана си.

— Както решиш.

Сега тонът му бе малко по-любезен, очевидно гневът му бе утихнал. Робер Нормандски можеше само да му завижда за усмивката на алените ѝ устни и на блясъка в красивите ѝ очи.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

„Драка“, един от корабите на Обер де Реми, току-що пристигнал от Руан, стоеше закотвен на кея в пристанището на Бордо. На идване корабът носеше бурета с медовина от Англия, а на връщане щеше да отнесе към Руан внушителен товар от кожи и вино от Южна Франция. Самият Обер не пътуваше с кораба, защото бе предоставил всичките грижи около доставката на капитана на „Драка“ — Белтран, едър французин, с весел нрав и гъста черна брада, който от двадесет години плаваше на борда на търговски кораби край бреговете на Франция, Англия и Испания.

Щом пристигнаха в Бордо, Белтран отведе Джулита и Може в къщата, където отсядаше при всяко пристигане в шумния град — най-оживеното от всички пристанища на южна Франция. Примами ги с обещанието за вкусно угощение. Щом чу да се говори за храна, Може кисело сви устни и се извини, като заяви, че му е достатъчно само да му посочат леглото, в което да може най-сетне да се наспи на спокойствие.

Белтран и Джулита си размениха развеселени погледи, в които се долавяше и съжаление към страданията на Може, оставиха го на тишина в спалнята, след което слязоха в голямата зала на партера, съпроводжани от съдържателката — слаба, но словоохотлива французойка, с бледа кожа и малки, но будни черни очи.

Във въздуха се разнасяха писъците на чайките. През дебелите каменни стени горещината не проникваше, но долиташе шума от прашните улици, претъпкани с хора. Съдържателката им донесе кана с вино, хляб и глинени купи с гореща рибена чорба.

— На поклонение ли сте тръгнали, мадам? — полюбопитства тя, докато подреждаше масата за гостите си.

Джулита поклати глава.

— Не, дошли сме за тържището, за да закупим коне за имението ни в Нормандия.

— Аха. — Жената за миг се замисли, преди да продължи с въпросите си: — Защо ми се струва, че сте женени отскоро? Иначе как

би се съгласил мъжът ви да оставите децата си в къщата ви?

Джулита се усмихна смутено, но успя да се сдържи и не ѝ заяви в лицето, че това не е нейна работа. Реши, че можа да я остави да си мисли, че са тръгнали на сватбено пътешествие.

— Не е зле да потеглите на юг, към манастира в Сантяго де Компостела — посъветва ги съдържателката, — за да се поклоните, пред мощите на светеца и да получите благословията му. Само тогава ще имате много деца и дълъг и щастлив семеен живот.

Джулита се изчерви. В банята на мадам Агата се бе научила как да се предпазва от нежелана бременност. Мерили, в един от редките мигове на великодушие, ѝ бе обяснила метода, използван от леките жени — трябваше само да се вземе малко парче от оцетна гъба и да го постави във влагалището. Досега този метод винаги бе помагал на Джулита да се опази от забременяване, затова не се нуждаеше от помощта на светеца от Компостела.

Най-последно словоохотливата съдържателка прибра празните купи от масата и отиде да ги измие на кладенеца в дъното на двора. Джулита се колебаеше коя злина е по-малка: да легне в леглото при изнемощелия си съпруг или да остане в стаята, за да слуша неспирното бърборене на приказливата хазайка на къщата.

— Колко път има до мястото на тържището? — попита тя.

Белтран присви устни и избърса мустаците и брадата си с опакото на ръката си.

— Не е далеч — отговори той.

— Клотилда те посрещна много сърдечно — обади се Белтран. — Обикновено дава стаи само на капитани на кораби. Не обича да подслонява прости моряци, да не говорим за жени.

„Нима? Каква чест за мен!“ — помисли си Джулита, но реши да не казва нищо.

Продължиха покрай брега. Пред погледа ѝ попадна един дребен, съсухрен старец, който се суетеше около едър кон, упорито отказващ да слезе от палубата по тесните дъски. Зад неспокойния жребец се подаваше главата на млада, стройна кобила. Стиснал между зъбите си парче от изсъхнал корен от някаква билка, старецът гневно викаше нещо на кастилски на объркания коняр.

— Виж, там има испански коне — посочи ѝ Белтран. — Има толкова много, че съпругът ти ще бъде затруднен в избора си.

Джулита огледа с възхищение кобилата и жребчето, които конярят поведе към дъските. Старецът с корена между зъбите се обърна към Джулита и я изгледа внимателно.

— Много са хубави конете ви — поздрави го Джулита.

— Да, така си е — троснато ѝ отвърна свъсеният старец.

— И всичките ли ги водите на тържището за продан?

— Не! Вече трябваше да го обяснявам на няколко зяпачи и ми дойде до гуша! Само ще останем тук за два-три дни, преди пак да отплуваме.

— А имате ли още коне?

— Защо не идете на тържището? Там има коне за всеки! — Старецът се начумери още повече, изплю сока от сдъвкания корен и нареди нещо на коняря си, явно решил повече да не обръща внимание на никого.

„Щом има толкова много испански коне в Бордо, цената им ще спадне — съобразително си помисли тя, — и продавачите ще са поговорчиви за отстъпки. Но защо се държат така грубо?“ Джулита се съмняваше, че този испанец ще промени тона си и ще ѝ обясни учтиво колко и какви коне има, особено ако тя му спомене, че съпругът ѝ е изпратен да купува коне за херцог Робер, владетеля на Нормандия.

Отмина кораба, но преди това погледна за последен път стройната кобила и жребчето. За нейна изненада сърдитият старец не сваляше замисления си поглед от нея.

Пиер беше опитен търговец, особено когато се касаеше за бойни коне, за кобили за разплод и за скопени товарни жребци, способни да влачат коли, претоварени с тежки ризници, шлемове и копия. Той се оказа последният от десетината търговци, с които Може и Джулита разговаряха през тази слънчева утрин. Вече приближаваше пладне, слънцето напече и изпотеният Може едва сдържаше нервите си. Още не се бе възстановил след тежкото пътуване по море, а ето че сега му се налагаше да търпи тази непоносима жегга, сред пристанищния прах и глъч, под палещите лъчи на щедрото южно слънце, сред смесица от невъобразими миризми, от които главата го болеше до пръсване.

Подобно на самия Може, и Пиер бе нисък и набит, но с доста поедър корем, с къдрава черна коса и с белези от шарка по мургавото си

лице. Хитрите му черни очи бързо преценяваха бродещите купувачи. Може веднага привлече вниманието му и Пиер побърза насреща му.

— Нали търсите бойни коне? — ловко го подхвана той. — Тогава сте попаднали тъкмо на този, който ви трябва.

Джулита вече няколко пъти тази сутрин бе чула подобни обещаващи предложения и не му обърна внимание, само срамежливо сведе поглед и побърза да се отдалечи от него. Пиер я огледа преценяващо, сякаш се питаше откъде се взе тази красавица сред прашното тържище, където рядко идваха жени.

— Нека да видим какво можеш да ми предложиш — сухо отвърна Може.

Пиер се усмихна угоднически, макар очите му да гледаха хладно и безцеремонно, след което махна с ръка на слугата си и той доведе един светлокафяв жребец.

Може го обиколи от всички страни, потупа го по муцуната, провери внимателно за някакви недостатъци. Надникна дори в устата му, за да огледа зъбите му, осведоми се за възрастта му и недоволно поклати глава, когато разбра, че конят е на единадесет години. Тогава търговецът се разбърза, сопна се на коняря си и му нареди да доведе един много по-млад кон, дорест, с черни петна по кожата, но той се оказа прекалено плашлив и Може веднага обяви, че няма да се обяди лесно. В това време Джулита отиде по-напред, за да хвърли един поглед на останалите коне на Пиер. Няколко от тях й харесаха, но с нищо не превъзхождаха конете от конюшните в Ълвертън и Бриз сюр Рисле.

Погледът ѝ попадна върху пъстрия бързоног жребец, застанал в края на редицата. На височината почти стигаше до метър и половина, а гривата и опашката му се отличаваха със сребристосивия си косъм. До него кротуваше по-ниска дореста кобила с бял белег на челото и бели петна над задните копита. Джулита ги огледа с възхищение — досега не бе зърнала по-добри от тях на пазара — макар че бе решила да търси само бойни коне, защото това бе целта на пътуването. Двата коня приличаха много на тези, които Ролф развъждаше, разсеяно си помисли тя. Сякаш кобилата е от конюшните в Бриз сюр Рисле, а жребецът — от Ълвертън. Внезапно изтръпна от хлад въпреки знойния ден.

— Сили... — неволно прошепна тя и се втурна към жребеца.

Животното веднага обърна дългата си шия към нея, ушите му щръкнаха. Посрещна я с радостно изцвилване. Тя не очакваше, че жребецът ще я познае, и от уплаха закри устата си с ръка. Не можеше да е съвпадение. Та това е същия непокорен кичур над челото му, извит като корона, със същия незабравим цвят!

Младата жена стисна зъби, изплашена, че ще припадне насред прашния площад. Конярят на Пиер я погледна стреснато.

— Милейди? Да не би да ви прилоша?

— Този кон... ето там... сивия, откъде го намерихте?

— Господарят ми го купи преди седмица — конярят равнодушно сви рамене. — Заедно с кобилата. Купи го от някакъв баск. Харесва ли ви? — Младежът се ухили и потупа Сили по шията. — За езда е много добър, пък и никак не е стар.

Джулита не би се съгласила, че един десетгодишен кон не е стар, ала дребнавата лъжа на коняря веднага избледня пред страшното подозрение, което мигом я обзе. Изтича при Пиер, който бе в разгара на увещанията с Може.

— Спрете! — прекъсна го тя с напрегнат, нетърпящ възражение тон. — Откъде имате онзи сив жребец, ето го там, отзад, до дорестата кобила?

Мъжът се сепна и я изгледа с недоумение, сякаш не разбираше езика, на който тя го попита. Не бе свикнал жени да го прекъсват в най-вълнуващите моменти на пазарлъка, а тази непозната севернячка не само че не си знаеше мястото, но и като че ли нямаше намерение да го остави на мира.

Може сърдито нацупи устни и я стрелна намръщено.

— Не виждаш ли, че сме заети? — изръмжа той. — Забрави ли, че жената трябва да е преди всичко скромна?

— Всякаква мисъл за скромност изхвърча от главата ми, когато видях Сили и дорестата кобила на Жизел! — гневно изкрещя Джулита и посочи назад. — Иди и се увери с очите си, че не лъжа!

Може отвори уста, за да я нахока, но като срещна разярения ѝ поглед, само измърмори нещо неясно и се обърна към дъното на редицата. Тръгна към сивия жребец, придружен от смаяния коняр, докато Пиер сърдито се огледа и пот изби по дебелията му долна устна.

— Да! Огледай го добре! Не виждаш ли, че е на същите години. Има същия кичур на челото! Конярят ми каза, че са ги купили заедно с

кобилата от някакъв търговец от земите на баските.

Може огледа и кобилата и замислено потри чело с ръка. Болката в главата му още повече се усили.

— Кой знае! Може пък Бенедикт да ги е продал — смутено промълви той.

— Какво! Да продаде Сили? Та това е любимият му кон, двамата бяха неразделни!

— Отгде да знаем какво му е хрумнало на Бенедикт — сърдито се озъби съпругът ѝ и се обърна към изплашения търговец. — Познаваме тези коне. Те принадлежат на сестрата на жена ми и на нейния съпруг.

— Но сега са мои — остро възрази Пиер и избърса потта с ръкава си. — Взех ги от един търговец от Арагон, който пък ги купил от друг и така нататък. — Размаха ожесточено с ръце. — Дори и да са принадлежали някога на вашите роднини, сега са мои и толкоз! Ако желаете, може да ги купите както всеки от конете ми.

— Колко искате за тях? — сърдито подвижна Джулита.

Лицето на Пиер почервения, докато премляскваше замислено.

— Не съм свикнал да се пазаря с жени — измърмори той.

— И аз не съм свикнала да търгувам с...

— Млъкни, Джулита! — прекъсна я Може. — Колко искате? — обърна се той към търговеца с мрачен израз, недвусмислено подсказващ, че няма да търпи да го разиграват. В същото време я стисна здраво по лакътя и я издърпа настрана.

Така Може стана собственик на Сили и на дорестата кобила на Жизел, без да има сили да продължи обиколките и пазарлъците. Отвратен от алчността и непочтеността на Пиер, той реши да не купува повече коне от него. След като приключи покупката, той побърза да отведе Джулита настрана.

— Направи ме за смях пред тези типове! — кресна ѝ той и я раздруса.

Джулита изохка и го погледна сърдито.

— Нима само за това те е грижа? Не се ли тревожиш поне малко как конете на Бенедикт и Жизел са се озовали в лапите на онзи търгаш?

— Разбира се, че си зададох този озадачаващ въпрос. Но имам повече разум в главата си от теб и не го нарекох крадец. Нали чу какво

ти отвърна той? Купил двата коня някъде в Арагон.

— Стига, Може! Тук нещо не е наред, не го ли разбираш?

Той изсумтя сърдито.

— Пристигнах тук, за да купя коне за Нормандския херцог, а не да споря с теб или с когото и да било друго. — Може нетърпеливо махна с ръка. — Познавам Бенедикт. Той е от тези, които никога не падат по гръб и винаги намират начин да се измъкнат невредими.

— Значи нищо няма да предприемеш?

Може я издърпа настрани от тълпата.

— Точно така. Нищо няма да предприема.

— Но...

Той я завъртя към себе си и в очите му проблесна гневна искра.

— Стига, Джулита. Не ме предизвиквай.

Хората около тях се обърнаха и ги изгледаха с любопитство. Може стисна устни, хвана я за ръката и сърдито я поведе към къщата, в която бяха отседнали.

— Не трябваше да те взимам със себе си — изръмжа той, докато си проправяше път сред множеството. — Докато сме тук, ще стоиш в къщата при мадам Клотилд и ще плетеш. Повече няма да позволя да се държиш по тази начин.

Дръпна я грубо за ръката. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но не от самосъжаление или разкаяние, а от гняв и болка.

Може я остави в къщата и заповяда на един от конярите да не я пуска навън, след което се върна на тържището.

Клотилд погледна към младата жена, седнала до огнището. Джулита разтриваше зачервената си ръка, а устните ѝ бяха здраво стиснати, за да не се разплаче.

Изпълнена със състрадание, Клотилд се приближи към нея, за да се опита да я успокои, смятайки, че е станала свидетел на малка разправия между двама младоженци.

— Хайде, стига, стига — утешително промърмори съдържателката и отпусна ръка върху рамото на Джулита. — Не се измъчвай, той скоро ще върне и всичко между вас ще бъде наред.

Джулита въздъхна, вдигна глава и изгледа Клотилд. В насълзените ѝ очи проблесна гневна искра.

— Повече не искам да го видя! — извика тя.

— О, хайде, стига, знам, че не го мислиш!

Джулита се измъкна от прегръдката на жената и скочи на крака.

— Ще се радвам, ако никога не се върне!

Клотилд ужасено ахна и притисна ръка към устата си.

Конярят на Може завърза Сали и дорестата кобила към халките, забити в стените на конюшната и хвърли мрачен поглед към къщата.

Джулита присви очи, а мислите ѝ бясно препускаха. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, след което излезе навън, за да намери сивия жребец и кобилата.

Конярят я забеляза отдалеч.

— Господарке, лорд Може ми заповяда да не ви пуска навън — нерешително рече той.

— Сигурен ли си, че не е пострадал? — Младата жена погали Сили по гривата. Запита се дали може да се измъкне зад гърба на коняря и да се метне незабелязано на коня, ала животното не бе оседлано и нямаше да може да язди в галоп.

Тя обиколи коня, почеса го зад ушите, погали го по гърба. Конярят се отпусна и на устните му се появи лека усмивка. Ала направи грешка, че се обърна с гръб към нея, за да вземе ведрото с вода. Джулита ловко развърза двете въжета, плесна конете силно по задниците и те препуснаха към двора. Смаяният коняр остана с отворена уста и преди да се окопити, Джулита вече бе изскочила на улицата.

Чу зад гърба си виковете на младежа и крясъците на Клотилд. Стъпките на преследвачите сякаш ѝ дадоха криле. Повдигна полите на роклята си, за да може да тича по-бързо. Тясната алея я изведе на друга улица и младата жена се спусна по нея. От една врата изскочи куче и ожесточено се разлая. Две полуголи деца спряха да играят и я зяпнаха с ококорени очи. Джулита прегази няколко локви и усети как обувките ѝ се намокреха.

Алеята я изведе на оживена улица, пълна с амбулантни търговци и минувачи. Джулита започна да си проправя път в тълпата, без да посмее да погледне назад.

Накрая спря задъхана и се облегна на стената на една къща. Не знаеше къде се намира, нито колко се е отдалечила от къщата на мадам Клотилд. Минувачите любопитно я оглеждаха. Младата жена пое дълбоко въздух и бавно закрачи, за да се смеси с тълпата.

В този миг някаква ръка я сграбчи за лакътя и тя чу виковете на коняря в дъното на улицата.

Съпругата на търговеца съпроводи Бенедикт до вратата на кокетната си дървена къща и застана на прага. Беше пълничка жена, с румени бузи, а роклята ѝ беше от скъп вълнен плат, но с петна от пот под мишниците. В стаята зад гърба ѝ се бяха събрали по-големите ѝ синове и дъщери. Бенедикт не съжаляваше, че трябва да си тръгва. Беше дошъл с тъжни новини за смъртта на мъжа ѝ.

Скръбната вест бе посрещната с безкрайни плачове и вопли, но странно, на Бенедикт му се стори, че те не страдат чак толкова, колкото очакваше. Търговецът очевидно не се бе радвал на голяма любов и почит сред членовете на семейството си. Те веднага заявиха, че ще осигурят всичко необходимо за пищна панихида.

— Благодаря ви, че ни съобщихте — сухо му отговори вдовицата.

— Това бе мой дълг, мадам — поклони ѝ се Бенедикт.

Не каза „християнски дълг“, защото поклонниците бяха убити от баски, които също бяха християни, докато именно един мавър му спаси живота и благодарение на него успя да им донесе мрачната вест.

Жената го изпрати до улицата, посочи му пътя към центъра на града и се сбогува с него. Бенедикт още веднъж ѝ се поклони и бавно пое по прашните улички.

Нямаше закъде да бърза, защото в момента единствената му грижа бе да намери търговци на вино, които предлагаха добра стока. Огледа къщите — повечето бяха покрити с дъски или със слама, но имаше и по-богати, с керемиди на покривите си. Срещаха се домове с прилични фасади, с широки веранди на втория етаж. Пред праговете жените оживено споделяха последните клюки, без да изпускат плетките или вретената. Шумни, разчорлени малчугани търчаха около тях, а по-големите деца помагаха на родителите си. Разнообразни миризми подразниха ноздрите му. Усети дори остър мирис на загоряло — навярно някоя от жените, увлечена в бърбенето със съседките, бе забравила да долее вода в гозбата.

Неволно се озова на пристанището, където галерите, натоварени с бурета с вино, се полюшваха на котвите си. Реши, че няма да е зле да

открие кораба, с който бе пристигнал от Ла Коруня — масивен византийски товарен кораб, с три палуби, много удобен за превоз на коне. Идеята да се доберат до Ла Коруня и оттам да отплуват до Бордо принадлежеше на новия му другар Санчо — така избегнаха риска да бъдат отново нападнати от разбойници. След като приключат със сделките си в Бордо, двамата със Санчо бяха решили да се отправят за Руан.

Огледа с възхищение чистите, стройни очертания на кораба и си припомни, че баща му и Ролф бяха обмисляли възможността да построят кораб за превоз на коне между Испания и Нормандия. Обикновените търговски кораби можеха да пренасят коне на къси разстояния, но не бяха подходящи за по-дълги плавания.

Увлечен в мислите си, Бенедикт продължи покрай брега на Гарона, като оглеждаше корабите. Видяха заоблените носове на кораби от Средиземноморието, тесни кораби от скандинавските страни, фламандски лодки. И тогава пред погледа му се изпречи „Драка“, галерата на баща му за превоз на вино, полюляваща се на котвата си. Платната бяха свалени от голямата мачта, а греблата — струпани върху дървените пейки. На палубата не се виждаха бурета с вино, нито моряци от екипажа. Очевидно всички бяха слезли на брега, в очакване да натоварят кораба.

Младият мъж знаеше, че баща му не в Бордо. Обер де Реми рядко пътуваше по море, защото от влажния морски въздух се влошаваше маларията му, ала Белтран сигурно бе тук, някъде по пристанището, за да купи стока за обратния път до Нормандия. Бенедикт се зарадва и за пръв път от много дни на устните му се появи лека усмивка.

Продължи напред към тържището за коне, за да съобщи на испанския си приятел Санчо, че е открил „Драка“, но се закова на място, когато пред погледа му изникна млада жена, която бягаше по алеята. Жената зави по главната улица. Тънкият копринен воал върху главата ѝ се развя и се откриха две дебели червени плитки.

— Джулита! — ахна той.

Това бе тя! Можеше да я познае от километър. Но какво правеше в Бордо? Очевидно щеше да отплува с „Драка“. Но защо?

Мъжът, който я преследваше, грубо разблъска тълпата. Бенедикт позна лицето на Остин, главния коняр на Може, но бързо се свързе от

изненадата и се спусна след Джулита, за да разбере какво се бе случило.

Пресече напречно през навалищата, като се блъскаше в хората и припряно се извиняваше. В първия миг си помисли, че ще я изгуби от поглед, защото въпреки роклята, която затрудняваше бягането ѝ, Джулита се носеше като стрела. Но изглежда дългото бягане я бе изтощило и тя забави крачки. Спря, за да си поеме дъх, облегна се на стената на близката къща и в този миг някой я сграбчи за ръката.

Тя се извърна рязко, опитвайки се да се отскубне от непознатия, а в погледа ѝ проблесна страх, примесен с гняв. Вдигна крак, за да ритне нападателя си, но внезапно се вцепени.

— Бенедикт? — смаяно възкликна тя. По страните ѝ потекоха сълзи и вместо да го нападне, тя се хвърли в обятията му. — Ти! Спасителю мой! Слава богу, отново сме заедно!

В този миг се появи Остин, задъхан и зачервен. Беше толкова изтощен, че не можа да проговори, а само свирепо ги изгледа.

Джулита вдигна глава и прехапа устни. Дишаше задъхано, а гърдите ѝ развълнувано се повдигаха.

— Скарах се с Може... и то заради теб. Той ме затвори в къщата, където сме отседнали и заповяда на Остин да ме пази. Но аз... аз... избягах.

— Къде е сега Може?

— На тържището, за да купи коне за Нормандския херцог. Или е там, или е в някоя кръчма.

— А защо се скарахте заради мен?

— Защото помислих, че си в беда. Той ми каза, че си като котките и никога не падаш по гръб, а той нямал време да те търси.

Бенедикт горчиво се усмихна.

— Значи съм бил като котките, така ли каза? — повтори той и поклати глава. — Донякъде има право.

Остин вече се бе съвзел от преследването и грубо ги прекъсна:

— Господарке Джулита, трябва веднага да се върнете в къщата.

— Господарката ти ще направи това, което тя ще реши, а не каквото ѝ кажеш ти! — остро му възрази Бенедикт.

Конярят стисна зъби и уплашено го изгледа.

— Господарят... Може... ще заповяда да ме нашибат с камшика!

Джулита се вкопчи в ръкава на Бенедикт.

— Вече няма значение, защото те намерих. Сега мога да се върна доброволно в къщата. — Усмихна му се през сълзи. — Дори съм готова да се извиня на Може. Той се оказа прав, ти не си пострадал.

— Предчувствието ти не те е излъгало. Ако сега съм тук, пред теб, това се дължи на уменията на един мавритански лечител Фейсал ибн Мансур. — Обърна се рязко към коняря: — Аз ще се погрижа лейди Джулита да се прибере в къщата. Иди и кажи на господаря си, че аз съм тук и че тя е в безопасност.

Остин се поколеба, но си каза, че това вероятно е най-добрият изход от ситуацията, след която тръгна да търси Може.

Останали сами, Джулита и Бенедикт бавно тръгнаха по улицата.

— Ще останеш ли в града? — попита го тя.

Младият мъж поклати глава.

— Не. Ние пристигнахме от Ла Коруня с търговски кораб и спим на борда.

Думата „ние“ я заблуди и тя си помисли, че Жизел е с него.

— Къде е сега Жизел?

— Не — тихо отвърна Бенедикт. — Жизел... е... мъртва. — Той закрачи по-бързо и Джулита се затича, за да го настигне.

— Мъртва? Какво се е случило?

— Нека да изчакаме срещата с Може. Не ми е лесно да говоря за това. — Преглътна с усилие и я погледна измъчено. — Преживях много тежки мигове, Джулита.

— Съжалявам. — Прозвуча нелепо и глупаво, но не можа да измисли нищо по-добро.

Бенедикт сви рамене, но нищо не отговори. Продължиха да вървят в неловко мълчание, докато стигнаха до пристанището. Той ѝ показа товарния кораб „Константин“, с който бе пристигнал от Испания, отличаващ се сред гората от мачти с внушителните си размери, с двете си палуби и с широките проходи за коне в предната част на корпуса си.

— Оттук ще вкараме конете в трюмовете на кораба, след което ще запечатаме отворите със смола — обясни ѝ той.

Бенедикт внезапно млъкна и вдигна ръка на челото си, защото някакъв силует на палубата привлече погледа му. Мъжът се спусна по подвижното мостче на кея. Туниката му беше раздърпана и изцапана, на главата си носеше сплъстена филцова шапка, от онези, с които

поклонниците се предпазваха от жаркото слънце в равнините на Испания, а лицето му бе загоряло, по-тъмно от дъбовите талпи по палубата. Долната му челюст не спираше да дъвче някакъв корен. Джулита се досети, че предишния ден бе срещнала този странен старец и весело му махна с ръка.

В първия миг Бенедикт се изненада, че те се познават, но след малко се усмихна сърдечно.

Старецът ги настигна и дяволито изгледа Джулита.

— Ха! — рязко изсумтя той, щом разбра, че Бенедикт се приближава зад нея. — Нали трябваше да си на тържището? Какво правиш тук? — Обърна глава към Джулита и я измери с преценяващ поглед от главата до петите, сякаш оглеждаше кон за продан. — Да не би да си се отказал да потегляме за Руан?

Бенедикт се изчерви като хлапак, заловен да тършува в килера със сладкото.

— Санчо, искам да ти представя Джулита. Помниш колко съм ти говорил за нея, особено когато ме помоли да ти разкажа за моя роден край.

Санчо още веднъж я огледа с изучаващ поглед, този път по-внимателно, без да престава да дъвче корена.

— Бива си я — одобрително промърмори той, но в следващия миг се досети за нещо, смръщи сбръчканото си чело и изплю остатъка от корена. — Но къде е съпругът ѝ?

— В момента е зает — смутено отвърна Бенедикт и се обърна към нея, изплашен, че няма да ѝ хареса новината, че е говорил за нея пред този непознат испанец. — Джулита, това е Санчо — припряно ѝ обясни той, — най-добрият надзирател във всички конюшни в цяла Кастилия, макар че има вид на бандит. Да не говорим за маниерите му...

— Само си губиш времето с тези приказки! — срязва го Санчо. — Карай направо!

Джулита и Бенедикт се спогледаха. Той долови раздражението в очите ѝ, примесено с любопитство.

— А мога ли да узная какво толкова си му говорил за мен?

— Всичко, което може да се каже на един безпристрастен слушател — прекъсна я Санчо. — И макар да ме представи като

невъзпитан селяндур, мога да ви убедя, мадам, че ние, кастилците, умеем да си държим езика зад зъбите.

Което означаваше, че Бенедикт му е разказал за всичко, което се бе случило между тях. Сега бе ред на Джулита да се изчерви до уши.

Санчо настоятелно ги помоли да дойде с тях до къщата, в която бяха отседнали Джулита и Може. Убеди ги с довода, че може да се окаже полезен като придружител на младата дама, ако се наложи Бенедикт да я остави за малко. Обеща на Бенедикт, че няма да я изпуска от очи. Бенедикт се колебаеше дали да приеме предложението му, защото знаеше колко хаплив бе езика на стареца, но все пак отстъпи и двамата придружиха Джулита до къщата. Бенедикт реши, че присъствието на стареца ще отслаби подозрителността на Може.

Когато влязоха, тримата завариха Може да спори разгорещено с мадам Клотилд — лицето му бе навъсено, а юмрукът му яростно стискаше чашата с вино. Конярят стоеше в ъгъла на стаята, с пресен, яркочервен белег на бузата си, а в очите му се четеше неописуем страх.

Присъствието на свидетели малко охлади гнева на мъжа й, макар че мускулите по лицето му издаваха напрежението му.

— Казах ти да си седиш в къщата! — изфуча той още щом я зърна на прага.

— Видя ли, че съм била права, когато спорихме за Бенедикт! — предизвикателно му отвърна тя, без да обръща внимание на упреците му. Вдигна брадичка и се опита смело да посрещне мрачния му поглед, ала коленете й се разтрепериха. — Но ти никога не ме изслушваш...

— Е, да, само че ми се струва напълно здрав и читав — хладно отбеляза той. — И май не се нуждае от помощта ти...

— Но не знаете, че той преживя много тежки дни и седмици — намеси се Санчо и смъкна сплъстената си шапка, преди да се отпусне на пейката до тясното прозорче.

Може го изгледа с неодобрение.

— Този пък кой е?

— Аз съм главен надзирател в конюшните на дон Родриго Диас де Бивар, макар че това име навярно нищо не говори на варварин като теб — сърдито му отвърна Санчо и изплю парченце от корена.

От обидата ноздрите на Може потръпнаха зловещо.

— Ти ли ще ме наричаш варварин? — Погледът му с отвращение се прикова върху окъсаните дрехи на стареца.

— Той е преживял много повече от нас двамата — побърза да го защити Бенедикт, — а от коне разбира може би повече и от Ролф, защото има по-голям опит.

— Не ти вярвам — процеди Може през презрително стиснатите си устни.

— Ако искаш ми вярвай, но истината е една и никой не може да я изопачава.

При тях дотича мадам Клотилд, понесла още вино и две кошници с хляб и пресни плодове. Съдържателката изгледа Санчо и веднага прецени, че никога не би пуснала този непознат испанец да пренощува под покрива ѝ. Набързо остави подноса и изчезна в кухнята, като бършеше ръце в престилката си и мърмореше нещо недоволено.

Може си наля още вино и бавно отпи от него.

— А къде е Жизел? — внезапно попита той.

Бенедикт дълго мълча, преди да заговори с глас, привидно напълно лишен от чувства:

— Тя почива в мир, в малък параклис край едно кастилско селце по пътя на поклонниците към Сантяго де Компостела... — Ръката му бавно се протегна към чашата с вино. Не можеше да свикне да разказва равнодушно за случилото се край онзи поток на изхода на пиренейския проход. Усети, че Може го следи с втренчен поглед. — Нападнаха ни разбойници, от местните хора, от баските. Тя загина в първите мигове от нападението — една стрела я прониза в сърцето. Всъщност от всички поклонници само аз оцелях... — Млъкна и раменете му потръпнаха от ужасния спомен. Не можа да довърши мъчителния разказ.

Може се изкашля смутено, поднесе чашата към устните си и отмести погледа си от преbledнялото лице на Бенедикт.

— Моите съболезнования — промълви той.

В настъпилата тишина се долавяше само накъсаното дишане на Бенедикт. Джулита стисна устни. Погледът ѝ се насочи към Може, но внезапно нещо ѝ хрумна, защото стана и се приближи до Бенедикт.

— И аз ти съчувствам — прошепна тя и отпусна ръка на рамото му. — Тя бе моя сестра... заслужаваше по-щастлив живот и по-благочестив край.

От гърлото на Бенедикт се надигна сподавен стон и той закри лицето си с ръце. Тялото му се разтърси от ридания. Може го изгледа изплашено, лицето му пребледня. Джулита не каза нищо, само погали Бенедикт по рамото с надеждата да облекчи страданието му. Сега разбра защо не искаше да говори с нея на пристанището за подробностите около гибелта на Жизел.

— Нека си поплаче — обади се Санчо, единственият, който в момента съумя да запази хладнокръвие. — Сълзите пречистват мъката и ни помагат да я понасяме. Иначе щях да се разтревожа за него.

Джулита вдигна очи към Санчо и разбра, че зад невъзмутимото му, сбръчкано и загоряло лице се крие искрено състрадание и загриженост.

— Какво се е случило с него след нападението? — тихо попита тя.

Санчо накратко им разказа всичко, което бе узнал от Фейсал за събитията след нападението, но нито веднъж не погледна към Може.

— Защо и аз не умрях тогава с нея! — изстена Бенедикт, без да отмества ръце от лицето си.

— Не говори така, синко — рече му Санчо. — Ако си искал да предадеш душата си на бога, нямаше да се стремиш така ревностно към живота, след като Фейсал успя да те спаси от треската. Сега говориш от самосъжаление, като отчаяно дете, а не като зрял мъж.

Бенедикт вдигна глава и учудено изгледа Санчо, сякаш го виждаше за пръв път. Старецът издържа пронизителния му поглед, без да трепне. Бенедикт избърса сълзите от очите си и отмести ръката на Джулита от рамото си. Стана и се приближи до прозорчето, през което се виждаше част от градината на Клотилд.

— А как се озовахте в Бордо? — попита Може и в гласа му отново се прокрадна подозрение.

Бенедикт равнодушно сви рамене.

— Ще купя испански коне, ще ги натоваря на кораба и ще отплувам за Бриз сюр Рисле. — Говореше вяло и уморено. — Чух, че търсиш боен кон за херцог Робер.

Може отпи от виното и отново напълни чашата си.

— И така да е, теб какво те интересува?

Джулита го изгледа намръщено. След гибелта на Жизел Бенедикт повече нямаше права върху имението в Бриз сюр Рисле и

възможностите на Може се засилваха, защото тя оставаше единствената наследница. Запита се дали и Може се е досетил.

Бенедикт равнодушно кимна.

— Всъщност нищо не ме интересува... Радвам се, че на теб се е паднала тази чест.

— Херцог Робер настояваше именно аз да се заема с избора на елитен жребец за конюшната му — добави Може.

— Сигурен съм, че ще успееш да избереш кон, който да се хареса на херцога.

— Вече съм го намерил — кисело го прекъсна Може. — Така че, щом се върнем в Нормандия, повече няма да ми се перчиш с испанските коне, които ще доведеш с кораба си.

— За бога, Може, нима мислиш, че сега ме е грижа за такива неща? — ядосано попита Бенедикт. — Пукната пара не давам за всички коне на света! — Стисна юмрук и го размаха сърдито. — Струва ми се, че с теб повече няма какво да си кажем, освен ако не искаш да се скараме. — Изскочи навън, без да се сбогува.

Може допи виното си.

— Не ме гледай така! — изръмжа той на Джулита. — Не е моя вината!

Джулита отмести поглед от лицето му, изпълнена с отвращение.

— Зная, че предпочиташ той да бе загинал вместо горката Жизел! — избухна тя и хукна след Бенедикт.

Санчо препречи пътя на Може, когато той рипна от стола към вратата.

— Седни! — заповяда му той и в тона му внезапно прозвуча властна нотка. — Да не искаш да се хванете за гушите и да се пролее кръв? Остави я, тя по-добре ще се разбере с него.

Може почервеня и се нахвърли върху стареца, но Санчо ловко се измести и го изтласка назад. Разбрал, че упорството му е безсмислено, задъхан от безсилна ярост, Може се отпусна на стола. Старият испанец реши да отвлече вниманието му и седна до него.

— Нали каза, че можеш сам да подбереш най-породистите коне от тържището в Бордо за твоя херцог? Хайде, нека да чуя как преценяваш конете, за да се уверя, че това не са празни приказки на един глупав самохвалко! — Посочи към пейката, където до преди минута седеше Джулита. — Седни, спри да пиеш, хапни малко хляб, за

да попие виното, което си излял в стомаха си. Иначе ще започнеш да дрънкаш глупости и само ще ми изгубиш времето.

— Не съм длъжен да слушам нарежданията на някакъв изкуфял старец!

— Напротив! Длъжен си, защото в този миг говоря много по-разумно от теб. — Нисичкият надзирател измъкна още един корен от кесията си и започна да го дъвче.

Може се намръщи, но си спомни съвета му, седна и посегна към хляба.

— От дете съм се занимавал само с коне и нямам нужда от съветите ти.

Санчо седна до него и опъна уморените си нозе.

— Хм, че и аз съм отрасъл сред коняри, а пък тази зима, дето се задава, ще ми бъде седемдесетата поред. И въпреки това признавам, че има още на какво да се уча. Ако някой ти каже, че му е ясно всичко за отглеждането на конете, значи нищо не разбира от този тънък занаят.

Джулита изскочи през вратата, запретна полите си и се втурна след Бенедикт, но той бягаше така бързо, сякаш го гонеха триста дяволи.

— Спри! — извика тя. — Бен, моля те, спри!

— Остави ме! — сърдито изрева той, без да се обръща.

Със сетни усилия Джулита ускори крачките си и успя да го стигне. Хвана го за лакътя и с яростен замах го обърна към себе си.

— Точно сега никак не искам да ти досаждам — задъхано изрече тя, — но има нещо, което непременно трябва да ти покажа. Кълна ти се, Бенедикт, няма да съжаляваш! Знам, че искаш да останеш сам... ние само сипваме сол в раната ти, но... — Гласът ѝ потрепери и тя внезапно млъкна.

Очите му бяха помътнели от мъка. Изглеждаше като обезумял, но след като пое дъх, той успя да се съвземе.

— Знаех си, че не мога да избягам от теб — мъчително въздъхна младият мъж. — И какво искаш сега от мен?

Искам нещо, което никога няма да постигна, каза си тя.

— Искам да ти дам нещо. Ела — подкани го Джулита, хвана го за ръката и го поведе към конюшната зад къщата. — Ето, виж — рече тя

и се спря пред първата клетка.

Той видя два коня — сив жребец и дребна дореста кобила. Жребецът веднага размаха глава и се приближи, за да го подуши. От ноздрите му се изтръгна радостно пръхтене и животното опъна въжето в напразен опит да стигне до ръката на Бенедикт. Кобилата наостри уши и меко изцвили.

— Сили! — прошепна смаяният мъж. Втурна се в клетката и прегърна мускулестия врат на грациозното животно. Сили ласкаво го побутна с муцуната си, после още веднъж. Бенедикт го огледа от всички страни, сякаш не вярваше на очите си. Повярва едва когато опипа мускулестите му крака, когато го потупа по гладкия гръб, когато го лъхна топлия му дъх.

— Къде ги намери? — извика той.

— Купихме ги тук, в Бордо, от един прекупвач — обясни му Джулита. В погледа ѝ се четеше любов и мъка. — Той ни спомена, че ги взел от някакъв баск, търговец на коне.

Бенедикт се изсмя горчиво.

— Какъв ти търговец! По-скоро главорез! Колко ли коне е спечелил от избитите поклонници? — Допря ръката си до топлия врат на Сили. — Убиха я пред очите ми... Слава на небесата, че поне не се мъчи дълго, но няма да забравя как ме гледаше, макар и мъртва... А аз нищо не можах да направя... нищо! — Гласът му потрепери и пръстите му сграбчиха гривата на жребеца. Ако не бе Сили, щеше да се обърне с лице към нея и да зарови лице в косите ѝ. Не, нямаше да посмее... нямаше право да я измъчва, да ѝ досажда със страданията си. Макар че беше на косъм от тази отчаяна стъпка. Бяха сами, само двамата. Тя също замълча, доловила с женската си интуиция, че мигът е прекалено опасен и за двамата. После нещо прошумоля по сеното зад гърба му. Обърна се и разбра, че е останал сам.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Синулф беше морски вълк, отчаяно смел пират, чийто дом от двадесет години бе палубата на кораба и бурното море между Дъблин и Усхент. Той бе английски дезертър, избягал от битката при Хастингс и намерил убежище сред норвежките пирати в пристанището на Дъблин.

Нападеше и ограбваше английски и нормандски кораби, отмъщаваше на беззащитните търговци и пътници.

„Фенрир“, неговият кораб, помнеше и по-добри дни, но след последната буря изглеждаше съвсем зле. Бяха отплували от Дъблин при благоприятен попътен вятър заедно с още няколко пиратски кораба, но бурята беше разпръснала пиратската флотилия и всеки от корабите пое по свой път. Синулф беше много ядосан, тъй като ако бяха заедно, по-лесно щяха да докопат някой търговски кораб. Бе много по-опасно да се сражава сам срещу жертвата си.

Пиратът огледа хоризонта с присвити очи. Пред носа на „Фенрир“ се очертаваше начупената линия на английския бряг. Един от моряците спусна във водата дълго въже с навързани възли и съобщи на кормчията колко е дълбока водата под кила. Над главите им кръжаха морските чайки и писъците им се носеха над вълните. Синулф се замисли дали да не се върне в Дъблин, но накрая вдигна рамене и реши да остане в открито море. Вероятно и други кораби, идващи от Бискайския залив, бяха пострадали от силната буря и щяха да се превърнат в лесна плячка.

Към обяд на хоризонта се показва платно. Синулф стисна челюсти и мускулите по лицето му заиграха. Качи се на горната палуба до носа и се вгледа в очертаващия се на хоризонта кораб. Различи само червения и жълтия цвят на корабното платно. Непознатият кораб беше още много далеч, но ако пиратът променеше курса си, щеше да се приближи към тях... или те щяха да му пресекат пътя.

— Всички на греблата! — заповяда Синулф. — Искам да ги огледаме по-отблизо.

— Кораб на хоризонта! — извика един юнга от мачтата на „Драка“. — Приближава се бързо към нас!

Белтран вдигна ръка на челото си и се вгледа напред. Видя кораб, подобен на неговия, с кремави платна, без други отличителни знаци. Напредваше с помощта на вятъра и на греблата. Преброи, че има по дванадесет гребци от всеки борд, които равномерно и мощно повдигаха веслата. Белтран изруга и започна да раздава команди.

— Какво става? — Може се приближи до капитана и също се вгледа в непознатия кораб.

Белтран поклати глава.

— Дано да греша, но нищо хубаво не очаквам от тази среща. Движи се прекалено бързо към нас, за да е приятелски настроен.

— Искате да кажете, че са пирати? — Може изглеждаше ужасен, а лицето му позеленя още повече.

— Ние сме в открито море и обикновено пиратските кораби се движат на групи, но този изглежда е вълк единак. — Погледна изпод вежди към Може и се запъти към мачтата. Извърна се и извика през рамо: — По-добре се погрижете за коня си и проверете дали е вързан здраво. Под скамейката има скрити копия. Вземете едно за себе си... и едно за лейди Джулита.

— Но нали можем да им избягаме? — попита Може и с усилие преглътна.

— Надявам се. Зависи дали техният кораб е с по-малко товар от нашия.

Може взе две копия и се приближи към перилото на палубата. Джулита се бе надвесила над него и се взираше в приближаващия се кораб. Изпод забрадката ѝ се подаваше кичур червена коса, който вятърът развяваше пред лицето ѝ.

— Белтран каза, че може би са пирати. Вземи това копие — рече Може.

Джулита се обърна към него. Очите ѝ се разшириха от уплаха, но тя кимна мълчаливо и взе оръжието.

— Какво ще правим, ако наистина се окажат пирати и ни заловят?

Съпругът ѝ си припомни за страшните легенди, които се разнасяха за дъблинските пирати.

— Не знам. Предполагам, че ще ни пленят и ще искат откуп.

Младата жена вдигна копието, както бе виждала да правят мъжете. Преброи гребците на приближаващия се кораб — те бяха два пъти повече от екипажа на „Драка“.

Скоро стана ясно, че корабът, който ги преследваше, наистина нямаше приятелски намерения. Когато двата кораба се доближиха, Джулита съзря блясъка на копия и щитове. Пиратският кораб беше дълъг, но лек, създаден за преследване и абордажни схватки.

Белтран подкара „Драка“ по посока на вятъра. Платната се опънаха до скъсване. По заповед на капитана всички по-тежки моряци притичаха откъм наветрената страна на палубата, за да променят, макар и с малко, равновесието на кораба. Носът плавно пореше вълните като остър кинжал. Но въпреки значително увеличената скорост пиратите ги приближаваха все повече с всяка измината минута. На палубата им застрашително блестяха върховете на копията и на сабите им.

Джулита вече можеше да различи лицата на пиратите — брадати воители, някои в ризници, а други — само по тунки, но всички въоръжени. Чуваше крясъците и ругатните им на смесен англосаксонски и на ирландско-норвежко наречие.

Едно копие изсвистя във въздуха и острият му стоманен връх прободя платното на „Драка“. Друго копие профуча покрай Белтран и уцели бурето с вино зад гърба му. Червената течност бликна като кръв. Жребецът на Може опъна въжетата и високо изцвили. Въпреки студения морски бриз гърбът на коня лъщеше от пот.

Първата абордажна кука се удари в борда на кораба и падна в морето, но втората и третата се забиха в планшира. Моряците от „Драка“ се опитаха да изтръгнат куките и да освободят кораба си, но тогава към тях полетя гора от копия. Може се втурна да замести един от падналите моряци, но пиратите вече бяха успели да долепят корпуса на техния кораб до „Драка“ и двама от тях прескочиха на палубата.

Може заби копието си в първия и той падна мъртъв. Завъртя копието и го измъкна от трупа, за да се нахвърли върху втория пират. Палубата обаче вече се бе изпълнила с нападатели.

Корабът се наклони, натежал от тежестта на хората, и Джулита загуби равновесие. Падна сред буретата с вино и копието ѝ отхвъркна

настрани. Един от пиратите се наведе над нея, хвана я за ръката и я изправи на крака.

— Ти пък какво правиш тук? — попита той на саксонски и с един замах смъкна забрадката ѝ. Червената ѝ коса се разпиля по раменете и той възхитено я зяпна. — Червенокоса като ирландка!

— Махни си ръцете от мен! — изкрещя Джулита на майчиния си език.

Мъжът изненадано я изгледа.

— Англичанка! Какво търсиш на нормандски търговски кораб? — Очите му се присвиха. — Мога да правя с теб каквото си поискам, защото си моя пленница.

Тя го ритна по пищяла и ухапа ръката му. Мъжът изрева и я блъсна настрани, за да изтегли сабята си. В този миг Може се хвърли върху него и заби копието си в гърба му. Пиратът извика и отчаяно размаха сабята си. Оръжието се изви и срязва на две въжето, с което бе вързан черният жребец. Може измъкна копието си и се хвърли към коня, а пиратът се строполи върху едно буре с вино.

Джулита усети, че ѝ прилошава. Протегна ръка към сабята на мъртвия пират, но оръжието се оказа толкова тежко, че трябваше да го хване с две ръце. Притисна сабята към гърдите си и диво се огледа.

Може стигна до жребеца, но не успя да хване края на въжето. Конят извъртя глава, изпръхтя яростно и се дръпна. Въжето, което спъваше краката му, се скъса и той се изправи на задните си крака. Може отскочи настрани, но не бе достатъчно бърз и копитото на коня го удари по главата. На слепоочието му се появи яркочервена резка. Джулита изкрещя и се спусна към него, за да му помогне. Може се олюля, а от раната потече силна струя кръв.

— Не, върни се! — изрева той. — Джулита, за бога... — Не довърши, тъй като в този миг силният вятър наклони кораба и той полетя във водата.

От тласъка Джулита се наклони назад и падна върху платнището, покриващо буретата с вино. Пиратът, когото Може намушка, бе още жив. От гърлото му се чуваха накъсани хрипове — бореше се за глътка въздух, преди огромната вълна, заляла палубата, да го повлече със себе си в синьо-зелените морски дълбини. Джулита се затъркала по палубата и падна в морето. Водата бе леденостудена като пръстите на смъртта. Дрехите ѝ натежаха и я повлякоха към дъното. Ужасената

жена размаха ръце и крака и успя да изплува на повърхността, за да поеме въздух. Задави се от солената вода, а полите на роклята ѝ се оплетоха в краката ѝ. Стори ѝ се, че смъртта се усмихва зловещо в лицето ѝ.

Във водата се виждаха човешки глави, крещящи за помощ. Джулита не можа да види Може и силно извика името му. Около нея плуваха бурета с вино, сандъци и гребла. Пред очите ѝ един пират потъна, повлечен от тежката си броня.

— Може! — изкрещя тя и отчаяно се огледа. Устата ѝ отново се напълни с морска вода и тя се задави. Една вълна я заля, но Джулита отново успя да изплува. Усещаше, че губи сили, а вълните я отдалечаваха от „Драка“ и от пиратския кораб. Смъртта бе разтворила обятията си и я очакваше.

Вече се носеше към вечното забвение, когато до ръката ѝ се чу плясък. Някой извика. Отначало си помисли, че е попаднала в преддверието на ада, където я посрещат свирепи чудовища, дори скръсти ръце, за да се помоли за последен път, но в следващия миг разбра, че това, което плуваше до ръката ѝ, е конопено въже. Сграбчи го, вкопчи се в него със сетни сили и усети как някой го затегли.

Пред замъгления ѝ поглед изплуваха очертанията на някакъв кораб, от който висяха множество въжета. От борда по въжетата се спускаха моряци, за да изтеглят плаващите хора.

Смъртта сякаш се отдалечи малко от нея, но все още бе твърде близко. Младата жена бе на прага на силите си, измръзнала, с изтръпнали и вкочанени крайници. Макар че бе съвсем близо до борда на спасителния кораб, нямаше сили да се пусне от въжето и да се хване за мрежата, която моряците хвърлиха от кораба.

— Джулита, не се предавай! — чу се изтерзан вик. — В името на бога, дръж се, аз идвам при теб!

— Бен? — прегракнало простена тя и се задави. Вкочанените ѝ пръсти изпуснаха въжето, но в следващия миг отново се вкопчиха конвулсивно в него.

На Бенедикт му се струваше, че изтече цяла вечност, но всъщност бяха минали само няколко минути, докато доплува до нея. Джулита не смееше да говори, за да не се задави отново.

— Господи, Джулита, не се предавай, не ме оставяй, недей! — извика Бенедикт. — Ще увия това въже около кръста ти и ще те

изтегля на кораба. Кимни с глава, ако си ме разбрала.

Тя кимна и стисна устни. Искаше да му каже хиляди неща, но нямаше сили.

Бенедикт знаеше, че всяка секунда е скъпа и бързо уви въжето около кръста ѝ, стегна възела и махна с ръка на моряците да го изтеглят. Уплаши се, че ще я изгуби. Лицето ѝ беше мъртвешки бяло, устните ѝ — посинели и безкръвни, а под очите ѝ имаше дълбоки сенки. Трябваше да благодари на бога, че „Константин“ се оказа толкова близко до „Драка“, както и за това, че не „Константин“, а „Драка“ бе нападат от пиратите. Всичко бе в божиите ръце. Бенедикт я хвана за ръката.

— Скоро ще те изтеглят на палубата — каза ѝ той.

Тя не отговори, но пръстите ѝ немощно стиснаха неговите.

Моряците внимателно я извадиха от водата и я положиха на палубата. Кичур коса падна върху лицето ѝ като тъмнорвено водорасло, подчертавайки болезнената бледост на лицето ѝ. Клепачите ѝ потръпнаха.

— Бен? — прошепна тя.

— Тук съм, Джулита. Ти си спасена, спасена си. Повече нищо лошо няма да ти се случи. Пиратите не могат да завземат нашия кораб. Сега ще те изсуша и стопля.

— Може... той... — С последни сили тя се извъртя и повърна морска вода. — Може... — задави се тя, опитвайки се да продължи.

— Тихо, Джулита, успокой се, всичко е наред.

Бенедикт я уви с одеяло и я залюля в прегръдките си.

Пред очите ѝ притъмня. Той я сложи върху купа сено и поднесе манерката към устните ѝ.

— Пий! — заповяда ѝ той. — Това е силна медовина.

Джулита се подчини и преглътна с усилие. Първата глътка стопли гърлото ѝ и изгори стомаха ѝ. Отвори очи и видя, че се намира на палубата на „Константин“, а наблизо бяха конете на Бенедикт. Само една факла осветяваше палубата, защото моряците се страхуваха да не привлекат вниманието на пиратите. Младата жена отпи още една глътка от медовината.

— Може... той... изгубих го, когато паднахме в морето. Той беше ранен. Конят го ритна в главата. — В очите ѝ се четеше ужас. — Страхувам се за него.

Бенедикт не се опита да я успокоява, знаеше, че няма смисъл. Може не беше единствената жертва от пиратското нападение.

— Ще се върна на палубата, за да помогна да спасим оцелелите — каза той и смутено се изкашля. — Това одеяло е съвсем подгизнало. Ако съблечеш дрехите си, ще ти донеса една от моите туники.

Джулита мълчаливо кимна, тъй като не ѝ достигаха сили да говори. Отново ѝ се повдигна и главата ѝ се замая, Бенедикт донесе сухо одеяло и дрехи.

— Ето, вземи. Имаш ли сили сама да се облечеш?

Тя отново кимна. Той се поколеба за миг и леко я погали по студената буза, преди да се качи на палубата.

Не след дълго Джулита чу някакви гласове и шум от стъпки по стълбите. На слабата светлина на фенерите. Тя видя как Бенедикт и един моряк влачат тялото на Може. Русата му глава бе клюмнала, а устата му бе широко отворена.

— Може... О, господи, мъртъв ли е? — Тя нямаше сили да се помръдне, само гледаше с широко отворени очи.

— Не — отвърна Бенедикт, запъхтян от усилието, — но едва диша, а раната в главата му още кърви.

Джулита сведе поглед към съпруга си, отпуснат върху сеното, видя как гърдите му едва-едва се повдигаха, после погледна ужасната рана на слепоочието му. Хвана го за ръката. Пръстите му бяха студени като лед.

Бенедикт замислено я изглежда.

— Ще отида да доведе Самсон. Някога е бил свещеник. Може се нуждае от последно причастие.

Джулита мълчаливо кимна, но не се обърна, когато той се отдалечи.

Самсон, който от десет години се бе отказал от църквата, но все още помнеше ритуалите, изповяда и причести Може. Умирацията със слаб глас се изповяда и получи опрощение на греховете си.

През останалата част от деня Може на няколко пъти се свестяваше и отново изпадаше в безсъзнание, а от устните му се изтръгваха само отделни звуци. Очите му помътняха, дишането му се учести и към полунощ той издъхна пред очите на Джулита и Бенедикт.

Джулита скръсти ръцете на гърдите му и покри лицето му с одеялото. Не можеше да заплаче — вече бе изплакала всичките си

сълзи.

— По свой начин той се опитваше да бъде добър с мен — промълви тя. — Само че аз никога не съм искала да се омъжвам за него и никога не му дадох шанс.

— Вината не е твоя! — рязко отвърна Бенедикт, разтревожен от думите ѝ.

— Моя е. Той винаги се опитваше да се докаже пред мен. Аз го накарах да изгуби здравия си разум. Ако не бях аз, никога нямаше да купи онзи кон.

Бенедикт я погледна с болка. Много добре разбираше мъката ѝ. След смъртта на Жизел и той се чувстваше виновен и досега съвестта го терзаше.

— Мъката лекува... — прошепна той и хвана ръката ѝ. — А чувството за вина може да разруши живота ти.

— Отново ли се правиш на свещеник? — саркастично попита тя и сърдито го изгледа. Но освен гняв той видя в очите ѝ нещастие и нужда от утеха.

— Не, аз също изгубих жена си и то преди да изкупя вината си пред нея.

Тя трепна, поразена от болката в гласа му.

— Съжалявам — тихо рече Джулита и наведе глава. — Не исках да те засегна.

— Ах, скъпа моя! — Бенедикт я стисна в прегръдките си и тя се отпусна на гърдите му. — Не искам да загубя и теб. По дяволите, Джулита, та през целия ни живот ние непрекъснато се срещаме и разделяме. — Той преглътна, вдигна ръка, за да докосне измъченото ѝ лице. — Искам те, Джулита, искам да сме само ние двамата, искам да започнем отначало.

Младият мъж нежно се отдръпна от нея и се качи на палубата, за да приготви всичко за погребението на Може.

Джулита седеше със сухи очи край тялото на съпруга си. Искаше ѝ се да заплаче, но сълзите не идваха.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Бриз сюр Рисле

Пролетта на 1088 г.

Джулита коленичи пред статуята на Мария Магдалена в манастира край Бриз сюр Рисле. Каменният под бе студен и докато шепнеше молитвите си, от устата ѝ излизаше пара. Това бе царството на Арлет. Дори и след смъртта си съпругата на баща ѝ сякаш продължаваше да господства над това място. Присъствието ѝ се усещаше дори тук, в малката църква на манастира. Статуята на Мария Магдалена, изработена от дърво и слонова кост, бе покрита със зелена мантия, а върху приведената ѝ глава се спускаше фин воал от бял лен.

Върху остър шип близо до олтара гореше голяма восъчна свещ. Отстрани в специална ниша имаше малка пирамида от тънки восъчни свещи, запалени за упокой на душите на Арлет де Бриз, на нейната дъщеря Жизел, а сега и за Може де Фовил. Младата жена се прекръсти, изправи се и запали още една свещ. Откакто се бе върнала в Бриз сюр Рисле, идваше всеки ден в малката църква, за да запали свещ и да се помоли за спасението на душата на покойния си съпруг.

Не можеше да мисли за смъртта му, без да изпитва дълбока вина и угризения. Припомняше си гнева и горчивината от детството си, ревността и омразата, които бе изпитвала към своята полусестра Жизел, която ѝ бе отнела това, която според нея ѝ принадлежеше — любовта на баща ѝ и любовта на Бенедикт. Мразеше Жизел, преди да я познава. Когато навремето се отдаде на Бенедикт, цялото ѝ същество бе изпълнено със зlobен триумф, че е успяла да го отнеме от сестра си. Това бе измамно чувство за победа, чувство, за което бе заплатила с нещастния си брак с Може.

Навън беше мрачен и студен февруарски ден. Джулита въздъхна, загърна се по-плътнo с наметката и се отправи към вратата. Но преди да стигне до изхода, отвън се чу конски тропот. Фрея изцвили и в отговор се чу цвиленето на нечий жребец. Сърцето на Джулита учестено заби, но тя въздъхна разочаровано, щом видя, че мъжът, който влезе в църквата и се прекръсти на прага, беше баща ѝ.

Вече бе навършил четиридесет и девет години, но все още бе хубав мъж, въпреки че годините бяха издълбали дълбоки бръчки около устата му. По време на отсъствието ѝ той бе започнал преговори за сключване на брак с една хубава млада вдовица, около двадесетина години по-млада от него, с весел и добродушен характер, с три малки деца и зестра, внушителна като пищния ѝ бюст. Джулита от пръв поглед хареса Амисия и се радваше за баща си.

— Дъще — рече той, — знаех, че ще те намеря тук.

— Току-що си тръгнах.

— Скоро ще се стъмни — кимна той.

Това беше неговият начин да ѝ намекне, че е стояла прекалено дълго. Знаеше, че е дошъл, за да я прибере. Баща ѝ нямаше навик да се моли за душата на покойната си съпруга, особено през студените зимни дни.

— Почакай ме малко, ще те придружа — рече той, отиде до олтара и склони глава, за да се помоли за мъртвите. Сетне се изправи и запали три свещи — една за Арлет, една за Жизел и една за Може. Малката врата зад олтара се отвори и се появи една монахиня, която се зае да почиства изгорелите свещи. Ролф се прекръсти още веднъж и се върна при дъщеря си.

Джулита замислено наблюдаваше действията на монахинята.

— Бих искала и аз да притежавам подобно душевно спокойствие — промърмори тя.

Ролф я хвана за ръката и я поведе навън. Въздухът бе влажен и студен, а оголените дървета изглеждаха мрачни и унили.

— С времето ще го постигнеш — успокои я той. — Ти си твърде нетърпелива към себе си.

— Откъде ли съм наследила тази нетърпеливост? — Джулита тъжно се усмихна.

— Със сигурност от майка си. — Ролф ѝ помогна да възседне кобилата.

— А не е ли от теб?

— Аз съм нетърпелив към другите.

— Значи аз съм наследила слабостите и на двамата. — Тя се настани на седлото и взе поводите.

— Освен това си много твърдоглава.

Известно време яздиха мълчаливо, докато се показаха очертанията на замъка и се видяха високите прозорци, осветени от факлите. Във въздуха се издигаше дим от запалените огньове във вътрешния двор, които мамеха с топлината и с аромата на печено месо.

— Сега ти си по-млада от майка си, когато я видях за пръв път — тихо рече Ролф. — Целият живот е пред теб.

— Както и нейният е бил пред нея, нали? — Горчивината в гласа ѝ изненада и самата нея.

Ролф потрепна.

— Имаше време, когато бяхме много щастливи — въздъхна той. — Знам, че съм виновен за това, което се случи по-късно. Ако можех да върна времето и да променя стореното, щях да го направя. — Извърна се към дъщеря си и тя видя болката, стаена в очите му. — Аз все още мисля за майка ти, тя все още ми липсва. Съжалението и вината са дълбоко издълбани в душата ми, но аз се научих да живея с тях. Каква е ползата да се обръщаме назад към миналото, освен за да се поучим от грешките си?

— Какво ме съветваш да правя? — Джулита скочи от коня. В гърдите ѝ се надигна раздражение. — Да стана отново онази девойка, която бях — непокорна и безгрижна?

— Не исках да кажа това. — Ролф бавно слезе от коня и се намръщи. Напоследък болките в колената му се бяха усилили. — Това, което казвам, е, че ако не престанеш да се вглеждаш само в себе си и в миналото, животът ще се изниже покрай теб и един ден ще откриеш, че си остаряла, без въобще да си живяла. За бога, дъще, иди при Бенедикт и двамата започнете живота си отначало. Имаш благословията ми, дори нещо повече — заповядвам ти да го направиш. — Погледна я и в очите му блесна весело пламъче. — Той искаше да дойде в църквата, но аз държах първи да говоря с теб.

Очите ѝ се разшириха и дъхът ѝ секна.

— Бенедикт е тук?

— Преди един час пристигна от Руан. В края на седмицата ще отплува за Ла Коруня на борда на новия кораб на баща си, но струва ми се, че е по-добре той сам да ти го каже. Затова е тук, иска да говори с теб.

Пръстите на Джулита се вкопчиха в гънките на роклята.

— Къде е той, татко?

Ролф сви рамене.

— Поканих го в дневната на горния етаж, но не знам дали е там. Най-добре е да го потърсиш. Скоро ще стане време за вечеря. — Той наклони глава и нетърпеливо я изгледа. — Е, какво чакаш още, върви!

Джулита подхвана краищата на роклята си и се затича към замъка. Баща ѝ дълго гледа след нея с усмивка на устните и с малко тъга в очите.

— Утре сутринта заминавам и искам тя да дойде с мен — каза Бенедикт и сложи ръка на кошера. Почти не се чуваше жужене, но Бенедикт знаеше, че пчелите вътре са живи. Беше започнало да вали и по тъмната му коса и пелерината блестяха малки капчици дъжд.

Сега бе средата на февруари и природата бе започнала да се събужда за нов живот, въпреки че зимата още не си бе отишла. Бе стоял далеч от Джулита, за да ѝ даде време да оплаче смъртта на Може и да свикне с мъката си, но не знаеше дали душата ѝ се бе изцерила от вината и дали сърцето ѝ бе готово да започне нов живот. Беше я наблюдавал да се моли в църквата, дори понякога се бе молил заедно с нея, но не беше сигурен дали молитвите лекуваха душата ѝ, или държаха раните отворени.

Със или без нея утре сутринта щеше да тръгне. От Руан възнамеряваше да замине за Кастилия, за да закара три кобили подарък от Ролф за Родриго Диас де Бивар. Щеше да бъде чудесно да почувства отново вятъра в косите си, да чуе крясъка на морските птици, да се погрее на топлото испанско слънце и да вдъхне аромата на лимоните. Щеше да се смее на шегите на Санчо и да се тъпче до пръсване с вкусните ястия на чернооката съпруга на Фейсал. Само при мисълта за Санчо на устните му се появи лека усмивка.

Чуха се стъпки, прозвуча сърдитият глас на Джулита и внезапно върху него се нахвърли Гриф, голямото куче на Ролф. То гръмко залая и възбудено завъртя опашка.

— Стига, Гриф! Легни долу! — заповяда Бенедикт.

Кучето излая, подви опашка и се заклатушка към стената в дъното на градината, където зарови муцуна в една прясно изкопана леха.

Джулита се появи с факел в ръка. Димът изпълваше въздуха с аромата на смола.

— Търсих те навсякъде — каза тя. — Нямахте те в дневната.

— Не ме свърташе на едно място — унило се усмихна той.

Настъпи тишина, нарушавана само от прашенето на факлата. Бенедикт видя, че Джулита прехапа устни.

— Баща ми каза, че си дошъл да се сбогуваш с мен. — Ръката ѝ, която държеше факлата, потрепери и пламъкът се наклони.

— Да, така е. „Доро“ ще отплува за Ла Коруня утре вечер. На борда има коне и вълна. — Опитваше се да говори спокойно, но в гласа му се чувстваше напрежение. Искаше да ѝ каже толкова много неща, а не знаеше как.

— Баща ти доволен ли е от „Доро“?

Джулита питаше като добре възпитана любезна дама. Разговаряха точно като двама непознати. А може би наистина са непознати, помисли си Бенедикт. Случиха се толкова много неща, които ги бяха променили завинаги.

— Да, много е доволен. Беше много нещастен, когато загуби „Драка“, но новият кораб е по-голям, по-бърз и много по-добре оборудван.

Тя кимна, като продължаваше да хапе устни.

В далечината се чу звук на рог, който известяваше, че вечерята е сервирана в Голямата зала. Те се погледнаха един друг. От другия край на градината се чу радостният лай на Гриф.

— Имаше и друга причина, която ме накара да дойда в градината — рече Бенедикт. — Дойдох, за да поговоря с пчелите. — Посочи към кошерите зад гърба си. — Ти обичаше да им разказваш всичко и си помислих, че не е зле и аз да им кажа нещо.

— Какво искаш да им кажеш?

— Зависи от теб.

Настъпи продължително мълчание. Факлата в ръката на Джулита отново се наклони и пламъкът потрепери.

— Страх ме е... — прошепна тя. Сега вече не само ръката ѝ трепереше, но и цялото тяло.

— От какво?

— От това, че те искам твърде силно и от толкова дълго време. Страх ме е да поднеса сърцето си на тепсия.

— Едва ли е на тепсия — намръщи се Бенедикт. — Болката беше твърде голяма и продължи твърде дълго. — Между веждите му се появи дълбока бръчка. — О, господи, нека сложим край на всичко това! Позволи ми да кажа на пчелите какво чувствам. — Приближи към нея, взе факлата от ръката ѝ и заби дървената ѝ дръжка в земята до кошерите. Сетне взе в прегръдките си Джулита, нежно повдигна брадичката ѝ, наведе се и целуна треперещите ѝ устни.

Беше едновременно страдна и нежна целувка, бавна и бърза, груба и неуволима. Тя почувства как слабините ѝ се обляха в топлина, а кръвта във вените ѝ закипя, както през онази майска нощ.

— Кълна се, че ще полудея, ако не те имам тази нощ и до края на живота си — промърмори той. — Джулита, моля те, кажи да!

Джулита облегна глава на гърдите му и усети бясното туптене на сърцето му, а твърдата му мъжественост сякаш изгаряше корема ѝ.

— Избирам бъдещето — прошепна тя и се вкопчи в него, като че ли се боеше някой да не ѝ го отнеме.

Бенедикт я притисна силно до гърдите си и бясно зацелува топлите ѝ меки устни.

Прегръдката им бе прекъсната от кучето на Ролф. То притисна влажната си муцуна в крака на Бенедикт и обидено залая, чувствайки се пренебрегнато. Двамата се пуснаха и избухнаха в смях. Бенедикт се скара на Гриф, а кучето седна на задните си лапи, вдигна глава и възмутено продължи да лае.

Замаян от чувства, Бенедикт погледна към любимата си. Забрадката ѝ беше паднала и дебелите ѝ тъмночервени плитки се спускаха тежко върху гърдите ѝ. Неговата Джулита — красивата, смелата, единствената Джулита.

— Ела! — промълви той. — Гриф е прав. Време е да се прибираме. — Хвана ръката ѝ и пръстите им се сплетоха.

И ръка за ръка, като жених и невеста, двамата се запътиха към своето бъдеще.

Издание:

Елизабет Чадуик. Рицар на любовта

ИК „Бард“, София, 1997

Американска. Първо издание

Редактор: Балчо Балчев

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.